

Serge
Brussolo

Frontiere barbare

INEDIT



folio
SF

Serge Brussolo

FRONTIERE BARBARE

Frontière barbare, 2013

FB # 1

Gallimard
2013

1

David Sarella cercetase iarba timp de zece minute căutând un indiciu care ar fi putut trăda adevărata natură a acestei pajiști atât de verde, atât de liniștită. Nu a reușit decât să pună pe fugă un iepure de câmp care, din trei salturi, s-a propulsat departe de acest străin, emanând feromoni încărcăți de anxietate.

— Nu trebuie să-ți obosești ochii, doctore, spuse sergentul. Nu vei vedea nimic. Nu vei auzi nici cea mai mică detonare, nici cel mai mic strigăt de agonie... Toate acestea sunt filtrate, reciclate. Etanșarea este totală. Nici măcar animalele nu sunt conștiente de ceea ce se întâmplă în subteran.

David pufni, rușinându-se că s-a comportat ca un turist. Desigur, nu era un începător, știa aproape tot ce era de știut despre RUCA – Restricted Underground Conflict Areas –, cu alte cuvinte, zone de conflict subterane, dar nu se putea abține să experimenteze aceeași uimire amestecată cu mirare la fiecare nouă vizita.

— Bine, oftă soldatul. Să urmărim procedura. Îți voi oferi ghidul obișnuit, așa cum este cerut de reglementări. Sunt sergent Bram Carmody, numărul 10-346-789, de la USMC, voi fi ghidul tău și îngerul tău păzitor în timpul misiunii. Sub picioarele noastre se află cele zece etaje ale celui mai mare buncăr construit vreodată. Gândește-te la el ca la o clădire îngropată, o clădire formată din încăperi gigantice, fiecare dintre ele măsoară cinci kilometri lungime, trei kilometri lățime. Tavanul fiecărei camere ajunge la treizeci de metri. Și în fiecare dintre aceste camere...

— *Are loc un război...*, completă David.

— Corect. Un război convențional, modern, chiar arhaic, în funcție de metoda aleasă de beligeranți. Camerele sunt etanșe și concepute pentru a rezista la explozii. Ele nu permit să iasă nici-o radiație, gaz toxic sau virusi.

— Pe scurt, se pot extermina fără să-și deranjeze vecinii!

— După cum spuneți, doctore. Da, acesta este cel mai bun lucru pe care ni l-am putut imagina pentru a preveni ca războaiele să distrugă flora, fauna și populațiile de pe suprafața planetei. De la Noul Acord de la Tokyo 37, toate conflictele trebuie să aibă loc într-un câmp închis, într-o incintă sigură în care campionii națiunilor beligerante se confruntă. Când două facțiuni inamice vor să rezolve o ceartă sau să se angajeze într-un fel de curățare etnică, ele închiriază un loc în interiorul RUCA, coboară soldați, echipamente, muniție și se închid pentru a se ucide reciproc fără a polua natura. Evităm astfel culturile contaminate de radioactivitate, câmpurile pline de mine antipersonal, orașele ruinate... Suprafața planetei rămâne intactă, conservată. Toate ororile au loc în subteran, departe de ochii populației.

David și-a lăsat din nou privirea să treacă peste câmpie. A observat o căprioară în golul dintr-un tufiș. Și-a reținut un blestem. Prima dată când a venit aici, era pregătit să descopere un pământ otrăvit de infiltrații toxice care emanau din subsol. Iarbă galbenă, mărăcini, șobolani jupuiți zigzagând pe fundul crăpăturilor nesfârșite. Un peisaj de film de groază. În schimb, rătăcise printr-un cadru rural desprins parcă, direct dintr-un desen animat cu, culori prea strălucitoare. Tot ce lipsea era o Albă ca Zăpada, cu cinteze ciripitoare cocoțate pe capul ei!

Nu-i plăcea zâmbetul batjocoritor al sergentului căruia, evident, îi făcea mare plăcere să facă pe ghidul.

— Scuză-mă, doctore, mormăi Carmody, dar nu prea am înțeles care este specialitatea ta? Ești medic chirurg?

David a încercat să-și ascundă supărarea, oboseala. De câte ori îi pune aceeași întrebare?

— Sunt un exovetar, spuse el pe un ton care spera să fie prietenos. Studiez și vindec ceea ce de obicei numim monștri. Sunt chemat atunci când vine vorba de a modera ardoarea anumitor exemplare. Sau mai exact când vrem să le domesticim. Știi că, de când legea 634 a fost adoptată de Organizația Planetelor Unite, nu mai aveți dreptul să eliminați exomorfii fără ca o comisie de anchetă să fi decis mai întâi asupra potențialului lor distructiv?

— Da, a mormăit sergentul. Ni s-a spus suficient asta în timpul cursurilor. Chiar dacă ne-a complicat destul munca pe lumi neafiliate cu OPU, unde o curățare nu ar fi fost rea!

David nu la contrazis. Nu a avut curaj să înceapă o polemică cu argumente uzate până la capăt. Cei mai mulți îl vedeau ca pe un nebun, un apostol naiv care nu aspira decât să-și bage capul în gura leului. În realitate, nu avea dreptul la titlul de medic care i se acorda sistematic. În ochii mandarinilor facultății, el nu era altceva decât un traficant de droguri, un chimist naiv care încerca să transforme ucigașii patologici în oi. Exovetarii nu erau apreciați nici de populație, nici de intelectuali. Profesia a rămas amenințată, un decret ar fi fost suficient pentru a o interzice. De fiecare dată când un exomorf *reabilitat* uita să-și ia medicamentele, își pierdea cumpătul și masacra clienții unui supermarket, controversa reapărea în media și rețelele de socializare. Exovetarii erau scoși în evidență, acuzați de complicitate penală.

David era conștient că propriilor săi copii, Kevin și July, de paisprezece și doisprezece ani, le era rușine cu el. La întrebarea *care este profesia tatălui tău*, aceștia spuneau *medic dentist*. Soția sa, Ula, asistentă în aceeași ramură, a fost singura care-l susținea, fără să-și facă iluzii cu privire la valoarea lor profesională. Din când în când, după sex, când se întindeau piele pe piele pe patul umed, ea își aprindea o țigară euforică și ofta:

— Trebuie să recunoaștem adevărul. Suntem eșecuri, tu și cu mine. Am luat această direcție pentru că nu eram suficient de buni să facem medicină de luptă. Operația pe câmpul de luptă este drumul regal! A ști cum să-i peticești pe tinerii care au fost sfâșiați de arme din ce în ce mai sofisticate este adevărata artă! Am ales monștri pentru că era mai ușor și mai puțin riscant. Dacă greșim dozele și ucidem unul – sau zece – nimeni nu se va gândi să ne dea în judecată, nu? Suntem protejați de legea tăcerii care domnește în serviciile de sănătate. Pe undeva, oamenii ar dori să ne vadă că facem mai multe erori de diagnostic și ne transformăm în secret în exterminatori de rozătoare!

David ura când Ula delira așa. I se părea că își dezvăluie adevărata personalitate. Aceea a unei femei necunoscute care, de obicei, se ascundea sub masca femeii cu care se căsătorise, ca un spion deghizat în gospodină pentru nevoile unei misiuni secrete.

Vocea sergentului Carmody îl trezi din gânduri:

— Ah! de aceea coborâm. Ai de gând să vindecii monștrii din al cincilea subsol?

— Mi s-a cerut să-i liniștesc pentru că scapă de sub control și se

întorc împotriva angajatorilor. Comisia de etică consideră că acest lucru riscă să denatureze rezultatul războiului. Vor să-i împiedice pe beligeranți să folosească acest pretext pentru a refuza plata chiriei locației.

Prețul închirierii zonelor subterane de confruntare a atins sume astronomice, astfel că fracțiunile adverse aveau interes să-și rezolve certurile cât mai repede. Un război prelungit îndatorează o națiune pentru secolele următoare.

— Bine, a oftat sergentul, nu suntem aici să numărăm iepurii, așa că hai să mergem.

S-a îndreptat spre o construcție de beton îngropată în verdeață.

— Este intrarea în lift, se simți nevoit să explice. Deservește nivelurile îngropate. Pe aici sunt transportați bărbații și echipamentul. După cum știi, nimeni nu luptă la fel. Unii folosesc arme moderne, dar alții aleg săbii, scuturi, sulite... pentru că le consideră mai nobile, sau pentru că face parte dintr-un ritual. Este un pic de folclor. Sunt etaje în care băieții se înfruntă în armură, ca în Evul Mediu, altele în care o fac în stilul războiului napoleonian, ai înțeles ideea! Dar închiriem și extraterestrilor și acolo e mai complicat, de-a dreptul tulbure. Ca tancuri, tunuri și avioane, folosesc animale... ca monștri, elefanți de coșmar, dragoni care suflă foc sau pterodactili care aruncă ouă explozive în capetele soldaților. Chiar nasol.

S-a strâmbat la amintirea dureroasă și a rămas tăcut până când s-a deschis ușa glisantă.

Cabina era suficient de spațioasă pentru a ține trei mamuți. Mirosea a oțel și a oxigenul conservat de la reciclatori. Pereții lui erau presărați cu goluri și denivelări. David a făcut un pas înainte și a adulmecat instinctiv aerul din jur după feromoni exomorfi. Unele animale secretă mirosuri capabile să înnebunească un om de groază și să-l împingă la sinucidere. Astfel, *puricii* lui Antares 445HB au fost echipați cu glande anale care vaporizau substanțe halucinogene atât de puternice încât au șters instantaneu amintirile inamicilor, lăsându-le creierul mai gol decât cel al unui nou-născut.

Poate ar fi trebuit să-și scoată masca de respirație? Carmody i-a ghicit îngrijorările, pentru că a spus:

— Nu intrați în panică, doctore. Reciclatorii au curățat totul. Repet, niciun fum nu poate ieși din sălile de luptă. Este super rezistent. Trebuie să luați în considerare că la unele niveluri băieții se

luptă între ei cu viruși mortali.

De îndată ce a început să coboare, cabina s-a umplut de ecouri cavernoase. S-a scufundat în măruntaiele complexului subteran cu o încetineală înnebunitoare. Încă o dată, David s-a întrebat ce face acolo. Emoția din primii ani îl părăsise. Spre deosebire de Ula, îi plăcuse această meserie și nu o considerase niciodată ca pe o porțiță, rezervată studenților mediocri. De mult timp crezuse că Ula împărtășește pasiunea lui pentru exozoologie, descoperirea unor specii necunoscute, improbabile, periculoase și fascinante. Îi trebuise o clipă să înțeleagă că tânăra iubea mai presus de toate puterea pe care i-o dădea chimia asupra acestor *Fiare* monstruoase cu abilități extravagante. Fără compasiune, doar bucuria secretă a dominației. Pericolul o entuziasmase întotdeauna, din punct de vedere sexual. Să știe că monstrul pe care tocmai îl pusese pe o picurare anti-dopamină ar fi putut-o sfâșie, o făcea să se ude de dorință. De câte ori îi ceruse lui David să o răstoarne fără întârziere, sub privirea goală a unui exomorf anesteziat?

— Haide! îl zorea. Nu te comporta ca un preot! Toată lumea iubește asta! Prietenii mei fac la fel. E așa de bine! Fii cool odată!

Aceste accese de frenezie îl făceau pe David să se simtă neliniștit. Nu era un fan al fanteziei. În relațiile sexuale, avea tendința de a fi prea tandru, Ula l-a criticat pentru asta. Avea nevoie de furie, violență, să se sperie.

— M-am născut să fiu un aventurier, a repetat ea. Mă pot imagina ca o curvă interplanetară. Aș fi fost plătită cu o avere să copulez cu extratereștri cu anatomie complicată.

Ea a spus asta pentru a-l provoca, pentru a-l supăra. Cel puțin așa spera... Bănuia că se plictisise. Adesea, visa că ea îl părăsește, abandonându-l pe el și pe copii, pentru a merge și a duce o viață exaltată și periculoasă la marginea sistemului solar, unde a înflorit cel mai aberant trafic.

— Am ajuns, a anunțat sergentul.

Ușile cabinei s-au deschis, dezvăluind un coridor cu pereți metalici străbătut de o mulțime ocupată în uniformă.

— Întreaga arhitectură este din titan, a explicat Carmody. Pereții despărțitori sunt căptușiți cu plumb, nici-o radiație nu poate trece prin ei. Izolarea fonică este totală.

David a examinat peretele unde propria sa reflexie se ondula. Greu de imaginat că în spatele acestui obstacol mureau bărbați,

sfâșiați de explozii, tăiați în două de rafalele armelor automate, că bombele explodau, lovind pereții cu schije lor...

— Urmează-mă, îi ordonă Carmody. Există o mulțime de formulare de completat. Trebuie să semnezi o renunțare în cazul în care ești ucis în timpul procedurii.

— Știu, oftă David.

— Ai citit contractul de asigurare? Suma bonusului care va fi plătită familiei dumneavoastră?

— Da, da... agentul meu s-a ocupat de asta.

Și-a petrecut următoarea oră blocat într-un birou minuscul, parafând cu *hanko*^{1} personal o masă incredibilă de contracte și comunicate pe care Carmody le-a contrasemnat folosind *jitsu-in*^{2} al RUCA. A aflat astfel că, în cazul în care trupul său rămâne irecuperabil, un manechin hiperrealist după asemănarea sa, cu imitație de epidermă, ar fi oferit familiei sale pentru ca sicriul său să nu fie gol. Serviciul psihologic al armatelor intenționa astfel să faciliteze munca îndurerată a familiilor, muncă care era compromisă în lipsa rămășițelor. Studii comportamentale serioase au dovedit acest lucru.

Când a terminat, Carmody l-a dus la departamentul de furnituri pentru a-i oferi echipamentul.

— Voi juca din nou însoțitorul de bord, a spus el cu acea curtoazie condescendentă pe care o rezervă militarul pentru civili. Știu că știți deja, dar procedura cere să vă recit discursul obișnuit despre folosirea costumelor de protecție NII. Nimic de-a face cu vestele antiglonț din trecut. Opreau proiectilele, ce-i drept, dar cei care le purtau erau adesea uciși de unda de șoc, sau, dacă aveau noroc, scăpau cu organe majore mai mult sau mai puțin vătămăte, splina sau ficatul rupte, etc. Combinezoanele No Impact Injury, după cum sugerează și numele, vă protejează de impacturi prin devierea proiectilelor care amenință să vă lovească. Când un glonț, săgeată sau orice trece prin câmpul de detectare care învăluie îmbrăcămintea, se generează imediat un răspuns de impuls, care inversează forța cinetică și provoacă un ricoșeu. Într-un limbaj simplu, proiectilul este trimis înapoi de unde a venit. Iar tipul care te-a țintit îl ia în față. Înțelegi, doctore?

David dădu din cap. Ura costumele NII. Arătau ca niște pijamale pentru copii cu glugă. Odată ce erai închis în ele, transpirai ca un damnat. În plus, aveau tendința de a declanșa ciuperci și eczeme

persistente la axile, pliul intergluteal și testiculele.

Sergentul s-a strâmbat cu un zâmbet care se dorea a fi complice.

— Hai, doctore, mârâi el. Știu că arătăm prost acolo, dar nu te vom lăsa să cobori fără echipamentul potrivit.

David a îmbrăcat haina albă. Toți prestatorii de servicii trebuiau să respecte regulile, doar membrii clerului erau scutiți.

— Va trebui să ne deghizăm, a adăugat Carmody cu o grimasă de scuze. Băieții pe care îi vom vizita sunt barbari. Dacă vrem să stabilim un contact, trebuie să le acceptăm obiceiurile și să optăm pentru camuflaj. Nu-mi place mai mult decât ție, dar asta este. Având în vedere responsabilitățile tale, vei îmbrăca o ținută de vrăjitor. Este aproape singurul articol vestimentar pe care îl respectă, pentru că îi sperie. Voi juca rolul asistentului. Nu râde. Viața noastră depinde de asta. Odată ce trecem pragul RUCA, ne vom trezi parașutați în iad. Lăsați pe cont propriu, fără speranță de ajutor. Vei întâlni tipi care trăiesc în Evul Mediu, care strâng scalpuri, beau din craniile inamicilor și le mănâncă inimile.

— Știu, oftă David. Apartin grupului etnic Neo-Vikingi. M-am uitat în dosar.

În realitate, Neo-Vikingii veneau de pe o planetă îndepărtată și erau doar, foarte vag umanoizi. Aterizaseră pe Pământ la începutul secolului al XXII-lea, într-o perioadă în care teritoriul Rusiei antice, otrăvit pentru totdeauna, era de vânzare. Îl cumpăraseră pentru o nimica toată, pentru că niciun pământean cu un gram de bun simț nu s-ar fi gândit să trăiască pe un continent contaminat de exploziile centralelor nucleare, precum și de emanațiile mortale ale cantităților incredibile de deșeuri atomice îngropate sub pământ. În aproximativ cincizeci de ani, populația inițială a scăzut la zece la sută, deși aceștia erau supraviețuitori afectați de defecte incurabile și a căror speranță de viață nu depășea cincisprezece ani.

Neo-Vikingii – NV-urile așa cum au fost porecliți în curând – au achiziționat această ramură a iadului pentru câteva mii de tone de lingouri de aur care mergeau să umple cuferele OPU. Erau batjocoriți, mulți, numindu-i porumbei. Nimeni nu bănuia că NV-urile sunt impermeabile la radiații. În scurt timp, fertilizaseră câmpiile Georgiei până atunci vitrificate de explozii, acoperiseră Siberia cu pomi fructiferi, pe scurt, recreaseră o lume care, ca și ei, nu avea de ce să se teamă de radiațiile atomice. Foarte repede, ruinele vechilor centrale electrice și rămășițele reactoarelor

dispăruseră sub vegetația luxuriantă.

Dar NV-urile erau beligeranți. Războiul, în cultura lor, avea valoarea religiei. Existau doar pentru el și prin el. Societatea lor era structurată prin noțiunile de victorie și înfrângere. Nu-și puteau imagina să trăiască în pace – ar fi fost o umilință! – și aveau cel mai mare dispreț față de popoarele care cheltuiau comori ale diplomației pentru a opri conflictele armate. Pacea era dezonorantă. Pe scurt, i-au luat pe pământeni drept lași emasculați. Războiul, în ochii lor, era singurul mod disponibil oricărui bărbat demn de acest nume de a-și atinge obiectivele.

Cu toate acestea, dorind să cruțe teritoriile slave nou dobândite, ei și-au aplanat necontenitele certuri în cadrul RUCA, unde închiriau spații pentru câte un an întreg.

— Le place ideea de a concura într-un domeniu închis, a adăugat Carmody. Adaugă condiment ceremoniei. Deoarece nimeni nu poate găsi mântuirea în zbor, cei mai slabi trebuie să lupte cu spatele la zid, ceea ce face exterminarea lor mai interesantă.

Încerca să glumească, dar David îl simți încordat. Odată îmbrăcate costumele NII, ei s-au deghizat în șamani, ceea ce presupunea purtarea măștilor din lemn sculptat, cârpe murdare și o cantitate de amulete făcute din resturi organice mumificate sau putrezite. Această matrice emana o duhoare insuportabilă.

— Ne obișnuim cu asta după zece minute... a spus Carmody, care era ocupat să distribuie pistoale cu teflon lichid și muniție în sacii lui de vrăji.

David înghiți în sec. Ceea ce urma să facă era periculos. Nu ai putea prezice niciodată cum vor reacționa exomorfii. Pentru majoritatea acestor creaturi, viața umană nu avea nici-o valoare. Ei respectau doar puterea fizică și puterile magice, dar pământenii erau lipsiți de ele, ceea ce îi reducea la rangul de furnici.

De fiecare dată când era pe cale să intre în cușca cu lei, David încerca să-și scoată din gând intervențiile care au mers prost.

În douăzeci de ani de practică, el fusese accidentat de treisprezece ori. De zece ori ușor, dar de trei ori a trebuit să fie supus unor intervenții chirurgicale majore care i-au lăsat cicatrici inestetice pe stomac și pe trunchi. *Berk! Berk!*, au exclamat copiii când au avut ghinionul să-l zărească ieșind din duș.

Ula susținea că aceste scarificații o entuziasmau și că îi plăcea să le mângâie în timpul sexului; David abia credea. Își bănuia soția că

spunea asta cu intenția lăudabilă, dar inutilă, de a-l relaxa.

— Bine, ești gata, doctore? Mergem, anunță sergentul. Sub nici-o formă nu-ți dai jos masca de lemn, din două motive. Primul este că este echipată cu un translator instant care funcționează în ambele direcții, al doilea este că exomorfii nu suportă urâtenia noastră și au prostul obicei de a decapita pe oricine îi nemulțumește.

David și-a apucat trusa medicală cu o mână transpirată. Bagajul conținea un sortiment de derivați de mega clorpromazină din care putea improviza un amestec adaptat fiziologiei exemplarelor de tratat. Nu avea loc de eroare. La NV, vrăjitorii stângaci și-au găsit planurile de carieră întrerupte cu un topor.

A părăsit depozitul de îmbrăcăminte în urma sergentului. Oamenii pe lângă care au trecut pe coridor nu le-au acordat nici-o atenție, în ciuda ținutei grotești în care erau îmbrăcați.

Carmody îl conduse până la pragul unei uși glisante suficient de mari pentru un elefant. Acolo, a introdus un cod de treisprezece cifre. Ușile s-au deschis la abia de un metru pentru a-i lăsa să treacă și s-au închis rapid în spatele lor.

— Va trebui să trecem prin trei ecluze, a explicat subofițerul. De fiecare dată, vom fi decontaminați. La întoarcere, va fi mai rău. Va trebui să fim supuși unor examinări invazive. Sânge, salivă, măsurători hormonale. Ne vor curăța până la punctul de a ne rupe pielea, apoi ne vor umple cu iod, în caz că am prins ceva rahat radioactiv. O adevărată pedeapsă!

David doar s-a uitat la uși. Căptușite cu plumb, evocau acele temple barbare pe care clișeele cinematografice se străduiesc să le prezinte sub aspect *ciclopic*, cu excepția faptului că alunecau în liniștea cea mai perfectă.

În cele din urmă, ultimul sas s-a deschis în camera de luptă și David a primit duhoarea obișnuită a câmpurilor de luptă, un amestec de sudoare, sânge și excremente, ca o palmă în față. Vacarmul era asurzitor și, la început, din cauza fumului care îneca peisajul, nu a putut distinge prea multe, apoi vederea i s-a adaptat și a putut să ia măsoare încăperea gigantică, a cărei suprafață se întindea cât vedea cu ochii. Fără prezența tavanului, ar fi avut iluzia că stă în pragul unei câmpii devastate de explozii, în amurgul unei confruntări fără milă, undeva pe suprafața unei planete necunoscute. Bolta răsuna de ecourile unor urlete care nu puteau fi scoase de nici un gât uman. Pământul era acoperit cu pământ, pietriș, pietre și chiar copaci

mutilați. Totul fusese conceput pentru a crea iluzia unui teritoriu real, cu ravenele sale, cu dealurile sale. Ruine stăteau ici și colo. Castele sau temple? Ce mai rămăsese din ele făcea imposibil de stabilit. Acest decor era opera beligeranților care doreau să se confrunte și să moară într-un peisaj familiar.

Cadavrele putrezeau în fundul tranșeelor sau în spatele zidurilor joase. Purtau cămăși de zale și armuri ruginite și deteriorate. Fețele lor, vag umanoide, ofereau un amestec curios de caracteristici sauriene și simiene. Ochii lor de insectă erau verzi. Doar mâinile erau umane, deși foarte mari și excesiv de păroase.

O siluetă a apărut din spatele unui copac artificial pentru a se materializa în fața lui David, care a tresărit. Un bărbat chel cu o barbă lungă și roșie îi zâmbi. Era îmbrăcat într-o togă murdară, sub care era gol, ceea ce i-a permis lui David să identifice în el un preot al Iertării Universale Intergalactice, ordinul care conducea societatea de protecție a monștrilor, urât de șaptezeci la sută din populația pământului. Reprezentanții clerului refuzau cu încăpățănare să-și îmbrace costumul NII.

— Așteptam sosirea ta! spuse bărbatul cu o jovialitate revoltătoare. Sunt fratele Akenôn, mandatat ca observator de către Biserică. Trebuie să mă asigur că nu maltratați creaturile de care urmează să aveți grijă, în special prin injectarea acestora cu substanțe interzise care ar putea risca să dezvolte în ele impulsuri agresive care dăunează relațiilor lor inter sociale.

David aproape că izbucni în râs. El nu reușise niciodată să stabilească dacă Biserica Iertării Universale era alcătuită din simpli îndrăzneți sau din ipocriți teribili. Ei au fost suspectați că au confiscat serurile, dezvoltate de exovetari, pentru uzul lor personal. Este adevărat că atitudinea lor ciudată a dat credibilitate ideii că erau în permanență, *high*.

— Ce-ar fi să ne adăpostim? a sugerat sergentul, scoțând din geantă un binoclu militar cu lentile filtrate.

Cei trei bărbați au îngenuncheat în spatele unui zid jos. O umbră amenințătoare plutea deasupra lor. Privind în sus, David a zărit un pterodactil luptător ale cărui aripi de piele, cu nervuri, atingeau șase metri. Fără îndoială că era din acele escadrole care depuneau ouă explozive pe capetele infanteriștilor în timpul zborului. Avea de gând să-i bombardeze?

Cu ochii ei bombați, falca de crocodil și labele cu gheare, fiara era

însăpăimântătoare. Pielea ei goală, încrucișată de vene și prin care se distingeau umbrele organelor, făcea din ea un făt zburător cu o anatomie neterminată.

— Nu vă panicați! strigă fratele Akenôn, se va îndepărta. Vederea lor este ascuțită, nu va dura mult până când va vedea că suntem dezarmați. Este rar ca aceste animale să bombardeze necombatanții.

În același timp, David a observat că preotul avea amputate trei degete de la mâna stângă. Țesutul cicatricial părea recent.

— Ai fost rănit, spuse el iritat.

— Oh! Asta! spuse Akenôn cu un râs jenat. Nu-i nimic. Când m-am prezentat lui Nekatos, stăpânul clanului care a cerut intervenția ta, el m-a întrebat care este religia mea. I-am spus că propovăduim iertarea universală pentru toți criminalii. Apoi a decis să-mi testeze credința tăind el însuși degetul mic, degetul inelar și degetul mijlociu de la mâna mea stângă. Apoi m-a întrebat dacă am ceva împotriva lui... I-am spus că nu, asta l-a făcut să râdă. Pana la lacrimi.

— Ai fost sincer? se îngrijoră David.

— Desigur! Sunt sălbatici, da, dar trebuie să le dăm timp să evolueze. Civilizația lor este încă la început, cu maturitate vor dobândi și respectul pentru ceilalți.

— Haida de! șuieră David. Știți bine că suferă de un dezechilibru genetic al chimiei creierului. Se nasc sociopați. Incapabil de cea mai mică empatie. Își abandonează răniții, nu-i tratează pe bolnavi; ei practică violuri în grup la nunți și, la fiecare naștere, îngroapă copilul în zăpadă o noapte întreagă pentru a vedea dacă va supraviețui calvarului. Ne întrebăm cum de rasa lor nu a dispărut încă!

— Pentru că sunt incredibil de rezistenți și insensibili la durere, a răspuns Akenôn. Dar dacă exterminăm aceste brute, așa cum pare să susțineți, le vom lipsi de orice șansă de a se îmbunătăți, de a evolua... Nu eram și noi ca ei, cândva? Dacă o instanță superioară ne-ar fi judecat pentru acțiunile noastre atunci, nici tu, nici eu nu am fi aici astăzi pentru a dezbate problema.

David și-a înăbușit un blestem. Nu trebuie să insistăm, nu am avut niciodată ultimul cuvânt cu preoții Grațierii Universale.

Pasărea de piele s-a îndepărtat spre un grup de luptători uniți într-un corp la corp confuz, la două sute de metri distanță. Efectuând un viraj pe o aripă, s-a aruncat spre soldați, și-a extins cloaca și a depus un ou gălbui, cu coajă moale, care s-a prăbușit la pământ, eliberând un jet de foc și o undă de șoc care i-a aruncat în praf pe

David și pe tovarășii săi. Mirosul de napalm ars a cuprins câmpia. Barba fratelui Akenôn mirosea a păr ars.

— Nu-i nimic, bâlbâi preotul. Bătălia se termină. Vino, ți-l voi prezenta pe Lord Nekatos. Sponsorul tău. Pahidermele lui de luptă sunt scăpate de sub control, și-au masacrat mahouții. Dacă asta continuă, se vor ucide reciproc și Nekatos nu-i va mai putea folosi pentru a mătura liniile inamice. În loc să piardă, el va ordona să continuăm cu Sakarög, sinuciderea colectivă folosită printre ei, și nu va face nici-o excepție în ceea ce ne privește.

David știa la ce se referea.

Și-a strâns degetele pe mânerul trusei medicale. Supraviețuirea lor depindea acum de fiolele pe care le conținea.

Akenôn, cu toga lipită de fese, i-a ghidat printr-un peisaj al morții plin de cadavre sfâșiate sau carbonizate. În zadar ar fi fost însă să se caute urma unui cartuș, a unui obuz sau a oricărei puști, pentru că NV-ul avea obiceiul de a se extermina cu ajutorul armelor naturale. Pentru ei, monștrii au luat locul tunurilor, tancurilor și aruncătoarelor de flăcări. Munițiile erau strict organice, făcute în măruntaiele unui animal. Un *elefant* ar putea scuipa jeturi de foc, carbonizând orice i-ar bloca calea. Un *porc spinos* uriaș și-ar proiectat spinii în aer, ca o salvă de săgeți, și ar străpunge dușmanii în ciuda armurii cu care erau îmbrăcați. David observase aceste miracole groaznice de atâtea ori, încât nu mai era surprins de nimic. El era plătit pentru a remedia acești monștri de război, aceste fiare înspăimântătoare pe care mahouts au ajuns să le transforme în berserkeri^{3} de necontrolat prin injecții de adrenalină sau metamfetamine manipulate. Când monștrii au început să-și omoare stăpânii, i s-a cerut să-i liniștească, să-i facă să asculte rațiunea, să corecteze chimia delirantă a creierului lor fierbinte.

Pe câmpul de luptă, gemetele celor pe moarte au înlocuit strigătele de război. Trei pterodactili pluteau, sfâșiind aerul cu marginile aripilor, căutând o posibilă țintă. David nu-și putea reține un fior de fiecare dată când umbra lor îl acoperea.

O tabără iese din ceață. Douăsprezece corturi rotunde, vaste, în formă de cupolă, înconjurate de santinelele înarmate cu topoare. NV a condamnat folosirea scutului; încercarea de a se proteja era un semn de lașitate pentru ei. Zeii creaseră boli pentru a scăpa de cei slabi, de soldații răi, ar fi fost o blasfemie să le zădărnicească voința tratându-i pe cei care sufereau. De la vârsta de cinci ani, copiii erau

scarificați cu câte o tăietură în fiecare săptămână pentru a-i obișnui cu suferința.

Mamele aveau obiceiul de a biciui bebelușii pentru a le întări carnea sau de a așeza, în leagănele lor, fiare irascibile care mușcau copiii de fiecare dată când îndrăzneau să plângă. Era o educație de fier, care făurea psihopați perfecți.

— Fii atent cu Nekatos, șopti fratele Akenôn când se apropiau de iurte. El tinde să ia lucrurile la propriu. Nu spune niciodată, *care m-ar face să-mi pierd capul*, de exemplu. S-ar putea să nu mai ai nevoie de pălărie.

Cortul din piele, în formă de jumătate de sferă, era decorat cu cranii și oase dispuse artistic în frize complexe. Era oribil și totuși frumos, observă David.

Akenôn a trebuit să negocieze cu santinelele pentru a putea să intre. Măștile de șaman i-au impresionat pe războinici, care au renunțat să mai facă gesturile obscene cu care salutau de obicei sosirea străinilor.

Carmody, Akenôn și David au ingenuncheat imediat ce au intrat în iurtă. Nekatos, khan-ul, ocupa centrul, așezat în poziție de lotus pe un covor surprinzător de alb. Purta o armură în stilul samurailor antici. În jurul gâtului îi atârna un colier făcut din mâini de bebeluș mumificate. Mesajul era clar: *sunt nemilos, nu cruț pe nimeni și îmi extermin dușmanii până la urmașii lor*.

O sclavă goală, cu spatele striat de cicatrici de la bici, a ingenuncheat pentru a așeza o tavă de aramă la picioarele khan-ului și a început să-i pregătească un castron cu ceai, cu gesturi lente, ceremoniale, demne de chanoyu-ul japonez. Nekatos nu deschise gura, chipul lui, unde caracteristicile asemănătoare maimuțelor se amestecau cu cele ale reptilelor, a rămas indescifrabil.

O maimuță acoperită de solzi și cu ochi de muscă... se gândi David, care transpira sub masca de șaman. Au trebuit să aștepte până când Nekatos și-a mângâiat pe îndelete *chawanul*^{4} pentru a-i aprecia textura, apoi a gustat ceaiul. A demonstrat paznicului său apropiat că vrăjitorii cu greu l-au impresionat și că era într-o stare *wabi*^{5}. Carmody clocotea de nerăbdare. De teamă că lucrurile vor merge prost, pusese la îndemână punga care conținea pistolul automat încărcat cu proiectile de teflon lichid. David nu își făcea iluzii. Dacă situația ar escalada, nu ar putea părăsi cortul în viață. NV-urile erau rapizi și incredibil de durabili. Cu excepția cazului în

care erau aruncați în bucăți de o explozie, le lua o veșnicie să moară. Anatomia lor era un subiect ineputabil de uimire pentru oamenii de știință, pentru că niciun NV nu avea inima în același loc! Oamenii de știință au văzut-o ca pe o strategie genetică care sfidează imaginația, un camuflaj menit să-și înșele adversarii, de parcă natura i-ar fi construit, de la început, fiziologic pentru război.

Ultima picătură de ceai verde înghițită, khan-ul a decis să vorbească. Traducătorul încorporat în masca de lemn care acoperea chipul lui David fredonă. Discursul lui Nekatos era returnat cu o întârziere de o secundă, dar pe un ton monoton, mecanic, care nu ținea cont de inflexiunile cântătoare ale limbii. Idiomul NV nefiind articulat, cuvintele khan-ului au fost prezentate sub forma unei secvențe de concepte care, traduse literal, au deschis ușa unor interpretări multiple:

— Munți de intestine cu tentacule nazale. Scuiat de foc. Sânge fierbinte. Supă debordantă. Buruiana. Furie. Frate contra frate. Corp care domină celălalt corp. Scăderea...

— Bordel! șopti Carmody. Înțelegei ceva din salata asta?

— Cred că da, oftă David. Ne spune că elefanții săi care aruncă flăcări au înnebunit și seucid între ei pentru că mahouts au vrut să-i drogheze cu un amestec de casă. El vrea să liniștim această tulburare fără a-i face inapți pentru luptă. Este clasic.

Discursul khan-ului a mai durat două minute, amestecând mulțumirile anticipate și amenințările cu tortura în caz de eșec. David a înțeles că va fi forțat să mănânce organele genitale ale lui Carmody înainte ca ale lui să fie oferite fratelui Akenôn. Citise destule despre obiceiurile NV ca să știe că nu era vorba de promisiuni deșarte. Cu asta, gardienii i-au apucat de gât și i-au aruncat afară fără multă ceremonie.

— A mers bine! a triumfat Fratele Akenôn, curățându-și fața pătată de noroi. Cred că simte simpatie pentru tine, nu l-am văzut niciodată arătând atâta bunătate.

Carmody mormăi o obscenitate.

— Urmează-mă, a spus preotul, incinta este aici. Este un adevărat pandemonium^{6}. Nu știu cum te poți apropia de aceste sărmane animale.

Au fost nevoiți să treacă tabăra pentru a ajunge la o incintă care arăta ca un fort. Gardul, făcut din trunchiuri de copaci, suferise. Din el au scăpat trâmbițe înspăimântătoare. Uneori, construcția se

zguduia din fundații.

— Aici! a indicat Akenôn. Această scară oferă acces la pasarela de rond. Sper că veți putea opera de acolo de sus. Nu putem visa să coborâm în incintă fără să fim călcați în picioare.

Era unul dintre acei oameni bine educați care, în cele mai rele împrejurări, nu ar face o greșală în limba lor pentru nimic din lume. David nu reușise niciodată să stabilească dacă acesta era un autocontrol perfect sau o formă rafinată de autism.

Înainte de a urca treptele, și-a dat jos masca care-l împiedica să respire. Sergentul l-a imitat. Incinta fortului s-a cutremurat sub izbituri. Animalele se plimbau în voie, de când își rupseseră lanțurile.

Cei trei bărbați au urcat pe pasarelă. Gardul se destrăma. În centrul incintei, șase pahiderme se confruntau în timp ce trâmbițau. Deși le lipseau urechile mari și colții de fildeș care sunt apanajul elefanților, aspectul lor general amintea de verii lor îndepărtați. Fiecare dintre ei măsoara zece metri la umăr și cântărea trei tone. Pielea lor, verzuie, solzoasa, prezenta strălucire micacee. Aruncătorul de flăcări era alimentat cu metan printr-o rețea complexă de țevi organice care captau gazele de fermentație intestinală. Aprinderea acestor vapori se făcea cu scânteia produsă de ciocnirea a doi dinți puternic încărcăți cu minereu de fier și pe care zoologii i-au poreclit brichetă. Când vorbea despre particularitățile acestor animale curioase, unul dintre profesorii lui David obișnuia să declare: *În cele din urmă, nu este mai greu decât să aprinzi vânturile!* stârnind hohote de râs servil din partea studenților adunați în amfiteatru. Aceste creaturi au fost enumerate sub numele de Proboscidieni exomorfi care mănâncă foc.

— La naiba! a înjurat Carmody. Sunt al naibii de mari!

David nu s-a obosit să răspundă, era prea ocupat încercând să-și mențină echilibrul pe platforma ai cărei bușteni îi tremurau neplăcut sub picioare. Deocamdată, animalele erau angajate în clasică etapă de sfidare, dându-se în jurul adversarului și, din când în când, dându-i capul în stomac.

În prealabil, își uciseră mahouții ale căror trupuri călcate în picioare erau încrustate în noroi ca cele ale păpușilor de cauciuc cu membrele întinse la nesfârșit. Un animal murea într-un colț, eviscerat. Măruntaiele lui formau o movilă mlăștinoasă în care un bărbat s-ar fi putut afunda până la gât. În multe locuri, gardul prezenta urme de izbucniri de incendii, conform terminologiei

folosite de pompieri.

David și-a șters transpirația care i se revărsa prin sprâncene și îi inunda ochii, cu dosul mâinii. Una dintre santinelele de pe alea de gardă fusese lovită de un jet de flăcări. Rămășițele de gudron zăceau zgârcite acolo.

— Ce s-a întâmplat? s-a îngrijorat Carmody.

David a ridicat din umeri.

— Exces de produs dopant, a diagnosticat el. Mahouts au folosit un derivat exploziv al unei mega-amfetamine pentru elefanți. Trebuia să le ofere un pic de exaltare pentru bătălie, dar i-a înnebunit. Impulsurile lor agresive au crescut de zece ori și au început să emită feromoni de provocare prin glandele lor exocrine: transpirație, vânturi, scuipat... acest lucru a declanșat procesul de luptă cu șefii. Acum fiecare mascul vrea să devină liderul turmei. Este necesar să intervenim rapid dacă nu dorim să ne contaminăm la rândul nostru.

— Ce? Vrei să spui că vom deveni la fel de nebuni ca aceste creaturi?

— Acest lucru nu poate fi exclus. Feromonii de agresiune sunt universal asimilabili. Riscăm să experimentăm în curând efectele. Acest lucru va duce la iritabilitate bruscă, un impuls de a comanda, nevoia de a asigura conducerea scăpând de ceilalți. La primele simptome, ne vom injecta cu un antidot, dar riscă să ne doboare și să ne reducă reflexele de supraviețuire. Prefer să aștept până în ultimul moment. Transpirația și secrețiile sebacee din glandele dermice sunt foarte volatile. Nu vor avea probleme să intre în fluxul nostru sanguin prin mucoasele noastre nazale și labiale...

Și-a dat seama că își recita lecția, așa cum făcea de fiecare dată când era pe cale să-și piardă calmul. Pentru a se calma, a îngenunchat și și-a desfăcut trusa. Clipi, enervat să se trezească ezitând, confuz. Cu degetele tremurânde, a început să assembleze diferitele părți ale armei hipodermice care să-i permită să injecteze pahidermele de la distanță.

Loviturile surde ale mastodonților au reverberat în structura fortului, alergând de-a lungul buștenilor. Ici și colo, legăturile de cânepă au cedat cu pocnituri ascuțite. În curând, palisada avea să se prăbușească, lăsând monștrii liberi să-și continue confruntarea pe câmpie. Ar călca în picioare tabăra khan-ului, aruncând jeturi de gaz în flăcări asupra oricui ar îndrăzni să le blocheze calea.

Deodată, David și-a dat seama că ura aceste animale, i-ar fi plăcut să-i vadă morți... Nu le mai suporta vederea, mirosul, trâmbițele lor. Aceste animale îi erau odioase. Dacă ar fi putut să-i otrăvească, ar fi făcut-o imediat.

— Hei! doc, se îngrijoră Carmody, ești bine?

— Da, da, lasă-mă în pace! a scuipat David, nu vezi că lucrez?

De ce trebuia să-i facă toți viața imposibilă? De ce se implicau?

A terminat de asamblat pușca în timp ce mormăia blesteme. După care, a început să amestece conținutul mai multor fiole pentru a obține un sedativ care să nu fie nici prea blând, nici prea puternic. Un inhibitor de feromoni ar fi fost ideal, dar nu avea echipamentul sau timpul să-l dezvolte.

— Scote capul din fund! se impacientă Carmody nerăbdător. Pasarela o să se prăbușească, o să cădem în mâinile acestor nemernici!

A vorbit pe un ton supărat, iar cuvintele lui i-au pătruns în timpanele lui David ca niște ace încinse.

— Mai scutește-mă nemernicule! a strigat medicul veterinar. Crezi că e ușor?

Tenul sergentului deveni roșu cărămiziu. Transpira abundant, spasme de furie i-au distorsionat gura. Arăta ca un mastiff care se pregătea să muște.

În același moment, fratele Akenôn a sărit asupra lui David pentru a-i smulge pușca din mâini.

— Bastard! strigă el cu o voce de falset. Nu te voi lăsa să faci rău acestor sărmane animale! Vrei să le faci o gaură în piele! Eu mă opun! Îmi folosesc dreptul de veto!

Și, ridicându-se, i-a tras un picior, în abdomen lui David, care s-a rostogolit pe pământ.

Cu pușca ținută la distanță, Akenôn a început apoi să alerge pe pasarelă.

— Veto! Veto! a scandat el, cu chipul distorsionat de un rânjet imbecil.

— Idiot stupid ce ești! urlă sergentul, închizându-și degetele în jurul gâtului lui David, ai permis să fii dezarmat! Acum nu mai ai ce să faci pentru a-i calma pe futuții de elefanți! O să te omor!

David a încercat să slăbească mâinile lui Carmody, dar soldatul era mai puternic decât el și bine antrenat. Când a început să se sufoce, și-a dat seama că erau pur și simplu victime ale feromonilor

de ostilitate emiși de pahiderme!

— Înnebunim! a crezut el. O să ne ucidem unul pe altul!

Într-un reflex disperat, și-a aruncat mâna dreaptă între coapsele lui Carmody, i-a prins testiculele și le-a răsucit. Soldatul scoase un țipăt de durere și se prăbuși pe o parte, cu genunchii înclinați sub bărbie.

David a simțit o mare plăcere din cauza asta. A trebuit să reziste dorinței de a-și împinge adversarul în gol, din vârful platformei. Ah! ce păcat! cât i-ar fi plăcut să-l vadă călcat în picioare de elefanți!

Strigătele lui Akenôn l-au readus la realitate. Cu pușca încă în mână, preotul sărea în sus și în jos pentru a atrage atenția pahidermelor cărora le vorbea direct.

— Mare rahat! a strigat el. Uită-te la mine când vorbesc cu tine! te-am salvat! Înțelegi? te-am salvat! Ai putea măcar să-mi mulțumești. Auzi? O grămadă de bălegar! Saci de bășini!

Strigătele lui au ajuns să-l enerveze pe cel mai impunător dintre masculii care a ridicat capul, apoi trunchiul... Enervat de bâzâitul acestei insecte care l-a împiedicat să se concentreze asupra manevrelor adversarului, a decis să scape cât mai repede de ea.

De unde stătea, David a auzit clar șuieratul metanului injectat în apendicele nazal al monstrului, apoi a scânteii care aprinde gazul sub presiune. Un jet de foc izvorăște din trompă și îl lovește pe Akenôn. Toga i-a luat foc, apoi barba și a început să gesticuleze, dansând în mijlocul flăcării care îl învăluia. Elefantul se întorsese deja, preocupat de activitățile sale de mascul alfa provocat să-și demonstreze superioritatea.

Akenôn căzu cu spatele pe pasarelă.

— A meritat-o! Popă futut!, a rânjit David, copleșit de o bucurie copilărească și rea.

Avea o singură dorință: să sară cu ambele picioare pe rămășițele preotului ca să le reducă în bucăți!

— Înnebunesc! și-a dat seama într-un fulger de luciditate. Bâjbâind, a scos un pistol de injecție din trusă și s-a inoculat cu două doze dintr-un inhibitor puternic de agresivitate. Aplecându-se asupra lui Carmody, i-a administrat același tratament.

În centrul incintei, pahidermele s-au pulverizat cu jeturi de gaz în flăcări, în timp ce călcau în picioare cadavrele mahouti-lor.

David a închis ochii în timp ce număra până la șaizeci. Impulsul de furie se stinge în el, lăsându-i o stare de greață.

— Sper că doza a fost corectă, și-a spus el, altfel o să adorm în timp ce fortul se prăbușește, iar elefanții mă vor zdrobi fără ca eu să-mi dau seama.

Se ridică, cu picioarele moi, cuprinse de o detașare curioasă, aruncând o privire amuzată peste haosul incintei. A trebuit să facă un efort pentru a se convinge de necesitatea recuperării puștii.

Cu pași nesiguri se apropie de cadavrul înnegrit al lui Akenôn. Jetul de flăcări îl redusese pe preot la starea de mumie gudron, dar mâna dreaptă a rămas strânsă pe armă. David a trebuit să-i rupă degetele unul câte unul pentru a elibera pistolul de injecție. Din fericire, arma nu suferise din cauza căldurii. David a revenit înapoi. Carmody se așază. Părea că suferă mai puțin. Fără să-l bage în seamă, David începu să încarce încărcătorul puștii. Substanța pe care tocmai o inventase era puternică. Dacă ar fi depus o picătură pe pielea goală, ar fi fost instantaneu în stare de moarte clinică, și nimic nu l-ar fi putut readuce la viață. Prin urmare, a încercat să manipuleze săgețile cu cea mai mare grijă posibilă.

— Nu știu ce m-a apucat, s-a scuzat Carmody. Chiar am vrut să te sugrum.

— Știu, a zis David. Aceștia sunt feromonii. În principal emanații apocrine axilare, care sunt percepute direct de organul lui Jacobson... Pe scurt, se răspândesc în atmosferă și le adulmecăm. NV-urile nu sunt susceptibili la aceștia deoarece sunt violenți în mod natural, dar nu este valabil pentru noi... sau pentru alte animale. Uite ce urmează!

Cu bărbia, arată spre o escadrilă de pterodactili care manevrau jos pentru a se apropia de fort.

— Bordel! mârâi sergentul, vrei să spui că vin să lupte?

— Da. Îi incită. Nu este lupta lor, dar se vor implica, pentru distracție. Furia este contagioasă.

David a pus încărcătorul în armă și a armat. Avea acum cincisprezece doze de mega clorpromazina saturată sub forma unui proiectil din sticlă blindată prevăzut cu un ac de titan suficient de ascuțit pentru a străpunge orice cochilie. Încărcătura de pulbere ar asigura pătrunderea. Punându-și patul înnegrit în curbura umărului, ținti primul pahiderm.

Deja, pterodactilii zburau deasupra fortului, gata să-și elibereze ouăle explozive. Elefanții i-au văzut în ultimul moment și, ridicându-și trunchiul, au excretat jeturi lungi de foc în direcția atacatorilor.

Parcă ploua napalm. Poziția a devenit insuportabilă. David și-a golit încărcătorul cât mai repede posibil. Scânteile care cădeau din cer i-a ars părul, hainele. Un pterodactil a izbucnit în flăcări și a căzut în incinta unde pahidermele l-au călcat în picioare cu trâmbițe triumfale. Un ou a explodat pe pasarela, gardul a izbucnit în flăcări. Urletele pterodactililor combinate cu urletul elefanților au contribuit la crearea unei muzici infernale care te făcea să vrei să-ți spargi timpanele.

David se uită la cronometru. Dacă nu a făcut nicio greșală în dozaj, antidotul ar neutraliza monștrii în două minute. A scos încărcătorul, a demontat pușca și a închis trusa medicală.

— Ne retragem? întrebă Carmody.

— Corect, a confirmat medicul veterinar. În orice caz, am folosit tot ce era de natură să acționeze asupra acestor animale. Restul nu ar avea niciun efect.

După ce au aruncat o ultimă privire la cadavrul preotului, s-au îndreptat spre scară. Când s-au întors la pământ, tumultul s-a domolit. Pterodactilii s-au îndepărtat în timp ce în centrul incintei masculii se clătinau, perplecși, ne mai înțelegând prea bine ce i-a împins să se provoace unii pe alții. Unul dintre ei a încercat să adune rămășițele unui mahout să le instaleze pe spate, la locul obișnuit. Nu a reușit decât în mod fragmentar.

Soldatul și medicul veterinar abia puseseră piciorul pe pământ când o trupă de războinici i-a înconjurat. David și Carmody s-au grăbit să recupereze măștile cu traducător și să le îmbrace. Dar NV nu le-au făcut niciun rău, ba chiar păreau mulțumiți de evoluția evenimentelor.

Ei i-au escortat pe Terrani la cortul hanului care le-a mulțumit pentru intervenția lor. În semn de recunoștință, le-a dăruit fiecăruia câte un colier cu mâini de bebeluș mumificate. Această distincție i-a impresionat foarte mult pe războinicii din suita lui și David s-a gândit că probabil ar fi înțelept să aștepte înainte de a arunca această urâciune în primul coș de gunoi.

Au fost însoțiți cu mare fanfară până la ușa blindată a primei săli de decontaminare. Acolo, NV-ul și-a luat adio cu multe demonstrații de prietenie și apoi s-a întors în tabără.

— Sper că nu trebuie să ne luptăm niciodată cu acești tipi, oftă Carmody, cu fața mânjită cu funingine.

— Și eu, a recunoscut David, rupt de oboseală.

S-a uitat la ceas. Operația nu durase mai mult de cincizeci de minute și totuși ar fi putut jura că era închis aici de o săptămână.

Ușa de titan se deschise puțin, șuierând. S-au repezit în pasajul îngust care îi ducea acasă.

2

Misiunea odată încheiată, David l-a salutat pe sergent Bram Carmody și a întors spatele RUCA. Acum trebuia să se întoarcă acasă. O aventură care risca să se dovedească la fel de delicată ca cea pe care tocmai o trăise printre elefanții care suflă foc!

Lucrurile se întâmplau altfel pe vremea când Ula, soția lui, îl însoțea în misiune, pentru că de fiecare dată ieșea într-o stare de supraexcitare frizând isteria. Atunci părea capabilă de cele mai rele excese, pregătită pentru toate extravaganțele. Odată, l-a implorat să o ducă la un club sadomasochist. Când a refuzat, ea s-a trezit în miezul nopții pentru a merge într-un cerc privat unde, contra cost, puteai să bați victima la alegere: adolescent, copil sau bătrân. A reapărut abia dimineața devreme, cu cearcăne sub ochi, cu sânge sub unghii. Liniștită.

— Așa sunt eu, mormăise ea obosită în timp ce stătea în duș. Trebuie să mă decompim. Cum să te fac să înțelegi? *Eu sunt un cazan*. Dacă nu dau drumul la presiune, voi exploda. Nu vrei să explodez, nu?

Nu, David nu voia. De la bun început, a înțeles că nu vor fii niciodată pe aceeași lungime de undă, dar tocmai această diferență l-a fascinat încă de la prima lor întâlnire, în campusul universitar. Printre fetele din sororitatea ei, Ula părea să emane un plus de vitalitate. La contactul cu el, celelalte femei au devenit plictisitoare, chiar și rochiile lor păreau decolorate. Ula vibra cu pasiune reprimată, era doar exces. Un cazan în pragul exploziei, da. Sau mai degrabă o fiolă de nitroglicerină pe care un gest prea violent, l-ar spulbera, distrugând orice nefericit care gravita în apropiere. În limba celtică, prenumele său însemna bijuteria oceanului.

David a crezut întotdeauna că povestea lor se va sfârși prost, dar această anxietate l-a învățat să savureze fiecare minut care îi

despărțea de inevitabila catastrofă.

În mod paradoxal, Ula nu era uluitor de frumoasă. Irlandeză, roșcată, piele lăptoasă presărată de pistrui, sâni prea mari, gura prea plină, nu avea nimic de vampă, de sex-simbol, cu toate acestea, de îndată ce cineva se apropia de ea, magnetismul ei natural acționa ca o pasă hipnotică, vrăjindu-i pe cei cu care vorbea. Când i sa pomenit numele, băieții, stupefiați, nu au putut decât să bâlbâie:

— La naiba! Fata asta, ea... e dementă!

Și când le-am cerut să-și justifice entuziasmul, ei s-au bâlbâit:

— Nu știu... nu știu. Ea nu este ca ceilalți, asta-i tot. Ea... e periculoasă, da. Asta e, e periculoasă și asta e grozav! Nu te vei plictisi cu ea! E atât de grozavă! Ea se leagă serios!

Mai târziu, mult mai târziu, David a profitat de relațiile sale în cadrul mașinii administrative de stat pentru a accesa dosarul personal al soției sale. Oh! nu era mândru de asta, dar, în mod curios, a văzut această manevră ca pe un act de autoapărare. Pentru ce? Subconștientul lui încerca să-l avertizeze de un pericol iminent?

Documentele clasificate drept *secrete de apărare* ajutaseră la ridicarea unui colț al vălului. Părinții lui Ula – Henry și June Lowriding – erau amândoi soldați și membri ai forțelor speciale. În schimbul unui grad de sergent principal, ei se oferiseră voluntari pentru un experiment pentru *îmbunătățirea abilităților genetice de supraviețuire*. În mod clar, li s-a injectat ADN Neo-Viking cu scopul ascuns de a-i transforma în super-luptători. Încercarea s-a încheiat cu eșec. Viitorii părinți ai lui Ula nu dezvoltaseră nici-o putere supraomenească și abia își îmbunătățiseră performanța de alergare cu o jumătate de secundă. În ochii personalului general, acest lucru nu a justificat în niciun caz cheltuielile efectuate. Prin urmare, programul a fost abandonat. Nouă luni mai târziu, s-a născut Ula. Părinții ei fiind în misiune nouă luni din douăsprezece, ea a crescut într-o creșă militară până la vârsta de șase ani. Atunci, tatăl și mama ei au fost uciși în prăbușirea unui transportor de trupe, de cealaltă parte a galaxiei. Acest lucru a afectat-o puțin pe fetița care îi considera străini. Când era întrebată despre asta, Ula obișnuia să spună:

— Nu i-am cunoscut niciodată. Când veneau să mă vadă, de cinci sau șase ori pe an, mă speriau. Mă smulgeau din instituția în care eram perfect fericită, pentru a mă purta cu ei în locuri în care nu aveam chef să merg. De fiecare dată am simțit că sunt răpită. Am

tremurat la gândul că instituția refuză să-mi plătească răscumpărarea. Nu-mi imaginam cum să trăiesc cu acești oameni care vorbeau prea tare și insistau să-mi spună glume pe care nu le înțelegeam. Abia așteptam să plece și să mă ducă înapoi la cămin.

David știa această versiune a poveștii, Ula nu i-a ascuns niciodată că este orfană și că a crescut în cadrul instituțiilor statului. Ceea ce nu știa, însă, era că ADN-ul părinților săi fusese manipulat chiar înainte de a se naște.

Se grăbi să returneze dosarul, jurând că îl va uita. Din păcate, din acea zi, nu a încetat să se întrebe dacă extravaganțele lui Ula nu erau consecința directă a intruziunii unor elemente incontrolabile NV în genomul părinților săi biologici. Desigur, nu avea superputeri, nu era deosebit de insensibilă la durere, nu avea o forță mai mare decât cea normală, s-a îmbolnăvit ca orice femeie, dar...

Dar strălucea adânc în ochii ei această flacără ciudată, venită de altundeva, care făcea din ea o ființă specială, însetată de experiențe extreme și care nu aspira decât să-și depășească limitele, chiar dacă asta ar fi să o conducă la cele mai grave excese.

— Tu, îi șoptea uneori ea la urechea lui David, picioarele tale sunt bine înfipite în beton. Ești montat pe un pedestal, ca o statuie. Am nevoie de asta. Tu ești ancora mea. Pot să mă țin de tine. Ești aici să mă oprești să merg prea departe, înțelegi? Trebuie să mă încetinești. Este rolul tău. Dacă mă lași liberă să mă mișc, nu știu cât de departe voi merge. S-ar putea să se termine rău pentru mine, pentru tine... pentru copii.

Această ultimă precizie îi trimisese un fior rece pe șira spinării lui David. Ce a vrut să spună cu asta? Că într-o zi va deveni un pericol pentru ei? Că ar fi capabilă să-i ucidă în somn?

Dacă ar fi fost mai puțin îndrăgostit, fără îndoială că ar fi decis să plece imediat cu copiii... dar, nu era *doar* îndrăgostit de Ula... era înnebunit după ea! Cuvântul dragoste era inadecvat pentru a traduce ceea ce simțea pentru această femeie de neînțeles. Dragostea era romantism, tandrețe, buchete de flori, jurăminte... nu avea nimic de-a face cu ceea ce l-a unit cu Ula. De fapt, era sătul de Ula. Da, bolnav, cu tot ce presupunea asta: febră, disconfort, coșmaruri, halucinații, transpirații nocturne. Nu știa cum să-l exprime, dar era intens. Da, iată-l, marele cuvânt era scăpat: INTENSITATE. Nu ar experimenta asta niciodată cu o altă femeie.

O tensiune... o febră...s-a întors mereu la asta. Ea îl făcuse

dependent. Ideea de a fi lipsit de prezența ei l-a făcut să vrea să se arunce pe fereastră. Era o boală cronică, care te epuizează, care te omoară încet. Ula îl făcuse incurabil.

Prima dată când a întâlnit-o în campusul facultății de științe, s-a gândit: *Treci peste asta, omule, genul ăsta de fată nu este pentru tine.*

Bursier de stat, obligat să aibă note mari de biroul alocării burselor, nu și-a putut permite luxul unei iubiri atât de intense. Dar Ula se bucura deja de o reputație sulfuroasă. Se șopteau multe lucruri despre escapadele sale. Se spunea că i-a împins pe băieți să concureze în isprăvi stupide, că Ned Barstow, studentul absolvent care a căzut de la etajul zece al bibliotecii universitare, a murit pentru că Ula l-a provocat să ocolească clădirea de-a lungul cornișei, legat la ochi. S-a presupus că i-a forțat pe Brad și Gregor – doi super macho, vedete ale echipei de fotbal universitare – să facă sex homosexual în fața ei înainte de a se oferi lor.

La acea vreme, David nu fusese prea șocat. Înotam în hiper permisivitate. Dacă cineva dorea să fie considerat *liber*, trebuia să cultive un viciu și să-l afișeze deschis. Incestul era judecat mai degrabă *cool*, și nenumărate fete pretindeau că au relații sexuale în curs de desfășurare cu fratele lor sau cu tatăl lor – când nu erau una cu alta! – totuși, să te culci cu un exomorf era o ispravă care te făcea vedeta campusului!

Pentru majoritatea studenților, acestea erau lăudăroșenii fără temei, dar zvonurile erau că nu același lucru era valabil și pentru Ula, care concura în depravare cu cele mai sălbatice fete din sororitate.

În cele din urmă, se apropiase de el, la biblioteca secției de biologie extraterestră, sub pretextul că împrumută manualul de ce avea nevoie.

— Ești în exo bio, nu? spusese ea. Monștri și toate astea? E cool.

— Da, a confirmat categoric. Biologie exomorfă, anul III.

— Vrei să devii medic veterinar? Te joci cu burtica dragonilor pentru a le elimina anexele? Ginecolog pentru sirene? Oftalmologie pentru ciclop?

L-a provocat jucându-se de-a lolita. Nu-l păcălise. *Târfă mică!* se gândise, știind că asta e, că ea îl bătuse în cuie. Luase momeala până i s-a smuls limba. Ce avea să-i ceară ea? Să își cufunde mâinile în friteuza clocotită a restaurantului universitar?

Da, pactul infernal fusese pecetluit așa, într-o jumătate de

secundă. Astăzi, a trebuit să recunoască că nici măcar nu fusese sexuală. Nu, fusese mai serios, mai definitiv.

De fapt, Ula îl implorase să-i dea meditații de chimie biologică exomorfă. Și cel mai rău e că ea l-a plătit pentru asta!

A naibii de fată deșteaptă! David, a descoperit foarte târziu, că ceea ce auzise deseori proclamat este adevărat: *fetele erau cele care își alegeau prada, nu invers*. Se simțea ca o căprioară la distanță.

Wayne Morton, prietenul lui, era alarmat.

— Ai grijă! îi șoptise într-o seară. Fata asta este radioactivă. Este cesiu pur. Băieții sunt înnebuniți după ea, dar toți pe care își pune ghearele ajung prost. Fă calculul: Dogson s-a sinucis, Hellfrow a fost găsit înecat în piscină, Wittington s-a aruncat cu mașina de pe o stâncă. Fără a-l uita pe Barstow care voia să se joace de-a alpinismul în vârful bibliotecii. Dacă nu decolezi, vei fi următorul pe listă. Ea te va provoca să faci o prostie și tu nu vei putea spune nu.

Contrar previziunilor, David nu apăruse pe lista de înmormântare. Destul de ciudat, o descoperise pe Ula într-o altă lumină, aceea a unui harnic muncitor, hotărâtă să-și obțină diploma. Temerile lui se potoliseră în cele din urmă și se hotărâse să facă pe surdul la bârfele sordide care se schimbau în campus. — Gelozie, se repetă el. Gelozie curată.

Apoi...

Apoi lucrurile s-au precipitat. Cu diploma în mână, au decis să-și unească forțele pentru a fonda o firmă de expertiză și intervenție. Exomorfii erau o problemă, unii doreau să-i extermine, alții să-i domesticească. De confuzie au profitat specialiștii în această problemă, *exouétos* așa cum erau porecliți atunci. David era unul dintre ei; Ula l-a asistat ca asistent medical de primă clasă.

La început, erau prieteni, colegi de muncă și asociați. Nu mai mult. David nu știa că tânăra avea o viață secretă, nocturnă, asociată cu practici care erau adesea mortale, dar nu neapărat sexuale. Îi plăcea să se pună în pericol.

— Am nevoie, a recunoscut ea într-o zi, cu nasul în paharul de sake fierbinte. Sunt dependentă de adrenalină. Dacă nu trăiesc pe muchie de cuțit, mă scufund în depresie, vreau să mă împușc. Nu știu de ce. Tulburare bipolară datorată secreției excesive de dopamină, probabil.

Aveau douăzeci și cinci de ani și erau consumați de entuziasm la ideea de a scăpa din ghetoul facultății și de a-și trăi viața. Era vremea

speranțelor nebune, vremea începuturilor...

Au decis să lucreze pentru grădini zoologice interstelare, unde câțiva întreprinzători mai îndrăzneți decât colegii lor s-au aventurat să expună exemplare de faună extraterestră. În general, exovétos erau rugați să *calmeze* fiarele, să le facă *docile*, astfel încât vizitatorii să poată mângâia crestele dragonilor fără a risca să li se smulgă brațul. O slujbă aparent de rutină, dar care necesita să rămâi în alertă, exomorfii fiind imprevizibili. Ca adevărați începători, au crezut că este grozav să nu mai depindă de sistemul de burse de stat, să devină proprii lor stăpâni – sau așa credeau ei!

David a observat curând că Ula își asumă riscuri inutile și chiar mergea atât de departe încât îi provoca pe monștri pentru a-i face să fie răi. În mai multe rânduri, ea a scăpat de mușcături care i-ar fi putut amputa brațul sau piciorul. Când se întâmpla asta, izbucnea într-un râs adânc, tulburător, iar în ochii ei se aprindea o flacără ciudată, o flacără care nu avea nimic uman în ea. Mirosul corpului i s-a schimbat, umplând aerul cu un miros pe care David nu-l simțise niciodată pe Pământ.

— Secreții din glandele atriale, a diagnosticat el, încercând să se liniștească. Emanatii perineale și mamare.

— Mi-ar fi plăcut să cobor în arenă, i-a mărturisit Ula, într-o seară de băutură, în mulțimea unui karaoke în care *sararimenii* strigau în cor: *My Way. Fii un gladiator. Da, piciorul! Descurcă băieții, vezi măruntaiele curgându-le pe coapse ca un puiet de șerpi!*

— Ești nebună, oftă David.

— Știu, spuse ea. Părinții mei au fost ucigași profesioniști, trebuie să fie ereditar.

Da, și-a spus David, este ereditar, dar nu vine de la părinții tăi... sunt genele NV care circulă în tine.

Două luni mai târziu, a primit un apel de la poliție. Ula a fost găsită grav rănită într-un hangar din centrul orașului. A fost victima unui viol în grup. Atacatorii ei au abandonat-o apoi după ce au înjunghiat-o de trei ori în stomac. Prognosticul era prost. Medicii i-au dat două zile de trăit, poate mai puțin.

David și-a anulat programările, a plătit taxe exorbitante și s-a dus la centrul medical New Fukukoa, specializat în operații de traumatologie și ai cărui practicanți erau foști medici militari care slujiseră pe diferite câmpuri de luptă.

De la bun început, i-a fost luată orice speranță.

— E pierdută, a anunțat chirurgul care l-a primit. I-am dat morfină ca să nu sufere. Nu putem încerca nimic, ea a suferit un adevărat *hara-kiri*. Este un miracol că este încă conștientă.

Doctorul, oricât de competent ar fi fost, a greșit, nu era în niciun caz un miracol. Genele NV erau pur și simplu la lucru. Rămânea de văzut dacă vor putea preveni inevitabilul.

David a fost dus la una dintre celulele de sticlă din ICU. Ula stătea întinsă pe spate, cu fața oribil de umflată, buzele sparte, tuburi înfipite în fiecare braț. David nu și-a putut reține lacrimile.

— Hei! protestă tânăra. De-a ce te joci? Nu mă face de rușine! Fără melodramă, te rog! Nu suntem într-un serial TV. Nu-ți face griji, mă trezesc peste o săptămână, nu este nimic altceva decât o lovitură de cuțit.

David credea că delirează. O luă de mână; Ula și-a strâns degetele pe ale lui cu o putere uluitoare.

— A fost grozav... șopti ea pe un ton confidențial. Nu am experimentat asta niciodată. Acești băieți! Un uragan de testosteron! Cred că m-am aprovizionat cu orgasme pentru tot restul vieții. De acum înainte mă voi liniști. Am primit ce mi-am dorit, m-am umplut cu el, acum e de ajuns... Dacă vrei, ne putem căsători, nu? Ar fi o modalitate grozavă pentru mine să reîncep de la zero.

I-a spus că este de acord. În acel moment, era sigur că nu va supraviețui rănilor. Voia să-i facă pe plac, să o facă fericită pentru câteva ore. S-a prefăcut că se proiectează în viitor, a vorbit despre a avea copii... Nu mai știa ce spune, plângea fără să-și dea seama.

Ula avea acea expresie extatică specifică muribunzilor când întrezăresc lumina de dincolo.

O asistentă a venit să-i ceară să elibereze rezerva, era timpul pentru tratament, și obosea pacienta. A fugit, a lovit accidental o ușă de sticlă și s-a întors acasă cu o tăietură pe frunte care sângera abundant. A trebuit să-și atașeze o copcă cu ajutorul oglinzii din baie. În timp ce se culca, și-a injectat o doză mică dintr-un calmant formidabil pentru exomorfi. O nebunie, inima i s-ar fi putut opri, nu-i păsa.

Telefonul l-a trezit la ora două.

— Ce naiba faci? mârâi vocea chirurgului. Am sunat deja de cinci ori! Prietena ta se descurcă mai bine, pare că si-a revenit. Un adevărat miracol.

David și-a verificat mesageria vocală și a găsit cinci apeluri

similare. Doborât de anestezic, nu auzise apelurile. După ce s-a îmbrăcat în grabă, a descoperit, în timp ce pleca, că fața îi era mânjită de sânge uscat și avea o copcă în mijlocul frunții. A trebuit să se curețe și să-și pună un plasture.

La spital, Ula l-a salutat zâmbind. Era într-adevăr mai bine.

— În ceea ce privește căsătoria, mai vrei? strigă ea către el. Va trebui să mă conduci pe calea grea. Nu-mi permite niciun capriciu. Un pumn de fier este ceea ce am nevoie. Disciplina, ca în armată.

A părăsit spitalul o lună mai târziu, sănătoasă. O simplă procedură de chirurgie plastică a fost suficientă pentru a șterge cicatricile urâte care i-au stricat stomacul. Ea nu a menționat niciodată circumstanțele atacului. O singură dată a murmurat:

— Uf! Am căutat-o. Știam ce avea să se întâmple, dar trebuia să merg până la capăt. M-am gândit că fie mă va ucide, fie mă va vindeca.

Nu o vindecase, nici pe departe. După un an de pace, ea a cerut să-l însoțească pe David pe câmpurile de luptă. Tocmai adusese pe lume primul lor copil, Kevin, dar copilul încetase repede să o mai intereseze.

— Crește prea încet, s-a plâns ea, știe doar să mănânce și să facă caca. Nu am destulă răbdare să fiu o mamă bună. L-am văzut ca fiind distrăgător.

Ea recunoștea fără rușine, exprimându-și gândurile cu o franchețe dezarmantă. În același sens, în mijlocul actului sexual, i se întâmpla să-i explice lui David că se închipuie în brațele altui bărbat, un coleg de la clinica veterinară, un vecin de alături, puștiul care a livrat ziarele... Sau, în mijlocul unui orgasm, striga un nume necunoscut soțului ei. Niciodată același.

Într-o zi, în timp ce participa la cel de-al șaselea Congres al specialiștilor veterinari, David a fost abordat de un bărbat pe nume Greg Delaney care, i-a mărturisit că a fost iubitul lui Ula timp de șase luni. Bărbatul prezenta semne de depresie cronică în stadii avansate. Îngrozitor de slab, cu unghiile mușcate până la sânge, ochii întunecați, părea pe punctul de a izbucni în lacrimi. Dacă fusese cândva un bărbat frumos, nu mai rămăsese nimic din acea eră de glorie.

— Am auzit că ești căsătorit cu Ula, șopti el, conducându-l pe David spre bar. Aproape că te-am imitat, știi? Eram pe punctul de a face pasul, dar ea m-a dezamăgit. Am vrut să te avertizez. Fata asta

este un drog greu. Îi dăreamă pe toți cei care trăiesc în contact cu ea. Când ea este acolo, e grozav. Ne simțim capabili să mutăm munții, suntem plini de adrenalină. Fiecare zi este o sărbătoare... Dar nu are nimic de-a face cu dragostea. Am observat asta când am dus-o la o reuniune de familie sau când prietenii ne-au invitat. În prima oră, toată lumea s-a simțit grozav! Râdeam de parcă tocmai am inhalat gaz ilariant. A fost o petrecere... și apoi, încet-încet, oamenii au devenit nervoși, glumele s-au mutat spre agresivitate, am început să ne aruncăm cuvinte urâte unii altora. Inevitabil, s-a terminat într-o luptă! Plânsetele și pumnii au plouat. Copiii și-au imitat părinții... chiar și câinii și pisicile și-au pierdut mințile și au sărit unii la alții. Și totuși, pot să te asigur că Ula nu a avut nimic de-a face, cel puțin în aparență. În timpul festivităților, ea stătea deoparte, discutând frumos cu fetele. Nu am auzit-o niciodată făcând insinuări care ar fi putut aprinde pulberea, nu. Ea era acolo, politicoasă, plăcută, de ajutor, în timp ce în jurul ei universul se năruia, oamenii înnebuneau. Când am prezentat-o părinților mei, ei au organizat o mare reuniune de familie, cu unchii mei, mătușile, toată lumea, știi genul... Ei bine, înainte de sfârșitul mesei, bunicul meu încerca să o sugrume pe bunica mea. care, cu o secundă înainte, îi înfipsea o furculiță în mână. Nu exagerez... Toate acestea s-au întâmplat cu adevărat, și în mai multe rânduri.

Făcu o pauză, își dădu paharul dintr-o înghițitură, ordonă altul, înainte de a continua:

— Cel mai deranjant lucru, vezi tu, este că în timp ce eram martor la această nebunie, mă distram. Mă distram atât de mult! Așa a fost mereu cu Ula. Oriunde mergea, ea perturba ordinea lucrurilor prin simpla ei prezență. Dacă nu m-ar fi dezamăgit, nu știu cât de departe aș fi mers. Aș fi putut să dau peste un pieton cu mașina mea, așa, doar pentru distracție... sau să fi împins pe cineva sub metrou. Nu știu. De aceea am vrut să te avertizez, bătrâne. Încetul cu încetul vei simți că se strecoară în tine dorințe ciudate... impulsuri... Nu mânie, nu, mai degrabă un fel de agresiune plăcută care îți va da iluzia de a fi cel mai puternic, care te va transforma într-un prădător. Până la urmă, dacă nu ne-am fi despărțit, aș fi în închisoare chiar acum, cu o crimă pe conștiință.

— Și după ce te-a părăsit, a întrebat David, lucrurile au revenit la normal?

— Nu! gâfâi Greg Delaney. În niciun caz! retragerea a fost prea

brutală. Peste noapte, am trecut de la supraexcitat la abătut. Coborârea sacră. Am încercat să mă sinucid de două ori. Eram ca un dependent de droguri în sevraj. Și drogul meu era Ula. Mi-am dat seama că toți cei pe care îi abordase, prietenii mei, părinții mei, erau mai mult sau mai puțin în aceeași stare. Au cerut prezența ei și, totuși, cei mai mulți dintre ei au schimbat doar banalități cu ea... Ce voiam să-ți spun, bătrâne, este: Pleacă înainte să fie prea târziu. Nu aștepta până când ești iremediabil pierdut. Uite ce am devenit și am văzut-o doar șase luni!

Această discuție a confirmat teoriile lui David cu privire la emisiile de feromoni NV și acțiunea acestora asupra oamenilor. Ula nu era în niciun caz conștientă că starea ei de supraexcitare permanentă era contagioasă și că afectează psihicul celor apropiați. După ce a ezitat mult timp, a decis să se inoculeze cu o doză homeopatică de feromoni NV cu speranța de a se *mitridiza* împotriva efectelor acestora. A văzut în această încercare un vaccin capabil să limiteze influența negativă pe care Ula o avea asupra sa. Tratamentul a fost periculos, deoarece s-a dovedit științific că medicii veterinari nu pot fi vaccinați sub nici-o formă împotriva feromonilor, virușilor și toxinelor produse de exomorfi. Încercările în această direcție s-au încheiat cu șocuri toxice fatale și sepsis devastator. Dacă cineva se trezea contaminat de un extraterestru, Facultatea prescria recurgerea la antibiotice și antihistaminice tradiționale tolerate de organismul uman, care de cele mai multe ori s-au dovedit inefficiente.

În acest caz, David se străduise să cultive o tulpină specifică dintr-o probă de sânge prelevată de la Ula în timpul sarcinii. El făcuse această muncă de ucenic vrăjitor fără să se gândească prea mult la posibilele consecințe. Principala lui motivație a fost să-l protejeze pe Kevin, fiul ei, de influența dăunătoare a mamei sale.

De fapt, observase că în prezența lui Ula bebelușul devenea neobișnuit de agitat, râdea prea tare, încerca să-și rupă jucăriile sau își mușca mâinile până la sânge. De îndată ce Ula părăsea camera, puștiul intra în apatie și rămânea nemișcat în fundul leagănului, privind în tavan fără să dea niciun semn de viață.

— Se pare că este catatonic, se gândea David de fiecare dată când îl găsea în această stare.

Se temea că, pe măsură ce copilul va crește, va experimenta o soartă similară cu cea a lui Greg Delaney și va deveni dependent de Ula, ca cineva care este consumat de un drog. Vaccinul ar putea

preveni acest lucru, sau cel puțin ar putea slăbi dependența.

Îi era greu să recunoască în sinea lui că probabil s-a căsătorit cu o mutantă și că fiul său ar putea purta gene non-umane. Nici nu a avut puterea de a aborda sincer problema cu Ula.

— Nu fi ipocrit, își zise el, știi foarte bine de ce ți-e frică. Ți-e teamă că te va dezamăgi, la fel ca pe Greg Delaney, ca pe toți ceilalți. Ea te-a făcut dependent, s-a întâmplat fără să știi. Ai ajuns să apreciezi această stare de supraexcitare permanentă, îți place să fii în vârful jocului tău, să te simți în permanență gata să decolezi. Iar oamenii care te cunosc, în special angajatorii tăi, iau asta drept dinamism. Pentru ei, tu ești tipul care își dorește asta, super luptătorul care nu se teme de nimic, veterinarul cu testicule de oțel pe care niciun monstru nu îl sperie. Pe asta îți construiești cariera. Acesta este ceea ce te face celebru în cercurile exo bio.

Și era adevărat că lucrurile mergeau bine pentru el. Avea vântul în pânze. Ministerele Securității și Sănătății i-au solicitat prezența în timpul evaluărilor la distanță. El devenea specialistul în monștri de dincolo de spațiu.

Această promovare presupunea absențe de trei, șase luni sau chiar mai mult. De fiecare dată când Ula îl implora să o ia, el refuza.

— Nici nu te gândești la asta! a protestat el. E prea periculos pentru copil! Nu putem să-l expunem la asta. Este o regiune clasificată drept *ostilități iminente*. Nu ne putem asuma acest risc. Și nici n-ar fi amuzant pentru tine, armata te-ar obliga să stai închisă douăzeci și patru de ore pe zi într-un buncăr, chiar vrei?

În realitate, se temea de ce s-ar întâmpla dacă Ula ar intra în contact cu NV. Era probabil să se stabilească o legătură misterioasă între soția lui și extraterestri? Habar n-avea. Noaptea l-au vizitat imagini halucinante. Și-a imaginat-o pe Ula îndrăgostindu-se de un NV, Ula oferindu-se războinicilor exomorfi, participând la orgii doar pentru a ajunge dezmembrată între ghearele unui soldat care îi împărțea organele. Trăia cele mai rele fantezii, întins pe pat, transpirat, sufocându-se.

El știa că agresivitatea NV crește odată cu vârsta și că aceasta se întărește prin contactul cu grupul atunci când fiecare individ a inhalat feromonii emiși de tribul său. Adunați laolaltă, NV erau practic invincibili, mânați de o furie și cruzime care îi speria pe cei mai experimentați. Izolat, un NV își pierdea șaptezeci la sută din spiritul războinic și devenea aproape la fel de vulnerabil ca o cârțiță.

David se întreba adesea ce s-ar întâmpla dacă *puterile* Ulei s-ar întări prin contactul cu rudele ei îndepărtate.

— Astăzi este izolată, și-a repetat el. Funcționează la treizeci la sută din capacitatea sa, dar ce se va întâmpla dacă, stimulată de prezența exomorfi-lor, genele sale vor intra în exces?

A preferat să nu se gândească la asta.

Dezarmarea treptată a ceea ce mass-media a numit *frontiera barbară* i-a solicitat mult. S-au extins regate feudale cu practici aberante și rituri crude. Sclavia, canibalismul, jocurile de circ, sacrificiile rituale erau obișnuite acolo. *Monștrii* au servit ca tancuri, artilerie și bombardiere, ca peste tot. Particularitățile lor anatomice au fost de fiecare dată folosite în mod ofensiv de către seniorii locali. Când OPU a reușit să impună un tratat bilateral de neagresiune, David a procedat la dezarmarea fracțiunilor prezente.

Din punct de vedere tehnic, era vorba de a interveni asupra fiecărui animal, asupra fiecărui exomorf pentru a-l *pacifica*, cu alte cuvinte, a-i neutraliza capacitățile distructive.

— Este ca și cum ai scoate perculatorul dintr-un revolver, explica David de fiecare dată când un jurnalist îl ataca cu întrebări veninoase. Este deminare, dacă vrei.

— Nu mai degrabă vezi asta ca pe un fel de lobotomie? a glumit omul din media. Luând în considerare toate aspectele, privezi aceste biete creaturi de unele dintre atributele lor fizice. Unii ar spune că este castrare.

Refrenul etern al preoților Iertării Universale!

— Încercăm doar să permitem oamenilor acestei țări să trăiască în pace, a răspuns David, încercând să rămână calm. Nu crezi că asta va fi o schimbare frumoasă pentru ei după atâtea masacre și sacrificii umane?

— Cu toate acestea, a insistat jurnalistul. Nu poți nega că după intervenția ta acești exomorfi, care erau sănătoși, nu sunt altceva decât infirmi?

Ce este de obiectat față de atâta rea-credință?

— Dacă pentru tine infirm înseamnă că nu mai pot sfâșia copiii cu ghearele, a oftat David, atunci da, recunosc că îi fac infirmi.

Reporterii au râs deschis. Mulți dintre ei erau simpatizanți ai Bisericii Iertării Universale Intergalactice și pledează pentru neamestecul în conflictele de frontieră barbare. Unul dintre ei, un celebru prezentator TV, scrisese o carte de succes pentru a descrie

suferințele existențiale ale unui fost *monstru* privat de medicii veterinari fasciști de puterile care au fost cândva mândria lui. David credea că se sufocă de furie când a citit această mizerie. Și-a amintit că expresia *prinț căzut* apărea la fiecare trei pagini. În urma publicării acestui bestseller, a fost inundat de scrisori abuzive în care îl numeau călău, nazist și psihopat.

Acesta a fost unul dintre cele două motive pentru care Facultatea de Științe Veterinare Exomorf a avut atât de puțini studenți. A doua fiind periculozitatea extremă a unei profesii în care era dificil să sărbătorești cei patruzeci de ani de naștere din cauza morții premature.

Când s-a întors acasă, după șase luni de absență, fiul său a alergat să se ascundă, îngrozit de acest străin care l-a sărutat cu forța. Ula a rămas neschimbată. De îndată ce s-au întâlnit față în față, ea a cerut să-i spună în detaliu bătăliile la care asistat. Ea a vrut să știe totul despre atrocități, torturi, manevre militare, execuții sumare. La început, David refuzase să se supună capriciului ei, dar Ula devenise atât de furioasă încât a trebuit să cedeze.

— Nenorocitul, a concluzionat ea la sfârșitul poveștii, mi-ar fi plăcut să fiu acolo... Tu, cel puțin, te confrunți cu lucruri interesante. Aici nu se întâmplă niciodată nimic. M-am plictisit de moarte. Stau acolo ca o idioată și privesc cum crește covorul.

— Îl ai pe Kevin, corectă David.

— Glumești? zise Ula. El este un copil! Cum te aștepti să mă distrez cu un copil?

După zece zile, după ce a reușit să îmblânzească copilul, David a profitat de ocazie pentru a reînnoi vaccinul anti-NV. Kevin, furios, l-a lovit cu pumnul și a fugit urlându-și ura față de acest intrus care îi pătrundea în casă ca să-i facă injecții. David era conștient că devenise un *kobeshimi*^{7}, un *bogeyman*^{8}, dar nu știa cum să remedieze situația. A considerat necesar să protejeze copilul de influența feromonală a mamei sale. Era cu atât mai hotărât cu cât vaccinul părea să aibă un efect benefic asupra propriului său corp de adult. În primele zile ale căsătoriei sale, de fiecare dată când a plecat într-o nouă misiune, despărțirea sa de Ula l-a cufundat în adâncurile depresiei, astăzi, aceste tulburări au devenit suportabile, iar el nu a mai fost nevoit să ia antidepressive pentru a nu-și pune capăt vieții, așa cum era cazul cu trei ani în urmă.

Din privirile pe care i le aruncao vecinii lui, din jena pe care o

manifestau de fiecare dată când începeau o conversație, a ajuns să înțeleagă că Ula se *purta prost* în timpul absențelor lui.

Într-o seară, în parcare supermarketului, în timp ce o ajuta pe bătrâna doamnă Sulkind – o profesoară pensionară de științe ale naturii – să-și pună alimentele în mașină, septuagenara îl luă de mână, într-o manieră surprinzător de maternă, și șopti:

— Ascultă, micuțul meu, mă întristezi. Ești un băiat bun, se vede, muncești din greu, într-un domeniu ingrat... Știu că nu ar trebui să mă implic, dar mi se întoarce stomacul când văd cum se comportă soția ta de îndată ce ai întors spatele. Lipsește nopți întregi, lăsându-ți băiețelul singur acasă, fără măcar o dădacă... Nu știu unde merge, dar se întoarce dimineața devreme, într-o stare groaznică, acoperită de vânătăi, uneori sângerând de parcă ar fi fost bătută. Și cel mai rău este că pare într-o formă excelentă, mulțumită de seara ei. Ar trebui să încerci să monitorizezi acest lucru mai îndeaproape. Știu ce vreau să spun. Fiul meu este în armată, pleacă adesea în misiuni în străinătate. A descoperit că soția lui se prostitua în timp ce el era plecat. Nu pentru bani, nu, doar așa, *pentru a ucide timpul*, a spus ea. I-a explicat avocatului ei că se plictisește, că soțul ei trebuie doar să știe să-i distragă atenția dacă vrea să o împiedice să facă prostii... Ce vrei? Unele femei rămân copii toată viața.

David i-a mulțumit și și-a luat concediu. De fapt, se pregătea de multă vreme să facă față unei surprize neplăcute. Crezuse că nașterea lui Kevin o va ocupa pe Ula cu normă întreagă, dar se înșelase.

Întors acasă, nu a îndrăznit să provoace o explicație. Mai mult sau mai puțin conștient, îi era frică de reacțiile soției sale. Când era furioasă, emisiile ei de feromoni creșteau vertiginos, saturând atmosfera, iar el se temea că va suferi repercusiunile. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar trezi contaminat de agresivitatea bestială care era caracteristică NV-ului? Fusesse martor la bătălii ale extraterestrilor, știa de ce sunt capabili atunci când furia lor se dezlănțuia, fără să cunoască limite. Îi văzuse sfâșiindu-se în bucăți cu mâinile goale, devorând ficatul dușmanilor lor. Era îngrozit că va fi infectat de acest tip de nebunie criminală. Nu voia ca o simplă dispută domestică să-l transforme într-un *berserker*.

Era Ula... și mai *presus de toate era puștiul*. Dumnezeu știe ce le-ar putea face într-un acces de nebunie criminală!

Timp de două luni a suportat starea mohorâtă a Ulei. Ea nu mai pleca noaptea și suferea din cauza asta. Într-o zi, ea i-a întins o curea,

cerându-i să o lovească fără milă și a început să se dezbrace pentru a se oferi mai bine pedepsei. Când a refuzat, ea i-a aruncat o vază de cristal în față, tăindu-i sprânceana stângă. În ciuda protecției vaccinului, David a fost contaminat de feromoni și furia i s-a revărsat brusc. S-a aruncat asupra soției sale și, timp de zece minute, a schimbat cu ea palme și lovituri. În cele din urmă, goi, acoperiți de zgârieturi și vânătăi, au făcut dragoste pe jos, alternând sărutări, zgârieturi, mângâieri și mușcături. Așa a fost concepută July, dar ei nu știau încă.

Trei săptămâni mai târziu, David s-a angajat într-o nouă misiune. Înainte de a pleca, a angajat un detectiv privat și la pus să o urmărească pe Ula în aventurile ei.

Nu după mult timp, a primit un raport video care detalia acțiunile nocturne ale soției sale. Contrar a ceea ce și-au imaginat vecinii, Ula nu-și petrecea noaptea în patul unui amant, ea frecventa cu asiduitate un club subteran al cărui luptători se luptau goi în adâncul unei parări subterane ruinate. Acolo, bărbați și femei se luptau fără a respecta nici-o regulă și nu era neobișnuit ca aceste lupte să ducă la viol. Ula câștiga adesea. Primea lovituri ca un boxer profesionist și se vindeca incredibil de repede. Când a fost învinsă, a suferit violurile fără să fie afectată, cel puțin asta era impresia pe care o lăsa.

Originalitatea clubului, a insistat detectivul, consta în practicarea unor lupte mixte, înfruntând de fiecare dată bărbați și femei în număr diferit. Publicul, alcătuit în esență din voyeuri, plătea o taxă mare de intrare pentru a urmări luptele, cu speranța secretă că confruntarea se va încheia cu un o mutilare sexuală. Câștigătorul primea douăzeci la sută din câștiguri. Ula nu și-a cerut niciodată partea ei.

— Se pare că se duce acolo pentru sport, a concluzionat raportul. Dar mi-a dat impresia unei femei periculoase, a cărei simplă prezență electrizează publicul. La finalul fiecăreia dintre luptele sale, isteria devine generală. Este foarte populară în rândul organizatorilor, pentru că are fanii ei, iar oamenii încep să parieze sume mari de îndată ce intră în arenă.

David a plătit nota și a ordonat detectivului să renunțe la orice supraveghere. Era îngrijorat. De când o cunoștea pe Ula, ea arătase mereu impulsuri ciudate, dar până acum aceste *îndemnuri* se manifestaseră sporadic, acum, setea ei de violență părea să devină tiranică, de parcă genele ei NV sufereau din cauza faptului că nu pot

fi satisfăcute. Una peste alta, Ula avea nevoie de un război frumos și bun de exterminare.

Când s-a întors pe Pământ, cu misiunea sa încheiată, Ula i-a spus că este însărcinată. A simțit o mare consternare.

Nu o mai pot lăsa în urmă, se gândi el. Singura modalitate de a o monitoriza este să o iau cu mine.

Nu mai avea de ales.

Până la nașterea fiicei sale a reușit să rămână sedentar și să evite orice călătorie în spațiu. El a fost ajutat în acest sens de legea B-567 care cerea astronautilor să nu depășească o anumită cotă anuală de iradiere cosmică. A revenit la grădinile zoologice care exploata curiozitatea publicului pentru luptele cu dragoni și ciclopi.

Noaptea, se izola în laboratorul său pentru a perfecționa vaccinul. Profitând de un test de sânge *de control*, a inoculat o varietate în Ula cu speranța că tulpina va lupta cu genele NV implantate în corpul ei. Din păcate, încercarea a venit prea târziu și s-a încheiat cu eșec.

Ula avea treizeci și unu de ani, metabolismul funcționa la capacitate maximă. Fătul se dezvoltă cu o viteză neobișnuită și era clar că va naște prematur un copil perfect format.

NV-urile trăiau timp de secole. Cei pe care războiul nu-i ucidea ajungeau la această vârstă perfect sănătoși. Niciunul dintre ei nu era afectat de afecțiunile comune oamenilor în vârstă. La douăzeci sau la o sută zece, ei erau neschimbați, apți pentru luptă, dornici de asasinate. Era sigur că Ula moștenise aceste caracteristici. Nu îmbătrânise nici măcar o zi de când a părăsit facultatea și arăta ca una dintre acele majorete care populează benzile desenate pentru adolescenți.

— Dacă asta continuă, a mormăit David, în zece ani va părea că e fiica mea!

Dar se îndoia că va fi în continuare cu ea peste zece ani. El și-o imagina mai degrabă ca pe muza barbară a unui batalion NV, ca acele ilustrații naive din romanele fantastice care încântă, împotriva oricărei probabilități, reprezentând războinici îmbrăcați de luptă doar într-un slip tanga când logica cea mai elementară ar dicta să poarte fier din cap până în picioare.

În trei luni, David avea să împlinească patruzeci de ani. Pentru un exovet, era o vârstă periculoasă. În acest moment al vieții lor, cei mai mulți dintre colegii săi au reușit să se pensioneze mai devreme și să aibă grijă de animalele inofensive. Practicanții încăpățânați care

stăruiau să bântuie câmpurile de luptă nu mai trăiau mult. Odată cu oboseala zborului spațial, reflexele se toceau. Salturile cuantice în spațiu-timp le afecta sistemul nervos, deveneau lenți. Prea înceti pentru a evita laba monstrului care le smulgea capul sau îi sfâșia cu o gheară, din mărul lui Adam până în pubis.

Înainte să plece de la RUCA, sergentul i-a cumpărat o bere de la barul din zona de odihnă și recreere a complexului subteran.

— Ne vom revedea, murmurase Carmody. Știu că se pregătesc lucruri mai mult sau mai puțin confidentiale. O operațiune majoră de dezarmare pe Mémoriana, o planetă de la frontiera barbară. În acest moment, există omoruri pe scară largă, dar OPU este pe punctul de a obține o încetare a focului. Nu va fi ușor, vom ajunge în mijlocul unei epurări etnice, iar sosirea noastră nu va fi apreciată. Riști să fii convocat în trei săptămâni. Profită de această ocazie pentru a te odihni, pari obosit.

3

De fiecare dată când scăpa din iad, David Sarella se grăbea să ia ceea ce el numea *o baie de banalitate*. Aceasta consta în a sta pe terasa unui *soba-ya* pentru a savura tăiței de hrișcă sau, mai simplu, pentru a degusta un *hiya sake*. Acest ritual îi permitea să se reintegreze în realitate. Și-a golit *masu*-ul de sake fierbinte în înghițituri mici în timp ce încerca să șteargă imaginile abominabile imprimate pe retină. Făcuse această curățare de atât de mult timp, încât coșul de gunoi al memoriei lui amenința să se reverse. În aceeași linie, închiria o cameră într-un hotel, se izola în *furoba* și se săpunea acolo mult timp pentru a scăpa de *duhoarea de monstru* pe care i-o reproșau copiii săi. De data aceasta, a decis să sară peste această ultimă fază a ritualului și să se întoarcă acasă fără întârziere.

Când chelnerul i-a adus *oshibori*, prosopul umed tradițional, David și-a plătit băuturile și s-a îndreptat spre mașina lui.

O voce interioară îi striga să refuze viitoarea misiune la care făcuse aluzie Carmody, dar a decis să nu-i acorde atenție. Avea nevoie de bani. Dezvoltarea vaccinurilor era costisitoare și nu se putea gândi să renunțe la el. Datorită injecțiilor reînnoite cu atenție, Kevin și July și-au menținut un comportament normal. Cu trei ani mai devreme, crezând că corpurile copiilor erau acum suficient de impregnate cu anticorpi pentru a ține în frâu genele extraterestre, el a distanțat inoculările. Nu a durat mult până să se pocăiască de asta. Comportamentul copiilor se schimbaseră. De obicei liniștiți, Kevin și July se transformaseră brusc în adolescenți agresivi care nu mai puteau sta nemișcați. În ciuda faptului că avea doisprezece ani, July arătase un apetit sexual îngrijorător. David o surprinsese trăgându-și chiloții în fața vecinului lor, un informatician de treizeci de ani. Cât despre Kevin, care până atunci își ocupa timpul liber studiind criptologie și astrologie bizantină, el se remarcase la școală în mai

multe lupte sângeroase care îi aduseseră expulzarea pentru o săptămână. Când David l-a întrebat motivul acestor lupte, băiatul a răspuns simplu:

— Nu știu. Am vrut doar să-i lovesc în față, să-i fac să sângereze. La momentul respectiv mi s-a părut interesant.

Ula evitase problema ridicând din umeri.

— La naiba, oftase ea, nu ne mai agita pe toți cu asta. Sunt adolescenți conduși de hormoni, nimic mai mult. Nu este suficient pentru a face o dramă din asta.

David nu a fost de acord și s-a grăbit să reia procesul de vaccinare. Pentru a justifica această practică, el le-a explicat lui Kevin și lui July că slujba lui l-a expus la viruși necunoscuți pe care voia să nu îi transmită familiei sale. Până acum se supuseseră intervenției fără prea multe mormăieli.

David a alunecat la volan și a activat pilotul automat. Nu-i plăcea să conducă, mintea lui avea tendința să rătăcească. Uneori era atât de adâncit în gânduri, încât nu mai vedea drumul. Vehiculul a pornit și a intrat în trafic după o manevră fluidă de care David ar fi fost incapabil.

Ultimii opt ani au fost furtunoși. A trebuit să cedeze cererilor lui Ula și să dea copiii la internat. Nu avea de ales. Autoritățile militare au refuzat prezența cuplurilor cu copii în zona de luptă. Până la urmă, Ula obținuse ceea ce își dorea: să-l însoțească în domeniu ca asistent veterinar de primă clasă. De îndată ce au debarcat, s-a văzut că este foarte talentată și perfect în largul ei. Spre deosebire de soțiile altor doctori, strigătele de război barbare și exploziile nu au surprins-o. Ea nu a cedat niciodată stresului care i-a afectat pe majoritatea civililor și i-a împins să consume alcool sau tranchilizante în cantități excesive.

Când, într-o pauză, Ula a părăsit cortul chirurgical pentru a fuma o țigară, nu a căutat adăpost în spatele unei cazărmi sau a unui camion, nu, a stat cu fața la câmpul de luptă, ochii îngustați, nările fremătând, gura întredeschisă, parcă ar fi încercat să inspire, nu fumul de tutun, ci cel al zonei de luptă... acest fum care miroase a foc, carne arsă și sânge. În acel moment, chipul ei evoca pe cel al unei femei care se abandonează plăcerii sexuale. Genele ei NV au acutizat în ea dorința de a lua parte la ucidere, de a se alătura celor care, acolo, se masacrau între ei cu o furie care frizează nebunia.

A fost concepută pentru asta. Ea se simțea pe deplin vie doar la

limita haosului, când sângele curgea.

Uneori, David trebuia să o trezească înapoi la realitate. În general, oamenii se alarmau imediat de atitudinea ei. Civili s-au simțit dezgustați de asta, în special femeile. Soldații, la rândul lor, erau încântați în secret de această asistentă care părea să nu se teamă de nimic și nu se speria de contactul cu armele sau cadavrele. În ochii lor, ea era o femeie de calibrul lor, o persoană care nu se văita și nici nu își ascundea capul în mâini ori de câte ori o bombă exploda prea aproape de tabără. Așa că au început să aibă fantezii despre ea, iar pereții latrinelor au fost acoperiți cu desene înfățișând-o pe Ula în cele mai lascive ipostaze. A fost supranumită *diavolul*, *demonul cu părul roșu...* sau chiar Hannya^{9}. Tuturor le plăcea să o imagineze goală sub haina ei albă, ceea ce era fals, desigur, deoarece protocolul veterinar impunea purtarea unui costum complet antiviral și anticoroziv.

Inevitabil, entuziasmul lui Ula a fost transmis trupelor și ofițerilor, iar de atunci gafele s-au înmulțit. Uitând de rolul lor de observatori, militarii OPU s-au angajat în luptă, intervenind în conflictele interne ale țării. La rândul lor, au masacrat populații, au distrus sate și au violat femei. Furia înăbușită a lui Ula a devenit contagioasă și a fost exercitată prin intermediari.

Uneori, când se trezea în miezul nopții, David se trezea singur în pat. Ula dispăruse. Nu a încercat niciodată să afle motivul acestor absențe. El bănuia că se furișă din tabără pentru a explora câmpul de luptă. Poate chiar se alătura exomorfi-lor adunați în jurul bivuacurilor, acolo, pe câmpie. Ce făcea cu ei? A preferat să nu știe nimic despre asta.

Din fericire, misiunea nu dura niciodată prea mult și se înapoiau pe Pământ înainte ca tânăra să fie remarcată. Cu toate acestea, de fiecare dată când făceau un nou raid, reputația lui Ula îi preceda. *Demonul cu părul roșu!* șopteau GI când o vedeau și își ridicau mâinile în direcția ei, cu degetele mici și arătător ridicate, pentru a simula coarne diavolești. Unii s-au lăudat că au beneficiat de favorurile ei, dar nimeni nu a dat crezare acestor lăudăroși. Toată lumea simțea, intuitiv, că Ula nu era un obișnuit *pui în călduri* care era entuziasmată de apropierea soldaților. De fapt, simțeau admirație amestecată cu frică față de ea. Un ofițer al forțelor speciale a ajuns să-i dea o poreclă care a fost adoptată în curând de toate unitățile de luptă: *Călugărița*.

Ula se apropia de patruzeci de ani, dar părea de douăzeci. David avea efectul unui porc bătrân iubitor de nimfete, aceasta nu a contribuit cu nimic la reevaluarea imaginii lui de încornorat care a ales o dată pentru totdeauna să închidă ochii la escapadele jumătății sale.

— Ați ajuns la destinație, domnule Sarella!, a anunțat computerul de bord, surprinzându-l pe David care ațipise în timpul călătoriei.

După ce ușa garajului a fost ridicată, vehiculul a început să parcheze automat. David pufni. Suferea de dureri de gât și rinichi. A așteptat până când ușa se închise înainte de a coborî. O migrenă vagă îi chinuia craniul. Toți medicii veterinari sufereau de afecțiuni nedeterminate din cauza contactului lor cu exomorfii. Facultatea de medicină privea cu modestie în altă parte, veterinarii, precum și GI, erau considerați pionieri de primă linie, care puteau fi sacrificați după bunul plac. Se știa că patruzeci la sută dintre națiunile care fac parte din OPU, militau pentru abolirea dreptului la *reconversia civilă* a exomorfilor. Dacă acești *șoimi* ar obține într-o zi majoritatea, am expulza de pe Pământ *manu militari* orice individ al cărui genom nu era sută la sută uman. Într-un astfel de climat, soarta exoveterinarilor a ocupat locul doi.

David urcă treptele scării interioare care ducea la parter. Casa era tăcută.

— Deci Ula nu este acasă, își spuse el. Când era acolo, casa se transforma în pandemoniu. Televizorul urla, ușile se trânteau, difuzoarele redau muzică diferită în fiecare cameră. Ula avea obiceiul să înceapă zece lucruri deodată, dar să nu termine niciunul. Abilitățile sale de concentrare nu depășeau zece minute, *timpul pentru o luptă corp la corp*, își repeta David.

O privire panoramică rapidă i-a permis să vadă că totul era în ordine. Menajera profitase de absența gazdei pentru a face ordine.

David renunțase de mult să-și anunțe sosirea cu *Eu sunt!* sau *Sunt acasă!* impregnat de jovialitate artificială. De fiecare dată când deschidea ușa casei, simțea un gol în stomac și se întreba ce dramă nouă îl aștepta de cealaltă parte a ușii. Într-un fel, pragul căminului se transformase și el într-o frontieră barbară dincolo de care totul devenea posibil.

Și-a scos haina de ploaie și mănușile. Un parfum ciudat se răspândi prin sufragerie. Un miros *sui generis* care amintea, deși mai slab, de parfumul unei fiare sălbatice. În această privință, doamna

Emma, menajera spunea:

— O mie de scuze, domnule Sarella, dar locul dumneavoastră pute. E greu de înțeles, oricât de mult lustruiesc totul, parfumez totul, nimic nu funcționează. Se pare că, creșteți iepuri în secret! Miroase ca o grădină zoologică.

David s-a prefăcut că o ia cu ușurință, dar știa că doamna Emma simțise mirosul feromonilor produși de Ula: esterii, cetone și alți acizi carboxilici. Mai mult decât atât, menajera care sosea fredonând avea să plece plină de nervi. David, o surprinse într-o zi încercând să lovească un copil de trei ani care îi bloca drumul când ieșea din grădină.

Ascultând un reflex, se grăbi să deschidă fereastra pentru a îmborsăpăta aerul. Știa că dincolo de un anumit prag de concentrație, vaccinul nu îl va mai proteja de feromonii în suspensie și că nervozitatea ar crește pe măsură ce minutele treceau. Ar trebui să-și administreze o doză de antidot înainte de a se întoarce Ula, dar mai întâi, să verifice dacă copiii sunt bine.

A urcat în tăcere scările care duceau la dormitoarele de la etaj. Nu își făcea iluzii cu privire la sentimentele lui Kevin și July față de el. Pentru ei, el va rămâne pentru totdeauna un străin, un vizitator. Prea des absent în timpul copilăriei timpurii, el nu reușise să formeze cu ei legăturile necesare pentru orice intimitate. Complicitatea care unea anumiți tați cu urmașii lor nu avea să se dezvolte niciodată între ei.

Mai mult, era lucid cu privire la consecințele manipulărilor chimice la care îi supusese. Vaccinul inhibitor nu era lipsit de efecte secundare. Dacă îi proteja de entuziasmul nesănătos indus de genele NV, le stingea, de asemenea, vivacitatea și entuziasmul. Fără să se scufunde în apatie, Kevin și July erau ciudat de calmi, rezonabili, cu o răceală a sentimentelor care îi dezorienta pe cei din afară.

— I-am anesteziat, își reproșa adesea David. I-am mutilat, dar, ori asta ori dădeam frâu liber impulsurilor lor distructive. Nu am avut de ales.

Pentru a se liniști, și-a promis că va reduce treptat dozele de antidot când vor pleca de acasă la facultate.

— Când nu vor mai fi în contact zilnic cu mama lor, își repeta el, lucrurile se vor îmbunătăți. Atunci mă voi asigura că o vor vedea pe Ula cât mai puțin posibil. Poate că ar fi înțelept, când este timpul să te pensionezi, să te muți pe o planetă îndepărtată, departe de copii?

Se mișcă în tăcere de-a lungul holului mochetat pentru a arunca o privire rapidă în camerele copiilor. Ușile erau întredeschise, conform regulii în uz în casă. La paisprezece ani, Kevin era slăbănog, numai brațe și picioare, cu un măr al lui Adam proeminent. Mania sa vestimentară se reflecta în purtarea papioanelor, a vestelor de modă veche și a ochelarilor mari cu ramă de corn. Se alăturase acelei fracțiuni de tineret care respingea modernitatea sub toate formele ei și împărtășea idolatria unui trecut pe cât de vag, pe atât de fantezist. Pentru Kevin, acest lucru s-a tradus într-o pasiune obsesivă pentru criptografie, descifrarea hieroglifelor, învățarea aramaicii. Aplecat peste grimoare, abia și-a mișcat degetul arătător pentru a întoarce paginile. Detesta computerele și le folosea doar când era forțat. La gimnaziu, era râsul adolescenților de vârsta lui. Uneori, noaptea, David îl auzea recitând variațiile nesfârșite ale unei limbi moartă de trei milenii. Kevin nu ezitase niciodată să ia cursurile suplimentare la *juku*, în ciuda muncii suplimentare pe care i-o impunea acest *școală după școală*. O făcea din dorința de a reuși să intre la universitate sau pentru că-i permitea să se întoarcă cât mai târziu la casa familiei?

July semăna cu mama ei. O coamă enormă de păr roșu îi încadra chipul palid. Obișnuia să se uite prin David de parcă ar fi fost de sticlă. Răspundea la întrebările lui cu un minut întârziere. Când a încercat să o ia în brațe, ea s-a zbatut și a strigat cu o voce de șoarece de desene animate: *Puți ca un blănos! Puți a blană!* Blănoșii erau monștrii pe care David îi întâlnea în munca sa. Apoi, cu un nod în gât, a pus-o înapoi pe pământ și a plecat la o distanță respectabilă.

Timp de patru ani, July a colecționat păpuși *vii* Danielle, Maggie și Sophie. Figurine de aproximativ treizeci de centimetri, modelate într-o plasmă în evoluție care imita pielea umană și care au crescut în același ritm cu fetița. Anatomia lor era programată să se schimbe. Pubisul lor se acoperea cu păr, sânii se dezvoltau, au ajuns să aibă menstruație. Aceste jucării primiseră eticheta educațională de la Ministerul Sănătății. Dacă nu ar fi fost îngrijite corespunzător, s-ar fi îmbolnăvit și ar fi murit. Apoi ar fi trebuit să fie îngropate înainte de a se dezintegra, răspândind o duhoare insuportabilă. Potrivit argumentului producătorului, era vorba despre încurajarea fetițelor să aibă grijă de corpul lor. A existat și o gamă de păpuși care, odată însărcinate, au născut după trei săptămâni de gestație.

Ula a crezut că aceste gadget-uri sunt amuzante.

— Singura problemă, a spus ea, este că miros a carne umană, atrag pisicile de cartier care le mănâncă. Este un pic enervant pentru ca aceste păpuși costa mult!

Nemișcat în pragul camerei lui July, David s-a scuturat, recăpătând brusc contactul cu realitatea.

Ce rost are să-ți reamintești?

Deocamdată era obosit și își dorea un duș. Voia să fie în cea mai bună formă pentru întoarcerea lui Ula. Chestiune de supraviețuire, fără îndoială.

În aceeași seară, a descoperit că July, în lipsa lui, descoperise o altă pasiune: telefonul virtual. Era un telefon mobil fals pe care erau înregistrați zeci de prieteni imaginari. Fiecare dintre acești *prieteni* sau *prietene* o sunau pe July la ore ciudate pentru a-i povesti despre problemele lor emoționale. Micuța trebuia să le dea sfaturi adecvate, dacă nu trecea acest test, *prieteni* ei îi reproșau vehement, o insultau sau nu o mai sunau niciodată. Profitând de faptul că, copiii dormeau, David a demontat celebrul telefon. Carcasa de plastic adăpostea un mini-computer care conținea mii de conversații programate. Tonul și complexitatea apelurilor se schimbau odată cu vârsta proprietarului telefonului mobil.

A doua zi dimineată, la micul dejun, el și-a exprimat temerile lui Ula:

— Peste doi ani, a șoptit el, telefonul ăsta nenorocit va suna la miezul nopții pentru a vorbi cu July despre practici sexuale, avort sau boli cu transmitere sexuală...

— Și ce dacă? spuse Ula ridicând din umeri, este educativ. Ai prefera sa ai tu grijă de ea?

Desigur, Kevin avea și el un telefon similar. Singura diferență era conținutul convorbirilor. Lista lui de corespondenți era formată din oameni de știință imaginari, egiptologi, lingviști, astronomi, care-l chemau să-și prezinte problemele pe care le-au întâlnit în cercetările lor.

Concluzia lui David a fost destul de tristă. De fapt, copiii lui nu aveau prieteni.

— Bordel! Dar ai căzut din lună! strigă Ula în timp ce-i arăta această stare de lucruri. Ce îți imaginezi? Persoana responsabilă ești tu și numai tu singur! Slujba ta ne-a făcut paria. Toată lumea din cartier spune că puțim a monștri. Copiii suferă consecințele. Singura soluție ar fi să părăsim Pământul pentru a ne stabili pe o altă planetă,

o lume în care exomorfi sunt la fel de numeroși ca oamenii și știu să impună respect. Dar nu vrei să auzi despre asta. Spui că este prea periculos. Probabil, crezi că aici este paradisul?

Pe măsură ce tonul se ridică, David a simțit că feromonii NV trezesc în el dorința de a o lovi pe Ula cu o scrumieră, de a-i despica craniul, de a-i vedea creierul pătând covorul.

Ieși repede din cameră și alergă să se închidă în toaletă. Acolo, ca un dependent de droguri, s-a injectat cu o doză masivă de antidot. La etajul de deasupra, copiii, de obicei apatici, făceau mult gălăgie.

În urma acestei certe, de fiecare dată când a vrut să înceapă o conversație cu fiica sa, a fost întrerupt de sunetul înfiorător al telefonului virtual. După ce a spus: *scuză-mă, tată, este important*, July s-a grăbit să răspundă și s-a izolat pentru a continua un schimb de șoapte punctat de chicoteli.

David a renunțat. Abătut, s-a izolat pe terasă cu un jurnal științific și un pahar de scotch.

— Știi că asta se va termina foarte rău, nu-i așa?, șopti o voce în capul lui.

4

Sergentul Carmody avea dreptate. David a fost chemat la Ministerul Forțelor Armate trei săptămâni mai târziu. A fost primit acolo, ca de obicei, de colonelul Forman Freejack, directorul general al Biroului Zonei Extraterestre la care se afla granița barbară.

Era un bărbat subțire, slăbănog, cu părul gri, tuns scurt. O cicatrice urâtă pe obrazul drept. Un sfert de oră de intervenție chirurgicală reconstructivă ar fi fost suficient pentru a o șterge, dar cochetăria de acest fel nu era apreciată la statul major.

— Bătrâne, n-o să râzi, mormăi el de îndată ce medicul veterinar trecuse pragul cabinetului. De data aceasta, ești trimis la măcelărie și aș înțelege dacă ai refuza contractul. Planeta se numește Mémoriana, este un sanctuar, un lăcaș de cult, pentru a cărui stăpânire două popoare se extermină reciproc. Acesta este un război total, în care nu sunt luați prizonieri. Pierderile sunt enorme de ambele părți. Dacă ar fi după mine, i-aș lăsa pe acești gargui să se căsăpească singuri, dar OPU a decis altfel. Un purtător de cuvânt ar trebui să ajungă acolo în săptămânile următoare pentru a negocia o încetare a focului. Dacă va reuși să se facă auzit este o altă poveste! Ca de obicei, treaba ta va fi să-i dezamorsezi pe acești nenorociți de monștri, scăpându-i de puterile lor pentru a-i face inofensivi. OPU vrea să ofere o a doua șansă acestor sărmani. Nu voi insista, știi exercițiul. Acești nenorociți de preoți ai Iertării Universale Intergalactice s-au infiltrat în organele de conducere! Problema este că va trebui să stai acolo un an sau mai mult, iar din cauza pericolozității zonei nu vei avea voie să-ți aduci copiii acolo.

Remunerarea a fost semnificativă și, la semnarea contractului, David a decis că aceasta va fi ultima lui misiune. Odată terminată, avea să fie suficient de bogat pentru a-și relua viața pe o altă planetă, unde extravagantele Ulei nu vor stârni dezaprobarea generală. Copiii

aveau să rămână pe Pământ, protejați de influența mamei lor prin distanță. Ar fi suficient să-i bage la internat la Oficiul de Plasament Educațional care era responsabil cu creșterea copiilor lucrătorilor intergalactici atunci când nu aveau nici timp, nici dreptul. Internatul era responsabil de educația tinerilor de la leagăn până la vârsta majoratului legal și oferea un învățământ de calitate, cu condiția să fii abonat la serviciul Optimum.

— Acesta va fi un test bun, s-a gândit David când a părăsit ministerul. Vom vedea dacă Kevin și July sunt capabili să se comporte normal fără Ula și injecțiile cu antidot.

Copiii meritau mai mult decât un tată și o mamă care, fiecare în felul lui, i-au otrăvit cu feromoni și vaccinuri. Citise undeva că OPE a lucrat pentru a recrea o atmosferă familială favorabilă dezvoltării locuitorilor săi, spera din toate puterile că acest lucru este adevărat.

— O să-mi abandonez copiii, și-a repetat el în drum spre casă. Să recunoaștem, este puțin probabil ca starea lui Ula să se îmbunătățească. Este chiar sigur că se va deteriora. Dacă impulsurile NV câștigă putere, ea va fi în curând echivalentul unui criminal în serie. În ceea ce mă privește, complicele ei, va trebui să o protejez, să-i șterg urmele și – cine știe? – să-i ofer victime... Nu există nici-o posibilitate să-i implice pe Kevin și July în asta. Fără îndoială, vom fi forțați să fugim din planetă în planetă, sub identități false. Sau, pentru a beneficia de imunitatea rezervată ucigașilor psihopați, să ne înrolăm într-un batalion de mercenari... Nu... Mai bine ca, copiii să uite de noi.

— Da, așa e mai bine, șopti vocea din capul lui. Oricum nu te-au iubit niciodată. Nu le vei lipsi.

Pentru a se liniști, și-a recitat catalogul de servicii oferite de OPE.

Broșura lăuda meritele *părinților înlocuitori* cărora copilul își putea transfera nevoia de afecțiune. Aceștia erau actori profesioniști capabili să se adapteze așteptărilor copiilor și sprijinit de psihologi calificați. Acest înlocuitor de familie a scutit copiii de problemele cauzate de absența prelungită a tatălui și a mamei: regresia copilăriei, autismul, delincvența, dependența de droguri.

Puteau alege *părinții* care li se potriveau pe o dioramă holografică, nu li se impunea nimic. Aveau chiar libertatea de a o schimba dacă această primă alegere se dovedea dezamăgitoare.

Datorită acestui sistem, micii rezidenți ajungeau să-și uite părinții, ceea ce dintr-un anumit punct de vedere era fără îndoială

regretabil, dar evitau handicapul suferinței morale dăunătoare dezvoltării copiilor mici. A urmat o listă impresionantă de foști rezidenți care, astăzi, se bucurau de un succes profesional incontestabil și de împlinire personală.

— Să ne uitate, gândi David, ar fi un act de autoapărare pentru Kevin și July, de fapt, ar fi cel mai bun lucru care li s-ar putea întâmpla!

Taxele de școlarizare erau mari. Un calcul mental rapid i-a permis să vadă că ar putea plăti un avans care să acopere următorii zece ani, să le dea copiilor timp să-și termine studiile.

Respirând scurt, și-a dat seama că își organizează evadarea. Nu îndrăznește să-și imagineze ce se va întâmpla odată ce misiunea va fi finalizată. În ce stare ar fi Ula? Spectacolul luptei ar fi alimentat în ea setea de ucidere pe care reușea să o potolească prin alternative compensatorii?

— Poate că va ajunge să mă ucidă? se întreabă el cu o detașare ciudată.

Dar tremura la gândul la ceea ce avea să se întâmple cu soția lui când nu mai era acolo să o protejeze.

El s-a imaginat nevoit să-i redea libertatea, ca acelor animale sălbatice crescute în captivitate pe care încercăm să le reintegram în ceea ce ar fi trebuit să fie mediul lor natural. S-ar putea adapta ea?

Și ar avea el puterea să se descurce fără ea?

Cu siguranță, nu era fericit în compania ei, dar nu se gândea să se lipsească de prezența ei. Nici un minut.

— Dumnezeu! și-a dat seama, plănuiesc totul pentru a-i permite soției mele să-și satisfacă nevoile criminale fără a cădea în ghearele poliției! Trebuie să fiu la fel de nebun ca ea!

Cu toate acestea, nu se putea altfel. Dacă rămânea pe Pământ, Ula nu avea nici-o șansă să scape de polițiști. Mai devreme sau mai târziu, lațul poliției avea să se închidă asupra ei. Era prea ciudată, prea vizibilă pentru a nu lăsa urme.

Ea s-ar putea strecura prin fisuri doar dacă și-ar practica *arta* pe o planetă îndepărtată, retrogradă, feudală, unde nu exista niciun serviciu științific capabil să-i analizeze ADN-ul. Din fericire, aceste lumi primitive erau numeroase, cheia era să ai destui bani pentru a-ți putea permite atâtea salturi în spațiu-timp câte era nevoie.

Având în vedere cheltuielile viitoare, David a luat decizia să dedice toți banii din contul său bancar achiziției de material fisionabil care

putea fi tranzacționat cu ușurință oriunde în galaxie. În trecut, investiția sigură erau lingourile de aur, astăzi cumpăra lingouri de uraniu.

Întors acasă, s-a izolat cu Ula pentru a-i explica situația. Misiunea, plecarea, absența de lungă durată, abandonul, mai mult sau mai puțin permanent, al copiilor.

Ula a bătut din palme la anunțul plecării iminente.

Despărțirea de copii nu a reprezentat nici-o problemă pentru ea.

— În orice caz, a ocolit ea, vor intra în epoca rebelă și vor deveni insuportabili. Nu voi ști cum să-i iau. Nu am ceea ce este necesar pentru a fi o mamă bună. Maternitatea nu a fost niciodată treaba mea. Copiii, pentru a fi interesată de ei, ar trebui să crească repede. De la bebeluș la adult în șase luni, da, ar fi grozav.

David nu a obiectat. Femelele din NV încetau repede să-și mai îngrijească puii care, abia înțărcați, erau crescuți colectiv într-un prytaneu^{10} unde urmau un antrenament militar extrem de sever.

Conceptul de familie, așa cum îl înțelegeau oamenii, nu exista în civilizația lor.

Ula a răsfoit distrată broșura instituției înainte de a declara că totul părea perfect. Tot ce rămânea, era să îi avertizez pe copii.

— Ești responsabil de asta? strigă ea. Vei face asta mai bine decât mine. Vei ști cum să găsești cuvintele, ești bun când vine vorba de sentimente și tot felul de chestii.

Suferința lui David a fost atât de mare încât s-a transformat în lașitate. Kevin și July nu-l plăceau, desigur, dar era departe de a simți aceeași indiferență față de ei. Mai mult, a simțit că, copiii, la nivel genetic, sunt hrăniți de prezența mamei lor. Chiar dacă nu erau conștienți de asta, dependența lor de feromonii materni era puternică. Fără vaccinuri, ei și-ar fi mulat comportamentul pe cel al lui Ula și s-ar fi transformat în prădători. David se întreba ce reacții va genera retragerea brutală care va urma plecării lui Ula. Se temea că Kevin și July se vor scufunda în depresie sau vor stagna în apatie.

El a decis să remedieze acest lucru preventiv injectându-le cu un amestec puternic de anti feromoni și euforice. Era calea ușoară de ieșire, știa el, dar nu își putea imagina o strategie mai elegantă. Durerea îl ținea treaz nopți întregi.

În ziua în care s-au îndreptat spre instituție, adolescenții, îmbibați în antidopamină, zâmbeau ca îngerii. Cu mâinile strânse pe volan, David a încercat să-și mențină un comportament normal. Din când

în când, arunca o privire rapidă în oglindă, repetându-și:

— Mă uit la ei pentru ultima oară. Aceasta este imaginea finală pe care o voi lua cu mine. Nu-i voi vedea niciodată crescând.

A încercat să le graveze imaginea în memorie chiar dacă știa că, în cele din urmă va deveni neclară, apoi se va estompa și că într-o zi va încerca în zadar să o facă să reapară din limboul creierului său degradat de timp.

— Voi uita vocile lor, și-a spus el. Uităm mereu vocile, este primul lucru care dispare.

Maxilarul i s-a încheștat și cu fața încremenită, s-a luptat să nu izbucnească în lacrimi. Lângă el, Ula părea neafectată.

NV erau înzestrați cu o afectivitate minimă care a favorizat grupul mai degrabă decât individul, națiunea mai degrabă decât familia, devotamentul față de lider mai degrabă decât dragostea față de soț sau copii. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât Ula se dezbrăca mai mult de atributele ei umane... de slăbiciunile ei, ar fi spus NV-urile.

Clădirile OPE se aflau într-un cadru bucolic, o întrepătrundere inteligentă de grădini și păduri, lacuri și iazuri. În spatele căminelor se întindea complexul sportiv, cu piste de cros și stadionul său, fără a uita piscina dotată cu delfini îmblânziți. Totul fusese planificat pentru a menține locatarii ocupați cât mai mult posibil.

David și Ula au fost întâmpinați de *asistenta șefă*, o femeie zâmbitoare, cu un fizic plăcut, care emana sănătate și bunătate în așa măsură, încât David a ajuns să se întrebe dacă are de-a face cu o ființă umană sau cu un android.

Turul instalațiilor a durat două ore. Le-a permis să cunoască celebrii *părinți surogat* ale căror talente le lăuda broșura. Toți erau prea frumoși, prea amabili, prea liniștitori pentru ca el să pretindă că se potrivește cu ei. Erau părinți de vis, așa cum vedeai în serialele TV. Tați, mame, ai căror copii nu s-ar rușina niciodată, părinți mereu disponibili la momentul potrivit. Părinți care au înțeles totul, în care să se poată avea încredere fără teamă de a fi predați sau muștrați.

În timp ce dădea mâna cu ultimul dintre actori, David s-a gândit că i-ar fi plăcut să aibă o mitralieră cu care să-i țintuiască acolo, de perete! Din păcate, nu era sigur că o moarte violentă ar fi fost suficientă pentru a le șterge zâmbetul insuportabil.

Ula a întrerupt ceremonia de rămas bun. David nu a făcut nimic pentru a remedia acest lucru, deoarece observase că actorii, precum și asistenta șefă, începeau să dea semne de agresivitate. Era timpul să

se retragă înainte ca, clădirea să devină scena unei bătălii pe cât de bruscă, pe atât de neînțeles.

Kevin și July au fost conduși către cămine de două asistente. Abia au fost conștienți de plecarea părinților lor. Întors în parcare, David și-a dat seama că atunci când a intrat în incintă neglijase să descifreze motto-ul stabilimentului deși era gravat cu litere uriașe pe frontonul accesului principal: *OPE, familia la care ai visat mereu.*

— Ei bine, a concluzionat Ula, treaba asta nu pare atât de rea. Este stilul taberei de vară. Vei vedea, în două luni copiii vor fi uitat chiar și de existența noastră!

David s-a urcat la volan. Comunicând destinația computerului de bord, s-a gândit că Ula este cea care, în două luni, nici nu-și va aminti să fi născut doi copii.

5

Nu ne îmbarcăm spre frontiera barbară așa cum luăm naveta către Long Island. David, cu *aproape patruzeci de ani* ai săi și cu salturile sale cuantice prea dese, era în colimatorul medicilor de Control spațial. În cadrul examenului medical de reglementare, funcționarul serviciului sanitar nu și-a ascuns dezaprobarea.

— Dacă nu ai fi presat de armată, mârâi el, aş refuza să-ți eliberez autorizația de îmbarcare. M-am uitat la rezultatele tale... Bătrâne, ești chiar la limita pragului mutației. Ai absorbit prea multă radiație cosmică, glandele îți vor juca în curând feste. Dacă vei continua să te prostești cu sănătatea, într-o zi te vei trezi ca unul dintre acei monștri pe care i-ai tratat. Crezi că merită?

După cum era de așteptat, Ula a trecut cu brio testele. Mașinile nu erau suficient de ascuțite pentru a detecta modificările subtile din ADN-ul ei. Atâta timp cât pielea ei nu era acoperită cu solzi, avea să fie declarată potrivită pentru călătorii în hiperspațiu.

S-au întors acasă, cu certificatele ștampilate corespunzător. Ula nu mai putea sta pe loc. Când David i-a sugerat să facă ordine în casă în așteptarea absenței lor îndelungate, ea a ridicat din umeri.

— Nu ne pasă de casă! Dacă da, nu ne vom mai întoarce niciodată.

Părea ca o premoniție, iar David nu și-a putut înăbuși un fior.

Doar în serialele de cinema și televiziune din secolele trecute am călătorit cu impunitate în spațiu-timp și, apăsând un buton, am fost propulsați la celălalt capăt al universului cunoscut păstrând în același timp un zâmbet. Realitatea era alta. Salturile cuantice prea frecvente afectau genomul călătorilor, generând, cel puțin, mutații surprinzătoare și neplăcute. Harlan Sarella, tatăl lui David, a avut o experiență nefericită.

Când Ula îl întrebase despre familia lui, cu cincisprezece ani mai devreme, David se gândise că era mai bine să-i spună adevărul fără

înfrumusețare.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu tatăl meu, a recunoscut el. Nu l-am văzut de când am împlinit doisprezece ani.

— Te-a abandonat? întrebă Ula.

— Nu, e exact invers, a făcut greșeala să se întoarcă! Mama a fost cea care l-a părăsit luându-mă în bagaj. Nu mai voia să locuiască cu el. Îi era prea rușine.

— Rușine de ce?

— Este destul de dureros de explicat. A avut loc în perioada Marii Crize Mondiale. Războiul dintre Statele Unite și Noua China Imperială a ruinat economiile. Nu mai existau locuri de muncă pe Pământ. Niciun stat nu a avut mijloacele pentru a finanța reconstrucția planetei. Mulți oameni au început să creadă că iarba va fi mai verde în altă parte și au ales să emigreze în coloniile sistemului solar, cu speranța de a începe o nouă viață. Tatăl meu credea că aceasta este singura cale de ieșire, dar mama a refuzat să părăsească Pământul. O astfel de decizie era împotriva convingerilor sale. Ea provenea dintr-un lung șir de preoți ecologiști.

— *Eco* ce?

— O mișcare politică apărută în secolul al XX-lea și care, încetul cu încetul, se transformase într-o religie, ca să nu spunem o sectă de oameni luminați. Strămoșii săi erau activi acolo. Mai târziu, când mișcarea a intrat în irațional, buncii și părinții săi au slujit acolo ca preoți. Ei venerau planeta ca pe o zeiță, făcând sacrificii pentru a-i potoli furia. Nimeni nu-și amintea de motivațiile științifice și politice care au dus la crearea mișcării. Erau cufundați în animism și vrăjitorie.

Da, Sue-Ann Sarella fusese o înverșunată eco-ciudată. Când Harlan, soțul ei, îi sugerase ideea de a emigra pe o altă planetă, ea reacționase cu violență, refuzând cu încăpățănare să părăsească câmpul de ruine care devenise Pământul.

— Misiunea noastră este să reînviem civilizația din cenușa ei... Zeii au modelat ființele umane din noroiul de sub picioarele noastre. Locul nostru nu este altundeva, a divagat ea.

La fel ca toți coreligioșii ei, purta la gât o geantă plină cu humus, pe care o săruta ritual de fiecare dată când adresa o rugăciune Gaiei, zeița-mamă a întregii vieți.

— Calmează-te! a implorat Harlan, soțul ei. Încearcă să gândești. Nu mai am serviciu, nu mai am bani, dacă stăm aici vom ajunge pe

stradă, atunci vom fi alungați din oraș ca ceilalți cerșetori. Atunci va trebui doar să fugim pe drumuri, la întâmplare. Vom cădea pradă comercianților de sclavi. Vrei ca tu și fiul tău să ajungeți într-un bordel? Asta vrei? Dacă sunt de acord să lucrez la o companie minieră, pe orice colonie, voi fi plătit foarte bine, ne vom putea stabili într-o zonă protejată.

David, care avea șase ani la acea vreme, urmărea aceste ciocniri cu frică. Hoardele în zdrențe care bântuiau pe străzile capitalei, îl îngrozeau. Se spunea că anumiți vagabonzi deveniseră canibali, răpeau copii pentru a-i vinde, tăiați în bucăți neidentificabile, pe piața neagră de carne. Cetățenii bogați, la rândul lor, locuiau baricadați în spatele unor incinte de beton, pe ale căror metereze patrulau paznici înarmați până în dinți.

În cele din urmă, Harlan semnase un angajament de șase ani pe un planetoid despre care nimeni nu auzise vreodată, dar care era plin de un mineral care putea stimula economia Pământului. El plecase singur, jurând că îi va da vești cât mai curând posibil.

— Nu vom mai auzi de el! A profetizat mama lui David. Țștia sunt bărbați! Acum poți să te prefaci că e mort.

Dar a greșit. Harlan și-a respectat angajamentele. A fost plătit frumos și în fiecare lună a transferat nouăzeci la sută din salariu și prime de performanță în contul bancar al familiei. Aceasta a durat șase ani. Șase ani în care a putut comunica cu ai lui numai prin înregistrări holografice aduse înapoi din adâncurile universului de către naveta de corespondență cuantică.

— Grație lui am scăpat de expulzare, a explicat David. Și mama mea nu a fost forțată să se prostitueze pentru a plăti chiria, așa cum a fost cazul în multe familii. Chiar a făcut tone de bani, pentru că era periculos... și mai ales pentru că era un preț de plătit. Acest salariu enorm era un fel de compensare pentru ceea ce urma și de care nici mama, nici eu nu aveam habar.

— Și în ce a constat înșelătoria?

— La acea vreme, nimeni nu măsurase încă consecințele salturilor cuantice în spațiu. A călători milioane de kilometri într-o secundă părea grozav și nu voiam să vedem decât partea bună a lucrurilor. A durat ceva timp pentru ca oamenii să realizeze dezavantajele. Nu au fost puține! Printre călători, s-a observat o compactare a spațiului intramolecular proporțional cu distanța de la punctul de sosire. Părea absurd, dar așa a fost. Cu cât mergeam mai departe, cu cât

petreceam mai mult timp acolo, cu atât eram mai mici în călătoria de întoarcere... Este teorema lui Zufraï, oftă David. Nimeni nu înțelege nimic despre asta, dar este adevărat. În orice caz, înainte ca, călătoriile cuantice să devină banale, știam deja că șederea lungă în spațiu cauzează atrofierea oaselor și a mușchilor la astronauți. Acest lucru a fost observat prin măsurarea înălțimii lucrătorilor din stația orbitală când s-au întors pe Pământ. De fiecare dată când se întorceau, erau cu câțiva centimetri mai mici. Cu tehnica săriturii, problema s-a agravat.

— Asta sa întâmplat cu tatăl tău?

— Da. Corpul lui nu a făcut față călătoriei de întoarcere. Când s-a întors, avea doar șase picioare înălțime. Era un pitic. Ca un fel de creatură cubică, înspăimântător de compactă. Imaginează-ți o cutie vie cu patru membre... Mama nu l-a recunoscut. Îmi amintesc că a început să țipe și s-a dat înapoi, în timp ce el se îndrepta spre noi cu brațele întinse.

Da, fusese un moment jalnic, un amestec de groază, rușine și tristețe. De ani de zile, coșmarurile lui David fuseseră umplute de imaginea acestui gnom romboid, bâlbâind:

— Eu sunt! Este tata!

Și-a amintit și de mâna mamei sale, închisă în jurul încheieturii lui și trăgându-l înapoi cu toată puterea ei, dislocându-i umărul. Încă o auzea strigând:

— Siguranța! Securitatea! În speranța că paznicii portului spațial vor prinde monstrul care îi jignește vederea și îl vor duce departe, departe...

Nu și-a mai văzut tatăl. Mama lui obținuse un divorț, custodia exclusivă a fiului ei și o ordonanță prin care, lui Harlan Sarella i se interzicea domiciliul în același oraș din cauza incompatibilității genetice. De asemenea, fusese privat de drepturile sale paterne, procedura obișnuită în cazul unui transfer.

— Nu știi ce s-a întâmplat cu el? întrebă Ula.

— Ba da, desigur. S-a întors la planetoid pentru a-și relua activitățile de miner. Acolo, arăta normal, era ca înainte, înalt, puternic. Abia când s-a întors pe Pământ a suferit acest colaps molecular care l-a transformat într-un pitic. Așa erau lucrurile la vremea respectivă. A fost ușor să pleci, dar mult mai greu să te întorci intact. Astăzi, am corectat aceste erori. Dezavantajele sunt mai puțin vizibile.

Mai puțin vizibile, da, dar mai insidioase, provocând leziuni interne, accidente vasculare cerebrale sau, mai impalpabil, tulburări psihice. Marii călători în spațiu au suferit cu toții de manie și TOC. Majoritatea erau prada unor fobii stupide. David cunoștea un pilot care refuza cu încăpățănare să mănânce iaurt pentru că nu se putea abține să nu-și imagineze că o muscă s-a înecat în lapte când se făcea produsul. Nu suporta ideea de a o descoperi în lingura lui.

— Cred că mi-aș pierde mințile! îi mărturisise interlocutorului său, într-o seară când avea chef de confidențe. Mi-aș smulge limba... sau m-aș arunca pe fereastră.

David nu era lipsit de idiosincrazii asupra cărora nu avea control, dar acestea au rămas mai discrete. De exemplu, când a dat peste o femeie îmbrăcată în roșu, s-a simțit obligat să scoată o țigară din pachet și să o sfărâme între degete până nu a mai rămas nimic. Nu putea explica de ce. De fiecare dată când auzea lătratul unui câine, smulgea trei fire de păr. Trei, nu mai mult. I-ar fi fost imposibil să reziste acestor impulsuri.

Pentru moment, aceste fobii nu erau debilitante, poate că așa aveau să devină într-o zi, reducându-i comportamentul la o serie de automatisme fără sens.

Am pliat spațiul și timpul pentru a călători mai repede decât lumina. Era un preț de plătit.

În ziua plecării, pur și simplu au tras ușa casei fără să o încuie. Amândoi știau că întorc pagina. David se uită o clipă la cheile casei, în palma lui, neștiind ce să facă cu ele. Ula le-a apucat nerăbdătoare și le-a aruncat în tufișurile din grădină.

Acum trebuiau să ajungă în portul spațial pentru a se supune pregătirii inevitabile pentru călătorie, care presupunea o spitalizare de patruzeci și opt de ore și un număr înfricoșător de injecții intravenoase.

6

Corpul navei nu purta un nume, doar un număr. Era un transport de trupe militare de dimensiuni impunătoare, care nu se afla la prima călătorie, după cum reiese din impacturile fuzelajului. Aparatul gigantic care se înălța deasupra lui David – cu rezervoarele, țevile, rețelele sale de tuburi – amintea mai mult de o fabrică de gaz. Era greu de imaginat că o astfel de încurcătură de fier vechi ar putea călători prin spațiu. Arăta ca un bloc motor uriaș, salvat dintr-un cimitir de mașini.

În timpul procedurii de pregătire chimică, David și Ula s-au întâlnit cu echipa științifică care se pregătea să se îmbarce spre Mémoriana. Era format din tineri proaspăt veniți din centrele de pregătire veterinară și *înfometați de aventuri interstelare*, așa cum le plăcea să repete cu râsete prostești. David i-a găsit naivi și enervanți. Ula a declarat că a zărit trei cu care ar fi transpirat fericită în pat.

— Sunt drăgălași la această vârstă, a oftat ea, când se cred bărbați.

David nu a considerat de cuviință să accepte provocarea. Era încă sub influența injectiilor și lumea i se înfățișa printr-o ceață de bumbac, destul de plăcută.

A doua zi, la ora unu, când spațiul se va plia pentru a permite navei să facă un salt cuantic de câteva milioane de kilometri în cinci secunde, toți ocupanții navei aveau să fie cufundați în somn artificial. Acum cincizeci de ani, când salturile spațiu-timp erau încă la început, echipajele rămâneau treze. Cu toate acestea, s-a observat că prin această metodă douăzeci la sută dintre pasageri și-au văzut memoria contaminată de amintirile vecinilor de scaun. Totul s-a întâmplat ca și cum mințile oamenilor de la bord s-au amestecat în timpul saltului, fără ca apoi să reușească să se reintegreze complet în corpurile inițiale. Aceste tulburări au generat un sindrom de

personalitate multiplă care a fost foarte invalidant la cei care sufereau de acesta. Totul s-a îmbunătățit când s-a realizat că aceste tulburări psihice au dispărut atunci când pasagerii călătoreau în stare de narcolepsie indusă. Era vorba de a le induce călătorilor un somn abisal, fără vise, un nimic spiritual atât de asemănător cu moartea, încât îi speria pe unii până la punctul de a-i determina să renunțe la orice mișcare în spațiu.

Când David s-a întins în sarcofagul tradițional, căptușit cu plumb, a salutat această uitare ca pe o eliberare, regretând în același timp că nu putea să-i aprecieze durata în același mod în care se soarbe un vin rar.

A fost trezit din somn când nava a intrat în atmosfera Mémorianei. Odată ce i s-au injectat produsele tradiționale anti-greață, a găsit-o pe Ula în salonul civil al călătorilor. Sala bâzâia de conversații entuziaste. Deocamdată, toate privirile erau îndreptate către ecranul gigant, unde imaginea planetoidului creștea cu fiecare minut.

— Va fi mult mai puțin frumos când vom pune piciorul acolo, îi șopti vocea sergentului Carmody la ureche. Va trebui să ai grijă să nu calci în picioare cadavrele.

— Va fi atât de urât? întrebă David.

— Mult mai mult! a rânit soldatul. Sper că ai un stomac bun.

Întregul echipaj s-a luat la bătaie până când nava a aterizat pe Zona de Aterizare 01, teritoriu declarat neutru de OPU, și care a apărut sub forma unei tonsuri în mijlocul imensului câmp de luptă unde s-au ciocnit cele două etnii în război: Anabassis. și Dolmoss.

Imediat, David a înțeles că tocmai aterizaseră în iad. Niciodată până atunci nu asistase la asemenea demonstrații de forță. Vedeau scene inspirate de acele fresce medievale care descriu chinurile aplicate păcătoșilor în abisul Gheenei. Chiar și sergentul Carmody s-a albit la descoperirea pandemoniului. Prima sursă de agresiune a provenit din zgomotul armatelor care urlau însoțit de mârâitul câinilor, coarnelor și trâmbițelor. La aceasta se adăugau și bătăi de tobe. Era inutil să-și acopere urechile, pentru că sunetul atingea o asemenea intensitate, încât trecea prin oasele craniilor și se înfigea în creier unde se propaga în ecouri infinite. Apoi au venit culorile...

Cerul ardea. Un infern uriaș, strălucea roșu, de la linia orizontului până la norii încărcăți cu funingine care, murdari iremediabil, evocau carcace de vită uitate pe rotisor de grataragii distrați. Vântul stârnea

torenți de scântei, particule de carne carbonizată și uneori bucăți de piele care fluturau în curenții de aer ca niște lilieci dezorientați. Când aceste resturi cădeau la pământ, se vedea că provin de la un trunchi, o față...

— Oamenii de aici au obiceiul urât de a-și jupui dușmanii, a explicat Carmody.

Din câmpie s-au ridicat urletele scandate ale trupelor aflate la manevre, și izbucnirea sincopată a scuturilor pe care soldații le loveau ritmic. Aceste vociferații, emise în limbaje guturale și de neînțeles, i-au lovit pe oameni înfricoșați cu asprimea lor punctată de clăntănitul fălcilor. David, ca toți cei care îl însoțeau, a fost nevoit să se retragă, palmuit de căldura focurilor. Scânteile involburate i-au zgârcit părul.

— Măști! ordonă Carmody. Puneți-vă măștile de protecție dacă vreți să nu pierdeți un ochi!

Pământenii, stăteau chirciți în spatele scuturilor ridicate în grabă pentru a delimita zona neutră a OPU.

— În mod normal, mormăise sergentul, sălbaticii știu că nu ar trebui să ne atace, dar nu putem fi siguri de nimic, așa că fiți gata să vă retrageți de îndată ce vă strig. Baricadați-vă în buncăre și așteptați cu răbdare să vină cineva să vă elibereze.

David se simțise dezorientat, impresionat de această măcelărie care, pe toată suprafața planetoidului, împingea mii de exomorfi să se extermină între ei cu o barbarie care sfidează imaginația.

— Nu avem voie să tragem un singur foc, a insistat Carmody la momentul aterizării. Nici măcar să te aperi. Armele noastre sunt încărcate cu proiectile paralizante despre care nici măcar nu suntem siguri că vor avea cel mai mic efect asupra acestor gargui nebuni. Nu vă vom putea asigura cu adevărat siguranța. Este voința Bisericii Iertării Universale care respinge noțiunea de autoapărare, amintiți-vă să-i mulțumiți când un monstru vă smulge brațul!

David nici măcar nu se mai gândi să se protejeze și abia tresărea când scânteile trosneau pe costumul său de protecție sau o clapă de piele îi biciuia fața. Spectacolul era atât de grandios încât îi hipnotiza pe membrii expediției. Acolo, în centrul câmpiei, o turmă de elefanți luptători tocmai invadase un templu colosal pentru a-l jefui. Erau proboscidieni fără urechi sau colți, așa cum foloseau NV, dar ale căror trompe vomitau torenți de metan în flăcări. Intraseră pe scara principală care ducea la marele peristil, făcând ca treptele de

marmură să tremure sub greutatea lor, crăpând arhitectura maiestuoasă. Își unduiau trompa oscilând ca un metronom pentru a mătura cu un jet de flăcără colțurile sanctuarului, unde stăteau la pândă soldații inamici. Mătășurile, draperiile, covoarele luau foc sub respirația incandescentă și se făceau scrum. Cu picioarele lor enorme, monștrii zdrobeau idolii care explodau sub presiune, proiectând fragmente de zâmbete binevoitoare în cele patru colțuri ale peristilului. Iar focul... mereu focul, izvorât din trompele inelate, fluid, curgând ca un vin de aur și de moarte peste plăci. Cadavrele carbonizate ale soldaților surprinși de atac au rămas pe loc, înlocuind zeii călcați în picioare. Focul și fumul șerpuiau în pânuri răsucite, dansând un balet în care șuvoaiele impalpabile de aur și abanos se împleteau.

David clipi, asuprit. Cum ar putea o asemenea frumusețe să apară din atâta groază?

Și deodată, coloanele templului se mișcau, ondulându-se. Scoase din imobilitatea lor, au răscolit aerul, dezvăluind adevărata lor natură de tentacule!

— A fost o capcană! strigă Carmody. Bordel! Templul era fals... Ascundea o fiară îngropată în pământ, o caracatiță gigantică!

— Stâlpii canelați au căzut acum peste elefanți, sugrumându-i, încolăcindu-i pentru a le rupe spatele. În ciuda distanței, azeau cuștile toracice trosnind sub presiunea pseudopodelor a căror strânsoare se întetea. Coastele fracturate, perforau pânțele pentru a se arăta în aer liber, aducând cu ele șiruri de măruntaie devastate.

Una dintre rezervele de metan ale pahidermelor a explodat, mutilând tentaculul care o sugruma. Capul de elefant, aruncat de explozie, a căzut la zece metri de scutul în spatele căreia se adăposteau David și Ula. Când praful ridicat de impact s-a așezat, au putut contempla fața enormă cu ochi negri care îi priveau cu pleoapele clipind. Proboscidian-ul s-a ridicat de două ori, convulsiv, pentru a scuipa un ultim jet de flăcări, apoi ochii s-au închis, apendicele nazal s-a prăbușit. Moartea își făcuse treaba.

David și-a întors atenția asupra locului ambuscadei. Templul dispăruse, înlocuit de o creatură cu profil de caracatiță care în cele din urmă se extrăgea din pământ. Era uriașă și hidoasă. Stăpânită de o furie nebună, ea sfâșia cadavrele elefanților pe care tentaculele ei le fluturau zadarnic în aer.

David presupunea că această demonstrație de forță era menită să

creeze teamă inamicului.

Clara Milloch, unul dintre biologii echipei numărul doi, vomită pe pantofi. Pentru majoritatea acestor tineri oameni de știință, era prima confruntare cu realitatea luptei; o realitate foarte departe de simulările video la care au luat parte în timpul cursurilor de formare.

— Bun venit în lumea reală! rânji Ula, aruncându-le o privire batjocoritoare.

Soldații înșiși păreau în dezordine și își țineau puștile inutile, întrebându-se ce caută acolo.

David și-a frecat pomeții pentru a scăpa de cenușă. Trebuia să recunoască că rareori contemplase un spectacol de o asemenea amploare.

— Atenție! repetă Carmody, îmbrăcat în echipamentul de luptă. Dacă se revarsă, dacă se prefac că ne atacă, toată lumea fuge înapoi spre buncăre, înțelegeți?

David aruncă o privire scurtă în direcția celebrelor buncăre. Construcții cilindrice, fără ferestre, presupuse să reziste tuturor tipurilor de agresiune. Fuseseră scoase din calele navei cu trei zile mai devreme pentru a le grupa în centrul perimetrului de observație. Fiecare putea adăposti aproximativ treizeci de indivizi timp de șase luni, și asta, într-o atmosferă sută la sută letală. După acest timp cedau din cauza lipsei de oxigen, electricitate și hrană. Când erau deschise, nu era neobișnuit să descopere că refugiații s-au ucis între ei sau s-au sinucis sub efectul stresului cauzat de izolare.

David și-a șters din nou fața. Pielea îi ardea. Fără să-și dea seama, suferise mai multe arsuri de gradul doi.

— Rahat! strigă Carmody. Dolmoss va răspunde. Al doilea val de asalt este iminent!

Toată lumea s-a ascuns în spatele șicanelor formate din module de absorbție a impactului. Toți, în afară de Ula, care a rămas periculos de expusă încă de la începutul ostilităților. David a prins-o de mână pentru a o invita să i se alăture, dar ea s-a smucit. Biciuită de vânt, evoca o figură de amazoană al cărei păr era de culoarea jarului purtat de fum. Chipul ei exprima atât lăcomia, cât și frustrarea, de parcă regreta că nu putea să-și rupă haina de asistentă ca să alerge și să se alăture soldaților care se sfâșiau pe câmpie.

Din fericire pentru cei din jur, soldații și oamenii de știință făcuseră o injecție chiar în acea dimineață – așa cum se prevedea prin procedură – pentru a nu se trezi contaminați de emanațiile

ostile ale combatanților. În timpul unei bătălii, concentrația de feromoni exomorfi atingea o astfel de densitate în aer încât oamenii transformat în psihopați ajungeau să sară în luptă. Pentru moment, Ula nu influența pe nimeni, iar David era fericit de asta.

Deodată pământul a început să se cutremure, a devenit imposibil să stai în picioare. Orizontul se ondula pe măsură ce o linie de siluete masive, cu picioare scurte, lua forma. Rinocerii. Pielea violetă a animalelor era încapsulată cu plăci osoase formând o armură naturală perfect articulată. Animalele s-au năpustit. La capătul botului lor ieșea un corn de mărimea unui obuz.

David strânse din dinți. Tocmai identificase ceea ce în argou veterinar numeau *rhino-gunners*. Aceste pahiderme aveau capacitatea de a-și proiecta cornul în aer în același mod în care un tun expulzează un obuz. Dacă raza de acțiune utilă nu depășea o sută de metri, coarnele, pe de altă parte, erau umplute cu substanțe minerale explozive și provocau pagube enorme în rândurile infanteriștilor inamici. Imediat ce *rhino-gunners* lansa proiectilul, un al doilea corn ieșea din bot, gata să-și joace rolul de torpilă mortală. Un rinocer adult avea o rezervă de două până la patru proiectile, în funcție de capacitățile sale glandulare.

Șarja monstruoasă a ridicat o ceață de praf și funingine. David a tușit până când i-au rupt plămânii. Pe câmpie, soldații au plantat în grabă țăruiși înclinați la patruzeci și cinci de grade în speranța de a rupe avântul animalelor. Vârfurile erau acoperite cu o otravă galbenă. Neurotoxina vegetală putea doborî rinocerii care au avut ghinionul de a fi inoculați.

Ascultând cererile mahout-ului lor, pahidermele au scuipat o primă salvă. Era întotdeauna o priveliște ciudată să vezi coarnele zburând. Propulsate de gazele naturale cu care erau umplute, s-au rotit orizontal timp de trei secunde, apoi cursul lor s-a inversat și au explodat la lovirea solului, proiectând o grindină de resturi care a cosit rândurile inamice. Duhoarea de la explozii, alimentată de gaze organice de fermentație, a fost atroce.

David își strânse pumnii în așteptarea exploziei. A rămas fascinat de aparenta ușurință cu care aceste mase de carne și piele se mișcau printre obstacole. Felinele nu s-ar fi putut descurca mai bine.

— Tancuri vii, gândi el.

Exomorfi urau mașinile și refuzau să folosească cel mai mic mecanism. Ei afirmau că natura era capabilă să le ofere tot ce aveau

nevoie pentru a trăi... și a se autodistrage. În lumina a ceea ce se desfășura în fața ochilor lui, David nu mai avea nici-o îndoială.

— Aceasta este o nebunie, gâfâi unul dintre exobiologii ghemuiți în umbra sergentului Carmody. Nebunie pură... Lacrimile au tras brazde ușoare pe obraji ei înnegriți de fum.

— Dar ea ne provoacă o criză de nervi, sărmană dragă! rânji Ula, căreia îi ardea pe alocuri bluza.

David se strâmbă. Inexperiența echipei științifice i-a trezit ura. De unde au venit aceste ciocuri albe? Niciun director de studiu nu s-a obosit să le explice ce îi aștepta pe Mémoriana? Este adevărat că directorii de studii își murdăreau rar pantofii în noroiul câmpurilor de luptă.

În timp ce explodau, coarnele umpleau aerul cu resturi de smalt mai ascuțite decât briciul. Aceste schije învolburate i-au sfâșiat pe infanteriștii de pe linia frontului, rupându-le bucăți din fețe, degete, o mână...

Ula s-a aplecat pentru a ridica una dintre bucățile de *șrapnel* care tocmai se înfipsese în pământ la picioarele ei. Era o piramidă de mărimea unui pumn, cu margini neuniforme, ascuțite, pătate de sânge.

Carmody le-a ordonat oamenilor săi să-și îndepărteze siguranța armelor și să fie gata să tragă dacă fiarele veneau spre perimetrul neutralității.

— Sergent, gemu unul dintre soldați, asta nu va fi de niciun folos, avem doar săgeți electrificate, iar acești monștri sunt acoperiți de o armură osoasă.

— Știu, mormăi Carmody. Țintiți părțile sensibile, urechile, în jurul ochilor, botul, pliurile gâtului. Toate aceste locuri sunt mai moi decât fundul unei curve septuagenare, așa că nu te sfii.

Adăugă mai multă grosolănie bărbătească în speranța de a-i încuraja pe tinerii recruți care, pentru prima dată, intrau în luptă.

David și-a amintit că, în timpul Războiului Civil, botezul soldaților prin foc, se numea întâlnirea cu elefantul. Nu putea găsi nimic mai potrivit situației!

Din fericire, rinocerii nu s-au întors spre tabăra OPU. După ce au zdrobit zece rânduri de infanteriști sub picioarele lor, s-au trezit încetiniți de masa compactă de luptători care s-a apropiat de ei. Fiare uriașe, slab echipate pentru luptă corp la corp, erau acum înconjurate de zeci de războinici care le atacau din flanc. Infanteriștii

se strecurau pe sub pântecele pahidermelor, unde pielea era moale, și-și înfigeau acolo baionetele, tăind organele genitale sau sfâșiind abdomenul *rhino-gunners*.

Cu binoclul lipit de ochi, David nu a ratat nici-o secundă din contraatac. Trei războinici, întinși în noroi, se târau sub unul dintre monștri, cu cuțitele între dinți. Fiara, care detectase pericolul, a început să calce iarba cu furie, zdrobindu-i pe doi dintre adversarii săi. Armurile de oțel s-au turtit, vărsând fluxuri de sânge prin orificiile de ventilație. Dar ultimul dintre soldați a reușit să se strecoare sub abdomenul în care și-a înfipt lama, slobozind măruntaiele, sub care s-a trezit îngropat și sufocându-se. Imediat după aceea, rinocerul a căzut, zdrobindu-și ucigașul. Scene similare se petreceau ici și colo, aleatoriu și era imposibil să se stabilească care parte era în avantaj. Lui David i s-a părut că furnicarul infanteriștilor a învins pahidermele, dar cu prețul unor pierderi considerabile.

Fumul de la incendii a mascat lumina soarelui care apunea și a introdus un amurg timpuriu, când au fost nevoiți să-și pipăie drumul spre luptă. În această noapte falsă, masa de monștri a căpătat o dimensiune și mai tulburătoare. Erau doar fețe de coșmar care ieșeau din ceață, boturi abominabile care ieșeau din foc pentru a scoate sunete de triumf sau agonie. Elefanții pe moarte, cu trunchiul amputat, cu burta deschisă, se clătinau, prinzându-și picioarele în măruntaie. Uneori, unul dintre ei alegea să se sinucidă aprinzându-și rezerva de gaz, iar explozia carboniza toată viața pe o rază de douăzeci de metri.

— Asta trebuie să se termine! a plâns cineva la spatele lui David. Nu mai suport, nu mai suport!

— Calm! interveni Ula fără să-și ascundă iritația. Noaptea va cădea. Bătălia se va încheia la apus. Este regulă. Acest lucru este pentru a preveni ca demonii întunericului să vină în ajutorul uneia sau celeilalte tabere.

O jumătate de oră mai târziu, luptătorii s-au retras, un val de coifuri și scuturi curgând înapoi cu un zgomot de oțel, ca pocnetul mandibulelor unei insecte colosale. În cele din urmă au putut vedea câmpia, presărată cu mii de cadavre încurcate, majoritatea dezmembrate sau decapitate, pentru că, printre exomorfi, era regula să nu rămână niciodată un inamic întreg.

— Asta e, oftă Ula. Devoratorii morții vor ieși. Nu ar trebui să

ratăm asta. Este marea atracție a zonei.

— Ce vrei să spui? strigă Jonathan Fraser, un tânăr om de știință care nutrea un puternic dispreț față de asistente. O altă legendă stupidă, pun pariu.

— Deloc, spuse Ula calm. Sunt animale curate, gropari dacă preferați. Ei ies odată ce bălălia se încheie, pentru a purifica locul. Se pare că nu știi că cadavrele exomorfilor putrezesc rapid, eliberând toxine extrem de periculoase. Fără Devoratorii Morții, fiecare ciocnire ar da naștere unei epidemii care ar decima populațiile. În plus, iată-i...

Cu un gest grațios, ea arată spre trei fiare enorme ale căror siluete treceau în trap peste câmpie. Arătau ca armadilo, dar de mărimea unei balene. Au înaintat încet, cu botul la nivelul solului, înghițind repede cadavrele din cale.

— Uită-te la ei cu atenție, a insistat Ula. Îi vei vedea crescând vizibil, pe măsură ce li se umple burta. Când își vor termina munca, vor fi devenit mari cât un deal. Vor avea nevoie de toată noaptea pentru a transforma ceea ce au înghițit în energie pură. Nu varsă nici un excrement. Până în zori, vor fi revenit la dimensiunea lor normală și vor fi gata să înceapă din nou.

— Și ce se întâmplă cu această energie? întrebă Fraser fără să-și piardă zâmbetul veșnic.

— Se spune că zeii Mémoriana se hrănesc cu ea, murmură Ula.

— Zeii! a râs Fraser, de parcă n-ar fi auzit niciodată ceva mai prost.

Tăcerea s-a așezat.

Oamenii de știință și soldații au urmărit trecerile lente ale Devoratorilor de Morți ocupați să ronțăie rămășițele luptătorilor nefericiți.

— Bun! concluzionează sergentul, le va lua toată noaptea, așa că nu o să le ținem companie. Ne îndreptăm spre casă, cred că v-ați umplut de emoții pentru ziua asta, nu-i așa?

Sfioși, *observatorii* au luat calea către navă, încercând să nu meargă prea repede, în ciuda impulsului de a alerga care le răsucea stomacul. Doar Ula a rămas în urmă, smulgându-se fără tragere de inimă de la spectacolul Devoratorilor de Morți.

— Această tăcere este impresionantă, murmură ea. Simt că am devenit surdă.

David a împărtășit această părere. Tot ce a auzit a fost trosnetul

incendiilor care se stingeau. Și dacă nimeni nu gemea, a fost pentru că exomorfii nu-și răneau niciodată adversari, loveau pentru a ucide, lăsând în urmă doar trupuri fără viață. Nici un brancardier, nici un doctor nu a cutreierat câmpurile de luptă, n-ar fi găsit pe nimeni pe care să-l ajute.

Înapoi la navă, toată lumea s-a izolat în cabina lor pentru a face un duș și a se schimba. Ula nu putea să stea nemișcată. Emoția îi făcea ochii să strălucească febril. David a estimat că producția sa de feromoni satura atmosfera. Mare noroc că echipajul era vaccinat!

În caz contrar, se gândi el, ne-am fi trezit cu o revoltă.

Acest lucru se întâmplase cu trei ani mai devreme, în timpul unei misiuni de dezarmare pe Altaïr 863. În urma unui accident, rezerva de antidoturi fusese distrusă, lăsând oamenii fără apărare împotriva emanațiilor agresive eliberate de exomorfii care se confruntau unul cu altul în exterior. Oamenii din echipajul navei, cedând în fața unui acces de exaltare criminală, se omorâseră între ei.

O oră mai târziu, toată lumea a venit în sala de mese. Din respirația lor, David a bănuț că unii nu au reușit să reziste impulsului de a se stropi cu shōshū. Starea de spirit era mohorâtă. Consternarea și descurajarea celor mai fragili erau dureroase de văzut.

David nu avea chef să-i înveselească. În primul rând pentru că ura să facă comentarii paternaliste, apoi pentru că nu era sigur că le-ar face vreo favoare. Dintr-o dată, o siluetă ciudată a intrat în cameră și David nu și-a putut reține un găfâit de surpriză. Fratele Akenôn, preotul Iertării Universale Intergalactice, era cel care i-a întâmpinat pe Sergentul Carmody și pe el când au intervenit în incinta elefanților RUCA.

— Am crezut că ești mort, se bâlbâi David când duhovnicul se opri în fața lui, zâmbind. La naiba! Eram convins că acest elefant te-a ars...

— Aproape că a reușit, spuse Akenôn suav. A trebuit să petrec o lună întreagă într-un rezervor de reconstrucție organică. Toată epiderma mea a fost renovată, astfel încât să arăt cu douăzeci de ani mai tânăr!

— Mă bucur pentru tine, a oftat David care, în realitate, era îngrijorat de prezența fanaticului.

Membrii Bisericii Iertării Universale Intergalactice nu aveau reputația de a facilita sarcina medicilor veterinari, specialitatea lor

fiind de a se opune oricărei modificări a impulsurilor ostile la exomorfi. În aceste condiții, efectuarea unei operațiuni generale de dezarmare a necesitat multă răbdare și stăpânire de sine.

Abia așezat, fratele Akenôn a început să-i convertească pe oamenii de știință de la masă la nevoia de iertare universală și respect pentru diferență. Potrivit acestuia, cei mai însetați de sânge exomorfi erau doar copiii cărora trebuia să li se acorde timp să *crească* și să *socializeze*. David nu mai asculta. Pielea de prunc a preotului îl fascina. Trebuia să fii foarte bogat pentru a-ți permite acest tip de tratament. Se întreba de unde și-a luat Biserica finanțarea. Fraser, care iubea jocul verbal, se certa cu Akenôn, de atunci dezbaterea a devenit confuză și David a profitat de ocazie pentru a pleca cu Ula.

Tânăra continuă să tresară ca o panteră în alertă. Avea febră și transpira. De îndată ce au ajuns în cabina lor, a cerut sex și și-a smuls hainele. Tremura și expira un miros puternic, un miros sălbatic. Glandele ei exocrine perineale funcționau la capacitate maximă. Era atât de excitată, încât i-a zguduit rinichii lui David, care nu și-a putut reține un strigăt de durere. În timp ce ea îl speria, el și-a pierdut cumpătul. Nu o văzuse niciodată într-o asemenea stare. Avea impresia că copulează cu un animal în călduri. Victimă a începuturilor unei halucinații, i s-a părut că o vede acoperită de blană. Da, asta era, părul pubian s-a extins, a ajuns până la stomac, a urcat spre stern, a invadat coapsele... A împins-o. Ea șuieră de furie. Când s-a pornit din nou, mirajul s-a risipit. Ula nu suferise nici-o transformare, stătea întinsă pe pat, cu mâinile în lături, cu trăsăturile răsucite de exasperare.

— Dacă nu ești capabil să mă tragi, mârâi ea, am să găsesc pe altcineva...

În acea secundă, ochii ei străluceau cu o strălucire inumană, de parcă cineva ar fi transplatat globii oculari unui extraterestru. Apoi fața i s-a relaxat și, învinsă, a murmurat cu o voce pe moarte:

— Dă-mi ceva care să mă facă să dorm... repede. Ceva puternic, sau o să fac o prostie... Repede! Neutralizează-mă sau vei regreta.

David a luat trusa medicală, a scos pistolul injector și a strecurat o fiolă cu sedativ. Cu un gest profesionist, a injectat-o pe Ula în jugulară. Pe măsură ce i se răspândea prin vene, ea părea să se relaxeze. După un minut, a căzut într-un somn agitat în timpul căruia a făcut gesturi amenințătoare care l-au nemulțumit pe David.

— Pare că sfâșie pe cineva cu ghearele... se gândi el, tremurând.

Nu era prima dată când se complăcea într-o astfel de pantomimă în somn, dar nu făcuse niciodată asta în timp ce își lungea buzele ca acum.

Și-a pus un halat de baie și, neputând să adoarmă, s-a așezat într-un fotoliu lângă patul soției sale. Nu voia să recunoască, dar ea îl îngrozea.

Frânt de oboseală și tensiune nervoasă, își pierde cunoștința. Când s-a trezit cu tresărire o oră mai târziu, patul era gol. Ula dispăruse.

Instinctiv, se apropie de hublou și mișcă ochii, convins că avea să o vadă, acolo, printre cadavrele care acopereau câmpul de luptă. Dar se lăsase noaptea, iar geamul blindat îi trimitea înapoi doar propria sa imagine. Un bărbat care nu mai era tânăr, cu trăsăturile adâncite de angoasă.

Bătălia dura de trei zile. Ula nu reapăruse. David, ezitând să tragă un semnal de alarmă, și-a anunțat colegii că soția lui nu se simte bine. Acest lucru nu a surprins pe nimeni, pentru că micuța Clara Milloch era și ea bolnavă. Fraser a pretins că a auzit-o plângând prin peretele despărțitor care le separa cabinele.

— A clacat, a repetat el. Va cere repatrierea de urgență.

Ori de câte ori putea, David explora nava. La început se gândise că o va surprinde pe Ula în patul unui soldat. Nu era cazul. Pur și simplu părăsise zona neutră, traversase perimetrul de securitate pentru a pleca într-o aventură. Era prima dată când trecea prin oglindă. *Faza 2 a început*, gândi el, întrebându-se cât timp va putea să ascundă adevărul.

A doua zi, în timp ce scana zona de luptă cu ajutorul binoclului, a văzut-o în mijlocul luptei corp la corp. Purta armură și o cască recuperată de la un cadavru, dar fața ei rămăsese ușor identificabilă printre cele ale exomorfilor. Era într-adevăr Ula, era soția lui care se lupta umăr la umăr cu infanteriștii cărora li se alăturase! Mânuia sabia și toporul cu știința înnăscută a luptei transmisă de genele strămoșilor ei. Lovea, tăia, de parcă ar fi făcut asta toată viața și a deschis o potecă presărată cu morți în tumultul luptei. Totuși, cel mai teribil lucru era expresia extatică care-i distorsiona trăsăturile, modificându-i chipul până la a-i da un aspect felin. Pupilele dilatate îi făceau ochii ca de insectă, negri uniform. David a înțeles că era dincolo de plăcere, dincolo de ceea ce i-ar fi putut aduce plăcerile sexului. Devenise în sfârșit o războinică, își găsise locul în marea mașinărie a universului. Acum știa care era misiunea ei. S-a născut să omoare, să omoare până când un adversar mai priceput îi taie firul vieții. Era concepută pentru asta. Orice altceva era doar vorbărie și iluzie.

Împietrit, cu binoclul tremurând între degete, David nu-și putea lua ochii de la Ula, admirându-i flexibilitatea, răsucirile, contraatacurile. Era ca o dansatoare cu căpățână de fier care interpretează figurile unei coregrafii criminale, iar în jurul ei, capetele cădeau, membrele zburau. Sabia ei tăia metalul armurilor, ridicând ploaie de scânteii care erau stinse imediat de gheizerul strălucitor al hemoragiilor.

A durat un minut, apoi tumultul a înghițit-o, iar ea a dispărut, purtată de fluxul și refluxul răsturnărilor de luptă.

David a închis ochii, transpirat, pe punctul de a leșina. Tocmai asistase la materializarea celui mai rău coșmar al său. Când și-a recăpătat calmul, s-a uitat cu grijă în jur la restul echipei pentru a se asigura că nimeni nu o recunoscuse pe Ula. Acest lucru era puțin probabil, deoarece entuziasmul din primele zile făcuse loc dezgustului în rândul oamenilor de știință care au încetat rapid să mai observe luptele. Doar Carmody îi aruncă o privire ciudată.

Știe, gândi David, întrebându-se care va fi reacția sergentului.

Nu a avut timp să-și facă griji, pentru că pământul a început să se cutremure. Una dintre cele două tabere a lansat o șarjă de cavalerie. Caii erau de două ori mai mari decât omologii lor de pe Pământ. Solzi fini le acopereau trupurile. Coamele constau din pseudopode lungi capabile să emită un curent electric de înaltă tensiune, ca niște țișari. La fel era și cu copitele lor; pentru războinicii îmbrăcați în fier, aceste animale reprezentau un pericol de moarte. Era suficient ca o coamă să se lovească de armuri și scuturi pentru ca soldații, electrocuțați, să se cabreze până când spatele li se rupea,. Orice obiect metalic – sabie, secure, spadă – care intra în contact cu corpul unui cal transmitea descărcarea în același mod, astfel încât era imposibil să se apropie de armăsari pentru a le tăia jaretul. Nu puteau fi uciși decât de departe, trăgând cu săgeți în ei. Din păcate, solzii care îi acopereau împiedicau pătrunderea, iar rănilor rămăneau superficiale.

— Bordel! s-a înfuriat Carmody. Atât mai lipsea, caii electrici! De data asta, va trebui să fim atenți, nu mai este o glumă.

David a estimat că trei sute de armăsari galopau prin câmpie, cu pași lungi și furioși. Coamele pseudopodelor fluturau în vânt, zguduite de sunete și trosnete albăstruie. Puterea electrică era de așa mare încât aerul zumzăia, ca în apropierea unei linii de înaltă tensiune. Fiarele transportau destui gigawați în flancuri pentru a alimenta o navă spațială.

— Dumnezeuul meu! și-a spus: Ula e pe drum, iar ea poarta pieptar metalic!

Își simți picioarele cedând. Nu știa cum să o ajute. Era deja prea târziu, contactul devenea iminent.

Acolo, războinicii apucaseră stâlpi mari de lemn ascuțiți ca sarisesele din Antichitate. Lungi trei metri, erau folosite pentru a ține la distanță caii electrici și apoi pentru a-i respinge. Atâta timp cât rămâneau uscate, îi izolau pe războinici de șocuri mortale.

În fața acestei păduri de săgeți aplecate la patruzeci și cinci de grade, armăsarii au frânat cu toate cele patru picioare. Cei care nu au avut acest reflex, victime ale avântului lor, s-au proptit în țeapă și au căzut, străpunși în piept sau în gât.

Timp de trei minute, David a avut iluzia că infanteria va reuși să țină caii la distanță sau chiar să-i facă să se retragă, dar era o greșeală. Animalele au început să scuipe jeturi lungi de spumă și salivă care picurau pe sarissa, făcând mâinile războinicilor lipicioase. Udați, stâlpii au devenit conductori de electricitate. Caii știau asta și nu ezitau să-și înfășoare șuvițele coamei în jurul sulitelor ude.

David a reușit să urmeze calea albăstruie a descărcărilor care se întindeau pe toată lungimea lăncilor înainte de a înflori în fierul armurii. Ca și cum ar fi fost loviți de fulger, soldații aveau convulsii, globii oculari au început să le fiarbă, dinții li s-au despicat, limba li s-a înnegrit. Când, în sfârșit, au lovit pământul, fumegau. Duhoarea de carne carbonizată umplea aerul.

Cu binoclul lipit de orbite, David încerca s-o localizeze pe Ula. Unde era? Îi căută cu disperare fața palidă în mulțimea de botnițe acoperite cu blană albastră.

— Caii vin spre noi! țipă Carmody. Toată lumea la buncăr! Fără întârziere!

Și în timp ce David rămăsese încremenit, l-a lovit cu pumnul în rinichi.

— Du-te jos dacă vrei să trăiești! a răcnit el.

David a urmat îndemnul fără tragere de inimă. Pericolul era real. Aproximativ zece cai se desprinseseră de turmă pentru a galopa spre zona neutră. GI, panicați, i-au ținut și i-au împroșcat cu săgeți de înaltă tensiune, fără să obțină cel mai mic efect.

— Nu mai trageți, idiotilor! a strigat Carmody, nebuni ăștia mănâncă electricitate, parcă le-ați oferi o gustare!

Grupul se îndreptă spre intrarea în buncăr. Bubuitul copitelor

străbătu pământul pentru a înflori în caseta de sunet a adăpostului.

În ciuda furtunii, oamenii de știință și soldații au reușit să se adăpostească înainte ca, caii să treacă perimetrul neutralității. David s-a trezit aruncat lângă Akenôn, care afișa o expresie extatică.

— Nu este minunată, toată această vitalitate? strigă el, stropindu-l pe David cu scuipat. Aceasta este natura în starea ei brută, în puterea ei sălbatică, înainte ca civilizația să o diminueze! Când văd asta, înțeleg cât de infirmi suntem și cât de superiori ne sunt acești oameni primitivi! Merită să fim distruși. Rasa noastră este prea veche, merită să dispară. Ei sunt viitorul! Sunt tineri, mânați de o energie aprigă care ne-a părăsit de mult. Nu suntem nimic mai mult decât fantome. Faceți loc celor vii! Faceți loc celor vii!

David l-a îmbrâncit, numindu-l nebun.

Nu simțea decât dispreț față de aceste frații masochiste care militau pentru dispariția rasei umane și idolatrizau barbaria în toate formele ei. În secolul precedent, unul dintre ei a încercat chiar să declanșeze un holocaust nuclear pentru a *purifica Pământul de dăunătorii Homo sapiens!*

Carmody a acționat pârghia de închidere când primii cai au invadat tabăra. Ușa blindată s-a închis, cufundând buncărul în întuneric. Apoi s-au aprins plafonierele și au putut vedea că se aflau în inima unui cilindru, al cărui aspect general amintea de cel al unui submarin nuclear, cu toate fobiile pe care le presupunea.

— Calmați-vă! strigă sergentul. E temporar, nenorociții ăștia se vor retrage, nu vă căcați pe voi!

Cu toate acestea, a insistat ca fiecare să aleagă un pat și să stea acolo, până își revin în fire. Apoi și-a trimis trei dintre oamenii săi la bucătărie să facă cafea și să improvizeze sandvișuri din conținutul frigiderului.

— Bea, calmează nervii, îi șopti el lui David. Nu-ți face griji, doctore, cred că va fi bine...

David tresări.

— Deci ai văzut-o? șopti el. Nu a fost o halucinație...

— Nu, spuse Carmody, evitându-și privirea. Am văzut-o acum trei zile. N-am spus nimic pentru că am crezut că știi... Nu te panica, nu voi spune nimănui. Nu m-a surprins, știi, sunt destul de multe legende despre ea.

— E bolnavă, a mințit David. Un fel de psihoză.

— Nu sunt atât de sigur, șopti sergentul. Este diabolic de expertă

în mânuirea armelor cu lamă pentru o simplă asistentă. Se pare că a avut un antrenament serios! Nu aş paria pe mine dacă ar fi s-o înfrunt. Dar asta e treaba ta. Îmi place de tine, nu eşti ca toţi acei oameni de ştiinţă nenorociţi care ne privesc de sus. Aşa că voi încerca să te ajut s-o recuperezi când plecăm de aici. Depinde de tine, atunci, să o ții în lesă, altfel scandalul va izbucni.

Nu putea spune mai mult, pentru că loviturile violente ale copitelor au zguduit pereții cilindrului, făcându-l să oscileze pe baze. Un șoc electric teribil s-a răspândit prin învelișurile metalice. Plafonierele au ieșit, o femeie a țipat. David recunoscuse vocea lui Maude Sowersson, radiologul, partenerul lui Fraser. Bocăniturile au crescut, la fel și șocurile. În bucătărie, cuptorul cu microunde a explodat. Puterea loviturilor l-a uimit pe David, parcă un bulldozer începuse să răstoarne buncărul. Se simțea de parcă ar fi fost prins într-un vagon pe cale să deraieze. Cineva l-a împins, apoi a luat un cot la stomac care l-a îndoit în două.

Carmody și-a aprins lanterna pentru a examina ușa. Era stricată. David nu-și putea imagina ce s-ar întâmpla dacă caii ar reuși să-i rupă balamalele și să se repezi în adăpost. Grilajul, paturile supraetajate, toate echipamentele erau din metal. Un scurtcircuit al naibii în perspectivă!

Zgomotul s-a oprit după vreo douăzeci de minute. Carmody i-a ordonat tehnicianului său să încerce să repare instalația video ale cărei camere acopereau perimetrul taberei.

— Nu știu dacă asta va fi posibil, s-a scuzat GI, câmpul magnetic a topit componentele. Întreaga chestie este ruptă. În sfârșit, o să încerc.

Carmody l-a tras pe David deoparte și a spus:

— Doc, va trebui să-ți ții colegii în lesă. Nu vreau să am de-a face cu istericii. Nu voi ascunde faptul că avem probleme. S-a ars și sistemul de ventilație. În două ore vom începe să ne sufocăm. Sunt destul de sigur că ușa este blocată, ca să ieșim, va trebui s-o aruncăm în aer, dar undă de șoc riscă să ne omoare. Singura noastră șansă este ca oamenii de pe navă să ne vină în ajutor cu un extricator, dar o vor face doar după ce caii electrici vor părăsi tabăra. Vă reamintesc că nu avem dreptul să-i omorâm, asta înseamnă că suntem forțați să așteptăm ca ei să plece din propria voință.

Trase adânc aer în piept, apoi îi făcu semn lui David să-l urmeze în postul de comandă, o turelă care se întindea deasupra buncărului

ca chioșcul unui submarin. Odată ajuns acolo, a descuiat ceea ce David a considerat inițial o ușă sigură, dar care s-a dovedit a fi un oblon interior care ascunde un hublou din policarbonat blindat. Prin această gaură a cheii, au putut vedea perspectiva taberei OPU.

Caii electrici mergeau înainte și înapoi între vehicule și lăzile de echipamente, în căutarea unui posibil inamic.

— Cărnurile! urlă Carmody. Deci nu vor pleca niciodată!

Apoi, întorcându-se către David, a adăugat:

— Eu rămân aici, tu te vei întoarce la ceilalți și vei face tot posibilul să nu-și piardă mințile. De îndată ce coasta este liberă, te voi anunța.

David a ascultat. Se purta năucit, obsedat de Ula. S-a străduit să răspândească vestea bună, dar Akenôn, care nu a încetat să înmulțească considerațiile extatice asupra sălbăticiiei firești a beligeranților, nu l-a ajutat prea mult.

În următoarea oră, caii au revenit la atac de trei ori, dezlănțuind lovituri formidabile în poartă. De fiecare dată, sunetele trosnitoare ale descărcărilor au topit metalul, deformând balamalele și înmuind oțelul. Duhoarea de ozon umplea adăpostul. Aerul devenea viciat, oamenii respirau greu, transpirația le curgea pe fețe. Doar soldații afișau o mină calmă. Oamenii de știință nu și-au mai ascuns nervozitatea. Fraser s-a certat cu tehnicianul militar în legătură cu circuitul electric despre care a pretins că poate fi reparat. Înmarmat cu o lanternă, s-a târât pe sub birourile computerelor și pe relele de conectare înainte de a admite că toate componentele s-au topit într-adevăr.

În cele din urmă, când erau în pragul asfixiei, caii s-au îndepărtat. O echipă de la navă a tăiat ușa cu un ferăstrău de descarcerare. Imediat ce a ieșit afară, David s-a întors spre câmpul de luptă pentru a încerca s-o vadă pe Ula.

Carmody l-a înghiontat înainte de a șopti:

— Nu te prosti doctore, vei fi observat.

Avea dreptate. Epuizat de tensiunea nervoasă, David s-a resemnat să se întoarcă pe navă, urmându-i pe ceilalți. ai târziu, Carmody a venit să i se alăture în mizerie și i-a oferit o bere chinezească.

— Nu ești suficient de atent, doctore, spuse el pe un ton fals neglijent. Nu ai niciun interes ca noi să aflăm adevărata natură a celor pe care îi cunoști. Imaginează-ți doar ce i-ar face un nenorocit ca Fraser... Ar diseca-o fără întârziere. Sunt sigur că are suficiente

abilitați pentru a obține un mandat special de intervenție. Știi, acele permisiuni clasificate pe care le acordăm atunci când vine vorba de a determina dacă un extraterestru reprezintă un pericol letal pentru rasa umană. Acest Fraser mi se pare un tip capabil să convingă o legumă mare că fata ta a fost contaminată de un virus extraterestru. Acești tineri oameni de știință au canini care zgârie podeaua, trebuie cu orice preț să-și facă un nume înainte de treizeci de ani, altfel sunt terminați, granturile le vor trece pe sub nas.

David tremura. Carmody avea dreptate. Virușii din cosmos au îngrozit serviciile militare de sănătate... și, prin urmare, guvernele, autorizau cele mai grave abuzuri de securitate.

— De ce încerci să mă ajuți?, a întrebat surprins.

Sergentul ridică din umeri.

— Habar n-am, oftă el, nu mă pricep la introspecție. Poate că genul ăsta de fată mă uimește. Acesta este genul de femeie pe care mi-aș fi dorit să o am. Ai înțeles? O tovarășe care ar fi egala mea, care ar înțelege instinctiv ce simte un luptător... Da, probabil că e așa ceva. Partea de fuziune, așa cum se spune în revistele pentru fete. Când ești soldat, este dificil să stabilești contactul cu femeii. Cumva le entuziasmează să știe că suntem ucigași profesioniști, dar în același timp le dezgustă. Iar de-a lungul timpului dezgustul prevalează asupra fascinației. Ei bine, asta e experiența mea. În primul rând, ele ne văd ca niște protectori și apoi, ca niște călăi. E o prostie.

A rămas tăcut, stânjenit că s-a dezvăluit în fața unui străin.

— Toate acestea pentru a-ți spune să-ți păzești pe Ula, a conchis el. Vă voi acoperi cât mai mult, dar amintește-ți că ceea ce am observat eu, pot vedea și alții.

S-au despărțit pentru un ultim pahar și David s-a întors în cabina lui. Știa că nu va dormi. Cu un masu de sake în mână, stătea în fața hubloului, cu luminile stinse, pentru a urmări venirile și plecările Devoratorilor de moarte pe câmpie. Luna lumina câmpul de luptă unde caracatița uriașă, care nu putea să moară, s-a târât, fluturând cioturile tentaculelor sale. Devoratorii morții s-au învârtit în jurul ei, acordându-i o amânare. David, cu gâtul strâns, nu se putea abține să nu se gândească că poate Ula zăcea acolo, în marele amestec de cadavre, așteptând să fie înghițită.

Copleșit de alcool și tranchilizante, s-a prăbușit pe pat.

Perna a băut conținutul vasului vărsat.

Când și-a recăpătat cunoștința în zori, cu capul zdrobit de o

migrenă, Ula zăcea lângă el, goală, înnoroită, presărat cu răni superficiale și vânătăi. Dormea atât de adânc încât ai fi putut crede că e moartă.

8

Profitând de faptul că era inconștientă, David ia curățat rănille și i-a pus copci. Ea doar s-a strâmbat fără să deschidă ochii. Pulsul era normal, la fel ca și tensiunea arterială. Era în mare parte murdară, acoperită cu un amestec de sânge și noroi. Mirosea a carne coaptă, măruntaie, transpirație, pișat. Părul gras părea vopsit pe frunte și pe ceafă. Dar era în viață și asta era tot ce conta.

De la început, David și-a promis că nu o va supune interogatoriului. Nu. Fără întrebări. Pur și simplu o va avertiza, ar menționa numele lui Fraser, o va avertiza că Carmody a descoperit-o.

Înfășurat într-un halat de baie, el s-a așezat lângă patul ei și a așteptat. Au trecut orele. Ula părea că nu se va trezi niciodată. A urinat sub ea. Din când în când, mormăia și făcea gesturi nervoase. În cele din urmă, în jurul prânzului, a ieșit din încremenire. A rămas nemișcată o clipă lungă, privind în tavan, cu brațele încrucișate peste sâni, într-un ciudat reflex pudic. Părea să aibă atât amnezie, cât și afazie.

— Probabil că sunt dezgustătoare, mormăi ea după un minut. Miros urât. Ajută-mă să merg la baie.

Se repezi înainte, sprijinind-o. Această complicitate îi dădea un sentiment curios de împlinire. Pentru prima dată după mult timp, s-a simțit aproape de Ula. A ajustat jetul de duș și a început să o pulverizeze ușor, pentru a dilua stratul de murdărie cu care era acoperită. Apa a clocotit în orificiul de scurgere, neagră, roșie.

Sângele uscat îi dădea aspectul și mirosul unui idol de aramă. Nu a fost surprins să constate că majoritatea rănilor se vindecaseră deja. I-a întins săpunul și șamponul. A rămas mult timp sub duș. Când a ieșit din cabină, a învelit-o într-un prosop de baie. Abia atunci a întrebat:

— M-a văzut cineva?

I-a povestit despre Carmody, așa cum își promisese.

— Dacă te întorci, a spus el, va trebui să fii atentă.

— Nu trebuie să mă întorc, spuse ea cu o voce înăbușită, vag amenințătoare. Va trebui să mă oprești. Dacă plec din nou, nu mă voi întoarce. Înțelegi, mă va înghiți... Cu siguranță voi uita cine sunt. Îmi va șterge amintirile. Este ceva puternic, care mă întrece, care mă domină. O posesie. Va trebui să mă tratezi... aceste injecții pe care le-ai făcut copiilor, în secret, va trebui să mi le faci și mie. Știu că încerci să-i protejezi de influența mea rea. Acum trebuie să mă protejezi de mine.

David se înroși, rușinându-se că fusese demascată. Se crezuse un strateg bun, nu fusese decât un nebun. În același moment, o mare bucurie îl cuprinsese. În acel minut, el a încetat să mai fie dușmanul soției sale, care s-a luptat cu ea în umbră, viclean. A devenit complicele ei, locotenentul său în minciuni și crime. Tainele geneticii și monstruozitatea i-ar uni mai strâns decât sacramentele căsătoriei.

Echipa abia a observat reapariția lui Ula. Atenția grupului s-a concentrat acum pe sosirea păsărilor. Caravana lor apăruse în zori, formată din aproximativ cincizeci de căruțe cu un morman de cuști de sârmă zdrăgănind în jur. Aspectul neobișnuit al convoiului stârnise curiozitatea ocupanților vasului. Nu era ceva ce te așteptai să vezi sosind pe un câmp de luptă! Camerele de supraveghere confirmaseră de fapt că cuștile erau pline cu pui de păsări. Vrabii cu penaj cenușiu, ciripind bucuroase.

— Ce este nebunia asta? mârâi Fraser cu dispreț. Grauri! Ce vor face cu ei? Îi mănâncă?

— Nu ești deloc pe fază, spuse Carmody cu o voce plictisită. Sunt arme. Arme înfricoșătoare.

— Vrabiiile astea? Glumești!

— Nu. Dacă te-ai putea apropia de cuști, ai vedea că *vrăbiile* tale sunt echipate cu aripi de oțel cu margini ascuțite. Odată eliberate, aceste creaturi se vor învârtaji deasupra capetelor noastre ca o escadrilă de lame de ras. Ele vor umple cerul, creând un baraj antiaerian, tăind tot ce are ghinionul să le stea în cale.

— Dar de ce? gemu Clara Milloch.

— Pentru că una dintre cele două tabere se așteaptă ca inamicul să încerce un atac din aer. Probabil cu ajutorul unei formațiuni de pterodactili bombardier care își vor depune ouăle explozive de sus, din nori. Aripile de piele ale acestor monștri constituie o țintă de vis

pentru grauri, care vor încerca să le taie. Lipsiți de suficientă susținere, pterodactilii se vor prăbuși înainte de a-și putea livra ouăle. De aceea am vorbit despre un baraj antiaerian. Nu vă lăsați păcăliți de cântecul acestor păsări, sunt niște mici ucigași oribil. Cu răsucirea unei aripi pot tăia gâtul cuiva sau pot tăia câteva degete. Te sfătuiesc să nu mergi cu capul gol, te vor scalpa. Căștile vor fi puse la dispoziție la intrarea în ecluză. De asemenea, evitați să vă fluturați mâinile, graurilor nu le place asta.

Această informație i-a descurajat pe băieți de la alergarea obișnuită în jurul taberei. Deodată, toată lumea și-a amintit că trebuie să studieze un dosar *super-important*, în liniștea cabinei lor. Doar Ula și David au părăsit nava spațială, cu o cască USMC trasă până la nivelul sprâncenelor. După cum anunțase Carmody, păsărarii și-au eliberat micii prizonieri care au umplut cerul cu vârtejul lor. Se mișcau în grupuri, întorcându-se în cerc, îndreptându-se spre nori și coborând înapoi. De îndată ce s-au apropiat de pământ, marginile anterioare ale aripilor le-au sfâșiat aerul, producând un fluierat ascuțit care le-a făcut pielea de găină. Când traversau o rază de soare, scânteiau ca niște mici bumeranguri nichelate.

— E frumos, spuse Ula visător.

Douăzeci de minute mai târziu, un tânăr GI care dorea să pară inteligent și-a ridicat brațul pentru a oferi o felie de pâine păsărilor. *Piou-piou, piou-piou...* chicoti el, spre marea amuzament a camarazilor săi. Una dintre vrăbii s-a desprins de turmă pentru a se arunca asupra lui. David abia a avut timp să înregistreze scurtul fulger argintiu al aripilor. Degetele soldatului au sărit, tăiate, în timp ce graurul a recăpătat altitudine, cu bucata de pâine prinsă în cioc.

— Bine, ar trebui să putem să coasem asta, a oftat Ula, aplecându-se pentru a ridica degetele arătător, mijlociu și inelar care se rostogoliseră pe pământ. Urmează-mă la infirmerie, tinere, și pe viitor nu te mai comporta ca un idiot.

Această reacție l-a liniștit pe David care, până atunci, se temuse că tânăra se va arăta incapabilă să adopte un comportament normal după experiența ei ciudată.

Ne-am obișnuit până la urmă cu prezența păsărilor, chiar dacă, din când în când, cadavrul unui vultur sau al unui șoim cădea pe acoperișul unui șopron, cu capul tăiat. Vrăbiile preluaseră controlul asupra spațiului aerian cu vedere la câmpul de luptă și orice pasăre străină clanului lor era imediat decapitată sau mutilată. Mai mult

decât atât, această escadrilă de ucigași minusculi se exprima în triluri vesele, în ciripit-uri bruște, care contrastau ciudat cu dispoziția lor înfricoșătoare pentru măcel.

David, care văzuse deja pterodactilii bombardier la lucru, nu și-a ascuns îngrijorarea.

— Dacă sunt câteva zeci din ei, va fi un adevărat măcel, a repetat el. Nu vom fi cruțați. Mă îndoiesc că vor recunoaște steagurile OPU.

Avea o amintire proastă despre ouăle explozive care, când se prăbușeau, eliberau un vârtej de napalm.

Întâmpinându-l pe Carmody la mizeria, l-a întrebat pe loc:

— Credeam că trebuie semnat un armistițiu. Și acest futut de purtător de cuvânt, unde se ascunde?

— Vine în seara asta, spuse Carmody. Intervenția lui va fi decisivă. El aduce ceva care va împăca facțiunile prezente. Un fel de mașină magică.

— O mașină magică?

— Da, la dracu, știi cum funcționează exomorfii. Barbaria și vrăjitoria merg mână în mână printre ei. Nu-mi pasă, important este ca ei să înceteze să se omoare între ei înainte ca noi să suferim consecințele. Nu-mi place ideea de bombardare masivă. O să lăsăm niște pene acolo.

— Am crezut că am putea învălui nava într-un câmp de forță...

— Nu după trecerea cailor electrici. Nenorociții ăștia au prăjit jumătate din instalație cu loviturile lor. Avem piese de schimb peste o săptămână. Până atunci, rămânem expuși la orice cade din cer. Am dat ordin să sape adăposturi, dar îmi lipsesc oamenii și lucrurile nu progresează repede.

S-au despărțit și David s-a dus să-și ia tava de prânz, sperând că sosirea purtătorului de cuvânt va evita o catastrofă. Nu putea să-și înăbușe un sentiment rău. Ula era calmă, poate prea calmă. De când se întorsese pe navă, suferise fără proteste injecțiile cu tranchilizante ale lui David. O femeie normală ar fi căzut devastată, dar Ula era o mutantă, iar cocktailul de anxiolitice și anestezice care i se scurgea prin vene nu a înmuiat-o atât de mult pe cât s-ar putea aștepta. Uneori abia adopta o expresie de vis sau se evapora într-o scurtă absență. Emisiile sale de feromoni erau reduse, ca să nu spunem neutralizate, dar un astfel de tratament de șoc nu putea fi în niciun caz avut în vedere pe termen lung. David se întreba dacă singura soluție nu era intervenția chirurgicală... îndepărtarea glandelor

exocrine de exemplu. Era obișnuit să efectueze acest tip de operație pe exomorfi, dar nu încercase niciodată ceva asemănător asupra unei ființe umane. Exomorfi se vindeau repede, rănilor cele mai grave vindecându-se în șase ore... Nu era sigur că Ula era capabilă de astfel de isprăvi. Măcelărind-o la întâmplare, risca să o omoare. Mai mult, nu știa dacă va fi capabil să identifice sursa răului.

— Ce vei face dacă nu este nici glandă, nici organ? își repeta el. Problema poate fi la nivelul celulelor creierului... neuronii... Nu ai abilități în acest domeniu, ești doar un bricoler de gargui.

Nu era medic, cu atât mai puțin chirurg. Anatomia și fiziologia exomorfilor erau simple și infinit de robuste. Rezistența lor decurgea direct din această simplitate. Instrucțiunile lor de utilizare erau la îndemâna oricărui mecanic moderat talentat.

— Un exomorf este ca un tanc, obișnuia să spună unul dintre profesorii săi. Ființa umană este un computer extrem de eficient. Prin urmare, putem compara un exovetar cu un mecanic obișnuit, iar un medic cu un specialist IT de nivel înalt.

Aici stătea toată diferența. O diferență care l-a redus pe David la neputință.

După cum anunțase sergentul Carmody, naveta purtătorului de cuvânt a aterizat în aceeași seară pe zona de aterizare a taberei OPU.

O creatură ciudată a coborât, înfășurată într-o pelerină albastru închis. Era suficient de umanoidă pentru a părea atrăgătoare. Fața ei alungită, cu ochii oblici, evoca pe cea a unei divinități asiatice. Părul ei negru era aranjat într-un coc de samurai. Nu se putea spune dacă era bărbat sau femeie, deoarece cel mai mic gest al ei era impregnat de o grație rafinată. *El* purta un kimono roșu ca sângele și ținea, în mâinile sale delicate, o cutie de jad închisă cu un lacăt auriu.

— Este Madame Butterfly! rânjiră GI. Ea va face dansul evantaiului pentru noi, ca gheșele din Noul Tokyo!

Irving Dogson, comandantul navei, în uniformă completă, a venit să o întâmpine. Cu două ore mai devreme, un anunț solicitase echipajului să apară în ținuta de ceremonie numărul patru pe asfaltul bazei pentru a-l saluta pe Lord Otantô Anzac-Korvalis, ambasadorul plenipotențiar al popoarelor frontierei barbare, venit să poarte cuvântul într-o misiune de pace.

Acest anunț, repetat iar și iar de difuzoarele de la bord, îl cufundase pe fratele Akenôn într-o furie care continuase să crească pe măsură ce orele treceau.

— Pacea! Pacea! doar acest cuvânt au în gură! vocifera în pasajul principal când David a avut ghinionul de a-l întâlni. Nu în pace se dezvoltă civilizațiile, ci în convulsii, tumult, haos. Dacă Pământul ar fi cunoscut doar pacea, nu am fi depășit niciodată stadiul vieții unicelulare! Impunând pacea populațiilor din Mémoriana, le confiscați singura șansă de a se construi prin confruntare și eroare, de a dezvolta valori, îi veți infantiliza! Pacea este somn etern! Stagnare debilitantă! Trebuie să faci greșeli pentru a evolua, să bâjbâi, să mergi pe drumul greșit...

David nu dorea să declanșeze o controversă sterilă. El cunoștea pe de rost teoriile Bisericii Grațierii Universale care clasifica civilizațiile în funcție de presupusa lor *vârstă*: copilărie, adolescență, maturitate, bătrânețe și se opunea paternalismului colonial al OPU care, susținea aceasta, împiedica creșterea naturală a lumi străine prin supunerea lor modelului Pământului.

O oră mai târziu, lordul Anzac-Korvalis a făcut o declarație în marea sală de ședințe a navei. Stătea drept, nemișcat. Caseta misterioasă zăcea pe o masă. David a avut impresia că vibrează sub efectul unui tremur intern, de parcă un animal ar fi încercat să scape.

Anzac-Korvalis a vorbit printr-un traducător universal care și-a redat discursul în modul atonal specific acestui tip de mașină. La sfârșitul unui preambul politicos și plictisitor, a ajuns la miezul problemei.

— Această casetă, a explicat el, conține cuvintele unei divinități majore, Aktarokas, zeul păcii. Un cuvânt, doar unul, care este închis în această cutie izolată fonic. Acest cuvânt magic, când îl voi elibera, își va lua zborul pentru a exploda pe cer ca un tunet. Această incantație va stinge imediat orice mânie, orice agresiune în rândul beligeranților care vor înceta lupta. Da, jur, prietenii mei, săbiile și scuturile vor cădea la pământ, iar dușmanii de ieri își vor da mâna, pentru că nimeni nu poate să nu asculte de cuvântul lui Aktarokas a cărui magie este mare. Când cuvântul sacru răsună, făcând să tremure bolta cerului, Moartea își va da deoparte coasa și soldatul va redeveni plugar.

A brodat pe această temă timp de aproximativ douăzeci de minute, rotind metafora. Vorbea cu ochii închiși, buzele abia mișcându-se. Chipul lui lung de idol radia o seninătate molipsitoare.

În spatele lui David, Akenôn mârâia:

— Magie! Atât au găsit! Sunt reduși la scotocire în gunoiul

superstiției!

David nu avea nici-o opinie în această privință. Funcționarea mentală a exomorfilor era un mister. Poate că celebrul *cuvânt* a fost doar o sugestie hipnotică, sau a funcționat ca o telecomandă și a activat o glandă din creierul soldaților a cărei secreție a anihilat instantaneu impulsurile agresive? *Magia* a ascuns probabil un proces complex pe care oamenii, cu cunoștințele lor actuale, nu l-au putut înțelege. David, pe de altă parte, se înclina spre o formă de activare a sunetului. O preluare a afectivității de către un semnal emis pe o lungime de undă determinată.

— Chestia cu fermecătorul de șerpi, i-a explicat el sergentului la sfârșitul conferinței. Știi bine: flautul, vibrațiile, mișcarea ritmică, toate astea...

Carmody nu-și putea lua ochii de la cutia care continua să tremure pe masa din fața purtătorului de cuvânt.

— Futu-i! mârâi el. Se pare că cineva a închis un șobolan acolo. Un șobolan mare și furios. Crezi că acesta este cu adevărat un cuvânt? Putem păstra un cuvânt prins într-o cutie?

— Este ca principiul înregistrărilor sonore, nu-i așa? a rânjit David cu blândețe. Nu vă faceți griji, nu știm prea multe despre tehnicile folosite de acești oameni.

— Cred că chiar este magie! insistă Carmody. La naiba, e o notă în cutia asta. Un singur cuvânt și zvâcnește ca o broască într-o tigaie!

De fapt, David nu a fost departe de a împărtăși aceiași părere. Se simțea oarecum copleșit.

— Vrajitorie sau nu, oftă el în încheiere, să ne grăbim să deschidem nenorocita aia de cutie și să terminăm cu asta!

A profitat de confuzia cocktailului care a urmat pentru a se întoarce în cabina în care îl aștepta Ula. Moțăia în într-un fotoliu, moleșită de tranchilizante. David, când a atins-o, nu a mai simțit șocul care-i trosnea cândva de-a lungul nervilor, alergându-i spre creier pentru a declanșa impulsuri de nespus pe care sa-r fi grăbit să le înfrâneze. Ula era acum o bombă al cărei detonator fusese neutralizat. A simțit remușcări și... dezamăgire?

Da, nu a fost departe de a regreta momentul în care Ula îi electriza pe cei din jur, făcea câinii să latre și pisicile să se zbârlească. Unde, de îndată ce zăbovea într-un spațiu închis – un salon de coafură sau un vagon de metrou – oamenii începeau să se certe pentru nimic. O voce, adânc în cap, îi șopti că viața, la vremea aceea, fusese mai

interesantă și că îi va fi greu să se descurce fără entuziasmul de care se bucurase în ultimii cincisprezece ani.

— Te-a făcut dependent, a recunoscut el în sinea lui. Și, în ciuda a tot ceea ce ai susținut, ți-a plăcut.

A ajutat-o pe Ula să se ridice de pe scaun, a dezbrăcat-o și a pus-o să se întindă. Ea s-a lăsat moale. Dintr-o dată a avut sentimentul oribil că părea mai în vârstă, de parcă, odată ce scânteia, pe care genele NV o aprinseseră în corpul ei s-a stins, timpul o ajungea din urmă, oferindu-i un adaos pe care ea îl amânase timp de decenii. Brusc, nu mai arăta ca o studentă. Acolo, pe pernă, fața ei palidă își dezvăluia ridurile, în timp ce fire de argint apăreau în părul roșu. Lui David i se strânse gâtul. Neutralizând fiara sălbatică ascunsă în ea o banalizase. Astăzi era doar o asistentă în vârstă și niciun GI excitat nu s-ar fi uitat după ea când ar fi trecut.

Simțea rușine amestecată cu tristețe, de parcă tocmai ar fi ucis ultimul exemplar dintr-o specie pe cale de dispariție.

S-a așezat lângă patul ei să o privească cum doarme. Prin hublou, deși se lăsase noaptea, cerul scânteia cu o mie de lumini, de parcă sute de stele minuscule pulsau deasupra taberei. Dar era doar reflectarea lunii pe aripile de fier ale vrăbiilor.

9

A doua zi, știrea venirii purtătorului de cuvânt s-a răspândit printre beligeranți și a făcut ca luptele să înceteze în jurul prânzului. Armatele adverse s-au retras, abandonând un câmp de luptă deja presărat cu cadavre.

Tăcerea care a urmat părea copleșitoare. Fraser a sugerat că ar fi interesant să se recupereze unele rămășițe pentru a studia mai îndeaproape fiziologia nativilor Mémoriana.

— Acești gargui aparțin familiei exo-antropoide, da, dar în realitate nu suntem foarte documentați cu privire la ei. Ar fi bine să ne informăm dacă vrem să evităm să facem prea multe greșeli stupide.

David nu a văzut niciun rău în asta, de fapt, când a ajuns pe Mémoriana, avea același proiect. Grijile provocate de comportamentul Ulei îl distrăseseră de la asta. Populația locală era împărțită în două etnii iremediabil de ostile, Dolmoss și Anabassis, despre care se știa puțin, în afară de faptul că reprezentanții lor aveau o morfologie asemănătoare cu cea a omului de Neanderthal... solzi și păr albastrui. Solzii acopereau pectoralii și burta, blana acoperea capul, brațele, coapsele și teaca penisului. *Fața* nu era hidoasă – cel puțin după standardele Pământului! Este adevărat că prognatismul subiectului i-a înzecit expresia *bestială*, ca să nu mai vorbim de faptul că falca era grea și dinții enormi puteau zdrobi o piatră; În general, însă, Dolmoss și Anabassis nu erau lipsiți de o anumită umanitate. Cel puțin asta era părerea lui David. Părere neîmpărtășită de restul echipei.

Profitând de încetarea ostilităților, David, Fraser și alți câțiva s-au aventurat să iasă din șicane pentru a colecta cadavrele care zăceau la marginea câmpului de luptă. Așa se face că David, avertizat de Akenôn, și-a găsit *rănitul* său. Creatura era încă în viață, cea ce era

neobișnuit, pentru că războinicii din Mémoriana aveau regula de a-și omorî adversarii. David se aplecă peste exomorful care gemea, cu ochii dați peste cap. Suferise o lovitură urâtă de sabie, peste piept, dar armura lui amortizase lovitură. Rana s-a deschis pe oasele coastei și a scos la iveală sternul, însă niciun organ nu părea afectat.

Conform legislației ar fi trebuit ca David să se îndepărteze de el, pentru că pământenii nu trebuiau sub nici-o formă să se amestece în certurile de la granița barbară. Acordarea asistenței unuia sau altuia a constituit prima dintre aceste interdicții.

— Pe zeii cosmosului! insistă fratele Akenôn, îngenunchind lângă patul muribundului. El este în viața! Trebuie să ai grijă de el! Nu-l lăsa să moară... E de datoria ta să-l salvezi. Gândește-te ce ai face dacă ar fi... *femeia* ta. Nu te-ai întoarce de la ea, nu-i așa?

David tresări. Rugămintea preotului i s-a părut formulată curios. Ar trebui să vedem în folosirea cuvântului *femeie* o implicație abia voalată și de ce nu o amenințare? Avea Akenôn suspiciuni cu privire la natura lui Ula? David a decis să nu-și asume niciun risc, chiar dacă asta însemna pocăință.

— Bine, a șoptit el, ajută-mă să-l așez pe targa și să încerc să-l împiedic să geamă. Știi că un astfel de act se pedepsește cu, curtea marțială, chiar și pentru personalul civil?

— Zeii aprobă gestul tău, gâfâi Akenôn, te vor proteja, nu te teme. Mă voi ruga pentru tine.

Remorcând targa, s-au deplasat cât mai repede posibil prin labirintul de șicane spre navă. Nu trebuiau să stea pe acolo dacă doreau să evite ca Fraser și prietenii săi să observe ce fac.

Lucrurile au devenit mai simple odată ce au ajuns în interiorul navei spațiale. În calitate de șef de misiune, David avea un laborator special la care putea bloca accesul după cum dorea, ceea ce s-a grăbit să facă după ce a afișat avertismentul *Risc biologic*, care de obicei era suficient pentru a ține curioșii departe. Odată ce locul a fost securizat, el a început să dezbrace creatura de armura ei și de jambierele crestate. Akenôn s-a dovedit a fi un asistent eficient.

— Se pare că vrea să vorbească cu noi, a remarcat el, poate l-am putea dota cu un traducător instantaneu?

Era o idee bună, pe care David a pus-o imediat în practică. Exomorful delira. În timp ce se bâlbâia, sistemul de recunoaștere a vocii se străduia să identifice cuvintele care-i ieșeau din gură și le reda sub forma unor onomatopee fără sens.

În timp ce David curăța diferitele răni tăiate în corpul războinicului, Akenôn, aplecat peste difuzorul mașinii, se strădui din greu să interpreteze sunetele gălgâite care scăpau din el.

— Cred că îl cheamă Itai, a explicat el. Sau ceva apropiat. Se simte vinovat că a supraviețuit rănilor sale... dar ne mulțumește că nu l-am abandonat Devoratorilor Morții. Aceste animale par să-l îngrozească.

David asculta neatent, cu laserul de vindecare în mână, încerca să sutureze venele tăiate, înainte ca hemoragiile multiple să ducă la oprirea inimii. Încă o dată, și-a spus că niciun om nu ar fi putut supraviețui unor daune de această amploare.

Lucra fără să știe dacă munca lui va avea vreun efect asupra corpului soldatului. Credea că, creatura care stătea în fața lui s-ar fi putut vindeca singură, s-ar fi putut repara, ca să spunem așa!

După ce a realizat tot ce era în puterea lui, s-a întors către Akenôn și a mârâit:

— Nu spune nimănui despre asta! Dacă acest lucru ar fi cunoscut, tu și cu mine am avea probleme serioase, nu? Am fi acuzați de amestec, s-ar spune că tocmai am denaturat ordinea lucrurilor și o mie de prostii de genul ăsta.

— Am înțeles, nu trebuie să te enervezi! protestă preotul. Te susținută la sută! Mă voi strădui să răspândesc vestea că lucrezi la un virus extraterestru, asta va face vid în jurul tău.

— Bine, dar nu exagera, nu ar trebui să fim închiși într-o cutie de izolare.

În acea seară, în timp ce stătea întins lângă Ula, nu a putut rezista impulsului de a-i spune secretul său. Această dezvăluire a avut efectul unui declanșator în soția sa, care s-a ridicat într-un cot pentru a-l bombaarda cu întrebări. Obosit, David a oftat în cele din urmă:

— Mâine, va trebui doar să mă însoțești la laborator.

Exomorful mergea mai bine. Akenôn, care petrecuse noaptea la patul lui, se strădui să-l confeseze. Creatura răspundea cu o voce surdă, monotonă.

Încetul cu încetul, pe măsură ce baza de date a adunat noi elemente lexicale, traducătorul automat a redat monologul lui Itai într-o manieră de înțeles. David, care nu vorbise niciodată prea mult cu exomorfii, a observat cu surprindere că-i făcea plăcere să-l asculte.

— Voi, oamenii, murmură Itai, aveți obiceiul să spuneți că suntem cruzi, că ne place să ucidem. Că masacrarea semenilor noștri este un

fel de sport național pentru noi. Nu este atât de ușor pe cât îți imaginezi. De fapt, sunteți prost informat despre obiceiurile noastre, despre modul în care funcționăm. Vrei să crezi doar ce ți se potrivește... E mult mai ușor. Știți, de exemplu, că de fiecare dată când ucidem un inamic, sufletul lui părăsește trupul pentru a emigra în capul nostru? Nu zâmbiți! Aceasta nu este în niciun caz o credință religioasă, este un fapt dovedit. De fiecare dată când distrugem un corp, spiritul care locuia în acest înveliș de carne se muta în craniul meu, cu personalitatea lui, ciudățeniile, opiniile, resentimentele sale. Așa este la noi, exomorfii. A ucide pe cineva înseamnă a alunga un suflet din casa lui și, deoarece suntem obligați de datoria ospitalității, trebuie să-l primim în noi.

— Vrei să spui, a șoptit David, că toate victimele tale și-au stabilit reședința în creierul tău?

— Da. Este prețul plătit. După ce i-am dat afară din case, avem obligația să-i readăpostim. În religia noastră, nu există paradis sau iad care să se ocupe de primirea spiritelor rătăcitoare, această datorie ne revine.

— Câte spirite străine adăpostești în craniul tău?

— Două sute cincizeci și patru, exact, pentru că sunt un bătrân războinic și am ucis mulți. Toți sunt acolo, într-un colț al capului meu, vorbesc, se ceartă, strigând reproșuri și insulte la adresa mea... Acest zgomot mă împiedică adesea să mă gândesc sau să dorm. Este ca o mulțime de manifestanți care mășăluiesc prin creier, strigând lozinci... De aceea soldații experimentați ajung să înnebunească. Insomnia îi slăbește, migrenele devin insuportabile.

Această explicație l-a cufundat pe David într-un abis de reflecții. Nu se îndoia de cuvintele lui Itaï, exomorfii aveau multe defecte, dar nu mințeau niciodată.

— Nebunii care rătăcesc prin mlaștini sunt biete creaturi cu capetele prea pline, a continuat rănitul. În craniile lor trăiesc sute de suflete, iar proprietarul, copleșit de toate aceste identități, a ajuns să uite cine era cu adevărat. La noi, nu spunem că un om este nebun, zicem ca are capul greu, înțelegi?

David a înțeles.

— Toți cei pe care i-am ucis, a continuat Itaï, continuă să trăiască în mine. Aceasta nu este o poză! Ei consideră că pur și simplu și-au schimbat corpul, așa cum îți schimbi tu casa. Nu vor să-și schimbe obiceiurile, gusturile... Mă obligă să mănânc alimentele care le

plăceau, să mă răsfăț în activitățile care erau ale lor. Nu mai sunt liber să-mi fac alegerile.

— Dar ei nu te împiedică să lupți...

— Nu, acest lucru le este interzis. Pe de altă parte, de îndată ce pacea se instalează, devin sclavul lor, jucăria lor. Unii sunt perversi. Pentru a se răzbuna pentru că i-am ucis, mă forțează să comit acte dezgustătoare. Să mănânc fecale, să mă automutilez, să mă împerechez cu animalele... le face plăcere să mă doboare. Acesta este ceea ce i-a determinat pe etnologii voștri să concluzioneze că eram niște creaturi murdare. S-au mulțumit să ne observe de departe, fără să încerce vreodată să înțeleagă. Nu au bănuț niciodată bătăliile pe care le-am avut de purtat în capul nostru. Și când unii dintre oamenii noștri au încercat să le explice, au văzut-o doar ca pe o expresie a credințelor religioase obscurantiste.

David dădu din cap. Dezvăluirile lui Itai aruncau o lumină nouă asupra comportamentului exomorfilor.

— Morții noștri trăiesc în noi, a insistat războinicul. Când folosiți această expresie, pentru voi, pământenilor, înseamnă pur și simplu că amintirea decedatului vostru va rămâne vie în memoria voastră, nimic mai mult. La noi nu moare nimeni cu adevărat. Mințile schimbă vehiculele, asta-i tot. Pentru un țăran care nu a ucis pe nimeni în timpul vieții, lucrul rămâne suportabil. Membrii familiei sale al căror înveliș carnal a încetat să mai funcționeze se așază într-un colț al capului. De cele mai multe ori, această conviețuire merge bine. Este diferit pentru un soldat a cărui misiune constă în distrugerea unui număr mare de corpuri... Spiritele care aterizează în craniul lui sunt străine pentru el și, mai mult, străini care îl urăsc și vor încerca să-l chinuie din interior, să-i facă viața imposibilă, să-i saboteze corpul pentru a declanșa boli... Niciun om nu poate înțelege asta, preferați să ne vedeți ca niște mâncători de rahat, futangii de capre.

— El are dreptate! a fost de acord Akenôn, etnologii au greșit foarte mult. Erorile lor au contribuit la întărirea rasismului pământenilor împotriva exomorfilor.

— Pace, abate! șuietă Ula. Lasă-l să se exprime.

Dar Itai dădea semne de oboseală și au trebuit să se hotărască să-l părăsească.

Au trecut trei zile. Armistițiul a durat. Purtătorul de cuvânt, ascuns în apartamentele sale, nu a mai dat niciun semn de viață. Se

spunea că a început un ritual de purificare, o condiție esențială pentru deschiderea cutiei sfinte. Pământenii erau din ce în ce mai nerăbdători, convinși că ostilitățile se vor relua în curând.

În fiecare noapte, Ula părăsea patul conjugal pentru a se strecura pe coridoare până la laboratorul în care zăcea Itai. David, bănuind că prezența lui nu era dorită, a lăsat-o să facă ce vrea. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât se simțea mai mult copleșit de evenimente. Situația devenea explozivă. De fiecare parte a câmpiei, armatele prezente, se agitau și-și ascuțeau săbiile. Tensiunea creștea. Ula, la rândul ei, schimba o mie de confidențe cu un exomorf rănit, bântuit de spiritele celor pe care îi masacraseră.

În dimineața celei de-a patra zile, în timp ce David era singur cu străinul, acesta a șoptit:

— Soția ta, cea care a luptat în rândurile noastre... trebuie să o iei de aici. Umbra nenorocirii atârnă asupra ei.

— Ce? David gâfâi.

— Vine aici noaptea, murmură Itai, vorbește cu mine. Ea nu este în întregime umană. Ea este un pic ca mine.

— Știu.

— Ea seamănă un pic cu noi, Anabassis. Dar puțin nu este suficient. Nu va fi niciodată, nu trebuie să-și facă iluzii. Nu își va găsi niciodată locul la noi. Are reflexele dar nu mintea, este prea fragilă. Este un mecanism, o marionetă, nu o ființă completă. Nu o lăsa să viseze. Ce crezi că se va întâmpla când sufletele celor pe care i-a ucis vor începe să-i zbârnâie în cap? Ea nu este pregătită pentru asta. Deocamdată se află încă sub influența drogurilor pe care o faci să le bea, iar spiritele dorm în ea, dar se vor trezi mai devreme sau mai târziu să conducă sarabanda, să-i strige insulte, să o oblige să facă lucruri murdare... Atunci va suferi mari chinuri. Am cunoscut unii care, pentru a reduce vocile, și-au deschis craniile cu securea.

— Cum mă sfătuiești? întrebă David, încercând să nu lase să i se vadă tulburarea.

— Până acum, ea nu a ucis mulți, abia zece dușmani... poate trăi cu asta, este suportabil. Zece voci nu prea rezonează sub acoperișul unui craniu. Și din moment ce soția ta este umană aproape optzeci la sută, spiritele care s-au mutat în capul ei vor avea dificultăți să preia controlul asupra corpului ei. Anatomia ei este prea diferită de a noastră, nu vor ști cum să facă față. Se vor găsi ca niște străini pierduți într-un ținut ale cărui obiceiuri și limbă nu le cunosc. Cel

mult se vor plânge, și plângerile lor fără îndoială vor tulbura somnul lui Ula, femeia ta, dar asta nu va merge mai departe. În orice caz...

— În orice caz?

— Dacă s-ar întoarce la luptă, pericolul ar crește. Capul i s-ar simți greu. Nebunia o să o apuce. Ar deveni cu adevărat periculoasă pentru tine, pentru copiii tăi, pentru toată lumea. Acest lucru nu trebuie să se întâmple. Ia-o departe de Mémoriana, încearcă să extragi otrava exomorfă care-i curge prin vene. Asigură-te că devine din nou un om adevărat.

— E imposibil, oftă David. Ea s-a născut așa. Nimeni nu își poate edita ADN-ul.

— Zeii noștri ar putea, spuse Itai cu un zâmbet enigmatic. Ar putea să o remodeleze, să o reconstruiască. Dar ar fi periculos și nu sunt sigur că ai avea curajul să-i înfrunți. Acum lasă-mă, sunt obosit.

Această conversație l-a făcut pe David să se simtă inconfortabil. Mărturisirile lui Itai implicau că Ula pune la cale proiectul de a se asimila cu Anabassi, de a fi adoptată de tribul lor. Intenționa să profite de misiune pentru a dezerta, în așteptarea căreia încerca să extragă cât mai multe informații de la rănit.

În timpul conversațiilor care au urmat, Itai i-a dezvăluit lui David că Ula era deja subiectul unei legende printre Anabassi. Ea a fost supranumită Anandaka, un termen intraductibil care putea fi interpretat ca laudă sau batjocură în același timp. Ea rezuma o perifrază a stilului: *femeia albă care călărește penisuri de oțel și se regulează cu moartea pentru că soțul ei nu a țintuit-o suficient de bine pe fundul patului.*

Dacă războinicii fuseseră impresionați de priceperea de care Ula a dat dovadă în mânuirea săbiilor scurte, au fost totuși șocați că o femeie a îndrăznit să ia viața unor soldați onorabili. Nu era în ordinea lucrurilor, iar cei pe care i-a omorât fuseseră dezonoarați într-un fel. Nu voiau să se întâmple asta din nou. Ula părea să nu înțeleagă.

— Este probabil ca Anabassii să o omoare?

— Nu, oftă Itai. Nici Anabassis, nici Dolmoss. Nu riscă, nimeni nu se va gândi să o omoare.

— Pentru ce?

— Pentru că niciunul dintre noi nu și-ar dori ca spiritul lui Ula să vină să trăiască în capul nostru odată ce trupul ei este distrus! E străină și, de altfel, femeie! Niciun războinic nu ar putea suporta o

asemenea conviețuire! Care bărbat adevărat și-ar dori ca o femeie să aibă acces la secretele care zac latente în craniul lui?

Acesta a fost cel puțin un punct pozitiv, se gândi David.

Așa stăteau lucrurile când, știri incredibile s-au răspândit pe coridoare. Ambasadorul Anzac-Korvalis fusese asasinat! Cât despre cutia care conținea cuvântul divin care trebuia să aducă pace în Mémoriana, aceasta dispăruse.

David se grăbi să-l găsească pe Carmody. Sergentul, profitând de statutul său de medic exveterinar, a profitat de ocazie pentru a-l numi medic legist, ceea ce i-a dat acces legal la locul faptei.

— E mort de câteva zile, explică Carmody. Am crezut că e ocupat cu ritualuri de purificare și nimeni nu îndrăznește să-l deranjeze, dar în realitate era epuizat, da! O rigolă de sânge curgea de sub ușa cabinei lui, asta a dat alarma. Examinându-l, ne poți spune ceva despre ucigașul lui?

— La naiba! mârâi David. Nu suntem într-un serial TV! Ce îți imaginezi? Că îți voi oferi un portret holografic al criminalului bazat pe un fir de păr de pe fund pe care l-a lăsat pe covor?

— Nu te supăra, a implorat sergentul. Aruncă o privire și gata... pentru orice eventualitate. Nu-ți ascund că suntem în pragul dezastrului. Nenorocita de cutie a fost furată, poate distrusă, asta înseamnă că ostilitățile se vor relua, iar noi fiind responsabili de securitatea purtătorului de cuvânt, Anabassis și Dolmoss vor fi de acord să ne extermine.

David trecu pragul camerei. Lordul Otantô Anzac-Korvalis începuse să se descompună, dar mirosul care emana din cadavrul său era fructat. Similar cu cel al unui ananas supra copt. Cu extraterestrii, trecea din surpriză în surpriză.

Purtătorul de cuvânt stătea, în *hankafuza*^{11}, pe un covor de rugăciune foarte drăguț unde îl împietrise rigor mortis. Era un Alphan, o rasă despre care David știa puțin. Fusesse înjunghiat în rinichiul drept, unde se afla inima nativilor din Psi-Alpha. Sângele, sub presiune, țâșnise cu violență și stropise pereții. Nu se coagulase. Din tăietură a scăpat un șuierat ciudat. Probabil gaz de fermentație. David și-a consultat analizorul.

— Vă sfătuiesc să evacuați camera, șopti el. Tocmai mi-am amintit

că cadavrele Alphans ard spontan la câteva zile după moarte. Un fel de auto-incinerare programată genetic.

— Vezi că am avut dreptate să te aduc aici! Carmody a triumfat, luând un stingător.

— Lasă-l, spuse David. Nu va avea niciun efect. Ieșiți toată lumea, repede! »

Abia trecură pragul când explozia incendiului i-a propulsat în coridor. O minge de foc a umplut cabina, carbonizând totul înăuntru. Sistemul de stingere a incendiilor a fost declanșat, dar căldura era atât de mare încât apa s-a transformat în abur înainte de a atinge flăcările. Un soare în miniatură a scânteiat timp de patru secunde între pereții camerei, apoi s-a stins, lăsând pe podea o grămadă de cenușă pe care jeturile care cădeau din tavan o transformară în râuri de cerneală.

— N-am văzut niciodată așa ceva, găfâi Carmody. Ce este nebunia asta?

— Psi-Alfanii trăiesc pe o planetă mică, a explicat David. Prin urmare, nu se pune problema să irosească nici cea mai mică bucată de pământ pentru un cimitir. În plus, există o lipsă de lemn. Deci, nici ruguri funerare. Geneticienii lor au inventat această metodă de auto-incinerare care permite, de asemenea, recuperarea cenușii morților în scopuri de fertilizare.

— Este răsucit! Cu toate acestea, nu are rost să cauți indicii.

— Cine l-a ucis avea ceva cunoștințe de anatomie. Știa unde să găsească inima.

— Unul dintre colegii tăi?

— Ar putea fi cineva care nu vrea să fie semnată pacea.

În timp ce rostea aceste cuvinte, David și-a dat seama că făcea o greșală. Dacă cineva din interiorul navei se potrivea cu profilul pe care tocmai îl schițase, era Ula.

Avea atât cunoștințele necesare, cât și motivația. Ea ar fi putut, într-o noapte, să se strecoare în cabina ambasadorului și să-l asasineze, astfel încât să poată urma bătălii în care ea să aibă ocazia să strălucească. Fără îndoială, ea spera că faptele ei de arme vor face să fie adoptată de Anabassis...

David și-a trecut mâna pe față și a îndepărtat-o neagră de funingine. I se părea că Carmody îl privea ciudat.

— Cu ce l-a înjunghiat? Întrebă pur și simplu sergentul.

— Nici o idee. Un pumnal de luptă, așa cum poartă oamenii tăi,

poate... sau una dintre acele săbii scurte pe care le folosesc exomorfi. Lucrurile alea care arată ca cuțitele de samurai tantô, știi? Nu putem exclude ipoteza unui asasin care vine din exterior. Un extremist Anabassi sau Dolmoss care vrea ca războiul să continue.

Doamne! Acum se scufunda! Ar fi fost mai bine să tacă. Vocea lui suna la fel de fals ca a unui crainic TV.

— Posibil... mormăi Carmody, întorcându-se.

David se întoarse în cabina lui, îngrijorat. După cum ar fi trebuit să se aștepte, Ula profitase de absența lui pentru a se repezi la laborator. Devenea extrem de exasperant. Îl lua de imbecil? Când a ieșit, l-a întâlnit pe Fraser, escortat de colegii săi, care l-au bombardat cu întrebări. Evident, Fraser a simțit că ar fi trebuit să-i se ceară părerea. Era, a declarat el tare și clar, un scandal că nu i s-a cerut să examineze locul crimei!

— A rămas o grămadă de cenușă, șuieră David iritat, dacă te grăbești, vei avea șansa să o analizezi!

Cu cât creștea în vârstă, cu atât tolera mai puțin aceste certuri de dive, aceste gelozii infantile ale oamenilor de știință. Și-a deschis fără ceremonie drum printre rândurile tinerilor în halate albe care se înghesuiau în jurul lui Fraser și a luat direcția laboratorului. Ula era acolo. Șuieratul ecluzei o făcu să tresară. Avea expresia jenată a unei femei surprinse de iubitul ei.

— Tu ești cea care l-a ucis pe ambasador? spuse David, apropiindu-se.

— Devii nebun! răspunse ea, îndepărtându-se de masa de intervenție unde se odihnea Itaï. Devii paranoic! De ce aș face asta?

— Ca să continue războiul! Crezi că nu înțeleg ce joc faci?

— Folosește-ți creierul, mulți oameni de pe această navă sunt interesați ca războiul să înceapă din nou. Începând cu Fraser și discipolii săi pentru care ar fi ocazia de a face o descoperire care să-i facă celebri. Fără a-l uita pe Akenôn, care vede pacea ca pe un impas, o fundătură în care procesul evolutiv al planetei se va bloca. Și mai este și Carmody, care ar dori să profite de conflict pentru a câștiga teren... De asemenea, ar trebui să menționăm șoimii OPU pentru care un holocaust ar oferi un prim pretext pentru a pune în minoritate porumbeii care dețin majoritatea de locuri în adunare. Lista este lungă. De fapt, acest ambasador i-a enervat pe toți când te gândești la asta.

— Te înșeli, femeie, spuse vocea monotonă a lui Itaï. A fost

singura șansă oferită Anabassis-ului și Dolmoss-ului să depună armele cu onoare. Când cuvântul unui zeu scutură cerul, nimeni nu se poate opune voinței sale. Poți pune sabia înapoi în teacă fără ați pierde fața. Moartea lordului Anzac-Korvalis este o mare nenorocire pentru Mémoriana. Ne va obliga să luptăm până la dispariția totală a armatelor noastre.

Nemulțumită că fusese contrazisă, Ula l-a împins pe David și a părăsit laboratorul.

— Aproape m-am vindecat, a continuat Itai de îndată ce s-a trezit singur cu David. Voi putea pleca. Ai grijă de tine, zilele ce vor urma vor fi groaznice. Prevăd o mulțime de morți. De ambele părți. Vom încerca să-i punem capăt lansând un asalt la scară largă.

— Pterodactilii Bombardieri? șopti David.

— Da. Am adunat mii. În curând își vor lua zborul pentru a concura aici. Va fi un carnagiu. Cel mai înțelept lucru pentru voi ar fi să decolați cu această navă și să vă întoarceți în spațiu, departe de aici.

— Nu vor face asta.

— Atunci veți muri. Păsările bombardiere ignoră semnificația steagurilor OPU. Cuvintele *zonă neutră* nu au nici-o semnificație pentru ele.

— Chiar nu există nici-o modalitate de a evita dezastrul?

— Ba da. Găsește caseta ambasadorului și eliberează cuvântul zeului. Când va suna, ne vom scoate armura pentru a redeveni țărani, iar Devoratorii vor intra în hibernare, așa cum obișnuiesc să facă între două conflicte.

Aceasta era o muncă de investigație pe care David se considera incapabil să o îndeplinească. Aproape a răspuns că nu sunt într-unul din acele seriale de televiziune în care un simplu om face pe detectivul de șoc și reușește acolo unde serviciile de poliție eșuează, dar a preferat să tacă, pentru că interlocutorul lui nu ar fi înțeles la ce se referea.

Puțin rușinat, el doar murmură:

— Securitatea va percheziționa întreaga navă. Vor cere intrarea în acest laborator. Avertismentul de pericol biologic nu îi va descuraja. Vor îmbrăca costume de scafandru și gata. Dacă te găsesc aici, te vor vedea ca pe un terorist. Vei fi vinovatul ideal. Cel mai bine ar fi să pleci cât mai repede posibil.

— Vreau, dar cum?

— Această cameră este echipată cu o țevă de evacuare care se deschide sub navă, la nivelul solului. Demontând câteva grilaje, ar trebui să poți ieși.

Itaï dădu din cap și se ridică. Rănile i se închiseră, cu toate acestea, îi era greu să se miște.

David se simțea vinovat că îl dă afară așa, dar nu avea de ales. Pentru oamenii de pe navă, Itaï ar reprezenta asasinul ideal.

— În plus, cum putem fi siguri că nu el a fost cel care a ucis purtătorul de cuvânt? i-a șoptit o voce acidă în adâncul capului. Poate că ai fost manipulat, bietul meu bătrân! Te-ai gândit la asta? L-ai luat pe acest rănit, sigur, dar cine ți-a spus că nu și-a provocat rănile? Și cine te-a pus să-l ascunzi? Akenôn, ca din întâmplare! Unul dintre cei mai înverșunați oponenți ai procesului de pace! Nu înțelegi ca ai fost victima unei înșelăciuni?

David a clătinat din cap în speranța de a reduce la tăcere bâzâitul otrăvitor care îi afecta credințele. Cum să știe? Era câteodată atât de credul! Oare Itaï jucase rolul nobilului sălbatic pentru a-i adormi bănuielele? De ce nu? Se prefăcuse slăbit dar, de îndată ce s-a lăsat noaptea, a alunecat pe coridor până la cabina ambasadorului pentru a-l înjunghia. Este greu de exclus posibilitatea ca el să fi fost un terorist iscusit care a beneficiat de complicitatea lui Akenôn!

Cât despre cutie, se putea găsi oriunde. Ascunsă în sala mașinilor, sub un grătar, de exemplu... Nava era imensă, imposibil de căutat în fiecare colț! Akenôn, căruia i se permitea să se deplaseze după cum dorea, se ocupase de această parte a programului, profitând de ocazie pentru a scăpa și de arma crimei. Arestarea acestui nebun nu ar fi avut niciun rost. Era un fanatic religios, antrenat să îndure tortura. Ungھیile i-ar fi putut fi smulse fără ca el să mărturisească, fericit să moară ca martir al Iertării Universale.

În mare suferință, David s-a îndreptat spre conducta de evacuare și a ridicat trapa.

— O folosim atunci când nava este la sol, a considerat el potrivit să clarifice. Ajunge într-un tomberon. Când suntem în zbor, deșeurile sunt deviate către un alt compartiment unde sunt dezintegrate. Nu lua direcția greșită când ajungi la bifurcație. Dacă cazii într-o cală greșită, vei fi redus la cenușă.

Când a intrat în tubul de metal, Itaï și-a atins umărul cu laba lui cu gheare în semn de mulțumire. Acum că scăpase de traducătorul instant, nu mai putea comunica inteligibil. David era ușurat, nu ar fi

suportat să audă mulțumiri. Nu, de când îl bănuia pe Itai că l-a înșelat.

— Sunt atât de prost, gândi el, privindu-l pe exomorf intrând în conductă. Ar fi trebuit să-l raportez. Să sperăm că o ia direcția greșită la bifurcație și cade cu capul înainte în dezintegrator!

Și-a cultivat furia pentru a-și înăbuși tristețea și rușinea că fusese luat drept un bufon. Cu cât relua mai mult în gândurile sale împrejurările în care îl întâlnise pe Itai, cu atât mai mult simțea că îi creștea convingerea că a fost manipulat. Și îndrăznise s-o acuze pe Ula! S-ar fi lovit cu capul de pereți.

Pentru a se calma, a șters urmele trecerii exomorfului apoi a cultivat un virus banal pentru a justifica avertismentul de pericol biologic care fulgera roșu la ușa laboratorului.

Aceste precauții respectate, a părăsit camera cu intenția de a-i cere scuze lui Ula. Ea nu era pe navă. Apropiindu-se de un hublou, o văzu lângă șicane, în mijlocul unui grup de soldați. Ea fuma și râdea cu ei. Și-a dat deodată seama că nu a știut niciodată să o facă să râdă.

— Doamne, gândi el, ce plictisită trebuie să fi fost cu mine.

În secunda următoare, se întrebă de ce făcuse această presupunere la timpul trecut. A văzut asta ca pe un semn rău și a simțit că i se ridică pielea de găină pe ceafă.

Deși Carmody a ordonat o percheziție generală, nimeni nu a putut găsi cutia furată. Acest lucru oricum, nu a dovedit nimic, pentru că nava era imensă, iar potențialele ascunzători erau nenumărate. Reluarea luptei părea iminentă, mișcările de trupe de la marginea câmpiei erau un preludiu al confruntării finale. Erau doar păduri de sulite care se unduiau în depărtare, foșnetul surd al armurilor în marș, ordinele scandate la care răspundeau staccatoul scuturilor bătute ritmic de pumnii nerăbdători.

— Numai restabilirea câmpului magnetic defensiv ne-ar putea salva, i-a mărturisit sergentul lui David. Dar din moment ce stația orbitală încă nu s-a deranjat să ne trimită piesele de schimb, trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău. Totul depinde de intensitatea bombardamentului. Fuzelajul va înceta să reziste peste un anumit număr de impacturi, nu a fost proiectat pentru asta. Este o simplă navă de marfă, nu un crucișător de luptă.

— Crezi că scutul a fost sabotat? întrebă David.

— Posibil... și chiar probabil, mormăi Carmody. Cineva vrea să ne oprească să facem dezarmarea generală a gargui-lor.

— Biserica iertării universale intergalactice?

— Da, sau nativii, care văd intervenția noastră ca o interferență intolerabilă. Ei au pretins întotdeauna că au dreptul de a se masacra fără ca alte planete să se implice și îi înțeleg. Care ar fi reacția noastră, pământenilor, dacă Anabassi și Dolmoss ar apărea să ne dea o lecție, nu?

A început așteptarea. La început, sala de mese a bâzâit de conversații febrile, apoi s-a așezat liniștea. O tăcere grea de angoasă. Toate lumea aștepta sosirea pterodactililor. David încercase să se împace cu Ula, dar ea se încăpățânase să-l evite. Evident, ea nu l-a iertat că a suspectat-o de crimă.

— Este o prostie, își repeta David, mâine s-ar putea să fim morți, trebuie să ștergem ardezia.

Ar fi vrut să-i spună lucruri importante, să facă o declarație care să o emoționeze până la lacrimi, dar cuvintele i-au eșuat. Pentru a-și exprima sentimentele, a putut găsi doar propoziții melodramatice sau bombastice demne de un roman de dragoste victorian. Nu avea nimic în comun cu acei eroi de cinema capabili, în cele mai rele situații, să facă tirade shakespeariene. Tot ce i-a venit pe buze au fost banalități. Ce este surprinzător în asta? Ula ura comediile romantice și romanele Jane Austen. Întotdeauna îl considerase pe domnul Darcy un prost groaznic.

În trei zile, fumase două sute șaptezeci de țigări. Este imposibil de știut dacă nervozitatea lui a fost rezultatul fricii de bombardament sau, dimpotrivă, al inactivității forțate.

Determinarea locului unde vor fi cel mai bine protejați devenise singurul subiect de conversație în rândul echipajului. Unii au crezut că ar fi o prostie să părăsească nava, alții au crezut că buncărele oferă un adăpost mai bun. David nu avea nici-o părere. Totul ar depinde de durata și intensitatea bombardamentului. A căpătat obiceiul de a rămâne tăcut în mijlocul întrebărilor. Câte lovituri directe ar putea primi un buncăr? Care era echivalentul TNT al unui ou de pterodactil? După câte zile ne-am putea aștepta la sosirea unei misiuni de salvare?

Carmody a repetat pur și simplu instrucțiunile de siguranță și a invitat pe toți să-și mențină calmul când va veni momentul, ceea ce nu făcea nimic pentru ai liniști pe anxioși. Câțiva optimiști rari încă mai sperau la apariția unui miracol, în special în descoperirea celebrei cutii magice în care cuvântul zeului se mișca ca un șoarece prins în capcană. Potrivit acestora, ar fi de ajuns să ridici capacul pentru ca CUVÂNTUL să scuture bolta cerească și să-i facă pe Dolmoss și Anabassis să îngenuncheze, uniți în cele din urmă în aceeași teroare a mâniei divine.

— Nu ar trebui să ne mai bazăm prea mult pe asta, îi spusese sergentul lui David. Suspiciunile mele cad asupra lui Akenôn, dar el este de neatins, protejat de imunitatea religioasă. Nu se pune problema de a-l aresta, cu atât mai puțin de a-l interoga fără a provoca un incident major cu Biserica Iertării Universale. El știe, ticălosul ăla. Nu sunt departe de a crede că a fost trimis aici doar cu acest scop. El nu este doar un preot, este un agent de teren. Un

sabotor antrenat de ramura extremistă a Bisericii.

Ca toți ceilalți, David a petrecut din ce în ce mai mult timp privind cerul, tresărind de îndată ce un punct negru apărea dintre nori. Vrăbiile de ras au condus o sarabandă febrilă, împrăștiindu-se, apoi regroupându-se într-o escadrilă compactă, care a explodat zece secunde mai târziu, ca un fulgi viu. Urletele produse de marginile anterioare ale aripilor lor de oțel tăind aerul au avut un efect dezastruos asupra moralului oamenilor. Căștile au devenit obligatorii și toată lumea a primit ordin să-și îmbrace costumul personal NII, deși în acest caz existau îndoieli cu privire la eficacitatea acestuia.

Ula petrecea mult timp în popota soldaților, cu care fuma și bea în timp ce povestea poveștile murdare, pe care David ura să o audă spunând.

Când a venit noaptea, ea nu s-a întors în cabina conjugală. Poate că dormea pe o masă de examinare de laborator, pe o bancă, sau... în altă parte. David renunțase să o urmărească. Știa că Fraser și slujitorii lui l-au poreclit încornoratul și nu voia să le ofere plăcerea de a se delecta cu neputința lui.

A suferit din cauza absenței lui Ula. Când ea nu era acolo, moralul lui se prăbușea ca al unui maniaco-depresiv în cădere liberă.

— Pentru că sunt lipsit de feromonii ei, și-a repetat el. Am nevoie, sunt complet decăzut.

Se mințea singur. Sevrăjul stimulării chimice nu explica totul.

Clorpromazina nu i-a adus nici-o ușurare, abuzase de ea în ultimul timp. Ula îl obseda până la punctul de a trece iminența bombardamentului pe plan secund față de preocupările sale.

În cursul după-amiezii, vrăbiile au început să ciripească alarmant, de parcă ar fi detectat apropierea inamicului. David și-a luat binoclul. Nu a avut probleme să zărească linia neagră, în mișcare, care se ondula sub burta norilor. Era atât de groasă încât s-ar fi spus că a fost pictată cu cerneală indiană. În același timp, sirenele de avertizare ale navei au răsunat, îndemnând personalul să se grăbească la adăpost. Panica a cuprins mulțimea adunată pe perimetrul neutralității, tehnicieni, medici veterinari, biologi, mecanici și soldați au început să se lovească și să se calce în picioare. În ciuda repetițiilor lui Carmody, nimeni nu-și amintea ce adăpost îi fusese repartizat. Panica a paralizat inteligența tuturor. Au fost lupte la intrarea în buncăre și GI-urile, pierzându-și răbdarea, au disciplinat mulțimea cu paturile puștilor. David și-a dat seama că nu

se poate mișca. Ideea de a fugi fără a ține mâna lui Ula în a lui i se părea de neconceput. Și-a căutat soția, fără să o găsească. Intrase deja într-unul dintre buncăre? Mulțimea o trăsese oare spre navă?

A chemat-o, degeaba, vaietul sirenelor i-a înecat glasul.

Pterodactilii se apropiau. Linia neagră subțire devenise un roi, apoi o escadrilă. Putea acum să distingă siluetele fiarelor care ieșeau din nori, stârnind ceața.

Vrăbiile de ras s-au dezlănțuit. Adoptând o formație în vârf de lance, s-au năpustit asupra primului rand al saurienilor zburători. Se învârteau ca niște vârfuli, iar aripile lor scurte de oțel sfărâmau aripile de piele ale pterodactililor.

Cerul s-a umplut de o ceață de carne și sânge. Cu aripile tăiate în bucăți, lipsite de orice ascensiune, în jur de douăzeci de saurieni s-au prăbușit spre pământ, nemaiputând rămâne pe cer. S-au prăbușit cu un zgomot de oase rupte și au izbucnit în flăcări de la ouăle incendiare îngrămădite în burtă. Duhoarea de carne prăjită a cuprins tabăra.

Escadrila era prea mare pentru ca vrăbiile să se poată opune progresului ei. Pterodactilii, cu ciocul lor lung, apucau graurii, zdrobindu-i în mijlocul zborului.

A început depunerea. Zece, douăzeci, treizeci de ouă au căzut din vârful norilor și au izbucnit pe câmpie, declanșând explozii în lanț. O perdea de foc s-a ridicat, mistuind tot ce se afla pe pământ.

Suflul exploziilor l-a scos pe David din hipnoză. Abandonând binoclul, începu să alerge. Închiseseră deja ușile adăpostului, rămânând doar nava spre care convergeau rătăciții...

Gâfâia, cu coatele ridicate pentru a primi cât mai mult oxigen.

Putea urmări progresul pterodactililor urmărind umbrele lor alunecând pe pământ. Una dintre ele l-a acoperit și i s-a făcut brusc frig.

Nu înțelegea ce se întâmplă cu el. Deodată, a descoperit că zboară... Ceva îl ridicase de pe pământ, aruncându-l în aer. Era plăcut să nu mai cântărească nimic. Din păcate, plăcerea nu a durat. A căzut înapoi, lovind fuzelajul navei. Ceva i-a crăpat în piept, un gust de sânge i-a umplut gura în timp ce flăcările exploziei îi carbonizau carnea omoplaților.

Și-a recăpătat cunoștința între pereții unui sarcofag, scăldat în gel de reparare a țesuturilor. Era lipicios, călduț. O mască de respirație îi acoperea fața inferioară, țevile își turnau lichidele colorate în arterele lui. Dispozitivele de monitorizare, după ce i-au detectat revenirea în starea de conștiență, au emis un semnal sonor. Mai multe capete s-au aplecat peste cutie. Gurile lor s-au mișcat. Cu urechile pline de gel, David nu putea înțelege ce se spunea.

Douăzeci de minute mai târziu, l-au scos din rezervor și l-au pus pe un cărucior medical. Apoi a fost învelit într-un giulgiu igienizat înainte de a-l așeza pe un pat. David a încercat să vorbească, dar a reușit să scoată doar un grohăit porcin.

După o perioadă de timp de nedescris, o umbră a venit și s-a așezat lângă patul lui și a început să monologheze. David recunoscuse vocea lui Carmody.

— Ai rămas în comă o lună și șase zile, spuse sergentul. Spatele ți-a fost carbonizat, dar gelul a reușit să-ți restaureze pielea. Te vei putea lăuda ca ai pielea de bebeluș.

— Ula..., reuși în cele din urmă să croncăne David. Unde este Ula?

— Îmi pare rău, spuse Carmody monoton. A avut ghinion. Am vrut să-ți spun acest lucru cu menajamente, dar sunt soldat, cuvintele nu sunt domeniul meu. Pterodactilii au omorât-o. Nu este singura. Treizeci de membri ai echipajului au fost pulverizați. Am pierdut șapte soldați.

În timp ce David tăcea, a continuat:

— Am ajuns aproape de dezastru, garguii erau hotărâți să se auto-extermină. Și au vrut să ne extermină și pe noi. Când totul părea pierdut, am avut noroc. Doi dintre băieții mei l-au interceptat pe Akenôn care încerca să scape, cu nenorocita de cutie sub braț. Poți ghici restul. Ne-am grăbit să ridicăm capacul să eliberăm cuvântul

magic... Trebuie să recunosc că n-am crezut nici-o secundă, dar a funcționat. Un fel de stridulație a scăpat. Un sunet de nedescris. Ca și cum o cicada uriașă își freca elitrele sau așa ceva. Ne-a lăsat pe toți surzi timp de o oră. Bătălia s-a oprit imediat. Garguii și-au aruncat armele și s-au prosternat în timp ce scandau lucruri de neînțeles, apoi cele două armate au ambalat soldați, echipamente și diverși monștri. Exact așa, cu o pocnire a degetelor. A doua zi, toți acești oameni frumoși lucrau la câmp sau reconstruiau orașele distruse. O poveste cu adevărat nebună.

Vocea lui suna fals. David nu simțea nimic, facultățile lui emoționale păreau inefficiente, deconectate. A înțeles că în așteptarea *vești proaste* doctorul îi injectase o doză mare de NoSorrow NS++, un inhibitor al durerii care făcuse furori timp de un deceniu și care era recomandat familiilor afectate de moartea unei persoane dragi. Întrucât munca în doliu a fost considerată neproductivă de către șefi, companiile au acoperit costul tratamentului pentru a îmbunătăți performanța angajaților. NS++ a fost inclus în pachetele funerare oferite de directorii de pompe funebre. Cu timpul, exprimarea durerii, a suferinței morale devenise nepotrivită. Mulți au considerat-o exhibiționism rușinos, automulțumire care se limitează la masochism.

David a încercat să se ridice, dar puterea i-a pierit.

— Nu l-am putut ține pe Akenôn în custodie, continuă Carmody. Imunitatea lui religioasă ne-a interzis să facem acest lucru. Mai mult, Biserica Iertării Universale Intergalactice a depus o plângere la OPU. Potrivit consiliului, nu aveam dreptul să deschidem cutia; întrucât această cutie blestemată se afla în mâinile unuia dintre reprezentanții lor, beneficia de statut de valiza diplomatică și nu trebuia în niciun caz confiscată. Nenorociții ăștia au vrut război total, l-au avut în oase.

Logoreea sergentului bâzâia în urechile lui David fără ca acesta să-i perceapă sensul. A încercat să-și ordoneze gândurile, dar i-au scăpat ca tot atâtea bucăți de săpun umede. A sfârșit prin a șopti:

— Vreau s-o văd pe Ula.

— Bătrâne, mormăi Carmody, nu te sfătuiesc să o faci. Este... foarte deteriorată. De aceea nu am putut să o reparăm, așa cum am făcut pentru tine. Știi că dincolo de o pierdere de treizeci la sută de materie organică, medicina devine neputincioasă. Oamenii nu au fost clonați de aproape un secol, toate încercările s-au încheiat cu un

dezastru.

— Știu, șopti David. Încă vreau să o văd.

— Bine, vin cu tine de îndată ce te vei putea ridica în picioare. De asemenea, trebuie să te avertizez că ticălosul ăla Fraser ți-a luat locul. El este cel care conduce acum procesul de dezarmare și este responsabil pentru neutralizarea exomorfilor.

— Credeam că s-au întors în liniște la câmp?

— Da, este adevărat, dar cu garguii, pacea nu durează niciodată mult. E genetic la ei, înnebunesc imediat ce glandele lor încep să producă puțin prea mulți hormoni. OPU nu vrea să-și asume riscuri. Ni s-a ordonat să-i dezamorsăm cât mai repede, dar va dura doi sau trei ani. În ceea ce te privește, nimic nu te obligă să te întorci la muncă. Ai fost rănit, ai suferit o traumă psihologică semnificativă, poți cere să fii repatriat pe Pământ și să primești taxele complete care ți s-au promis. Este legea.

Au trecut trei zile în care David a pluit într-o stare ciudată, care l-a făcut să se simtă ca și cum ar fi dormit în timp ce era încă treaz. Uneori, timp de aproximativ zece secunde, își uita numele sau limba maternă. În afara acestor scurtcircuite mentale, nu a simțit nimic și s-a abandonat nesimțirii, non-dorinței și neînțelegerii susținute de anumiți filozofi. Asistentele au avut grijă să reînnoiască infuzia de NS++, ceea ce l-a făcut echivalentul unui maestru Zen desprins de toată pasiunea umană.

Când i s-a permis în sfârșit să se ridice, a fost pentru a-l plasa într-un exowalker care l-a învăluit ca o armură și i-a remediat slăbiciunea musculară. În această ținută l-a urmat pe Carmody în incinta morgii.

Rămășițele lui Ula zăceau într-un sertar frigorific. Din ceea ce fusese corpul, îi rămăsese doar capul – intact – și partea superioară a trunchiului până la nivelul sternului. Restul dispăruse în explozie. Fără ajutorul NS++, David s-ar fi prăbușit, dar medicamentul i-a amortit reacțiile, așa că a simțit doar un sentiment de enervare. Moartea lui Ula nu l-a afectat mai mult decât cea a unui fost star de film uitat de publicul larg.

Cu toate acestea, nu era complet prost. Știa că efectele NS++ vor dispărea la sfârșitul tratamentului și că atunci suferința îl va lovi frontal cu puterea unui rinocer orbit de furie. Șocul de întoarcere ar putea fi devastator, motiv pentru care mulți oameni au continuat tratamentul ani de zile, până când au devenit dependenți de acesta.

Carmody închise ușor sertarul și își puse mâna pe umărul lui

David.

— Era o femeie frumoasă, murmură el, ciudată, dar foarte drăguță, în felul ei. Ești încă tânăr, va trebui să mergi mai departe. Refă-ți viața. Știu că trebuie să-ți par cinic, dar sunt soldat și deja am îngropat atâția tovarăși...

Când părăseau camera, lucrătorul de la morgă le-a blocat drumul. El a explicat, fără precauții inutile, că David trebuia să semneze eliberarea de reglementare care autoriza dizolvarea defunctului în atomi.

— Această energie va fi reciclată, a explicat el. Vă va da dreptul la o reducere de taxe proporțională cu numărul de wați recuperați.

Aceasta era procedura folosită în ultimii douăzeci de ani. Ritualurile antice de înmormântare sau incinerare au atras din ce în ce mai puțini adepți. Erau considerați obscuranțiști și fără beneficii ecologice.

— Tai-o, idiotule!, mârâi Carmody, împingându-l pe oficial deoparte cu o mișcare violentă.

Dar David a insistat să semneze formularul atâta timp cât avea control asupra reacțiilor sale. În fundul minții, o voce i-a strigat:

— Semnează! Semnează! Ești conștient că odată ce te vei întoarce la starea ta normală nu vei putea renunța la prezența lui Ula. Mai bine mumific-o ca să o porți cu tine peste tot, într-o valiză.

Știa asta, da, și nu voia să bage degetul în mizeria asta. Cunoștea o colegă care, timp de cincisprezece ani, a locuit cu mumia răposatului ei soț, l-a îmbrăcat, a vorbit cu el și chiar a dormit lângă el. Această practică a fost autorizată, desigur, dar a stârnit dezaprobarea generală.

Se simțea amețit. Fără sprijinul exowalkerului, s-ar fi prăbușit. Carmody îl duse în grabă înapoi în camera de tratament.

După o săptămână, David a putut în sfârșit să meargă fără nici-o asistență mecanică. S-a grăbit pe pasaje pentru a ieși în aer liber. Îl aștepta un spectacol curios. Adăposturile mari de pânză purtând emblema serviciilor de sănătate ocupau fostul câmp de luptă. Anabassis și Dolmoss se aliniau la intrarea în aceste corturi, așteptând cu răbdare să li se strige numele. Cicatricile luptei fuseseră șterse cu un buldo-excavator și iarba creștea deja din nou.

— Mă bucur să te văd! strigă Carmody, care supraveghea plecările și venirile exomorfilor. E mai bine?

— Ce sunt aceste corturi? s-a eschivat David. Pare un circ pe cale

de a începe.

— Cam așa seamănă, mormăi sergentul. Fraser a luat dezarmarea în propriile mâini, vede lucrurile într-un mod mare. El operează garguii pe o linie de asamblare, folosind o tehnică a invenției sale care nu durează mai mult de douăsprezece minute per pacient. Din câte am adunat, este echivalentul vechii noastre lobotomii. Cu un injector și zece centimetri de soluție bizară, el neutralizează impulsurile agresive ale exomorfilor și transformă monștrii în oi.

— Nu este nimic nou, a corectat David. Aceasta este o leucotomie transorbitală care urmărește distrugerea substanței albe a cortexului prefrontal, unde se presupune că are loc impulsivitatea. Acest lucru a fost deja încercat, metoda nu este stabilă pe exomorfi datorită capacităților lor de reconstrucție organică. În cincizeci la sută din cazuri, agresivitatea reapare după șase luni.

— Poate că da, a eludat Carmody, dar Fraser a primit aprobarea de la Departamentul de Sănătate. Faptul că poate efectua dezarmarea cu viteză maximă i-a mulțumit foarte mult.

— Rahat! șuieră David. Peste un an, va trebui să o luăm de la capăt.

— Probabil că ai dreptate, doctore, dar nu mai este treaba ta. Ai fost exclus de la operație, așa că nu te mai încurca cu asta, ai destule de care să-ți faci griji. Te consideri în concediu medical, liber profesionist? În termen de o lună, te vom repatria pe Pământ în compania garguiilor care au acceptat să fie recalificați ca muncitori în minele și oțelăriile noastre. Dacă ești de acord, te voi numi pe postul de asistent psihologic. Vei încerca să le explici acestor maimuțe albastre ce le așteaptă pe frumoasa noastră planetă.

David a capitulat. Nu era în stare să se lanseze într-o luptă internă pentru a recâștiga puterile confiscate. Nu i-a luat mult să-și dea seama că Fraser și slujitorii lui îi aruncau priviri condescendente. Pentru toți acești tineri, era terminat, rupt. Și nu avea să-și revină niciodată.

În ciuda sfatului medicului, a început să-și reducă dozele zilnice de NS++. Încet, amorțeala l-a părăsit. Se temea de revenirea la normal, când ecranul chimic nu avea să-i mai ascundă realitatea. Trăind alături de Ula, se obișnuise cu entuziasmul constant. Existența lui fusese aceea a unei persoane hiperactive care alerga în viteză, niciodată obosită și neliniștită, capabilă să îndeplinească mai multe sarcini deodată. Acum că nu mai era scăldat într-o ceață de

feromoni, risca să cadă de la înălțime. Depresia plana asupra lui, o depresie abisală pe care nu era sigur că o va depăși.

— Dacă vrei un sfat, i-a repetat medicul, continuă să iei NS++ timp de doi ani, reducând treptat dozele. Acesta este ceea ce îmi sfătuiesc pacienții. Până când vei elimina produsul în întregime, drama își va pierde impactul moral. Vei avea atunci perspectiva necesară pentru a înfrunta lucrurile cu seninătate. Găsește-ți o slujbă ușoară. Medic veterinar într-o grădina zoologică, de exemplu. În comparație cu ceea ce făceai, vei simți că ești în vacanță.

David s-a abținut să-i spună ce crede despre metoda lui.

Într-o seară, în timp ce rătăcea, pe vechiul câmp de luptă, a dat față în față cu Itai. Dezbrăcat de armura lui, exomorful părea mult mai banal.

— Bună ziua, a spus Itai, am aflat că învelișul carnal al femeii tale a fost distrus în timpul marelui bombardament. Sunt întristat de asta. Cred că sufletul ei s-a instalat în capul tău. Cum experimentezi asta? Nu este întotdeauna ușor. Femeile au tendința să curețe mintea bărbaților. Ele scotocesc peste tot, căutând secrete îngropate, minciuni care li s-au spus. Pot provoca destulă agitație și îți pot provoca migrenă, da, da...

David a trebuit, încă o dată, să-i explice că lucrurile nu se întâmplau așa cu oamenii. Sufletele morților nu se mutau în capul celor vii ca un chiriaș dat afară din casa lui anterioară. Itai a avut unele dificultăți în înțelegerea acestui concept.

— Deci trebuie să te simți foarte singur, a spus el, schițând o serie de gesturi care, printre anabassi, exprimau compasiune.

— Tu ai fost cel care l-ai asasinat pe ambasador, nu-i așa? întrebă David.

— Da, spuse Itai. Nu era o idee bună, dar eram soldat, trebuia să mă supun. Mi-aș fi dorit să vină pacea mai devreme, înainte de bombardamentul în care mulți dintre oamenii noștri și-au văzut trupurile distruse. Dar nu mi s-a cerut părerea. Totul a fost organizat de preotul Pământului, Akenôn. Mi-am făcut câteva răni și apoi am așteptat să mă găsești. Akenôn prevăzuse că nu vei refuza să mă ajuți. Conta pe ajutorul tău ca să mă bage în navă și să mă ascundă. Îmi pare rău. Dacă aș fi eșuat, ambasadorul ar fi eliberat cuvântul zeului, luptele s-ar fi oprit, carnea soției tale nu ar fi fost deteriorată. Sunt responsabil pentru nenorocirea ta. Ai dreptul să-mi omori femela, asta e regula. Nu voi obiecta.

— Nu vreau să ucid pe nimeni, oftă David. Ce faci acum că războiul s-a terminat?

— M-am înscris la programul de dezarmare. Doctorul Fraser mi-a băgat un ac în cap pentru a ucide demonul furiei și al carnagiului din mine. Mi-a injectat poțiuni în corp care au redus la tăcere vocile celor care trăiesc în interiorul craniului meu. Tăcerea s-a așezat și asta e un lucru bun, pentru că vorbăria lor mă înnebunea. Îmi place tăcerea. Nu mai vreau să ucid pe nimeni. Am cerut să părăsesc Mémoriana pentru a merge să lucrez pe planeta ta. Acolo, sunt oțelării și mine unde pot fi angajat. Este bine.

David nu era sigur că înțelegea totul, pentru că fluxul verbal al lui Itaï era prea rapid pentru traducătorul instant, care înlocuia cuvintele necunoscute cu bipuri stridente.

Se întrebă dacă ar trebui să-și avertizeze interlocutorul că vor face din el un sclav repartizat la cele mai periculoase meserii: manipularea materialelor radioactive sau explozive, transportul de viruși, fabricarea metalelor speciale ale căror emanații îi ucideau pe muncitorii de la turnătorie în mai puțin de doi ani. Accidentele erau numeroase, pierderile de personal mari. Apoi și-a amintit că această creatură a fost cauza morții lui Ula și a decis să tacă.

— Mulți dintre oamenii mei merg pe Pământ, a insistat Itaï cu mândrie. Ei nu vor să rămână pe Mémoriana.

— De ce?

— Pentru că războiul se va relua, mai devreme sau mai târziu. Este scris în noi. Imposibil să rezistăm chemării la arme. Toți cei care se stabilesc pe Pământ vor scăpa de blestem. Și e bine.

Părea ușurat, aproape fericit. *Lobotomizat*, gândi David trist.

În zilele care au urmat, mulți Anabassis i s-au alăturat lui Itaï pentru a-i cere lui David informații despre viitoarea lor planetă adoptată, atât de mulți încât medicul veterinar s-a trezit înconjurat de ucenici pământeni care îi sorbeau cuvintele în timp ce dădeau din cap. Atâta voie bună îl făcea să se simtă inconfortabil. Părea un escroc din târg care lăuda beneficiile unui elixir miraculos. Trebuia să se chinuie să nu strige la ei:

— Stați acasă! Refuzați să deveniți sclavi de bunăvoie!

Nu a avut curajul să provoace o scenă. Efectele secundare ale NS++ l-au lipsit de energia necesară pentru a declanșa o controversă. Mai mult, a ghicit privirea lui Fraser lipită de ceafă și a bănuț că fostul său asistent a scris un raport blestemat cu scopul de a-l

elimina din circuit. Nu-i păsa că, cariera i sa încheiat, dar voia să evite, la întoarcerea sa pe Pământ, să fie internat automat într-o *Casa de sănătate* militară specializată în tratamentul depresiei posttraumatice.

Numărul *elevilor* săi a crescut. Dolmoss au fost adăugați la Anabassis. Se uitau la *profesorul* lor cu o privire de oi, în care David a citit influența leucotomieii transorbitale. Și parcă îi repetau pe un ton supus: *Suntem niște sălbatici buni! O, maestre, dă-ne acces la beneficiile civilizației!*

— Grozav! a declarat Carmody. Văd că ai început să îndoctrinezi garguii. Asta e bine pentru că vei pleca cu primul contingent de convertiți peste două săptămâni. Presupun că asta îți face plăcere. Vei putea avea grijă de copiii tăi!

Acesta a fost un mod indirect de a-și face interlocutorul să înțeleagă că nu se mai afla pe lista specialiștilor chemați de armată în timpul operațiunilor de dezarmare. David nu a simțit nici-o amărăciune pentru asta.

Când se despărțiră, sergentul îi întinse un plic. Acesta conținea deducerea fiscală acordată în schimbul recuperării de energie efectuată asupra rămășițelor lui Ula. A citit acolo că soția lui a permis biroului de energie să recicleze echivalentul a trei mii de kilowați, ceea ce era destul de puțin, dar a câștigat totuși mulțumirile conducerii, pentru că fiecare efort trebuia răsplătit. David a aruncat pliantul la pământ, un robot de curățenie l-a aspirat rapid și l-a dezintegrat, ceea ce a consumat aproape toată energia produsă de Ula.

Când a împins poarta grădinii, David și-a amintit că a plecat fără a încuia casa și fără a activa alarma. Imaginea lui Ula apucând cheile și aruncându-le într-un tufiș i-a fulgerat în memorie ca lovitura unui bisturiu. Era îngrozitor de banal, dar simțea că părăsit vila cu ani în urmă. Cu siguranță, salturile în hiperspațiu generau acest tip de iluzie, dar nu în acest caz. Cel puțin, nu în totalitate.

A împins ușa, convins că, casa fusese vandalizată. A fost surprins să descopere că nimic nu se schimbase. Totul rămăsese așa cum era când au plecat. Pe măsuta de cafea din sufragerie zăcea acea eșarfă de mătase uitată de Ula, care îi lipsise atât de mult pe Mémoriana. Pe covor stăteau pantofii stiletto, pe care ea îi abandonase în ultimul moment, considerându-i nepotrivii pentru călătorie...

S-a lăsat să cadă într-un fotoliu. Parfumul Ulei încă plutea în cameră, impregnând țesăturile. Și-a rezemat gâtul de tetieră pentru a rezista ameteții care îl asalta. Foarte repede, a luat inhalatorul NS++ din fundul buzunarului și și-a administrat două pufuri de neutralizator emoțional. Nu ar trebui să-și revină, nu încă.

— Este cineva? a trâmbițat o voce feminină din prag.

Era vecina. Bătrâna doamnă Sulkind care a venit pentru noutăți. Înainte ca el să aibă timp să deschidă gura, luă lucrurile în mâinile ei, făcu cafea, aerisi camera, duse valiza lui David în camera lui. Se plimba înainte și înapoi, bolborosind neîncetat, de parcă ar fi vorbit cu un copil.

Ea a explicat că a supravegheat casa în lipsa lui și i-a cerut grădinarului să întrețină gazonul și să curețe piscina. Nu înțelegea cum ar fi putut David să uite să activeze dispozitivul de alarmă. Apoi, deodată, a tăcut, s-a așezat în fața lui David și l-a privit cu ochi duioși.

— Am aflat despre soția ta, a spus ea. Mă vei găsi crudă, dar

principiul meu este să nu-mi irosesc vorbele. Acesta este cel mai bun lucru care ți se putea întâmpla. Ea te nedreptățea. Deveniseși râsul cartierului. Un băiat drăguț ca tine! Serios, muncitor... a fost nedrept. Ești încă tânăr, nu vei avea probleme să-ți reconstruiești viața.

Ea arătă spre inhalatorul NS++ pe care David îl lăsase pe măsuta de cafea.

— Simte-te liber să-l folosești, spuse ea pe un ton aproape autoritar. Durerea este de modă veche. Nici-o persoană sănătoasă nu vrea să-și facă asta. Trebuie să ne adaptăm vremurilor, să ne întoarcem hotărât spre viitor. NS++ m-a ajutat foarte mult când a murit soțul meu. Există ceva nesănătos în suferința morală. Ajunge să ne bucure. De când folosesc NS++, oamenii care plâng mi se par suspecti și bolnavi. Când te gândești la asta, acest cult al durerii este anormal, nu-i așa? Un lucru laș, o scuză bună pentru a nu prelua controlul de sine. Durerea ne face neproductivi, cumva, este antisocială, contagioasă, ar trebui să fie pedepsită prin lege, precum șomajul sau bolile cronice. Da, oamenii triști ar trebui să primească o amendă bună!

David a fost ușurat să o vadă plecând. Dacă nu ar fi fost sub influența tranchilizantelor, probabil că ar fi sugrumat-o.

În aceeași seară s-a îmbătat cu sake. Amestecul alcool-hipnotic l-a trimis la podea, iar el și-a recăpătat cunoștința douăsprezece ore mai târziu, în mijlocul vărsăturilor. După ce a făcut un duș fierbinte, a decis să-și ia copiii. Îi avertizase cineva de moartea mamei lor? Nu știa nimic despre asta. Fără îndoială că administrația militară a transmis vestea rețelei de supraveghere civilă care a actualizat dosarul personal al fiecărui cetățean? Aceste informații, odată colectate, au fost diseminate în întreaga structură administrativă, educațională, juridică, medicală etc. Prin urmare, existau șanse mari ca internatul să fi fost informat despre dispariția Ulei în termen de douăsprezece ore de la moartea ei.

După ce s-a bărbierit, s-a pieptănat și s-a îmbrăcat decent, s-a așezat în fața videofonului și a pronunțat codul de apel pentru Oficiul de Plasament Educațional. A primit legătura cu asistenta șefă care conducea unitatea.

Ea i-a transmis condoleanțe pe un ton lipsit de tristețe, așa cum era obiceiul de la inventarea NS++. După cum subliniasse buna doamnă Sulkind, tristețea nu mai era la modă și era descurajat să-și

arate slăbiciunile. Era timpul pentru optimizarea cetățenilor.

— Stimate domnule Sarella, spuse asistenta cu jumătate de gură, nu vă voi ascunde că mă supără cererea dumneavoastră,. Kevin și July au acceptat foarte bine moartea mamei lor biologice și abia a trebuit să-i punem sub tratament NS++. Aceasta este dovada că integrarea este un succes. Legătura cu echipa parentală surogat a mers de minune. Kevin și July arată un echilibru și o bucurie de a trăi de care le lipsea când au sosit, îmi pare rău că trebuie să subliniez acest lucru. Readucându-i într-un mediu familial în criză, patogen, riști să anulezi beneficiile transferului emoțional încă recent și deci fragil. Nu pot obiecta legal la asta, desigur, dar ar fi greșit. Kevin și July riscă să piardă reperele pe care au muncit atât de mult să le stabilească.

David a întrerupt această cerere anunțând că își va lua copiii în aceeași seară. Asistenta a fost de acord fără să-și ascundă dezaprobarea. Când a închis, David a cedat îndoielii. Nu cumva făcea o greșeală monumentală?

Refuzând să se gândească la asta, s-a conectat la K-Mart-ul local pentru a comanda o cantitate enormă de pizza, hamburgeri, înghețată și sifon. A adăugat înregistrări digitale ale tuturor filmelor lansate pe ecrane în ultimele două luni. Era conștient că eforturile lui erau oarecum jalnice, dar nu își putea imagina o strategie de seducție mai bună.

Două ore mai târziu, s-a urcat în mașină și a ordonat pilotului automat să-l ducă la sediul OPE.

Contorul de suferință emoțională atașat la încheietura mâinii lui clipea în roșu, sugerând că era timpul să-și ia doza de NS++, dar a renunțat la ea. Nu a vrut să-și amortească sentimentele tocmai când se pregătea să reia legătura cu copiii săi! Ar fi fost culmea stângăciei.

Călătoria a fost o tortură. Copiii îl așteptau pe treptele instituției, însoțiți de asistenta șefă. Se schimbaseră atât de mult, încât lui David îi era greu să-i recunoască. Kevin, în special, își abandonase aspectul de mic arheolog cu ochelari și papion pentru a adopta aspectul unui fundaș într-o jachetă sport. July, arăta foarte *domnișoară* sănătoasă și gânditoare. David a tresărit când a descoperit că purta un lanț de aur pe care era atașată emblema Bisericii Iertării Universale Intergalactice.

Și-au salutat tatăl politicoși, de parcă ar fi fost un unchi îndepărtat. Era evident că fuseseră pedepsiți și că încercau să se

conformeze regulilor de optimizare sacrosantă a cetățenilor folosite în colegii și afaceri.

Asistenta l-a luat pe David deoparte pentru a-l sfătui să nu mustre copiii dacă aceștia petrec mult timp la telefon cu părinții lor surogat.

— Ar putea cere să se întoarcă aici, a insistat ea. În acest caz, fiți diplomat, vă reamintesc că ați semnat un contract optim nerevocabil pentru ca noi să ne ocupăm de educația copiilor dumneavoastră până la vârsta majoratului. Nu ar fi în interesul dumneavoastră să împiedicați procesul. Dacă se simt amenințați, Kevin și July ar putea fi tentați să ia măsuri legale pentru a obține o schimbare a tutelei părintești.

Amenințarea era clară. În ultimii zece ani, încercările de acest tip s-au înmulțit. Din ce în ce mai mulți copii cereau să-și schimbe părinții. Acum procesul de adopție se desfășura invers!

Returul a fost sumbru. David s-a urcat la volan și s-a prefăcut că, conduce vehiculul. Kevin și July, așezați pe bancheta din spate, vorbeau de parcă ar fi fost doar un șofer de taxi care putea fi exclus din conversație. Vorbeau pe un ton vesel pe care David nu-l auzise niciodată la ei. Vorbeau mult despre calitățile lui *Jack* și *Maureen*, părinții lor surogat. Un cuplu care nu a încetat să-i încurajeze să înflorească și datorită cărora au învățat *multe lucruri care, până acum, nici măcar nu bănuiau că există*.

Ajuns acasă, David a făcut o încercare disperată de a le vorbi despre Ula, despre mama lor... Copiii au adoptat o expresie de așteptare politicoasă.

— De fapt, spuse Kevin ezitant, nu o cunoșteam prea bine. Nu am văzut-o prea mult. Este un pic ca tine. *Vă rugăm să rețineți că nu vă învinovățim pentru nimic, știm că munca dvs. a fost foarte solicitantă și că datorită banilor pe care i-ați câștigat vom putea beneficia de o educație solidă și de o familie reală, stabilă.*

Recita un discurs scris de asistenta șefă. David nu a găsit nimic de răspuns. Tocmai înțelesese că întoarcerea va fi imposibilă. OPE a făcut o treabă fantastică!

— Știi, interveni July, pe acel ton sardonice pe care adolescentele îl adoptă cu ușurință când cred că știu totul despre viață, trebuie să stabilem o distincție foarte clară între părinții biologici și părinții emoționali. În viitor, tot mai mulți adolescenți vor decide să-și schimbe familiile în jurul vârstei de paisprezece ani. Lumea evoluează, ce vrei, nu putem continua să operăm pe tipare învechite.

Majoratul legal se va reduce în curând la treisprezece ani, ne-au spus Jack și Maureen! Este normal. La urma urmei, pe vremea faraonilor, fetele nașteau primul copil la această vârstă. De ce am fi privați de acest drept fundamental?

David a capitulat. Stăpânindu-și tremurul din voce, a spus:

— Ce-ar fi să încălzim pizza, nu?

Apoi a fugit în bucătărie.

Weekendul a fost un eșec total. Copiii au refuzat politicos oferta tatălui lor de a viziona filmele digitale comandate pentru ei. Kevin a spus că le-a văzut deja la clubul de film OPE, iar July, a susținut că nu o mai interesează filmele *pur distractive* și că acum preferă *documentarele sociologice serioase*.

Au petrecut mult timp la telefon, absorbiți de conversații șoptite cu Jack și Maureen. David a înțeles că vorbeau despre el și că, copiii căutau, vorbind cu părinții lor surogat, curajul de a îndura coabitarea oribilă impusă lor de tatăl lor.

Când, luni dimineață, Kevin și July și-au exprimat dorința de a se întoarce la OPE, el le-a chemat pur și simplu un taxi. Și-au luat rămas bun, foarte politicos și s-au repezit la mașină, încercând să-și ascundă ușurarea. Fuseseră învățați să fie politicoși, să nu ofenseze sensibilitățile oamenilor.

Privindu-i plecând, David a înțeles că nu-i va mai vedea. Își dorise să joace un ultim joc, dar pierduse. În aceeași zi, a decis să-și oprească tratamentul cu NS++ și a aruncat cartușele de inhalare în dezintegratorul de uz casnic. Dacă îl va învinge disperarea, își va pune capăt vieții. Pentru aceasta avea conținutul trusei sale medicale. Injectarea oricărui anestezic pentru elefanți extraterestri ar opri procesele sale vitale în mai puțin de treizeci de secunde. Ar fi curat și nedureros. Doamna Sulkind avea să-i descopere cadavrul după câteva zile și ar fi anunțat serviciile de sănătate. Vecinii, cu încuviințări cunoscătoare, ar fi deplâns o asemenea manifestare de obscurantism. De la introducerea pe piață a NS++, practica sinuciderii căzuse în desuetudine.

În așteptarea acestei plecări timpurii, s-a așezat pe scaun, a deschis televizorul, a oprit sunetul și a așteptat, cu ochii ațintiți asupra unei parade de imagini al căror sens nu-l înțelegea.

Se simțea gol. Deconectat. Credea că această stare este, fără îndoială, ceea ce *ar simți* o inteligență artificială plină de cunoștințe, dar lipsită de emoții.

— Folosesc NS++ de prea mult timp, își repetă el, creierul meu este saturat de el, suferința va veni când se va face vidanizarea.

Era acolo când videotelefonul a transmis un mesaj urgent de la DAZ. Colonelul Freejack îl îndemna să deschidă un cabinet de consultanță psihologică pentru imigranți exomorfi aduși pe Pământ.

— Știi cum este, mormăi ofițerul. Au dificultăți de adaptare. Ar fi bine dacă i-ai reîncadra. Mai mult, ne-ar permite să fim cu ochii pe ei. Nu-mi place să văd acești blestemați de gargui eliberați în sălbăticie. Dacă încep să facă prostii, vina va cădea asupra noastră. Ți vom trimite, ne vei tine la curent. Dacă unul dintre acești nenorociți de extraterestri ți se pare ciudat, dă un semnal de alarmă, ne vom ocupa noi să-l scoatem din circulație.

David a acceptat. Inactivitatea l-a obligat. A decis să lucreze de acasă pentru că nu a avut curajul să închirieze un birou în oraș și să meargă acolo în fiecare dimineață.

— Îmi voi da consultațiile nebarbierit, în pijamale, cu papuci în picioare, a decis el, exomorfi nici nu vor observa.

A fost surprins să primească o vizită de la Itaï. Vechiul războinic Anabassi tunsese părul albastru, care îi acoperise odată fața și brațele. Această metamorfoză nu-l avantaja. Arăta jalnic în costumul său de modă veche, un costum făcut din nano-particule care-și schimba culoarea odată cu schimbarea condițiilor meteorologice. Un gadget vechi de douăzeci de ani, cumpărat de la un magazin de mâna a treia.

— Ce mai faci? întrebă David, dezorientat de această vizită.

— Nu știu, a recunoscut Itaï. De când am fost tratat, mânia m-a părăsit, iar vocile morților au tăcut în capul meu. Dar mi-e dor de ei... Nu sunt obișnuit cu atâta tăcere. Mă simt singur. Oamenii din rasa noastră nu trăiesc niciodată singuri în capul lor. Foarte repede, morții vin să se așeze în craniile noastre. Ei vorbesc între ei, se ceartă sau chiar ne insultă. Uneori, când reușim să facem pace cu ei, ei ne sfătuiesc... Ei ajung să formeze un fel de clan, un trib ascuns în creierul nostru. De multe ori mi-am dorit să nu-i mai aud, dar acum când au tăcut, mă simt pierdut... abandonat. Știu că voi, oamenii, trăiți așa; Mă întreb cum reușiți.

Lucra într-un depozit de deșeuri nucleare, unde nivelurile ridicate de radiații ucideau oamenii în ciuda costumelor de protecție. Nu suferea din cauza asta. Corpul său era conceput pentru a rezista celor mai mortale raze cosmice. Acolo a găsit mai mulți membri ai clanul

său. Toți erau ca el, dezorientați de tăcerea minții și de dispariția impulsurilor agresive care, înainte de operație, le guvernau fiecare acțiune. Trăiseră pentru război, astăzi nu știau ce să facă cu existența lor, se simțeau goi și inutili.

— Aici, a murmurat el, viața este ușoară, dar este plictisitoare. Cum poți suporta? Acasă, pe Mémoriana, moartea era peste tot, fiecare zi putea fi ultima, trebuia să savurăm fiecare minut al existenței noastre, dădea valoare lucrurilor.

Era pradă unor sentimente contradictorii. Deși aprecia că nu mai ucide, regreta totuși că nu era angajat în domeniul său de expertiză, care era tocmai arta de a lua vieți.

Monologă îndelung, mânuind stânjenit ceașca de cafea pe care i-o oferise David. În costumul său din trei piese cumpărat la reducere, arăta ca o gorilă în hainele bune de duminică. O gorilă deprimată.

A plecat, scuzându-se că a stat atât de mult.

A doua zi, a apărut un alt Anabassi, apoi altul. David devenise confidentul lor, spre marea consternare a vecinilor săi care nu apreciau această paradă de monștri îmbufnați care îi îngrozeau pe copii. Toți sufereau de dezorientare și apatie. Toți repetau aceeași idee: *Desigur, este liniștitor să știm că soțiile și fiii noștri nu vor fi masacrați mâine de Dolmoss, și că viața lor va fi lungă... dar ce rost are să trăim mult dacă ne plictisim?*

David nu știa ce să răspundă. Probabil pentru că se întreba același lucru.

Privat de prezența lui Ula, nu avea gust pentru nimic. Duminica, stătea în pat, privind în tavan, ridicându-se doar când îl chinuia vezica urinară. Itai i-a dezvăluit că Anabassii făcea la fel în zilele lor libere.

— Înainte, murmură el, nu știam niciodată ce-i odihna. Tensiunea era constantă. Trebuia să fii în gardă, să urmărești inamicul, să te pregătești pentru un posibil raid surpriză... Odihna, prietene, este un fel de pregătire pentru moarte.

Vecinii au făcut o petiție prin care cereau plecarea lui David, dar s-au lovit de autoritățile militare care le-au respins petiția. David Sarella, în calitate de psiholog consultant pentru imigranți exomorfi, se bucura de protecția înaltului stat major, ai face necazuri însemna să te expui la probleme serioase.

Oamenii au încetat să-l mai salute, negustorii îl întâmpinau cu chipuri ursuze, nu-i păsa.

— Prietene, șopti Itai, ești la fel de nefericit ca noi, văd clar, da, da. Așa că, cred că pot să-ți spun marele secret, nu ne vei denunța.

— Ce secret? întrebă David.

— Mai târziu, mai târziu, spuse Itai zâmbind. Când va fi timpul potrivit. Cred că o să-ți placă.

Trecuseră șase luni de când David primea Anabassis pentru consiliere. De la bun început, înțelesese că nu poate face mare lucru pentru ei din moment ce se confrunta cu aceleași probleme fără să găsească o soluție. În general, se mulțumea să-i asculte și să le ofere sfaturi de bază cu privire la problemele relațiilor sociale de pe Pământ.

Era conștient că nu este de niciun folos, iar această certitudine a fost întărită în ziua în care exomorfii imigranți au început să moară de plictiseală.

Ei rezistau radiațiilor mortale, dar nu letargiei. În general, erau descoperiți luni dimineața, morți în paturile lor, uciși de un weekend de letargie. Ceva în interiorul lor spusese în cele din urmă *stop*, declanșând un misterios proces organic de autodistrugere. Parcă o glandă plină de otravă se ascundea adânc în creierul lor, așteptând să fie activată. O glandă care se spargea când proprietarul ei depășea un anumit prag de toleranță.

— Nu știm de ce își înghit certificatul de naștere, i-a spus lui David patologul veterinar responsabil cu autopsiile. La naiba! Sunt construiți ca niște coloși, virusii noștri nu au nici un efect asupra lor, radiațiile nu au mai mult efect asupra lor decât o arsura solara! Nu are nici un sens. Se pare că sunt capabili să-și încheie singuri funcțiile vitale, chiar așa, clack! Ca și cum ai stinge lumina. Se pare că sunt echipați cu un comutator. N-am mai văzut așa ceva!

Cu zece zile înainte de Crăciun, într-o seară când a zăbovit mai mult decât de obicei, Itai s-a apropiat de David și, pe un ton serios, a declarat:

— Prietene, văd că ești plin de tristețe, dar nimic nu te obligă să rămâi în această stare. Există o cale de ieșire... Moartea nu este întotdeauna definitivă, depinde de tine să-ți reînvii soția, pe Ula.

— Ce vrei să spui? șuieră David, reticent să se lase atras într-o discuție filozofică despre eternitatea sufletului.

— Există o cale, insistă Itai. Acolo, pe Mémoriana, unii o folosesc. Este periculos și trebuie să fii foarte motivat să o folosești. S-ar putea să-ți pierzi chiar viața, dar în acest moment nu-ți pasă, nu-i așa?

— Așa-i, a recunoscut David. Ce vrei să spui?

Anabassi păru să regrete brusc că a vorbit. Se plimba prin sufragerie cu pași grei, cu ochii ațintiți asupra nopții de iarnă care se instala de cealaltă parte a ferestrei. Zăpada cădea de la începutul după-amiezii, începea să acopere grădina.

— Este foarte periculos, a spus el din nou. Dar uneori funcționează. În primul rând, trebuie să traversezi deșertul nordic, dincolo de munții albaștri. La capătul potecii stau ruinele Ozataxa, un oraș abandonat de milenii, construit de o civilizație necunoscută, din alta lume. Acolo, ceva supraviețuiește...

— Ceva?

— Da. O entitate. Unii spun că o zeiță... Se spune că cei care au creat-o au preferat să plece fără ea, că au abandonat-o acolo pentru că le era frică de ea... Nu știu, nu am fost niciodată acolo. Este o formă de energie pură care poate modela creaturi vii la cerere.

— La cerere?

— Da, apari în fața ei și te gândești foarte mult la persoana pe care vrei să o aduci înapoi la cei vii. Zeița îți intră în minte pentru a intra în posesia imaginilor mentale pe care le ai. Colectează sentimentele, amintirile tale, tot ce ține de persoana pe care ai pierdut-o. Apoi sculptează o dublură din energia pură din care este făcută... și acest gen de statuie prinde viață. Știu că mă exprim prost. Nu știu cuvintele potrivite. Nu sunt om de știință... Îți spun ce mi s-a spus, atâta tot.

David se ridică, respirând greu. Inima îi bătea prea repede, mâinile îi transpirau. Imagini absurde îi cloceau în cap. A văzut o zeiță nenorocită, albăstruie și transparentă, un idol barbar care frământa o minge de materie electrică pentru a-i da formă umană. Din această manipulare s-a născut chipul Ulei... Nu! era absurd, superstiție, nimic altceva!

— Nu inventez asta, a insistat Itai. A fost o femeie în tribul meu care a mers acolo. Ea plângea de luni de zile pentru fiica ei, ucisă de o săgeată rătăcită în timpul unei încăierări. Într-o zi, a plecat în deșert. Am crezut că nu o vom mai vedea niciodată, dar s-a întors, iar fetița ei a venit cu ea.

— Ai văzut-o? Poate era o altă fetiță care semăna cu ea!

— Nu, nu, era la fel. Puteai vedea cicatricea lăsată de săgeata pe piept. Da, a fost la fel, dar... dar mai frumoasă.

— Mai frumoasă?

— Da, entitatea modelase dublura după amintirile mamei, dar mama păstrase o imagine înfrumusețată a fiicei sale care nu prea corespundea realității.

— Cum au reacționat oamenii?

— Unii au spus că e blasfemie, au spus că copilul este doar un cadavru adus la viață prin vrăjitorie și, pentru a dovedi asta, au deschis mormântul fetei. Dar trupul fetei era încă acolo, în pământ. Au înțeles că puștiul nu era strigoi. Cu timpul, lucrurile s-au îmbunătățit, am ajuns să recunoaștem prezența ei în clan.

— Se comporta normal?

— Da, singura problemă era că nu creștea. Anii au trecut, mama ei a murit de bătrânețe, dar copilul a rămas așa cum era în ziua întoarcerii lui printre noi. Ultima dată când am văzut-o, la cincisprezece ani de la *renașterea ei*, încă avea șase ani. Nu știu ce sa întâmplat cu ea.

— Nu era strigoi, sau așa ceva, ești sigur?

— Nu, Nu. Entitatea o modelase dintr-o minge de energie. Putem face orice cu energie, să distrugem un univers sau să creăm viață, depinde. Nu te învăț nimic, prietene. Ți-am spus despre această fetiță, dar au mai fost cazuri de întoarceri. Din câte știu, experiența nu este plăcută pentru cel care caută ajutorul entității. Dacă imaginea care i-a fost oferită ca model este neclară, se spune că devine foarte furioasă și lovește persoana vinovată. Nu toată lumea se întoarce din acest pelerinaj. Au fost găsiți căutători care au înnebunit, au avut amnezie sau care au fost desfigurați sau mutilați de descărcarea de energie. Mai presus de toate, trebuie să păstrezi o imagine foarte fidelă a persoanei pe care dorești să o readuci la viață. Entitatea funcționează conform descrierii care i-a fost dată. Se bazează pe amintirile noastre pentru a o recrea... și acesta este pericolul. Dublura pe care o construiește nu este niciodată fidelă originalului așa cum a fost cu adevărat. Este doar imaginea pe care o avem despre el, dar această imagine poate fi înșelătoare, eronată, înțelegi?

— Ce importanță are? oftă David. Ne petrecem viața făcându-ne iluzii despre cei din jurul nostru! Cine se poate lăuda că, cunoaște adevărata natură a celor care îi împărtășesc viața?

— Acest lucru poate fi adevărat pentru oameni, a spus Itai, dar mai puțin pentru noi.

David a simțit nevoia să-și toarne trei degete de sake. Mâinile îi

tremurau. Își lipi fruntea arzătoare de fereastra. Afară, zăpada acoperea totul.

— Ce spui, gâfâi el, este adevărat? Nu inventezi asta ca să mă consolezi?

— Nu, oftă Itaï. Mint doar în timp de război și când mi se cere. Orașul există, la fel și entitatea. Poate că nu este nimic magic în acest miracol, poate că este doar un fenomen științific pe care nu-l pot explica. Cu toate acestea, trebuie să te avertizez de un lucru...

— Ce mai e acum?

— Dacă vrei să o aduci înapoi pe Ula, nu trebuie să aștepti prea mult, altfel amintirile tale vor deveni încețoșate, iar creatura creată de entitate nu va semăna cu ea. S-a întâmplat deja. Odată, un bărbat care își pierduse partenera și nu s-a putut recupera după dispariția ei a decis să meargă la Ozataxa. Totuși, de vreme ce îi era frică, și-a tot amânat călătoria. Acest lucru a durat câțiva ani, atât de mult încât atunci când a apărut în fața zeiței, uitase în mare măsură trăsăturile defunctei. Și întrucât amintirile lui erau prea vagi, entitatea a modelat pur și simplu o femeie fără ochi, gură sau nas... o femeie fără față, care a murit de sufocare după un minut pentru că nu putea respira. Nu-l imita. Altfel vei primi o străină, o fată care nu va avea nimic în comun cu Ula.

David tremura. Știa cât de repede se estompează fețele din memoria umană. O experimentase cu tatăl și mama lui ale căror trăsături își pierduseră foarte repede orice consistență în mintea lui. De fiecare dată când încerca să le reînvie, nu primea decât portrete brute. Era și mai rău când era vorba de voce.

— Voi face fotografii, a spus el, înregistrări...

— Entitatea nu le va dori, spuse Itaï obosit. O va interesa doar imaginile din capul tău, din sentimentele tale, din judecățile tale... Cumva, tu și numai tu singur ești cel care o vei reconstrui pe Ula. Ai grijă la materialele pe care le aduni.

David a ridicat din umeri, cuprins brusc de o dezamăgire teribilă.

— Este o prostie oricum! a izbucnit el, nu am mijloace să mă întorc în Mémoriana. E un coridor militar, păzit îndeaproape, nu poți merge acolo ca turist! Nu mi se va da nici-o misiune oficială care să-mi permită să fiu trimis acolo.

— Este adevărat, a recunoscut Itaï, dar există și alte căi. Acesta este secretul despre care am vrut să-ți spun.

— Ce secret?

— Nu trebuie să spui nimănui un cuvânt despre asta. Eu și frații mei vom părăsi Pământul pentru a ne întoarce acasă. Am făcut o greșală venind, acum este timpul să ne întoarcem acasă.

— Dar cum?

— Biserica Iertării Universale Intergalactice va închiria o navă care ne va duce înapoi pe Mémoriana. Toate acestea se fac în secret. Akenôn este responsabil pentru organizarea evadării noastre. Dacă dorești, ne poți însoți. Va fi loc pentru tine la bord, ești prietenul nostru.

David făcu ochii mari, uluit.

— Akenôn va veni să-ți explice toate astea, a încheiat Itai, îmbrăcându-și haina prost tăiată. Acum trebuie să plec, oamenii mei mă așteaptă. Și nici nu prea îmi place zăpada, e aproape necunoscută pe Mémoriana.

În noaptea aceea, David nu a putut dormi. Stătea în sufragerie, privind căderea zăpezii. Idei nebunești îi treceau prin cap. A doua zi, când își bea a treia ceașcă de cafea, sună soneria. Era fratele Akenôn. Învelit într-o mantie maro decolorată, fără formă, purta o barbă roșie magnifică. David credea că arată ca un Moș Crăciun demonic.

Imediat ce a intrat, preotul a dat ocol locului ținând un detector de microfoane. Mulțumit că nu a găsit niciunul, se lăsă pe canapea, în timp ce pantofii lui mari și murdari pătau covorul. Refuzând ceașca de cafea pe care i-a întins-o David, a ajuns la miezul problemei.

— Prietenul nostru Itai a vărsat fasolea, a spus el, dar ne asigură că vei veni în călătorie, este adevărat?

— Exact, a scăpat David. De ce faci asta? Știi că armata va înnebuni?

— Desigur. Dar Biserica s-a opus întotdeauna migrației. Aducând Anabassis și Dolmoss pe Pământ, îi condamnăm la bastardizare. Este inacceptabil. Misiunea mea este să-i repatriez cât mai repede în mediul lor natural, unde se pot dezvolta conform obiceiurilor lor.

— Știți că au suferit o leucotomie transorbitală?

Akenôn izbucni într-un râs îngâmfat.

— Haide! a spus el, știi bine că acest tip de intervenție nu funcționează cu exomorfii, substanța albă a cortexului prefrontal se reconstituie rapid și, în decurs de șase luni, ei sunt din nou sub influența impulsurilor lor naturale.

— E adevărat, a recunoscut David. I-am subliniat acest lucru și lui

Carmody.

— Carmody și Fraser sunt niște idioți! Ei nu pot vedea dincolo de vârful nasului. Oricum, închiriez o navă clandestină pentru călătoria de întoarcere. Vreau să te avertizez că acest lucru va fi periculos. Dacă vom fi reperați, vom fi considerați pirați și vom fi dezintegrați fără a fi onorați cu o lovitură de avertisment.

Timp de aproximativ douăzeci de minute, a explicat cu o voce șoptită cum intenționa să procedeze, iar David a ascultat absent. Nu asta îl interesa, era nerăbdător să direcționeze discuția către Ozataxa.

Profitând de faptul că fratele Akenôn a făcut o pauză, s-a repezit în breșă.

Spre marea sa surprindere, preotul nu a ridicat din umeri.

— Acesta este un subiect delicat, murmură el. Ozataxa există. Satelitul de observare al Bisericii a făcut poze. Studiul lor a confirmat prezența unor concentrații urbane cu arhitectură bizară. Toate în ruine, evident. Se pare că în vremuri foarte străvechi o civilizație dintr-o altă galaxie a colonizat pentru scurt timp Mémoriana. De obicei, ne referim la acești extraterestri misterioși ca *Walkers*, pentru că par să meargă de la o planetă la alta fără niciun scop anume. Este posibil să rămână, în inima clădirilor, elemente tehnologice ale căror capacități sunt dincolo de înțelegerea noastră. Aș dori să te avertizez să nu folosești aceste mașini. Nimeni nu știe ce poate rezulta. Biserica se opune oricărei cercetări arheologice. Cunoști vechea zicală științifică: *Observarea înseamnă schimbare*. Totuși, nu depinde de noi să intervenim în evoluția acestei planete, motiv pentru care mă voi grăbi să repar greșelile făcute de Carmody și Fraser. Ești liber să explorezi Ozataxa, dar cred că vei regreta.

S-au despărțit după ce au convenit asupra unui semnal și a unei întâlniri. Când David va primi acest semnal, va trebui să abandoneze totul și să meargă în locul în care naveta spațială îl aștepta, să-i ducă în partea întunecată a Lunii. Acolo, pasagerii clandestini aveau să fie îngrijiți de un grup de oameni de știință marginali ale căror facilități secrete ar putea organiza teleportări cu daune minime.

— Am lucrat deja cu ei, a spus Akenôn. Putem avea o încredere relativă în ei, recunosc o cotă de pierderi de cinci procente.

— Ce fel de pierderi? își făcuse griji David.

— Oh! o ureche, câteva degete lipsă, amnezie, cazuri de orbire. Genul acesta de lucruri. Dar nimic nu e gratis, nu? Succesul sau eșecul operațiunii depinde de cantitatea de energie pe care reușesc să

o pirateze în timpul manevrei.

În acea noapte, în timp ce colindele de Crăciun cântau continuu din difuzoarele din mall, David a visat la orașul pierdut, pe care nu-l văzuse niciodată, dar pe care și l-a imaginat ca fiind asemănător cu orașele misterioase din holoviziunile copilăriei sale. Era un labirint în care piramidele mayașe și templele babiloniene erau îngrămădite într-un mare amestec arhitectural. Pereții erau acoperiți cu fresce tulburătoare și hieroglife indescifrabile. Hamalii recrutați pentru călătorie își aruncau pachetele, proclamând că nu vor merge mai departe și ajungeau să fugă, părăsindu-i în pragul orașului pustiu. A decis să-și continue explorarea lumii pierdute și a vizitat cu îndrăzneală templele pline de idoli vrăjiți ai căror ochi s-au deschis imediat ce le-a întors spatele.

A fost un vis naiv, un vis din copilărie. Când s-a trezit, o voce a răsunat în adâncul minții sale, spunând:

— Nu uita niciodată că dacă visezi la Ozataxa, și Ozataxa te visează pe tine.

Abyssus abyssum invocare...

O săptămână mai târziu, a primit semnalul convenit. Era 23 decembrie. A ajuns pe pistă sub un potop de fulgi de zăpadă. Era atât de frig încât străzile erau pustii. Era un mic port spațial privat specializat în croaziere turistice. Akenôn era acolo, strâns într-o parka roșie care-l făcea să semene mai mult ca niciodată cu Moș Crăciun. A fost îngrămădit într-o navetă, în compania a aproximativ cincizeci de Anabassis comandați de Itaï. Pilotul era în mod evident beat mort și costumul lui de zbor era pătat de spumă. Contrar tuturor așteptărilor, călătoria a fost scurtă și s-a desfășurat fără surprize. Naveta i-a abandonat pe partea întunecată a Lunii, lângă un oraș cu cupolă numit Akodia 36, unde se vindeau piese de schimb pentru vehicule spațiale, înconjurat de mai multe cimitire de rachete și sateliți loviți de uzură. Punctul de teleportare clandestin era ascuns acolo, în mijlocul cimitirului vechi interstelar. Personalul științific era alcătuit din tocilari în vârstă care arborau grotesc tatuaje false marțiene. Toate aparatele erau acoperite cu cești de cafea rece și pizza. Unul dintre ei, ale cărui dreadlock-uri deveneau gri, a explicat că *fură sucul* de la una dintre centralele care alimentează cupola vecină. Energia necesară pentru a teleporta grupul va priva orașul de oxigen și electricitate timp de trei minute, dar asta nu era nimic dramatic, deoarece generatoarele aveau să preia imediat controlul.

— Va trebui să vă dezbrăcăm pe toți, a insistat bărbatul. Nu vreau să risc ca hainele să se amestece cu corpul tău în timpul reconstrucției. Recent, am avut un astfel de caz. Portofelul tipului s-a materializat în stomac, au fost nevoiți să-l opereze cu mijloacele aflate la îndemână!

David a încercat să se convingă că glumea. Era îngrijorat degeaba. Deși nu a fost deloc plăcut, teleportarea a funcționat de minune, iar când și-a recăpătat cunoștința, se întorsese pe Mémoriana.

Căutarea lui a început. Era 25 decembrie. Akenôn nu a făcut nici-o declarație de circumstanță, Biserica Grațierii Universale nu era de rit catolic și respingea doctrinele monoteiste. Numai Itaï se aplecă să ridice o mână de pământ și, după ce rosti o propoziție ritual, s-a uns pe față. Însoțitorii lui l-au imitat. Erau în sfârșit acasă.

Hainele fuseseră teleportate separat. Când au încercat să le îmbrace, au observat că se *încurcaseră*. Jachetele, în loc de mâneci, aveau acum picioare de la pantaloni și invers. David nu și-a putut înăbuși un fior de teroare retrospectivă.

A avut primul disconfort la două ore după sosirea lor. Vechile lui fobii s-au trezit cu lătratul îndepărtat al unui câine. Imediat, a simțit nevoia să smulgă trei fire de păr. Apoi, când un asistent îmbrăcat într-o rochie roșie a intrat în cameră, a simțit nevoia urgentă să zdrobească țigara pe care tocmai o ceruse de la unul dintre tehnicieni. Akenôn îi aruncă o privire plină de suspiciune.

— Ești bine? întrebă el, cu sprâncenele încruntate. Pupilele tale sunt dilatate.

— Da, a mințit David. Doar puțină oboseală.

Dar era îngrijorat. Când se întorsese pe Pământ, medicii militari îl sfătuiseră cu tărie să nu mai încerce un salt timp de cinci ani.

— Acesta nu este Star Trek, mormăise unul dintre ei. Este imposibil să te joci de-a descompunerea și recompunerea particulelor fără a suferi consecințele. Nu te înșela, ești în pragul unei mari probleme. Ruptură de anevrism, angiom... Sau vei crea o psihoză drăguță care te va trimite la magazie pentru tot restul vieții!

Nu exagera. Majoritatea piloților din Forțele Aeriene care își petrecuseră viața zburând prin găuri de vierme au ajuns în aziluri, plini de neuroleptice, afectați de cele mai grave halucinații.

— Doar o migrenă, a insistat David, o mică tensiune arterială, va trece.

Se lăsă să cadă, în partea de jos a unui scaun de pilot recuperat dintr-o navetă spațială antediluviană și se strădui să-și curețe sângerarea nazală cât mai discret posibil.

O clădire feudală dărăpănată găzduia punctul de plecare al imigranților ilegali. Această fortăreață abandonată era suficient de mare pentru a ascunde acceleratorul rudimentar de particule de care depindea procesul de teleportare. Aspectul DIY al instalațiilor era înfricoșător și, David era încă surprins să fi ajuns întreg, sau să nu fi

fost amestecat cu altcineva.

Akenôn se apropie cu cești de cafea. I-a dat una lui David și i-a spus:

— Va trebui să fim atenți. Înotăm în ilegalitate. Dacă o patrulă militară vine asupra noastră, vom ajunge în colonia penală, purtând butoaie cu deșeuri radioactive până când creierul ni se va scurge prin nări. Armata nu glumește cu intruziunile clandestine. Legea marțială a fost declarată până la finalizarea operațiunilor de dezarmare, dar în realitate nu va fi ridicată prea curând. Dacă vrem să ne mișcăm liber, va trebui să ne deghizăm. Itai ne va ajuta, cel puțin pentru o parte a călătoriei. El va acționa ca un ofițer de legătură și ne va pune în contact cu triburile care trăiesc la marginea deșertului. După aceea, va trebui să ne descurcăm singuri.

David nu putea scăpa de sentimentul ciudat că preotul nu-i spunea totul.

— Anabassis i-a servit drept pretext, gândi el sub influența unei iluminări bruște. Ozataxa îl interesează... sau mai degrabă interesează Biserica Iertării Universale. I s-a dat misiunea de a găsi entitatea și de a verifica gradul ei de divinitate.

Dar da, desigur! Ar fi prima dată când Biserica ar avea ocazia să intre în contact cu un zeu. Akenôn urma să servească drept ambasador și, de ce nu, ca agent de recrutare? Dacă Biserica ar reuși să înroleze o divinitate timbrată corespunzător, puterea ei politică ar fi mărită de zece ori. *Gott mit Uns!* Chiar dacă secolele au trecut, vechile lozinci au rămas actuale.

Itai și tovarășii săi au părăsit ruinele pentru a explora împrejurimile. Echipa științifică a făcut o treabă proastă ascunzându-și nervozitatea. Un tânăr cu capul ras, acoperit cu tatuaje mobile, a venit și s-a așezat lângă Akenôn și David. Ținea un ulcior cu alcool local de care abuzase în mod evident.

— Odată ajunși în deșert, suntem în siguranță, se bâlbâi el. Păstrătorii păcii nu se aventurează niciodată în nisip. Le e prea frică de ceea ce ar putea întâlni acolo. Este un teritoriu periculos... chiar și pentru nativi. Acolo găsim triburi bizare care trăiesc după legi aberante. Pentru un om, nu este ușor să supraviețuiască acolo.

— Și Ozataxa? întrebă David.

— *Oh, aia...*, spuse băiatul, privind în altă parte. E cel mai rău lucru. Se spune că orașul își schimbă forma. Că devorează creaturi vii și le folosește energia pentru a crea clădiri noi. Se construiește, într-

un fel! Mănâncă oameni și se cacă case! E o nebunie, nu?

Izbucni într-un râs stupid.

— Un oraș canibal? spuse David. Acest lucru nu este nou. Există o mulțime de legende despre asta.

— Legende, da, șuieră tânărul, dar aceasta nu este una. Se spune că orașul se face frumos pentru a-i atrage pe cei care caută adăpost. Rătăcitori, nomazi care fug de furtunile de nisip. Îi primește, dar noaptea, de îndată ce adorm, îi dezintegrează pentru a le recupera moleculele. Cu ele, construiește o clădire nouă. Fiecare casă este de fapt mormântul unui sărac. Nu este un oraș, este un cimitir. Nu ar trebui să mergi acolo, noi nu știm nimic despre rătăcitorii din care l-au construit.

Divaga. Coniacul din ulcior emana un miros de fructe putrede. Akenôn a rămas imperturbabil. Confruntat cu lipsa de interes a confidențelor sale, băiatul a plecat mormăind.

— După tine, a spus David, *delirează*?

— Nu sunt sigur, murmură preotul. Vom traversa teritorii de înaltă magie unde forțe de neconceput stagnează. Acolo au trăit entități, venite din galaxii îndepărtate din timpuri imemorabile. Ceea ce au lăsat în urmă este dincolo de înțelegerea noastră. Și nu este sigur că știința ne poate fi de ajutor. În realitate, nimeni nu știe ce se ascunde în Ozataxa. Nu există o singură reprezentare grafică a celebrilor *Walkers* care au construit această cetate.

Itai a reapărut la căderea nopții. Nu a încercat să-și ascundă îngrijorarea: se apropia o coloană militară blindată, arborând steagul OPU. Cel mai bun lucru, după el, era să spargă tabăra cât mai repede posibil și să se îndrepte spre deșert. Pământeni nu au trecut niciodată de prima linie de dune care, în ochii lor, constituiau un fel de graniță interzisă.

— Dar ce vom face odată ajunși în deșert? întrebă David.

— Te voi duce la domnii probității, explică Itai.

— Ce?

— Un trib de mari înțelepți care trăiesc în puritate absolută. Nu au nici un viciu, nici cea mai mică vină. Ei sunt paznicii deșertului. Dacă vrei să călătorești în deșert, va trebui să negociezi cu ei. Nu este ușor să organizezi o caravană, știi...

David nu se simțea prea bine, îl atacau idei absurde. Astfel, timp de zece minute a simțit nevoia să sugă o piatră galbenă, ridicată de la picioarele unui zid, de parcă viața lui depindea de asta.

După ce a vorbit cu voce joasă cu semenii săi, Itai i-a ordonat lui, ca și lui Akenôn, să le calce pe urme fără întârziere. În interiorul clădirii, nimeni nu le-a acordat nici-o atenție, pentru că fiecare își plănuia propria evadare. În urma lui Itai și a însoțitorilor săi, preotul și medicul veterinar au părăsit vechea cetate pentru a se scufunda în noapte, între dune. Cei doi oameni bâjbâiau înainte, ținându-se după Anabassis care, la rândul lor, se bucurau de o vedere nocturnă excelentă. Era frig, iar vântul deșertului purta o grindină de siliciu care irita pielea. David avea iluzia că, călca în picioare un strat gros de pilitură care în curând avea să-l jupoaie de viu. Pierdut în întuneric, nu știa dacă înainta spre un zid sau spre un abis fără fund. Dacă avea de gând să-și desfacă craniul sau să fie aspirat în burta planetei. Uneori se rupea un nor, lăsând să treacă o rază de lumină a lunii și putea vedea măsura dunelor gigantice care marcau pragul deșertului ca o linie simbolică.

— Ajunge! ordonă Itai. Ne oprim. Ne adăpostim în peșteră și așteptăm ziua.

David era pe cale să răspundă că nu se găsește nici-o peșteră pe marginea dunelor, apoi a observat că Anabassii se strecoară într-un craniu enorm, albit, erodat de milenii. Craniul unei fiare colosale, îngropat pe două treimi în nisip. Se grăbi să-i imite. Odată adunați în centrul cavernei de oase, s-au înghesuit, pentru a se feri de vânt.

— Ce este acest cap? a întrebat David, cedând în fața unei curiozități foarte profesionale.

Itai ridică din umeri.

— Nu știm, s-a eschivat el. Este unul dintre lucrurile care erau deja aici înainte de a fi creată rasa noastră. Deșertul este plin de obiecte ciudate, mașini și cadavre. Deșeuri lăsate în urmă de cei care s-au oprit aici cu mii de ani în urmă, înainte de a se întoarce acasă. Într-o zi, lângă oaza Alkadaba, mi s-a arătat o mână uriașă, păstrată în nisip. O mână mai mare decât tine, tăiată la încheietura mâinii și totuși își mișca degetele când a fost împunsă cu un băț. Nu te mira de fiecare data, prietene, o sa vezi multe altele când vei lua drumul spre Ozatata!

Era prea frig ca să doarmă, iar David regreta că nu a avut reflexul de a se echipa mai judicios când a plecat de acasă. La naiba! Unde-i era capul?

O oră mai târziu, exploziile au zguduit tăcerea în timp ce lumini strălucitoare pulsau în spatele dunelor, ca niște artificii îndepărtate.

— Armata! a spus Akenôn. Soldații au descoperit ascunzătoarea imigranților ilegali. Distrug platforma de teleportare. Am scăpat la limită. Nu contează, Biserica va reuși să ne ex filtreze într-un fel sau altul.

Da, a gândit David, cu condiția să aduci un zeu în bagaj, altfel te vor lăsa să lânchezești aici pentru tot restul zilelor tale!

În cele din urmă, a adormit și a căzut pradă unor vise absurde în timpul cărora mergea gol în mijlocul unei gropi de gunoi uriașe. Deșeurile nu semănau cu nimic cunoscut, minerale, plante, carne și metal într-un amestec al cărui scop era imposibil de ghicit. O voce din cer, spunea:

— Ceea ce crezi că este o statuie a unui zeu este de fapt doar o cutie de tablă striată! Ești naiv, micuțele pământean, atât de naiv... o să-ți spun o poveste. Într-o zi, calele navei noastre erau pline de paraziți, ne-am oprit pe o planetă minuscule pentru a alunga acești gândaci din calele noastre, apoi am decolat din nou, curățați în sfârșit de infestarea odioasă. Micuța planetă era a ta, omulețule, iar acest parazit era rasa umană. De atunci a continuat să prolifereze, până la punctul în care pentru a scăpa de ea a trebuit să ne exilăm la limitele galaxiilor.

David s-a trezit și a surprins privirea lui Itaï ațintită asupra lui.

— Culcă-te la loc, șopti Anabassi. Visăm mult în deșert. Acolo avem adesea vise premonitorii și mulți oameni nu le suportă. Dormi, mâine te voi duce la stăpânii probității. Le vei spune ce vrei să faci. Apoi vor decide dacă să te ajute sau nu. Fără ei, nu ai nici-o șansă să ajungi la Ozataxa.

— Și pe ce criterii își vor baza evaluarea?

— Vei afla destul de curând și nu va fi o surpriză plăcută, cred.

David a dormit până în zori. Când soarele a răsărit în sfârșit, frigul i-a părăsit oasele și a încetat să clănțănească din dinți. Din păcate, această căldură plăcută a devenit rapid toridă, încât o nouă tortură a urmat celei precedente. După ce și-au părăsit ascunzătoarea, au aruncat o privire între dune. Cetatea care adăpostise dispozitivul de teleportare nu era altceva decât un morman de moloz carbonizat. Vulturii Mémoriana, de mărimea unei oi, deja atacau corpurile care zăceau ici și colo.

— Mergem! ordonă Itaï. Trei ore cu mașina, apoi satul lorzilor probității. Însoțitorii mei ne vor lăsa acolo. Poate voi sta cu tine. Depinde de mâna ta.

— De mâna mea? repetă David proteste.

— Da, vei vedea, spuse Itai cu o voce plictisită.

Înaintarea prin nisipul arzător nu a fost plăcută, așa că, călătoria s-a făcut în tăcere. Sclipirea soarelui pe rocile micacee rănea vederea. David și Akenôn transpirau abundent, devenind alarmant de deshidratați. Anabassii înaintau stoic, cocoșați, cu brațele atârând.

Oaza a prins în sfârșit contur, unduindu-se prin vibrațiile aerului supraîncălzit. Între palmieri stăteau construcții curioase, din chirpici, care semănau cu bulgări de unt. Aceste temnițe fragile stăteau una lângă alta pe două hectare, ca piesele unei table de șah uriașe. Lânci subțiri le străpungeau din loc în loc. Oamenii veneau și plecau. Femei, în principal, care scoteau apă și se întorceau cu soldurile unduind. Toate erau foarte înalte, zvelte, cu fețe lungi și sâni mici. Ici-colo, bărbați stăteau pe pragurile caselor, fumând un fel de pipă, cu ochii pe jumătate închiși. Undeva în labirintul de alei, cineva cânta, iar o mulțime invizibilă a preluat refrenul acestui cântec de neînțeles, dar plăcut. Scena, era exotică, părea luată dintr-o reclamă a unei agenții de turism. Ea emana o asemenea impresie de pace, încât devenea artificială. Această impresie era consolidată de amabilitatea zâmbitoare manifestată de băștinași. Contrar a ceea ce s-ar fi putut crede, apariția străinilor nu a provocat niciun reflex de neîncredere; dimpotrivă, femeile și-au abandonat munca pentru a merge în întâmpinarea Anabassi-lor acoperiți de praf.

Ele s-au exprimat într-un idiom melodios format din ciripit și triluri. Fețele lor alungite și ochii înclinați evocau idolii africani de altădată, stilizați la extrem.

La fel ca toți locuitorii satului, purtau doar o pânză scurtă, iar părul lor era alcătuit dintr-o infinitate de împletituri subțiri, îmbogățite cu mărgele colorate. Akenôn băjbâi să-și ajusteze traducătorul instant. A trebuit să aștepte aproximativ zece minute înainte ca aparatul să reproducă o versiune acceptabilă a conversațiilor care aveau loc în jur. Femeile din sat și-au punctat primirea cu izbucniri de râs ciudat, de parcă sosirea acestor străini le-ar fi umplut de o bucurie extatică.

Era atât de neobișnuit încât David nu s-a putut abține să nu se simtă defensiv.

— Să mergem! rânji Akenôn, nu te arăta atât de... *pământean*! Sunt niște sălbatici buni, asta e tot.

Foarte repede, repezindu-se de pe străzile vecine, mulțimea i-a

înconjurat, lipsindu-i de orice posibilitate de retragere. Au fost nevoiți să urmărească mișcarea și să se lase împinși până în pragul clădirii principale, o movilă înaltă de noroi uscat străpunsă de ferestre minuscule. Un bărbat subțire și zâmbitor a făcut un pas înainte. Cu excepția unei teci de penis sculptate din fildeș, era gol. Prins de șolduri cu un ham, falusul simbolic îi bătea genunchii. David își înăbuși un râs nervos.

Bărbatul a explicat cu o voce cântătoare că se numește Baâb Razak – cel puțin așa credea David că înțelege – era seniorul garant al purității acestui sat umil, din care toate viciile fuseseră alungate pentru totdeauna. S-a exprimat mișcându-și mâinile grațios, ca un dansator. Nu-i puteai da o vârstă. O bijuterie curioasă de oțel fusese grefată între sprâncene. Toți sătenii purtau altele asemănătoare, deși cu un design mai obișnuit.

Itaï s-a înclinat și a început să explice motivul venirii lor. Baâb Razak le-a cerut apoi să intre în casa lui umilă, care mirosea a bălegar de vite. Trebuiau să stea cu picioarele încrucișate în jurul unei mese joase. Imediat, adolescente zâmbitoare s-au repezit înăuntru, ținând în mână borcane și pahare cu alcool fermentat. David și tovarășii săi au fost apoi forțați să sorbi din această băutură în timp ce ascultau un discurs interminabil despre esența purității, abandonul oricărei dorințe, a oricărei ranchiuni și neantului fericit accesat de fiecare suflet care a fost capabil să scape de impulsurile sale malefice. Baâb Razak a explicat că nu mai simțea nici-o atracție pentru sex, bogăție sau faimă. Niciun locuitor al satului nu a violat, ucis sau râvnit proprietatea vecinului său.

Akenôn începu să zâmbească și dădu din cap în semn de aprobare. David, la rândul său, se întreba cu angoasă din ce exudat organic atroce provine rachiul pe care îl înghite.

Aceste politețuri au durat o oră, apoi Itaï a primit în sfârșit permisiunea de a explica în detaliu ce se aștepta de la cooperarea cu copii probității.

— Pământenii vor să meargă la Ozataxa, a spus el răspicat. Au nevoie de hamali, mâncare, apă și un ghid bun pentru a traversa deșertul.

Baâb Razak și-a îngustat pleoapele și, cu un gest brusc, și-a întins degetul arătător în direcția lui David.

— Tu ești cel care dorește să caute audiență la zeiță, nu-i așa? strigă el pe un ton imperios. Vrei să aduci pe cineva înapoi din

tărâmul morților. Nu este greu de ghicit. Pământenii sunt incapabili să accepte marele ciclu al vieții. Tu ești, nu?

— Da, a recunoscut David. Soția mea... vreau ca zeița să creeze o copie a soției mele decedate.

— Nu fiul tău cel mare? se întrebă șeful. O femeie... Vrei să aduci înapoi o simplă femeie? Un fiu cel mare, înțeleg, el este cel care vă va perpetua descendenții, numele... dar o femeie!

A chicotit amuzat, apoi a ridicat din umeri.

— Asta nu mă privește, a spus el. Dar un lucru este sigur, nu pot să-ți împrumut zece bărbați fără să știu mai întâi dacă ai șanse de a reuși în afacerea ta. Nu vreau să pierd timpul sau energia oamenilor din acest sat. Dacă această călătorie va fi un eșec, am putea la fel de bine să nu ne implicăm. Prin urmare, va trebui să vă supuneți judecății ghicitorului nostru care va stabili care va fi viitorul vostru.

David a rămas tăcut. Nu se așteptase la asta. Nici Akenôn.

— În ce constă asta? întrebă el, încercând să-și ascundă preocupările.

Baâb Razak și-a fluturat zvârlitorul de muște pentru a alunga o insectă nedorită și a spus:

— Este un rit esențial pentru noi. Toți cei care locuiesc aici trebuie să îndure. Ei vin la ghicitorul care stabilește cu precizie care va fi data morții lor.

— Ce? David gâfâi.

— Da, răspunse șeful. Cei din tribul nostru știu exact ziua, luna și anul când le va fi luată viața. Aceste cunoștințe le permit să organizeze cel mai bine timpul care le este alocat. Gândește-te puțin, pământean-ule! Când știm exact câți ani va dura timpul nostru în această lume, evităm experiențele inutile, mergem la esențial, favorizăm lucrurile importante în detrimentul distracțiilor sterile.

— Este un mod de a vedea lucrurile, cu siguranță. Ghicitorul nu greșește niciodată?

— Niciodată, nu. Toate decesele prezise de el au avut loc la data prezisă. Așa că știu că mai am doisprezece ani de trăit. Le voi folosi pentru a aduce fericire subiecților mei.

— La naiba! Asta nu te îngrijorează?

— Nu, din moment ce practicăm seninătatea absolută. Suntem contabilii propriei noastre existențe. Știm termenul limită final, iar asta simplifică multe lucruri. Acest lucru ne permite să fim mai aventuroși, de exemplu. Dacă apare pericolul, trimitem să-l înfrunte,

oameni care nu vor muri timp de douăzeci de ani. Deci, suntem siguri că niciunul dintre ei nu va fi ucis în aventură.

— Ce fel de pericol?

— Animale sălbatice, în principal. Să știi cu siguranță că vei muri peste mult timp te face curajos. Treaba mea este să gestionez aceste morți viitoare, să folosesc cât mai bine acești viitori decedați. Pe termen scurt, pe termen lung... Trebuie să jonglez cu aceste noțiuni.

— Și cei al căror pronostic este rău, ce se întâmplă cu ei?

— Fie o iau filozofic, așa cum susține religia noastră, fie părăsesc tribul. Puține femei își doresc să se căsătorească cu un bărbat a cărui viață va fi scurtă și care să le lase singure cu un copil. În general, cei a căror existență va fi scurtă se grupează și încearcă să profite cât mai bine de acest timp scurt. Cuplurile încearcă să se potrivească în funcție de durata lor de viață. Nu este întotdeauna ușor. La noi nu există clase sociale, societatea este împărțită în perioade de timp. Sunt cei care vor trăi douăzeci de ani, cei care vor trăi cincisprezece ani... și așa mai departe. Înțelegi?

Aplecat spre interlocutorii săi, Baâb Razak a atins cu degetul arătător bijuteria curioasă încrustată între sprâncene.

— Vezi asta? strigă el. Semnul gravat pe el indică data morții mele. Toți cei din jurul meu poartă podoabe similare. Deci, nu pot nici să mintă pe alții și nici să se hrănească cu iluzii!

David dădu din cap, cu gâtul strâns.

— Acasă, a continuat șeful, suntem zgârciți cu timpul nostru, încercăm să nu pierdem niciun minut, încercăm să profităm la maximum de el. Nu este cazul tău, mi s-a spus. Pământenii tind să se creadă veșnici, amână totul până mâine... existența lor este o serie de momente goale, goale. Ei trec timpul în distrageri inutile.

— Este oarecum adevărat, a recunoscut David. Dar în ceea ce mă privește...

— Ai să te prezinți ghicitorului, spuse șeful pe un ton care nu admitea niciun răspuns. El ne va spune când vei muri. Dacă este mult timp departe, asta va însemna că oamenii mei te pot însoți contra cost. Dacă, dimpotrivă, vrăjitorul ne vorbește despre moartea ta iminentă, nimeni nu va fi de acord să piardă un minut cu tine, iar tu va trebui să te descurci singur.

Și-a fluturat tăvălugul de muște, proclamând sfârșitul interviului. Itai se ridică și se înclină. David și Akenôn au încercat să-l imite.

Când au fost afară, preotul l-a prins pe David de cot și l-a scuturat.

— La naiba! Revino-ți! șopti el vehement. Nu te lăsa impresionat de aceste superstiții? Îi cunosc pe acești sălbatici, încearcă să ne impresioneze pentru a ne stoarce cât mai mult. Nu ai înțeles că a fost șantaj? Dacă nu dăm suficient, îi va ordona șarlatanului său să te declare inapt pentru traversare! Nu-ți face griji, eu mă voi ocupa de tranzacție. Biserica mi-a dat carte albă, am permisiunea să-i inund cu mărgelile pe acești băștinași până vor striga după milă!

David s-a îndepărtat. Disprețul arătat de Akenôn l-a nemulțumit.

Mai mult, avea certitudinea obscură că Baâb Razak nu minte.

Fără să-i mai acorde atenție, Akenôn s-a întors și s-a repezit în reședința șefului cu autoritate. Își ținea cartea de credit cu un aer triumfător.

David plecă cu Itai în spatele lui. Locuitorii își reluasera ocupațiile și nu mai erau interesați de străini. Timpul lor era limitat.

Itai s-a apropiat de medicul veterinar și i-a șoptit:

— Akenôn greșește. Tot ce ți-a explicat Baâb este adevărat. Oamenii de aici nu mint niciodată. Vrăjitorul va prezice ziua în care vei muri. Te-am avertizat, nu va fi plăcut de auzit. Dacă mai ai puțin timp, își vor pierde interesul pentru tine.

— Putem sări peste episodul de predicție și să continuăm fără ei, nu? a sugerat David.

— Nu, oftă Anabassi. Nu am avea nici-o șansă. Avem nevoie de hamali, și mai ales de un pilot. Nu cunosc deșertul, nu știu nimic despre capcanele lui. Cât despre orașul construit de *Walkers*, nu am pus niciodată piciorul acolo. Știu doar că cel mai bun ghid se numește Nazdrava, dar personal, nu-l cunosc. A supraviețuit în jur de douăzeci de traversări, este o ispravă fără egal. Majoritatea celor care încearcă aventura nu se întorc niciodată. Nu se știe nimic despre lucrurile care supraviețuiesc în nisipuri, de milenii. Dacă *Walkers* le-au lăsat acolo, este pentru că erau răi. Nu putem fi niciodată suficient de atenți. Dacă vrăjitorul îți acordă binecuvântarea, va trebui să angajezi serviciile lui Nazdrava, cu orice preț.

— Dar de ce îți asumi toate aceste riscuri?

— Ți-am spus deja, soția ta a murit din cauza mea. Deoarece ai refuzat să te răzbuni ucigându-mi familia, îți sunt dator. Dacă mor protejându-te, îmi voi fi plătit datoria. Și să nu-mi spui că mă eliberezi de aceste obligații, nu așa funcționăm noi, anabassii.

Era prea cald pentru a merge, așa că au căutat refugiu la umbra palmierilor. Imediat, o tânără zâmbitoare le-a adus băuturi și un coș

cu curmale proaspăt culese. Li s-a alăturat curând Akenôn, care nu și-a ascuns proasta dispoziție.

— Maimuța aceea murdară nu a vrut să audă nimic! mormăi el. Nici-o modalitate de a te înțelege cu el. Nu va mișca nici un deget până când ghicitorul nu și-a emis sentința. Se pare că trebuie să mă supun, la fel și tu, Itaï. Chiar este Evul Mediu!

Nu trebuiră să aștepte mult, pe strada principală s-a format o procesiune, alcătuită din cântăreți și dansatori care se învârteau în timp ce fluturau panglici. Tonul melodiilor era serios, ceremonios. Călătorii au fost invitați să se ridice și să urmărească mulțimea până în pragul unei cazemate de turbă situată la marginea satului.

Un bătrân stătea acolo, slăbit, centenar, zâmbind cu gura fără dinți. Acoperit cu tatuaje în mișcare, stătea cu picioarele încrucișate pe un covor de rugăciune foarte frumos. Întinsese pe o măsuță de cafea un accesoriu curios, care consta dintr-o cutie mică de bambus și un pergament împânzit cu hieroglife. David a presupus că era un calendar.

— Hai să terminăm cu asta! a șoptit Akenôn la urechea lui David, mergi primul, te va scuti de o criză de nervi.

David a îngenunchat. Bătrânul i-a ordonat să pună mâna dreaptă pe masă, cu palma îndreptată spre cer. După ce a făcut acest lucru, a luat un gândac mare albastru din cutia de bambus și l-a așezat pe palma medicului veterinar.

David își înăbuși un început de dezgust. Urâse întotdeauna insectele. Gândacul de bălegar mergea la trap, bând transpirația, explorând conturul liniilor săpate în carnea lui. Linia vieții, linia capului, linia inimii...

După un sfert de oră, vrăjitorul a luat cu delicatețe gândacul și la așezat pe calendarul de pergament. Insecta și-a reluat plecările și venirile, apoi, după ce a meditat îndelung, și-a făcut nevoile pe trei cutii dispuse în diagonală. Ghicitorul dădu din cap. Zâmbetul i se îngustase.

— Nu e bine, anunță el. Ai o săptămână de trăit. Vei muri în zorii zilei a șaptea. Ceva îți va crăpa în creier și vei cădea înțepenit. E acolo, în craniul tău. O venă deteriorată, umflată, care așteaptă să se rupă. Pune-ți ordine în treburile și spune-le la revedere prietenilor tăi.

Cu un gest, l-a dat afară pe David și i-a făcut semn lui Akenôn să-i ia locul. Veterinarul se ridică în picioare, uluit. Genunchii i-au cedat,

Itaï s-a repezit să-l sprijine.

— Ar fi trebuit să știu, se gândi David. Fobii... Era un simptom de avertizare. Medicii m-au avertizat...

Itaï l-a instalat deoparte, pe un trunchi de copac mineralizat care servea drept bancă publică.

Akenôn a venit să i se alăture acolo.

— Gunoi! a scuipat preotul printre dinți. Această bătrână maimuță mi-a dat o amânare de trei săptămâni! Ce idiot! Oare nu știe că Biserica pe care o slujesc are mijloacele să mă facă nemuritor dacă are chef?

Se lăuda, dar vocea lui arăta un ușor tremur.

A venit rândul lui Itaï, dar când s-a întors, războinicul Anabassi nu a făcut nici-o declarație. Nici David, nici Akenôn nu au îndrăznit să-l întrebe.

În orele care au urmat, David a căzut pradă unei deznădejdi teribile. Prizonier al unei bule invizibile, se izolase de lumea exterioară, nepercepând nici căldura, nici lumina și nici nu putea distinge oamenii care se mișcau sau vorbeau în jurul lui.

Oare venise până aici degeaba? Avea de gând să renunțe la căutarea lui, acolo, înainte de a începe? Idei nebune i-au trecut prin minte.

— Ce ai de pierdut, își repetă el, ai putea la fel de bine să încerci totul. De ce să nu mergi singur să descoperi Ozataxa? Dacă o să mor, aş putea la fel de bine să încerc să o aduc pe Ula înapoi la cei vii!

Când în cele din urmă a ieșit din gândurile sale, soarele apunea la orizont. Akenôn dispăruse, doar Itai rămăsese lângă el, în postura înghețată a unei santinelă de pază.

— Ei bine, respiră David pe un ton jucăuș care părea fals, se pare că a fost distrus, nu?

Războinicul anabassi se uită lung la el.

— Nu chiar, spuse el cu o voce plictisită. Există o modalitate de a ocoli predicția. Șmecheria este riscantă, dar nu mai ai nimic de pierdut, nu?

— Corect. La ce te gândești?

— Există o tabără, în deșert, la o jumătate de zi de mers. Acolo se ascund creaturi ciudate. Copii.

— Copii?

— Da, copii ca nimeni alții. De fapt, sunt duplicate creați de zeița Ozataxa. Într-o zi, tații și mamele, care nu și-au putut reveni după moartea copiilor lor, s-au dus să o roage pe zeiță să facă o copie din amintirile lor. Entitatea le-a acordat ce doreau. Dar, așa cum ți-am explicat deja, acești copii nu au crescut niciodată, nu au îmbătrânit niciodată. Au rămas copii în ciuda anilor care au trecut. Când părinții

lor au murit de bătrânețe, sătenii i-au alungat, căci îi speriau și îi credeau creaturi demonice. Copiii veșnici au căutat apoi refugiu în deșert, unde s-au reunit ca o comunitate.

— Dar cum supraviețuiesc?

— Seceta și căldura nu sunt o problemă pentru ei. Nu au nevoie să bea sau să se hrănească. Nu sunt niciodată reci, niciodată fierbinți. Ei nu pot muri pentru că nu sunt făcuți ca noi. Sunt statui vii, statui de energie care se mișcă, care vorbesc...

— Adică sunt nemuritori?

— Nu chiar. Dispar în cele din urmă când energia care îi compune este epuizată, dar asta poate dura și un secol. Un secol în care trebuie să trăiască în pielea unui copil. Această particularitate îi împiedică să se amestece cu oamenii normali. Dacă se stabilesc într-un sat, întotdeauna există cineva care observă că nu cresc. Așa că îi alungăm și totul trebuie să înceapă din nou.

David dădu din cap, încercând să-și imagineze.

— Bine, a oftat el, dar cu ce mă ajută asta?

— Putem încerca să facem o înțelegere cu ei. Să facem troc.

— Troc? Nu înțeleg nimic! Explica-te, la naiba!

Itai s-a apropiat, șoaptele lui au devenit atât de greu de auzit, încât traducătorul automat a bipăit de necaz.

— Unele dintre aceste dubluri sunt gata de troc, a explicat Anabassi. Ei sunt capabili să transfere energie biologică prin conectarea la o ființă vie. Schimbul merge în ambele sensuri. Le dai ceva și ei îți întorc favoarea. Troc, îți spun. Dai și primești.

— Ce i-ar putea interesa la mine? La naiba! Sunt deja pe jumătate mort!

— Bătrânețea ta, mai exact. Anii de viață pe care i-ai acumulat. Aceste creaturi vor să crească, iar a crește înseamnă a îmbătrâni. Începi să înțelegi? Dacă reușești să te înțelegi cu unul dintre ei, își va transfuza tinerețea în tine în timp ce îți va absorbi uzura. Cheia este să conveniți asupra numărului de ani la care ești dispus să renunți. Aceste copii au o singură obsesie, să ia înfățișarea unui adult pentru a încerca să ducă o existență normală. Unii dintre ei trăiesc în pielea unui copil de peste un secol, asta îi înnebunește. Ei sunt gata să facă orice pentru a cunoaște și altceva, chiar să renunțe la o parte din energia care le permite să existe.

— Prezentat astfel, pare ușor, dar presupun că există dezavantaje ale operațiunii?

Itaï a făcut un gest fatalist.

— Nu primești nimic degeaba, a spus el. Pericolul este transferul. Adesea este dificil de dozat. Nu este o știință exactă. Dacă creatura îți fură prea mulți ani, te vei trezi ca un copil de șase ani... sau un copil. S-a întâmplat. Dublurile au dificultăți în a-și înfrâna lăcomia. Atât de mult vor să crească încât profită de oportunitate. Ei abuzează de asta. Trebuie să fi de acord cu condițiile pieței și să fi însoțit de o persoană de încredere care va monitoriza evoluția tranzacției. În cazul tău, le-ai putea oferi cu ușurință în jur de douăzeci de ani.

— Asta m-ar duce înapoi când aveam nouăsprezece ani!

— Perfect, este vârsta potrivită. Vei regăsi vigoarea intactă a brațelor tale și a membrului tău viril. Vei avea toate calitățile unui războinic bun. Dublura va avea înfățișarea unui bărbat de treizeci și ceva de ani, ceea ce ar trebui să-l mulțumească și să-i permită să-și găsească locul într-un clan timp de un deceniu, până când anturajul său începe să-și pună întrebări despre lipsa de îmbătrânire.

În timp ce David, uluit, rămânea nehotărât, Itaï l-a prins de umăr și l-a scuturat.

— Gândește-te! a insistat el. Vei avea nouăsprezece ani, corpul tău va fi nou, creierul tău intact. Anevrismul va fi dispărut. Când apari din nou în fața vrăjitorului, horoscopul tău se va fi schimbat complet, gândacul va fi obligat să declare că vei muri peste douăzeci de ani! Baâb Razak nu-ți va mai putea refuza ajutorul lui.

— Bine, spuse David. Oricum nu am nimic de pierdut. Ești sigur că poți găsi această tabără?

— Da, călăuzindu-mă după stele, dar va trebui să plecăm chiar în această noapte. Mai bine să înfrunți frigul decât soarele. Ziua este cu adevărat prea cald, nu ai pielea potrivită, nu ai supraviețui. Odihnește-te, o să adun rucsacul.

A trebuit să așteptăm până când cerul s-a înnegrit și stelele au luminat. Abia atunci Itaï s-a ridicat, și-a pus rucsacul pe umeri și a pornit. Foarte repede, dunele ondulate le-au ascuns luminile satului. David, nervos, a vrut să înceapă o conversație, dar războinicul Anabassi i-a ordonat să tacă și să-și salveze puterile. Frigul întărea nisipul, făcându-le înaintarea mai ușoară, dar le-a pătruns până la oase. David, înfășurat în trei păături legate în talie cu o sfoară, nu-și putea opri dinți din clănțanit. A fost o călătorie interminabilă și îngrijorătoare, pentru că, ici și colo, se mișcau umbrele furișate ale prădătorilor nocturni. De fiecare dată când unul dintre ei părea că e

gata să atace, Itai scotea un strigăt de război înspăimântător care era suficient pentru a-i ține la distanță. David se simțea vulnerabil, inadecvat. Pentru a înrăutăți lucrurile, o migrenă teribilă îi pulsa sub craniu, în timp ce halucinații scurte îi invadau câmpul vizual lateral stâng. Din când în când, i se părea că o vede pe Ula făcându-i cu mâna, zâmbind ironic. Sau obiecte incongruente precum o mașină de tuns iarba, un om de zăpadă, o mașină de pompieri condusă de un sachem^{12} cu fața acoperită cu vopsea de război...

Anevrismul îi parazita gândurile, deraiându-le. De câteva ori și-a repetat: *mor...* fără să se poată convinge de realitatea lucrului.

Luna a ieșit din nori. O lună enormă, venată de roșu, foarte diferită de satelitul Pământului și pe care David a perceput-o – în mod inexplicabil! – obscen.

— Ajungem, a anunțat în cele din urmă Itai când David era pe punctul de a leșina. Este acolo, în spatele acestei linii de dune.

Merseseră aproape patru ore fără să facă nici cea mai mică pauză, deoarece, potrivit războinicului anabassi, prădătorii atacau în principal prada imobilă.

Ultimul obstacol trecut, David a distins un *bidonville*. O încurcătură de corturi și colibe prea joase pentru ca un adult să se ridice.

— Cei care locuiesc acolo au între cinci și zece ani, a explicat Itai. Părinții lor sunt morți de mult, condamnându-i să rățăcească din trib în trib, în speranța de a fi acceptați. Uneori funcționează, dar este temporar. Într-o zi sau alta, cineva ajunge să fie surprins că orfanul nu crește, iar înșelăciunea iese la iveală. Așa că vânăm copiii, îi lapidăm. Uneori chiar încercăm să-i ardem, dar nu are niciun efect asupra lor.

— Sunt nemuritori? se întrebă David.

— Aproape. *Deja ți-am spus*. Ei devin vulnerabili atunci când energia lor se epuizează, dar durează mult timp. Știu că, creierul tău este putred, dar încearcă să-ți amintești ce îți explic, altfel vei face greșeli de care te vei pocăi.

— Bine, a intervenit David, ce facem acum? O să ne vedem cu ei pentru a propune un aranjament?

— Mă duc ca cercetaș, e mai prudent. Ei sunt adesea imprevizibili. Voi încerca să fac cel mai avantajos troc. Dar va trebui să rămânem în alertă. Sunt egoiști, cruzi, lacomi, tiranici și vicioși ca toți copiii abandonați singuri care au trebuit să supraviețuiască printre fiarele

sălbatic. Urăsc adulții și sunt geloși pe ei, toți în același timp. Vei fi o pradă ușoară pentru ei. Dacă nu monitorizez tranzacția, te vor lipsi de toți anii tăi de viață și te vor transforma într-un nou-născut. În deșert, nu vei supraviețui nici două zile.

Aceste cuvinte rostite, Itai a săpat o groapă în lateralul dunei întărite de frig și a ordonat medicului veterinar să se ghemuiască acolo, apoi a acoperit-o cu nisip, lăsându-i la vedere doar capul.

— În acest fel, a explicat el, prădătorii nu îți vor mirosi prezența. Nisipul ascunde mirosurile. Nu vei fi devorat în lipsa mea.

Apoi a plecat cu un pas lin în direcția mahalalei.

Împotriva tuturor pronosticurilor, David a adormit, răpus de epuizare. Itai a fost cel care l-a trezit scuturându-l.

— Nu a fost ușor, a mormăit el, dar au fost de acord să ne primească. Ne vor caza peste noapte. Nu spune o vorbă, ei sunt la pândă, te vor cerceta ca pe un sclav vândut la licitație. Joacă jocul cum trebuie, nu greșii. Aceasta este singura ta șansă de a scăpa.

În timp ce vorbea, îl eliberă pe veterinar din matricea sa de nisip.

David tremura. Itai l-a susținut până la mahala.

— Trebuie să am o față groaznică, mormăi el. Vor crede că sunt prea bătrân, nu mă vor dori. Sunt deteriorat.

— Bătrânețea ta este cea care îi face să saliveze. Se vor îmbrăca în ea, le va permite să se deghizeze în adulți. Sunt atât de tineri. Îmbătrânirea cu douăzeci de ani nu îi sperie.

Războinicul anabassi a deschis ușa primei colibe cu piciorul. Au fost nevoiți să se aplece pentru a intra în camera cu tavanul prea jos. Instalația rudimentară i-a amintit lui David de favelele care roiau acum la periferia Noului Tokyo, pe terenuri contaminate de fumul de la centralele nucleare.

O lampă mare cu ulei lumina această cușcă de iepuri, în care erau înghesuiți doisprezece copii tăcuți. Deși îmbrăcați în zdrențe, aveau o sănătate insolentă și toți erau anormal de frumoși.

— Evident! s-a gândit David, deoarece au fost recreați din amintirile părinților lor. Amintiri înfrumusețate de durere și uitare.

Nu se putea abține să se uite la ei. Nimic nu-i diferenția de ființele vii reale. Pielea, ochii, părul, totul părea să se conformeze canoanelor naturii. Nimic, nu... în afară de această frumusețe artificială, ușor drăguță.

— Parcă ar fi acei copii care împodobesc capacul cutiilor de ciocolată... își spuse el, forțându-se să se uite în jos.

Un sentiment detestabil a pus stăpânire pe el, acela de a fi ținta unei trupe de canibali flămânzi. Era ceva obscen în privirea copiilor. Fixitatea privirilor lor era înspăimântătoare.

Itaï stătea cu picioarele încrucișate pe podeaua pătrată. David l-a imitat. În orice caz, era imposibil să stai în picioare în acest spațiu conceput pentru creaturi de un metru înălțime. Cei *mai bătrâni* aveau în jur de zece ani. Deși foarte murdari, nu emanau niciun miros. *Cei mari* îi țineau de mână pe *cei mici*. Hainele lor, albite de soare, păreau să se transforme în praf. Fără îndoială că le purtau din ziua în care au revenit la viață, cu treizeci sau cincizeci de ani mai devreme.

Acolo erau câțiva Anabassis și Dolmoss, dar adunarea era alcătuită în principal din oameni, copii ai coloniștilor Pământului ai căror părinți neconsolați încercaseră să-i aducă înapoi printre cei vii.

Luând în considerare toate lucrurile, miracolul era un succes, pentru că nu se putea discerne umbra morții în acești copii. Aspectul lor fizic era perfect, plin de o sănătate insolentă. Dacă ar fi fost prezentați la vreun casting publicitar, ar fi fost întâmpinați cu strigăte de entuziasm. Dar David simțea lăcomia lor.

Au trecut două minute lungi fără un cuvânt, fără un gest. În cele din urmă, o fetiță umană blondă a făcut un pas înainte șovăitor. Ea s-a oprit în fața lui David și l-a examinat.

— E chiar bătrân? l-a întrebat ea pe Itaï. Este foarte uzat?

— Da, a confirmat războinicul. E aproape mort. Poți să-i iei toată uzura și să te îmbraci în ea. Douăzeci de ani. Asta te va face o femeie. Dar va trebui să-i oferi o parte din energia ta. Ți va scurta viața. ai înțeles corect?

— Da, a răspuns micuța ridicând din umeri enervată. Știu cum funcționează. Am trăit în acest trup timp de patruzeci și trei de ani. Nu mă interesează să trăiesc pentru totdeauna. Existența unui copil este irelevantă. I se cere doar să se supună, nu poate face nimic.

Vorbea cu voce de copil, dar cuvintele ei erau cele ale unei femei mature.

— Aș putea păstra suficientă energie pentru a trăi încă treizeci de ani, a spus ea. Va fi suficient. Trebuie să mă gândesc.

S-a retras. Imediat, ceilalți copii au venit în față. Numai oameni. Anabassis și Dolmoss păreau dezgustați de aspectul fizic al lui David.

Cu degetele lor mici lipicioase, copiii au testat elasticitatea pielii medicului veterinar, i-au urmărit conturul ridurilor, evaluându-i

declinul fizic. Evident, el nu era suficient de mare pentru gusturile lor, ar fi preferat un *bătrân adevărat*, un centenar ai cărui ani să-i poată împărtăși. Această achiziție de grup i-ar fi costat mai puțin în energie, i-au explicat ei lui Itai. Nu au vorbit niciodată direct cu David, de parcă ar fi fost doar o marfă, un animal care trebuia să fie tăiat în sferturi.

Un băiat i-a cerut să se dezbrace pentru a putea verifica dacă chiar are *păr cărunt pe corp*. Trebuia să se conformeze. Mulți dintre ei au mângâiat imediat lâna argintie care îi acoperea pectoralii. Acest simptom evident de decrepitudine părea să-i liniștească. Da, era unul cu adevărat vechi, nu un fals.

Ei au declarat că trebuie să discute procedura de urmat, pentru a stabili cine îl va cumpăra. Dacă ar exista mai mulți potențiali cumpărători, ar fi necesar să se efectueze o tragere la sorți, sau teste de eliminare, pentru că David nu avea vârsta necesară pentru a face obiectul unei achiziții colective.

— Când sunt cu adevărat bătrâni, a explicat băiețelul care făcea pe purtătorul de cuvânt, putem colabora cinci sau șase, și fiecare cumpără zece ani, nu ne costă prea mult din punct de vedere al energiei. Dar acesta este încă prea tânăr. Abia vom putea salva douăzeci de ani din carcasa lui.

Pentru a lăsa comunitatea să dezbată în deplină libertate, Itai și David au fost duși într-o altă colibă, depărtată. Avea un tavan atât de jos încât era imposibil să stai în picioare. Au fost nevoiți să stea aproape unul de altul pentru a încerca să-și păstreze căldura corpului.

— La naiba! gemu David. Deci nu răcesc niciodată?

— Nu, a confirmat războinicul Anabassi. Niciodată reci, niciodată calzi. Așa înțelegem că nu au ieșit din pânțele unei femei. Aceasta este și ceea ce îi trădează atunci când caută să se amestece cu cei vii. Ei supraviețuiesc epidemiilor fără să fie bolnavi, iar dacă sunt răniți, rănilor li se închid prea repede. Ei nu mănâncă și nu beau. Sunt doar imitații. Dacă îi ceri zeiței să-ți recreeze soția, cu o creatură de acest fel te vei confrunta. Trebuie să te gândești la asta.

— Totul este gândit, a spus David, încheind conversația.

Au fost treziți de căldura insuportabilă din timpul zilei care a transformat coliba într-un cuptor. Strigăte venite de afară i-au alertat. De îndată ce au ieșit afară, au văzut că copiii se luptau, nu ca să se joace, ci cu înverșunare, cu pietre și bastoane. Se repezeau unul

la altul ca sa se lovească în cap, în fața. Sub impactul bastoanelor și al pietrelor, trăsăturile se deformau ca o minge de lut în care cineva își înfigea degetele. Când *carnea* a cedat, nu a apărut nici-o sângerare. Rana a rămas căscată, ca o tăietură pe o pernă de piele.

David a făcut o mișcare să fugă și să-i despartă, dar Itai l-a oprit.

— Lasă-i să o facă, a spus el. Acesta este modul lor de a face lucrurile. Probabil că Consiliul nu a putut ajunge la un acord. Mai mulți cumpărători sunt în competiție. Oricine iese învingător din aceste jocuri va avea dreptul să-ți cumpere bătrânețea. Trebuie să aștepti și să rămâi vigilent.

S-au așezat la umbră și au luat micul dejun din fructele uscate din proviziile lor. Trei băieți stăteau în apropiere să-i observe. După un timp, au început să imite mișcările de înghițire ale străinilor. David a fost surprins de acuratețea pantomimei, cei trei copii ar fi dat lecții unui actor cu experiență.

— Nu își bat joc de noi, s-a gândit Itai că este mai bine să explice. Se antrenează pentru mai târziu, pentru a putea păcăli oamenii. Când se alătură unui clan, se vor preface că mănâncă pentru a trece neobservați. Alimentele vor fi descompuse în particule elementare de îndată ce intră în gură. Nu au organe, stomac, nimic...

— E în regulă, înțeleg, a spus David, căruia aceste replici, rostite în fața celor în cauză, i-au părut jignitoare.

Și-a îndreptat atenția înapoi spre luptele care continuau în centrul favelei.

Candidații erau declarați eliminați atunci când corpul lor, prea deformat de lovituri, nu se mai putea ridica. I-au tras apoi deoparte, și i-au lăsat acolo, pe nisip, pentru a le da timp să se repare.

David, care nu mai suporta să rămână inactiv, s-a înfășurat în pătura lui ca un beduin și a înaintat spre arenă. O mână i s-a închis brusc pe gleznă, era fetița care îl examinase în detaliu seara precedentă. Puștoaica avea jumătatea dreaptă a feței zdrobită, brațul stâng rupt în trei locuri și cutia toracică zdrobită. Dar cel mai groaznic lucru erau picioarele care păreau zdrobite de un vehicul pe șenile.

Cu toate acestea, ea nu dădea semne de suferință. David se așază lângă ea.

— Am pierdut, oftă ea, e păcat, mi-ar fi plăcut să cresc. Dacă aș fi luat douăzeci de ani de vârsta ta, mi-ar fi dat aspectul unei femei de treizeci de ani. Este o vârstă bună. Nici prea tânără, nici prea

bătrână.

— Care e numele tău? a întrebat David, care a trebuit să facă un efort să-și amintească că nu vorbea cu adevărat cu o fetiță.

— Naomi, spuse fata rănită. Era numele celei a cărei copie sunt. În realitate, zeița m-a făcut mai frumoasă decât modelul meu. Știu, am găsit fotografii. În realitate, era destul de obișnuită, dar părinții ei o glorificaseră în amintirile lor. Erau oameni drăguți, dar triști... mereu triști. Întoarcerea mea nu i-a mulțumit atât de mult pe cât sperau. Așa se întâmplă adesea. Oamenii încearcă să se mintă unii pe alții, dar funcționează doar pentru o perioadă...

— Ce epocă a fost asta?

— Oh! acum aproape cincizeci de ani. Sunt morți de mult. Le-am creat multe probleme. Din moment ce eu nu creșteam, erau forțați să se mute în mod constant înainte de a li se pune întrebări incomode. La început le-au spus vecinilor că am nanism, dar după un timp nu mai era credibil. Când au îmbătrânit, se prezentau drept bunicii mei. Tatăl și mama mea erau morți, au spus ei. Mă primiseră. Le-am încălzit ultimele zile cu prezența mea... genul ăsta de lucruri. Dar ei nu m-au mai iubit. De-a lungul anilor s-au desprins de mine, puteam vedea clar. Așadar, le-am servit ca slujitor – cumpărături, gătit, curățenie... – și, de asemenea, ca asistentă. Când au murit, am fost plasată într-un orfelinat. La prima vizită medicală, doctorul a înțeles că nu sunt om. Apoi am fugit...

În timp ce vorbea, fața ei se reconstitua încet, ca un balon care se umplea cu aer. Era atât fascinant, cât și înfiorător.

Naomi părea amuzată de reacția interlocutorului ei.

— Nu este un miracol și nu este gratuit, a explicat ea. Acest lucru îmi va epuiza rezerva de energie. Să zicem că mă va costa cinci sau șase ani de existență. Fiecare reconstrucție scurtează potențialul nostru de longevitate.

— Și cât este inițial?

— Când părăsim mâinile zeiței, ne bucurăm de o autonomie de funcționare de aproximativ un secol și jumătate. Dar această durată este scurtată de atacurile fizice pe care ni le provoacă cei vii. Am fost adesea ucisă cu pietre și arsă de vie. Odată am fost chiar aruncat într-o groapă plină de câini înfometăți. Nimic din toate astea nu m-a ucis, dar de fiecare dată a trebuit să mă reconstruiesc.

— A fost o existență tristă, nu-i așa? Asta nu te-a convins să fugi de oameni, să stai cu semenii tăi?

— Nu. Cei vii sunt mai interesanți. Ei fac lucruri incredibile, aberante. Ne distrag atenția. E distractiv să participi la toate aceste răsturnări, aceste pasiuni care îi frământă... Semenii mei, după cum le spui, sunt plictisitori. Lăsați în voia noastră, nu avem nici-o dorință, nici-o inițiativă. Suntem făcuți să-i maimuțărăm pe cei vii. Când locuiam cu *părinții* mei, m-am străduit din greu să joc rolul fetei perfecte. Am încercat să mă potrivesc cu imaginea pe care o aveau, a celei căreia îi eram copie. Desigur, această imagine a fost greșită. Ei proiectaseră asupra bietului copil dorințe care erau de fapt ale lor. Îi inventaseră o personalitate care li se potrivea. Când au murit, nu mai aveam de ce să mai fac această comedie, nu mai aveam spectatori. A fost oribil, mă simțeam goală. Acesta este motivul pentru care o forță interioară ne împinge să ne întoarcem printre cei vii. Îmi plac confruntările lor, războaiele lor, luptele lor, înșelăciunile lor... e foarte distractiv, cu ei nu te plictisești niciodată.

Rămase tăcută o clipă, concentrându-se asupra picioarelor ei care se reconstruiau cu mai multă dificultate decât restul.

— Dar nu este distractiv să o faci ca și copil, a continuat ea. Cele mai interesante roluri sunt jucate de adulți. Dragoste, pasiune, sex... Posibilitățile de distracție sunt mai variate. De aceea am vrut să îmbătrânesc. Aș fi putut să experimentez aceste lucruri, să fi jucat alte roluri: femeie fatală, mare amantă, curvă, eroină... M-aș fi putut distra ducând bărbații de nas, devenind concubina unui rege, să-l otrăvesc, să-i iau locul pe tron, să încep războaie, să cuceresc regate... Toate aceste lucruri pe care un copil nu le poate face.

Ea s-a așezat. Rănile ei se șterseseră, își recăpătase un aspect normal. David simți o neliniște curioasă. O vreme, a avut impresia că vorbește cu un demon care locuiește în trupul unui copil, în marea tradiție a exorcismelor creștine. Neavând nici-o intenție să fie crud, a ezitat să-i pună întrebarea care îi ardea pe buze. Naomi părea să-i citească gândurile, pentru că a spus:

— Te întrebi dacă suntem capabili de sentimente, nu? Haide! Nu fi atât de politicos! Imposibil să îți răspund. Mai întâi ar trebui să te întreb, așa cum ar face un computer: *definiți sentimentele!* Am explozii de energie, un fel de scurtcircuite, suprasarcini sau, dimpotrivă, scăderi de tensiune... poate că acest lucru este analog cu ceea ce simt oamenii vii? Aceste capricii energetice înseamnă că mă descurc bine sau prost... dar, până la urmă, și tu funcționezi cu electricitate! Ea este cea care guvernează cel mai mic dintre

schimburile tale chimice. Fără ea nu ai exista. Ești doar o masă de carbon în care intră în joc polaritățile pozitive și negative relaționând pentru a efectua schimburi neîncetate de particule. Singura diferență este că funcționați mult mai puțin bine decât noi.

David nu știa ce să răspundă. Naomi tocmai ridicase problema inteligenței artificiale. La ce nivel de analiză cuantică începe un computer să reacționeze ca o ființă umană?

— Prea complicat pentru mine! a decis el, îndreptându-și atenția înapoi spre lupte.

Această explozie de violență ajungea să-i facă greață. Oricât de mult își repeta că acești copii care se sfâșiau fără milă nu erau copii adevărați, neliniștea lui continua să crească.

Se întoarse în colibă. Itai nu se mișcase.

— Deci, spuse el cu o voce obosită, ai văzut destule?

— Nu credeam că va lua această întorsătură, a recunoscut David. E dezgustător.

— Sunt puternic motivați, asta-i tot. Nu uita că sunt prinși în corpurile lor de zeci de ani. Majoritatea sunt mai în vârstă decât noi.

— Ei spun că s-au plictisit...

— După părerea mea, suferă de prea multă energie nefolosită. Se supraîncălesc. Această energie îi împinge să o consume, dar pentru asta ar avea nevoie de acces la activitățile adulților. Războiul, de exemplu. Cred că totul este pur... mecanic. Nu este nevoie să transformi chestia în filozofie.

Eliminările au continuat până seara, dar David nu era conștient de asta. De fapt, în jurul prânzului, a fost victima unui atac halucinant care l-a rupt de realitate pentru câteva ore. Când și-a revenit, era legat pe podeaua barăcii, cu un căluș în gură.

— Te frământai prea mult, a explicat Itai, și strigai obscenități care riscau să ne sperie cumpărătorii. Boala ta progresează. Ghicitorul nu s-a înșelat. Creierul tău va ceda în curând. Trebuie să încheiem tranzacția în această seară.

Eliberat, David s-a așezat cu greu. Brațul stâng era paralizat și, de la genunchi în jos, nu avea nici-o senzație. Gamba și piciorul lui ar fi putut fi din cauciuc, n-ar fi simțit nici-o diferență. S-a rezemat de pereți despărțitori cât putu mai bine.

— Care a câștigat? a întrebat el.

— O fetiță, răspunse Itai. O anume Dorana. Și-a masacrat toți adversarii. A venit deja să mă întrebe dacă ești treaz. Abia așteaptă să

facă transferul.

— Care este vârsta ei aparentă?

— Șase ani, nu mai mult. S-a săturat să se joace ca o păpușă mică. Îți cumpără douăzeci de ani. Ea a sugerat chiar să mergem până la douăzeci și cinci de ani, dar am refuzat. Te-ar duce înapoi când aveai paisprezece ani, ai arăta ca fiul soției tale! Ar fi ridicol... Dar e lacomă, va trebui să o urmăresc îndeaproape în timpul schimbului, să o deconectez înainte să te reducă la starea de nou-născut. Nu vreau să fiu nevoit să-i cer soției mele să te alăpteze!

A izbucnit într-un râs adânc, pe care David nu l-a apreciat.

Când s-a lăsat noaptea, comunitatea s-a adunat în coliba consiliului. Niciunul dintre copii nu avea nici cea mai mică urmă de vânătăi. Rănile de după-amiază fuseseră vindecate. O fetiță s-a desprins de grup. Păr mic, negru, ten egiptean sau țigănesc. Foarte frumoasă.

Doar l-a privit pe David în ochi și și-a întins mâna.

— Este timpul, a declarat Itai. Ia-o de mână și nu-i da drumul. Vei simți că ești electrocutat. Va fi neplăcut, dar nu-ți face griji, voi fi cu ochii pe ea.

David a ascultat. Palma copilului era transpirată, ca și a lui. A crezut că curentul va curge mai ușor. Apoi un șoc teribil i-a arcuit spatele și a crezut că trupul lui exploda.

— Asta e aiurea! gândi el, trebuie să-mi iasă fum din urechi!

O perdeă neagră i-a căzut pe conștiință și și-a pierdut cunoștința.

Când și-a revenit, se făcuse ziuă. Mâna îi era foarte dureroasă. Palma îi era bandajată.

— Secreția ți-a ars pielea, a explicat Itai, dar se va vindeca rapid, te asigur.

— A mers? se bâlbâi David, atingându-și instinctiv fața.

— Da, spuse războinicul Anabassi. Am probleme să te recunosc. Abia ai păr pe bărbie. De asemenea, ai mult mai mult păr decât ieri.

David se așeză cu mare greutate. Efectele electrocutării îi întindeau încă nervii și fibrele musculare. Și-ar fi dorit să aibă o oglindă, dar barăcile nu aveau.

— Fata era sălbatică, a comentat Itai, a trebuit să o smulg de tine. Era pe cale să te transforme într-un nebun.

— Unde este ea?

— A părăsit tabăra la prima lumină. Este o femeie foarte frumoasă acum. Un adevărat demon. Cred că va încerca să se alăture unei

enclave de coloniști, sunt câteva la marginea deșertului. Bărbații din rasa ta vor muri ca să intre în patul ei!

David și-a dat seama că plutea în hainele lui. Era încă înalt, dar pierduse din grăsimea acumulată de-a lungul anilor. Schimbul îi redase aspectul slab al celor douăzeci de ani. Nu a rezistat nevoii de a-și simți stomacul și a fost uimit să perceapă cu ușurință jocul abdominalilor sub piele.

— Și creierul tău? întrebă Itai.

— Nu mai am migrenă, observă David. Anevrismul a dispărut.

— Deci hai să plecăm de aici. Prezența ta va stârni dorința. Alți copii ar putea fi tentați să-ți fure cei nouăsprezece ani rămași. Am văzut pe unul care nu ar ezita să te ducă înapoi la stadiul de ovule și spermatozoizi.

David se ridică. Sprijinit de Itai, a părăsit coliba. Nu-i plăceau privirile pe care mulțimea copiilor le concentra asupra lui. Lăcomia lor era înspăimântătoare.

— Ignoră-i, murmură Itai, mergi într-un ritm uniform. Dacă ne atacă, nici nu-i vom putea ucide!

Naomi era cea mai ostilă dintre toate. Când David a trecut pe lângă ea, ea și-a întins mâna pentru a încerca să o apuce pe a lui. Itai a împins-o departe cu o lovitură și a scos un vuiet leonin care i-a făcut pe copii să se dea înapoi. Statura și aspectul lui belicos i-au descurajat pe copii să atace, iar David a înțeles că, fără prezența războinicului, copiii nu l-ar fi lăsat niciodată să părăsească tabăra.

A răsuflat ușurat doar când au ajuns în inima dunelor.

— A fost la un fir de păr... se bâlbâi el.

— Da, a confirmat Itai. Din cauza transformării Doranei. I-a înnebunit de gelozie. Toți voiau să devină ca ea. Am crezut că nu vom reuși niciodată.

— Și care este programul acum?

— Ne întoarcem în sat, vei cere să faci din nou testul gândacului. Ghicitorul va fi nevoit să te declare perfect sănătos, așa că Baâb Razak nu va mai putea refuza să ne organizeze o caravană. Mai rămâne doar să punem mâna pe cel mai bun ghid, celebra Nazdrava.

Prezentat în acest fel, părea simplu, dar David se îndoia că va fi atât de ușor.

Nu a durat mult până să-și dea seama că noul său corp îl deranjează. Destul de ciudat, părea prea strâns, ca o îmbrăcămintă nouă, care restricționează libertatea de mișcare și al cărei contact irită pielea.

Cu siguranță, fizic, se simțea într-o formă excelentă. Miile de mici dureri care îl chinuiau de un deceniu dispăruseră. Își recăpătase flexibilitatea, urca pe dune fără să rămână fără suflare, își atingea vârfurile degetelor de la picioare cu vârful degetelor fără să aibă impresia că este echipat cu vertebre lombare rigide ca o grindă de metal, cu siguranță... *Dar era tot.*

Întinerirea avusese efect doar la nivelul organelor, al mușchilor, dar nu avusese niciun efect asupra minții lui.

Unde dispăruse entuziasmul adolescentin pe care-l trăise cândva? Acele izbucniri de entuziasm stupid... Acea revărsare de sevă, acea certitudine absolută că nici-o provocare nu era prea mare pentru el? Îi lipseau, iar absența lor însemna că bătrânul David își cumpărase un articol de îmbrăcămintă care nu mai avea vârsta lui.

El și-a exprimat dezamăgirea lui Itai care pur și simplu a ridicat din umeri.

— Nu mai despica firele de păr, mârâi războinicul. Tocmai ai scăpat de moartea iminentă, asta e tot ce contează. Oamenii rasei tale nu știu să se mulțumească cu lucruri simple, de aceea trăiți înconjurați de mașini din ce în ce mai complicate de care vă saturați imediat.

În sat, au fost întâmpinați de Akenôn, care nu a fost supărat de metamorfoza lui David. Hotărât pragmatic, preotul a declarat pur și simplu:

— Asta e bine, ai avut dreptate, asta va ușura lucrurile.

David s-a dus să ceară un nou interviu cu ghicitorul. De data

aceasta, gândacul a profețit că va muri în douăzeci de ani, așa cum prezisese Itai. Legea fiind lege, Baâb Razak nu se mai putea opune formării unei caravane. Akenôn nu a cruțat cheltuielile și a acceptat fără îndoială cererile domnului probității. Au început prin a aduna hidrodermele, monștri cenușii și placizi, cu profil de hipopotam, dar a căror dimensiune era apropiată de cea a unui mamut.

— Sunt fiare uriașe și lente, a recunoscut Razak. Niciun prădător nu îndrăznește să-i atace. Cocoțat pe spatele lor, nu veți avea de ce să vă temeți de animalele sălbatice care pândesc sub nisip. În realitate, hidrodermele sunt umplute în două treimi cu apă. Ele pot fi privite ca rezervoare vii perfect adaptate vieții în deșert. Când ți-e sete, doar fă asta... Scoțând un pumnal din centură, Razak se apropie de unul dintre pahiderme și îl înjunghie în coapsă. Un jet de apă izbucni din rană ca dintr-o țeavă. Șeful se grăbi să bea din ea. Această sursă improvizată se usucă după aproximativ zece secunde. Rana se vindecă repede, a proclamat el cu un zâmbet triumfător. Nici un robinet de manevrat, nici un plasture de lipit. Totul a fost planificat. Puteți străpunge animalul oriunde. Nu va suferi din asta. Datorită acestor fiare, nu va mai trebui să vă faceți griji cu privire la oaze sau burduri de apă învechite. Este cel mai bun mod de a traversa deșertul. Autonomia unui hidroderm este de o lună. Acest lucru vă va oferi timp suficient pentru a ajunge la Ozataxa, despre care se spune că este o plimbare de cincisprezece zile.

David se încruntă și atinse coapsa animalului, care era presărată cu picături care deja se evaporau.

— Miroase a pișat, a remarcat el.

— Da, recunosc șeful, dar nu are gust. E puțin amar, potolește setea. Te obișnuiești... mai ales când mori de sete.

Șase bărbați din trib s-au oferit voluntari pentru expediție. Treaba lor consta în îngrijirea hidroderme-lor.

Eventual, aveau să servească drept gărzi de corp pentru pământeni.

Disconfortul a apărut atunci când Baâb Razak a vrut să impună un ghid care în niciun caz nu corespundea cerințelor lui Itai.

— Îl vreau pe Nazdrava, el este cel mai bun, a insistat războinicul Anabassi. Și știi bine... reputația sa este bine stabilită. Este un supraviețuitor profesionist, zeii merg alături de el, ținând Moartea la distanță.

Stăpânul probității se zvârcoli între cotierele scaunului său de

bambus, de parcă ar fi suferit de o mâncărime.

— Omongo este foarte bun, a insistat el. Mai serios... Nazdrava este o persoană capricioasă, imprevizibilă. Nu aş recomanda unui prieten ca tine să-l folosească. Şi apoi... şi apoi Nazdrava nu mai este aici...

— Unde este?

— Nu ştiu. Depart, probabil că se îmbată sau cedează în faţa impulsurilor sale sexuale nefireşti.

David era convins că Razak minte. Jena şefului era prea evidentă. Mai mult, această abatere de la filosofia sa a probităţii provocase fără să vrea o reacţie psihosomatică care, în mai puţin de un minut, îl acoperise de urticarie. Veziculele inflamatorii se concentrau mai ales la periferia bijuteriei de oţel fixate între sprâncene şi, cu degetele strânse de cotierele tronului, se lupta să nu cedeze îndemnului de a se scărpinga până la sânge.

Fenomenul s-a domolit după un minut, ca prin farmec, iar Baâb şi-a lărgit zâmbetul. De atunci, a stăruit să laude meritele lui Omongo şi a ignorat protestele lui Itaï. Decizia lui era luată, Omongo sau nimeni!

Solicitanţii au părăsit coliba prost dispuşi.

— Minte, a declarat David. Reacţia somatică l-a trădat, dar a stăpânit-o, nu ştiu cum.

— Şi eu cred asta, mârâi Itaï. Are ceva pe conştiinţă. Acest lucru este ciudat pentru un astfel de Stăpân al probităţii de rang înalt.

— Cred că a scăpat de Nazdrava pentru al impune pe acest Omongo, conchise Akenôn. Probabil unul dintre protejaţii lui. Această poveste a seninătăţii absolute este o farsă care ascunde un trecut destul de umbrit. Biserica a întocmit un dosar despre acest tip, m-am uitat la el. Cu doar cinci ani în urmă, Baâb Razak avea o reputaţie de desfrânare. Organiza lupte de gladiatori şi făcea sacrificii umane. A fost un emulator al lui Caligula sau Vlad Drakul, iar apoi, deodată, a fost atins de har. Îşi respinge haremul, călăii şi devine călugăr.

— S-a văzut deja..., se aventură David.

— Recunosc, mormăi Akenôn, dar oricât l-aş fi observat, nu percep în el această celebră non-dorinţă care este apanajul anahoreţilor desăvârşiţi. Este un truc. Ne-au jucat de la început. Simt miros de înşelăciune fără să pot determina în ce constă şi asta mă enervează!

David aruncă o privire scurtă peste umăr. Trei femei, ocupate să bată mei, îi aruncau zâmbete orbitoare.

— Acești oameni sunt prea calmi, prea drăguți! insistă Akenôn. Ei cântă toată ziua, nici un copil nu plânge, nici un cuplu nu se ceartă. Nu există taverne sau bordeluri, femeile nu se prostituează, bărbații nu fac și nu poartă arme. Crezi ca este normal? Eu nu.

Reacția somatică a lui Razak l-a determinat pe David să fie de acord.

— Este legat de bijuteria încorporată în fruntea lor, acest tip de *tikka*, conchide el. Reacția alergică a fost localizată în jurul acestui lucru. Erupția inflamatorie a fost violentă, dar scurtă. Ceva a absorbit-o instantaneu.

— Greu de întreprins o anchetă, Itai oftă. Va trebui să-l acceptăm pe Omongo ca ghid, iar asta nu mă face fericit. Șansele noastre de supraviețuire vor fi reduse. Drumul către templul zeiței este periculos. Majoritatea pelerinilor mor la jumătatea drumului.

S-au despărțit, într-o dispoziție mohorâtă, promițându-și reciproc că vor încerca, fiecare separat, să obțină informații suplimentare. Ca medic veterinar, David s-a alăturat mahoutilor care îngrijeau hidrodermele și a încercat să înceapă o conversație, nu a reușit, oamenii mulțumindu-se cu considerații generale asupra anatomiei animalelor.

Era disperat să culeagă orice informație când, la căderea nopții, o femeie îmbrăcată într-o mantie de capră cu glugă l-a ademenit într-o pădure de palmieri. Mai întâi a crezut că este o invitație sexuală, dar chipul străineii l-a convins repede de greșeala sa. Nefericita suferea de urticarie purulentă care îi dădea aspectul unei leproase.

— Se spune că ești vraci, este adevărat? gâfâi ea.

— Da, a răspuns David, considerând că nu este necesar să intre în detalii.

— Deci, vă spun adevărul, se bâlbâi femeia. Nu mai suporta, asta nu poate continua. Vă mințim. Nu suntem virtuoși, așa cum susține Baâb Razak, suntem trișori...

— Nu înțeleg.

— Nu mă întrerupe. Nu am mult timp. Trebuie să evităm să fim surprinși. Vă spun încă o dată, înșelăm... E ideea lui Razak. Un truc vândut lui de un vrăjitor. Vezi această bijuterie altoită pe fruntea noastră?

— Da, cred că arată data morții tale?

— Da, dar nu e doar pentru asta. Este un transmițător conectat la creierul nostru. El ne aspiră gândurile rele, dorințele noastre nesănătoase. El ucide în noi toate ideile de violență, de înșelăciune, el este cel care ne obligă să ne purtăm bine. Ne purifică mintea...

— Înțeleg.

— Nu, nu înțelegi nimic! Taci, lasă-mă să termin, timpul se scurge. Când Razak s-a convertit la probitate, a vrut ca oamenii săi să-l imite; ne-a impus acest implant. El a decretat că trebuie să ne ispășim cu toții păcatele și să devenim un exemplu pentru alți oameni. Dar se păcălea singur. Pentru ca implanturile să funcționeze eficient, impulsurile negative pe care le-a absorbit trebuie să fie transferate altcuiva.

— Ce?

— Da, da, nu pot pluti în aer. Ar ajunge să contamineze pe toată lumea. Ar fi un fel de ciumă purtată de vânt. Pentru ca procesul de purificare să fie realizat, este necesar ca aceste gânduri rele să fie transferate într-un țap ispășitor. Un organism viu, în care vor rămâne prizoniere.

— Un animal? Adică ai implantat un receptor într-un animal pentru a prelua dorințele tale nesănătoase sau periculoase?

Străina făcu un gest neputincios.

— Am încercat, a oftat ea, dar nu funcționează cu animale. Creierul lor nu este adaptat, le omoară. A trebuit să decidem să angajăm oameni. Prizonieri, adversari politici, oameni pe care Baâb Razak îi consideră dușmani... și, de asemenea, toți cei pe care gândacul divin îi arată că sunt destinați morții iminente. Baâb afirmă că sunt inutili, o povară pentru comunitate și că, în acest fel, măcar servesc unui scop.

David a luptat împotriva indignării. Interlocutoarea lui i-a făcut semn să se aplece, pentru că se apropiau două santinele. Nu au mai vorbit până când gardienii au plecat.

— Vrajitorul a implantat câte un transmițător fiecărui locuitor al acestui sat, șopti ea. Receptorii au fost implantați în condamnații care sunt deținuți în închisoarea subterană săpată sub palat. Din păcate, întrucât prizonierii nu sunt suficient de numeroși, cei mai mulți poartă două sau trei implanturi, așa că gândurile rele ale mai multor indivizi se adună în ei. Îi face nebuni și periculoși. Teribil de periculoși.

— Vrei să spui că există o închisoare aici, sub picioarele noastre? a

insistat David.

— Da. O închisoare secretă, plină de bărbați și femei pe care impulsurile noastre vicioase și criminale i-au transformat în monștri. Trebuie să-i ținem în lanțuți ca să nu se arunce unul asupra celuilalt să se violeze sau să-și taie gâtul. Suntem virtuoși doar pentru că ei își asumă viciile pentru noi. Înțelegi?

— Cred că da. Asta se întâmplă de mult timp?

— Zece ani. De când Baâb Razak s-a convertit. Întrucât nu a putut să-și reprima pofta de mâncare, a venit cu acest truc. Îi permite să fie pur fără a fi nevoit să lupte împotriva demonilor săi. Altcineva o face pentru el. El joacă rolul omului sfânt în timp ce un om nefericit se luptă în iad.

— Un transfer, nu?

— Da, datorită acestor implanturi deghezate în bijuterii.

— Dar de ce îmi dezvălui toate astea? sunt doar un strain...

— Am auzit că o cauți pe Nazdrava, este adevărat?

— Da.

— Eu o cunosc. Este sora mea. Tu și prietenii tăi nu păreți să știți că Nazdrava este o femeie. Razak ia ordonat să se supună implantării pentru a se purifica. Ea a refuzat, pentru că este mai curajoasă decât mine. Razak nu a tolerat-o. I-a ordonat călăului să transplanteze un receptor în ea și s-o închidă într-o celulă. Pe ea Razak își descarcă gândurile rele, pentru răzbunare, presupun. Tu... nu ești ca noi, poți să încerci ceva, să o faci să scape... Deci, ea va scăpa de acest iad și vei avea cel mai bun ghid care să vă ducă la sanctuarul zeiței.

A avut un fel de spasm și a căzut în genunchi. Cedând în fața mâncărimii, a început să se scarpine. Foarte repede unghiile i-au săpat brazde însângerate pe obraji.

— Este pentru că mă împotrivesc puterii implantului, suspină ea. Acest lucru se întâmplă atunci când fluxul de aspirație este blocat. Ceea ce tocmai v-am dezvăluit este asimilat de către emițător unui gând rău. De la începutul conversației noastre, a încercat să scape de el, să mi-l scoată din minte. În timp ce insist în luptă, el mă pedepsește cu această iritație.

— Dar de ce consideră că acest lucru este un gând rău, deoarece este adevărul exact?

— Ești prost? Acest lucru este rău pentru că este împotriva intereselor liderului nostru! Trebuie să plec... mă doare prea mult. Mă numesc Ivana, sunt soția olarului. Spune-le prietenilor tăi despre

propunerea mea... dacă te hotărăști să o lași pe sora mea să scape, mergi mâine la magazin și cumpără un borcan. Ne vom întâlni aici la căderea nopții. Îți voi arăta cum să intri în închisoarea subterană.

A fugit, abandonându-l pe David în mijlocul tufișurilor.

Tânărul a pufnit înainte de a se alătura însoțitorilor săi în cortul care le fusese repartizat lângă incinta hidrodermelor. Akenôn și Itai își omorau timpul jucând tarkloss, o variantă de șah în care pătratele erau de trei culori, ca și piesele, ceea ce creștea potențialele dificultăți de zece ori. Se grăbi, cu voce scăzută, să le spună ce spusese Ivana.

— Am bănuț astă! a triumfat Akenôn. Știam că suntem păcăliți! Acest Razak este un ticălos, un ipocrit! S-a convertit doar la suprafață, în realitate, a reușit să omoare pe cineva în locul lui... de îndată ce mă întorc pe Pământ, voi anunța Biserica. Această tehnică de transfer merită să fie studiată îndeaproape. Cu siguranță putem scoate ceva din asta...

După cum era planificat, David și tovarășii săi s-au dus a doua zi la olar, un om de șaiszeci de ani care lucra la roată, cu mâinile lipicioase de lut. Ivana se ocupa de expoziție, aranjând borcane, oale și căni în ordinea mărimii. David a apucat o grămadă de castroane în timp ce Akenôn și Itai l-au înconjurat pe meșter, astfel încât i-a fost imposibil să-și urmărească soția.

— Bine, respiră tânărul. Suntem gata să eliberăm pe Nazdrava. Va trebui să luptăm? Câți gardieni sunt la intrarea în închisoare?

— Închisoarea nu este monitorizată, a scăpat Ivana. Nu este util, cine ar vrea să se aventureze în acel iad? Și atunci nimeni nu vrea să-l displacă Razak... În plus, să spun adevărul, tehnica de transfer ni se potrivește tuturor.

— Ce vrei să spui?

— Oh! e simplu, înainte de convertirea sa, Baâb Razak s-a purtat ca un tiran, populația era la cheremul capriciului său. A practicat dreptul de cuissage^{13}, a intervenit la ceremoniile de nuntă pentru a cere ca viitoarea mireasă să fie deflorată... chiar și mirele! Când era beat, intra la întâmplare într-o colibă și viola pe oricine putea pune mâna, apoi dădea foc casei. Când recoltele erau proaste și o epidemie decima turmele, practica sacrificii umane... în principal copii. Ne era frică de el. Trăia înconjurat de o mână de soldați a căror cruzime nu avea nimic de invidiat. Când s-a convertit... și i-a cerut vrăjitorului să pună în funcțiune sistemul de transfer, toate acestea s-au oprit, în decurs de o săptămână a devenit blând ca un miel. De aceea suntem

complicii lui. Nimeni nu vrea să-l vadă revenind la felul în care era înainte. Înțelegeți?

— Da. Dar nu asta se va întâmpla dacă o eliberăm pe Nazdrava?

— Da, din moment ce este conectat la ea... De aceea îi vom implanta receptorul pe o altă creatură. O drochga.

— O ce?

— Un fel de porc. Va suferi impulsurile lui Razak în locul surorii mele. Nu va supraviețui mult, dar ne va da un răgaz de o săptămână.

— Vei profita de asta pentru a scăpa?

— Da. O să mă iei cu tine. Nu spune nu, vei avea nevoie de mine să o veghez pe Nazdrava și să o pun din nou pe drumul cel bun. Nu vă faceți iluzii, vom dezvălui un monstru. O femeie pervertită, otrăvită de gândurile lui Razak. Va fi nevoie de timp pentru ca ea să se detoxifice și până când va scăpa de fanteziile liderului nostru iubit, va rămâne periculoasă. Nu putem avea încredere în ea. Va trebui să o ții legată, să nu cedezi niciodată rugămintelor ei și să te ferești de trucurile ei.

— Și cât timp îi va lua să-și recapete adevărata personalitate?

— Nu știu. Două săptămâni... poate mai mult. Îi voi da niște porțiuni care îi vor grăbi recuperarea, dar nu vreau să te mint. Este posibil să rămână nebună, sau chiar să creadă că este Razak. Un transfer prelungit ajunge să modifice personalitatea condamnatului care servește drept receptor.

— Bine, vei veni cu noi, dar soțul tău?

— Nu l-am iubit niciodată, e un țăp bătrân cu care am fost obligată să mă căsătoresc.

David nu a căutat să afle mai multe. Situația devenea din ce în ce mai labirintică.

— Ce se va întâmpla când moare porcul instalat în locul surorii tale? a întrebat el.

Ivana își întoarse privirea. Tremura de atacul mâncărimii. Urticaria o acoperea în întregime acum, suferea torturi. Cu cât complotează mai mult împotriva Stăpânului Probității, cu atât mai mult sistemul de transfer încerca să o descurajeze. Dacă dorea ca durerea să dispară odată cu pustulele, trebuia să nu mai reziste, să se predea fluxului purificator care să-i îndrepte gândurile rele spre prizonierul responsabil de păcatele ei.

— Odată ce drochga moare, vechea personalitate a lui Razak va reapărea, a recunoscut ea. Nu pot să prezic care va fi reacția lui...

Poate va ordona ca receptorul să fie implantat într-un alt prizonier și atât. Dar este, de asemenea, posibil să fie surprins că a putut să trăiască atât de mult timp fără toate aceste plăceri și să-și reia vechile activități...

— Asta nu-ți provoacă nici-o problemă de conștiință față de tribul tău?

— Nu! Trebuie doar să se revolte! Să-i tăie gâtul! Asta e tot ce merită. Le doresc să aibă curaj...

A trebuit să tacă pentru că o durea prea mult. Dacă ar fi avut trusa medicală, David ar fi putut încerca să o ușureze, dar o uitase la contrabandiștii ilegali când a fugit.

— În seara asta, a strigat Ivana, al cărei chip nu era decât o rană, când răsare luna. Să ne întâlnim la marginea oazei. Acum plătiți pentru ceea ce ați cumpărat și plecați repede.

David a ascultat. Ajutat de Akenôn și Itai, a părăsit prăvălia, cu brațele pline de ceramică care nu-i era de folos.

— Ce credeți? i-a întrebat pe tovarășii săi.

— Va fi dificil, mormăi războinicul Anabassi. Vom putea lua doar un hidroderm în loc de cele trei planificate și va trebui să-l conducem singuri. Sper că o putem face. Să sperăm că creatura nu începe să strige din răspuțeri când o scoatem din incintă, altfel va răscoli tot satul.

— Fără mahouti, a subliniat Akenôn întunecat, înseamnă fără bodyguarzi.

— Exact, spuse Itai. Dar asta sau nimic. În orice caz, ar fi sinucigaș să încerci aventura fără Nazdrava. Ea este singura capabilă să ne conducă la Ozataxa și să ne readucă în viață.

— Dacă mai e în toate mințile! a punctat preotul cu înverșunare.

Au petrecut orele până căderea nopții adunându-și rucsacul cât mai discret posibil. Ivana și-a făcut o apariție pe furiș pentru a le aduce un soporific de turnat în vinul mahouti-lor instalați lângă incinta pahidermelor.

— Prefer așa, a mormăit Itai, mă scutește să îiucid.

David și-a ascuns nervozitatea prost. Placiditatea arătată de anabassi îl exaspera.

— Mă îngrijorează proviziile, spuse Akenôn. Mi-e teamă că nu vom avea suficientă mâncare. Am verificat, nu mai putem pune nimic pe hidrodermul care ne va purta.

Chicotea ca o hârcă bătrână și nu-și găsea locul.

În cele din urmă, soarele a apus.

Prefăcându-se că bea cu mahout, Itai a profitat de ocazie pentru a turna drogul în ulciorul cu vin pe care tocmai îl oferise. Nu a durat mult până ce s-au prăbușit inconștienți. Imediat, cei trei însoțitori au început să-l echipeze pe pahidermul care li s-a părut cel mai docil. Nu era o sarcină ușoară. Numai Itai știa să înhame un palanchin de răchită. David și Akenôn au încercat să-i urmeze ordinele întocmai. Au fost ajutați în această sarcină de placiditatea animalului care s-a mulțumit pe tot parcursul operației să mestece miez de palmier.

— Chiar crezi că acest munte de carne ne va asculta? s-a îngrijorat Akenôn căruia nimeni nu i-a răspuns.

Proviziile constau în principal din pungi cu făină verzuie care, hidratată, avea virtutea de a genera un bulion dulce care suprima excelent apetitului.

Aceste pregătiri terminate, s-au înfășurat în mantii groase de lână pentru a scăpa de vântul înghețat din deșert și s-au așezat la intrarea în incintă pentru a urmări sosirea Ivanei.

Satul era cufundat în întuneric. Nativii, trezindu-se devreme, s-au

culcat devreme.

Ivana ieși din întuneric fără ca ei s-o fi auzit apropiindu-se. O geantă i se legăna la șold.

— Urmați-mă, le ordonă ea. Niciun cuvânt. Intrarea în subteran este în spatele palatului. Vă spun încă o dată, mergem în iad. Fiți prudenți. *Nu vă apropiați de cuști.* Tu, Anabassi, ești puternic. Vei ridica geanta pe care am lăsat-o acolo. Se agita, e normal, are o drochga de trei luni. I-am înfipt o bucată de pânză în bot pentru a-i înăbuși țipetele, dar nu trebuie să zăbovim, nu vreau să se sufoce.

Au ascultat-o fără discuții, dornici să termine totul. Itai, fără efort aparent, a aruncat pachetul voluminos pe umăr și a urmat-o pe tânără. După ce s-au afundat în rețeaua de străzi, s-au apropiat de palat din spate, unde era un tumul la care se vedea un totem zâmbitor. O galerie se deschidea la poalele tumulului și cobora abrupt în subsolul stâncos.

Ivana făcu o scurtă oprire pentru a aprinde lampa cu ulei pe care tocmai o scosese din geantă.

Lampa abia lumina, iar David nu distingea decât un șir de trepte prost tăiate, care dispăreau în întuneric, la șase metri mai jos.

— Nu se aude nimic... a remarcat el.

— E normal, s-a eschivat Ivana. Galerile formează o serie de șicane care amortizează sunetele. Când vom ajunge jos, te vei răzgândi.

De parcă ar fi simțit apropierea pericolului, purcelul se mișcă pe umărul lui Itai.

— Vezi! rânji Ivana. El știe. A simțit mirosul monștrilor. Bănuiește că locuitorii subteranului nu vor ezita să-l sfâșie, așa, din distracție, din singura plăcere de a se juca cu organele lui. Și asta după ce l-au violat, desigur.

David tremura. Ivanei îi plăcea să-i sperie? Citind neîncrederea de pe trăsăturile sale, tânăra a insistat:

— Vom intra în vizuina viciului. Bagă-ți asta în cap! Toate fanteziile, toată murdăria care zăcea adormită în mintea oamenilor din sat a fost absorbită aici. Dorința de a ucide, impulsurile obscene, lăcomia, gelozia, megalomania, totul este acolo. Cu acest preț rămânem puri. Fiți foarte atenți și aveți grijă să nu simțiți compasiune, nu mai este nimic uman la prizonieri. Ei și-au pierdut memoria a ceea ce au fost înainte de a fi înlănțuiți. Sunt căpcăuni, iar dacă te apropii de ei, îți vor smulge ochii, limba... sau penisul!

Ridicând lampa de teracotă sus, luă conducerea coloanei. Trebuiau să coboare vreo sută de trepte înainte de a ajunge jos. Ajuns acolo, David a fost lovit de un miros grețos de murdărie și excremente. După cum anunțase Ivana, traseul galeriei forma șicane succesive. Pe măsură ce treceau de aceste obstacole, mirosul a devenit mai puternic, în timp ce aerul se umplea de vociferări și strigăte de agonie. Părea că, călăii jupuiau zeci de victime de vii. David simțea nevoia să-și acopere fața cu o bucată din eșarfă pentru a scăpa de duhoarea atroce. Avea impresia că Ivana îi aruncă o privire ironică.

Ea nu exagerase, trecând de ultima șicană, au pus piciorul în iad. Camera inferioară, boltită, era plină de cuști în care bărbați și femei, zăceau înlănțuiți. Stând în excremente, erau acoperiți de cruste și răni, păroși, cu barbă, agitați de spasme. Urlând insulte și obscenități, masturbându-se sau mutilându-se, ei prezentau un tablou pe care Dante nu l-ar fi negat. Nu erau altceva decât amenințări cu moartea, fantezii murdare, gânduri bolnave, strigăte de plăcere...

David a rămas nemișcat, în culmea uimirii. Condamnații îl văzuseră deja și, întinzându-și mâinile prin gratiile cuștilor, încercau să-l prindă. L-au insultat și i-au promis o mie de plăceri interzise... Unii și-au afirmat dorința de a-l sfâșia, alții voiau să-l violeze până la moarte...

— Vino, a ordonat Ivana, nu trebuie să zăbovim, nu putem face nimic pentru ei. Sunt agitați pentru că, chiar acum, visele sătenilor le sunt transmise prin implanturi. Prin urmare, sunt nevoiți să aibă coșmaruri în locul oamenilor de la suprafață care dorm liniștiți în paturile lor. Nu era momentul ideal să venim aici, desigur, dar nu am avut de ales... Trebuie să o găsim pe Nazdrava înainte să se stingă lampa. Îndepărtați-vă de cuști.

Ea se mișca repede, legănându-și lampa dintr-o parte în alta pentru a-i identifica pe prizonierii înlănțuiți de ambele părți ale criptei. Pe umărul lui Itaï, porcul urla de groază, de parcă ar fi simțit prezența unei haite de lupi.

David a putut să verifice cu această ocazie că toți condamnații erau echipați cu un implant metalic între sprâncene. Erau acolo oameni de toate vârstele, bărbați, femei și chiar foarte tineri. Se mișcau ca nebunii, pradă viziunilor onirice transmise lor de cei care dormeau la suprafață. Somnambuli fetizi, dansau pe o coregrafie de

teroare, asaltați de demoni care nu erau ai lor. David a luptat împotriva greții care l-a cuprins.

— Acolo! strigă Ivana. Este Nazdrava!

Uitând de recomandările de prudență pe care le dăduse bărbaților, s-a apropiat de cușcă nesăbuit. Un fel de fiară cu părul negru, acoperită de murdărie, s-a aruncat în gratii pentru a-i scoate ochii. David a tras-o în spate în ultimul moment, salvând-o de a fi desfigurată. Creatura care se mișca în închisoare ar fi putut aparține unui trib de pitecantropi. Era atât de murdară încât era imposibil să-i distingi trăsăturile. Răcni, arătându-și dinții.

— E sora mea, se bâlbâi Ivana. Trebuie s-o adormim, repede. Țineți lampa. Am aici, în geantă, un vârf de sulită acoperit cu narcotic. Tot ce trebuie să faci este să o înțepi în braț sau oriunde... Otrava o va paraliza pentru o ora. Acest lucru ne va permite să o legăm și să o transportăm în incinta hidrodermului.

Cu mâinile tremurânde, ea a început să scormonească în geantă, în timp ce creatura care se agăța de gratii continua să verse obscenități:

— Târfă! Tu ești! Te recunosc... ți-ai tras-o cu tatăl nostru, nu? Mărturisește! M-a pus să mă pun în patru labe ca să mă ia câinele pe la spate, îl amuza... Și tu, l-ai lăsat s-o facă, la naiba! Nu ai încercat niciodată să mă aperi! Făceai pe prințesa... Am de gând să te omor... O să-ți smulg sânii și îi voi manca!

Ivana tremura atât de tare încât David i se păru prudent să-i ia lanțeta din mâini și să meargă s-o anestezieze el pe Nazdrava.

— Bastardule! țipă ea în timp ce el i-a inoculat otrava de plante. Te voi castra! Îmi voi folosi dinții ca să te transform într-o femeie!

Apoi a căzut dintr-o dată, cu fața în gunoiul care acoperea podeaua cuștii.

— Am... am un *passe-partout*... a icnit Ivana, arătând o cheie cu un decupaj conturat.

David a strecurat-o în lacăt care a răspuns fără tragere de inimă.

— De toți zeii cosmosului! icni Akenôn, făcând un gest de conjurare. Grăbește-te și leagă acest demon înainte să ne facă praf!

— Implantul! protestă Ivana, implantul trebuie îndepărtat. Lasă-mă pe mine, știu cum să o fac.

Și, aplecându-se asupra surorii ei, a început, cu vârful unui cuțit, să smulgă ciudata bijuterie înfiptă în carnea nefericitei femei. După ce s-a terminat, l-a rugat pe Itai să-i aducă porcul. Surdă la țipetele

disperate ale animalului, ia înfipt receptorul undelor cerebrale între urechi. Sângele curgea pe botul creaturii care alergă să se refugieze în fundul cuștii, departe de chinuitorii ei.

— Și tu? întrebă David. Nu-l scoți pe al tău?

— N-avem timp, șopti tânăra. Vom vedea mai târziu. În orice caz, valurile se vor slăbi pe măsură ce ne mișcăm și ne îndepărtăm de sat.

Scoase niște curele din geantă și se strădui să-și lege sora.

Când a terminat, ia pus și un căluș.

Lampa dădea semne de slăbiciune. La gândul că se va trezi cufundat în întuneric în acest pandemoniu, David a simțit cum teroarea îi ridica părul.

— Să ieșim de aici! a lansat Akenôn.

Urcușul a fost lent și anevoios, deoarece corpul inert al Nazdravei le-a îngreunat mișcările. Au ieșit din movilă în clipa în care lampa, după ce și-a consumat ultimele picături de ulei, s-a stins.

— Repede! spuse Ivana nerăbdătoare, către incintă!

Au trebuit să ridice corpul inert al prizonierei lor pe spatele hidrodermului și să-l instaleze în palanchin. Prea numeroși pentru coșul îngust de răchită, fugarii se încurcau unul pe altul. Itai apucă cârligul care constituia principalul instrument de lucru al mahoutilor și ajunsese la scaunul instalat pe vertebrele cervicale ale animalului. Zece înțepături l-au hotărât pe monstru să iasă din toropeala sa. Cu pași șovăitori, a luat calea spre deșert.

— Nu se poate mișca mai repede? gemu Akenôn. În acest ritm, soldații lui Razak nu vor avea probleme să ne ajungă din urmă.

— Vorbești prostii, preotule, șuieră Ivana. De ce și-ar trimite Razak gardienii după noi? Ai plătit frumos pentru asta. Măine dimineață, când vor descoperi absența noastră, va crede că ne-am hotărât să plecăm singuri pentru că mahout erau beți morți și nu am avut timp să așteptăm să se trezească. Nu ne vor căuta. Drochga îi va asigura trei sau patru zile de seninătate. Până atunci, nu va ști că am eliberat-o pe Nazdrava.

— Și când vor descoperi trădarea?

— Atunci vom fi prea adânc în deșert pentru ca el să se gândească să ne urmărească. Prea periculos. Mult prea periculos.

— Și soțul tău? se îngrijoră David.

Ivana a ridicat din umeri.

— Va crede că m-ai sedus și își va cumpăra o altă femeie, mai tânără.

Au tăcut, pentru că simunul începuse să sufle și îi împrășca cu nisip.

S-au înfășurat în haine pentru a nu fi orbiți.

Timp de trei ore, pahidermul a progresat într-un ritm uniform, dând coșului de răchită un balans, care le-a dat rău de mare ocupanților săi. Akenôn vărsă. Nazdrava își recăpătase cunoștința și mormăia insulte sub călușul ei. Apoi animalul a stat nemișcat și și-a blocat rotula pentru a putea dormi în picioare ca un cal. Înțepăturile aplicate de Itaï nu au avut niciun efect.

— Oprește-te! ordonă Ivana. Nu e de folos. Așa funcționează Hidrodermele. Trei ore de mers, trei ore de somn. Dacă-l împungi, nu se schimbă nimic, este în natura lor. Trebuie să așteptăm. Să încercăm să dormim.

— Ar trebui desemnată o santinelă? gemu Akenôn.

— Nu, nu am intrat pe teritoriu ostil, dar mâine va trebui să ținem ochii deschiși.

— Deci există prădători capabili să atace un hidroderm? se întrebă David.

— Din păcate, da! Creaturile cu care ne vom confrunta nu gândesc. Doar își apără teritoriul, punct.

Toată lumea a încercat să adopte o poziție confortabilă, ceea ce s-a dovedit dificil. În ciuda vântului, mirosul lui Nazdrava a rămas neplăcut.

David a moțăit până când pahidermul a început să se miște din nou. Cerul se limpezea. Primul instinct al tânărului a fost să se uite înapoi. Nu mai putea distinge satul, ascuns în spatele barierei dunelor.

— Acolo, înainte, a anunțat Ivana, e o oază. Ultima. Ne oprim acolo. Animalul se va umple și voi profita de ocazie pentru a-mi spăla sora. Este ultimul punct de apă accesibil înainte de deșert. După aceea, nu știu, nu am mers niciodată mai departe. Stai sub baldachin, nu ești obișnuit cu soarele Mémoriana și o simplă insolație te-ar

ucide. Nu bea prea mult, asta te va face doar să te simți mai însetat. Va trebui să te obișnuiești cu lichidul conținut în părțile laterale ale hidrodermului. Nu este apă. De fapt, seamănă mai mult cu urina nesărată, rehidratează, asta e tot ce contează, dar la început s-ar putea să fii bolnav. Așa ca fii atent!

David a observat că urticaria facială a Ivanei se diminua, de parcă distanța ar fi diminuat daunele implantului. Avea pielea maro, buzele groase și pleoapele atât de lăsate încât ochii ei erau reduși la două fante care păreau desenate cu o pensulă.

Oaza a prins în curând contur prin vibrațiile aerului aerului supraîncălzit. Pahidermul s-a oprit acolo din proprie inițiativă și, cufundându-și trunchiul în apa tulbure, a început să pompeze suficient pentru a-și umple rezervele. Ajutat de Itai, David s-a luptat să o *debarce* pe Nazdrava, încă legată și cu căluș. Au așezat-o lângă iaz, lăsând-o în grija surorii ei care a stropit-o cu săpun pudră și, după ce a apucat o perie, s-a apucat să o curețe. De îndată ce călușul a fost îndepărtat, prizoniera a revărsat diverse insulte și obscenități, acuzând-o pe Ivana de cele mai rele practici sexuale.

— Natura fermecătoare! oftă Akenôn. Sper să-și revină curând în fire. Deocamdată, îmi dă impresia că este posedată de Satan însuși. Un exorcism i-ar face cel mai mare bine.

— Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ar ieși din nebunia ei, a spus Itai. Fără ea suntem condamnați la moarte.

— E chiar atât de puternică? mormăi preotul, îndoielnic.

— Da, motivul pentru care a supraviețuit atâtor traversări este că, are un al șaselea simț când vine vorba de pericol. Este capabilă să simtă apropierea unei amenințări cu mult înainte ca aceasta să apară la orizont. Acesta este singurul mod de a face față deșertului. Când vedem fața inamicului, este deja prea târziu. Nazdrava are această putere de anticipare care îi permite să evite zonele periculoase, ambuscadele, capcanele. Un instinct animalic.

— În acest caz, să sperăm că nu l-a pierdut!, conchise Akenôn cu un rânjel de enervare.

Mai obișnuit cu intrigile palatului, agentul Bisericii se simțea inconfortabil în acest mediu natural în care ostilitatea lua forme necunoscute.

După trei săpuneli și tot atâtea clătiri, Nazdrava și-a recăpătat aspectul uman. Era o tânără îndesată, musculoasă, cu un piept mic și o expresie aprigă. Zeci de cicatrici vechi și recente îi striau corpul.

Părul ei, negru ca cerneala, o învăluia ca o coamă. Ura îi distorsiona chipul într-o asemenea măsură încât era imposibil să se stabilească dacă era urâtă sau drăguță. Radia putere și determinare. Ivana a învelit-o într-o pătură pentru a-i ascunde nuditatea de ochii bărbaților.

— Cătea! strigă Nazdrava. Te regulezi cu ei, nu? Ești curvă pentru ei, nu? Nu te-ai schimbat! Cătea! Sunt sigură că preferi Anabassi, din cauza sculei sale mari! Întotdeauna ți-au plăcut orgiile. Din copilărie, cu tatăl nostru și cu frații noștri...

Au trebuit să-i pună călușul înapoi înainte de a o ridica în palanchin.

În timp ce se pregăteau să plece, Ivana l-a tras pe David deoparte și i-a șoptit:

— Nu ar trebui să crezi ce spune ea. Ea exprimă doar fanteziile lui Baâb Razak. Acestea erau genul de gânduri care îi veneau în minte ori de câte ori se afla în prezența unei femei. Trebuie să ai răbdare. Așteaptă să evacueze otrava pe care i-a insuflat-o.

David a aprobat, dar începea să aibă îndoieli cu privire la eventuala revenire a lui Nazdrava. Poate că trecuse de mult de punctul fără întoarcere? Mai mult, a fost surprins de tinerețea extremă a surorii Ivanei. Până atunci, și-o închipuise ca pe o bătrână de patruzeci de ani, cu părul cărunț și pielea îngroșată de arșița soarelui. Un aventurier în retragere, așa cum găseai în Asia, Africa și Amazon. Se înșelase complet.

După ce s-a alimentat, hidrodermul și-a reluat marșul greoi. Nisipul căpătase o culoare roșiatică, foarte *marțiană*.

— Monstrul ăsta știe unde se duce sau rătăcește la întâmplare? Întrebă Akenôn îngrijorat.

— Merge drept înainte, oftă Ivana. Privat de un mahout competent, va ajunge să meargă în cerc.

— Nu pretind că sunt un mahout, se apără Itai. Nu am fost niciodată și, să fiu sincer, aș vrea să mă înlocuiască cineva.

Pe măsură ce tonul a crescut, David a intervenit pentru a restabili calmul. La fel ca tovarășii săi, era foarte îngrijorat de restul călătoriei.

Căldura apăsătoare i-a făcut curând să cadă în toropeală. În spatele palanchinului, Ivana făcea poțiuni pe care își forța sora să le înghită. Aceste amestecuri i-au potolit agitația timp de o oră-două, apoi a reluat imprecățiile, odioase.

Când hidrodermul s-a oprit pentru a doua oară în acea zi, pasagerii n-au simțit dorința să coboare, doar cei care trebuiau să-și satisfacă o nevoie firească, s-au hotărât să apuce scara de frânghie suspendată de telegondolă.

Temperatura atingea limitele tolerabilității.

— Trebuie să bei sucul fiarei, a explicat Ivana. Conține o substanță care face corpul uman insensibil la efectele nocive ale căldurii.

Apucând un burduf, ea s-a cățarat peste marginea coșului și a coborât de-a lungul flancului bestiei pe care a străpuns-o cu o lovitură de cuțit. A ieșit un jet de culoarea urinei, pe care s-a grăbit să-l adune.

— Așa da! anunță ea în timp ce se întorcea la palanchin. Luați câte două înghițituri, ar trebui să vă ofere o ușurare.

S-au grăbit să se supună. David a observat cu uimire că disconfortul lui se risipește. Soarele i se părea acum suportabil. A răsuflat ușurat.

— Să încercăm să dormim, a sugerat Ivana. Hidrodermul va sta aici trei ore, cel mai bine este să nu te îndepărtezi de el.

S-a ghemuit într-un colț al palanchinului și a închis ochii. Ceilalți au imitat-o, cu excepția lui David, care era bântuit de un sentiment rău încă de la începutul escalei.

În timp ce tovarășii săi se abandonau să doarmă la umbra baldachinului care acoperă palanchinul, el a decis să joace de santinelă și s-a apucat să cerceteze împrejurimile.

La început a crezut că este victima unei iluzii optice rezultată din vibrațiile care distorsionau aerul supraîncălzit, apoi l-a cuprins îndoiala.

I s-a părut că, cactușii care jalonau pământul crăpat s-au mutat... că s-au apropiat și chiar au manevrat în așa fel încât să încercuiască hidrodermul. Delira! Era imposibil, decât dacă...

A scuturat-o pe Ivana pentru a-i explica ce se întâmpla. Tânăra se ridică, alarmată.

— Nu visezi, gâfâi ea. Este cu totul posibil. Te-am avertizat. În deșert, nu știi niciodată la ce să te aștepți.

Și-a îndreptat atenția înapoi spre cactuși. Erau de tip candelabru, de trei metri înălțime și ornați cu spini lungi care scânteiau în soare.

— Sora mea mi-a spus despre asta, murmură tânăra cu o voce alterată. Cactuși arcași. Au un simț al teritoriului foarte dezvoltat. Când se simt amenințați, își lansează spinii ca o salvă de săgeți...

Puterea de pătrundere este suficientă pentru a străpunge un om.

David a scuipat un blestem. Auzise de aceste plante, dar nu crezuse niciodată în existența lor.

— Nu știm la ce erau folosiți acești cactuși când vizitatorii din stele au ocupat deșertul, a continuat Ivana. Acum fac parte din acest bagaj în exces abandonat cu mii de ani în urmă. Poate au acționat ca santinele?

— În orice caz, ei fac manevre pentru a ne înconjura, a insistat David. Ce facem? Dacă acești nenorociți ne bombardează cu spini, vom fi transformați în pernute. Baldachinul nu va opri săgețile și nu avem scuturi...

— Nu știu, a recunoscut tânăra. O să o întreb pe Nazdrava.

A încercat s-o trezească pe sălbatica cu părul negru, dar aceasta din urmă a copleșit-o cu insulte și nu a răspuns la niciuna dintre întrebările care i-au fost puse.

Acest zgomot i-a trezit pe Itai și Akenôn din somnolență. David le-a explicat situația în două cuvinte.

— Dacă atacă, am terminat, a declarat războinicul anabassi. Uită-te la acești spini, ei strălucesc prea mult pentru a fi pur pe bază de plante. După părerea mea, cactușii i-au întărit cu săruri minerale luate din sol. Vârful lor trebuie să aibă soliditatea cremenii.

— Trebuie să plecăm de aici! urlă Akenôn. Împunge hipopotamul ăsta murdar să fugim cât mai repede posibil!

— Nu! a intervenit Ivana. Cea mai mică dintre mișcările noastre va fi interpretată ca o amenințare. Dimpotrivă, trebuie să rămânem nemișcați. Poate cactușii se vor îndepărta.

— Hidrodermul va începe să funcționeze din nou în două ore, a subliniat David. Acest lucru ne oferă spațiu de respirație pentru a ne organiza apărarea.

— Pe toți zeii cosmosului! izbucni Akenôn. Și ce vrei să facem? Prima salvă a acestor legume, ne va străpunge cu zeci de proiectile! Vorbești prostii!

— Nu, insistă David, încercând să rămână calm. Ne vom culca pe fundul coșului și ne vom îngrămădi deasupra sacii cu făină din rezerva alimentară. Sunt compacti, groși. Vor fi scuturi bune.

— Exact! aprobă Itai, bună idee! Să trecem la treabă.

Mișcându-se cu încetinitor pentru a nu provoca cactușii-arcași, au mutat pungile pentru a umple coșul. Apoi s-au lipit unul de altul în inima acestui cocon care-i zdrobea și le îngreuna respirația. David

avea sentimentul neplăcut de a fi îngropat de viu sub o alunecare de teren. Ivana s-a lipit de el și amândoi au transpirat împreună într-o atmosferă încinsă, îngroșată de praful de făină.

În ciuda gravității situației, David și-a dat seama că, corpul lui reacționează la contactul cu cel al Ivanei. A simțit o adevărată confuzie, de mult nu i se întâmplase acest gen de accident!

— Acesta este efectul întineririi! a înțeles el. La naiba! dacă mă așteptam...

A încercat să-și atragă atenția de la sânii Ivanei care îi apăsau pe piept, dar nimic nu a funcționat.

Deodată, tânăra a șoptit:

— Nu-ți face griji, este normal... bărbații au erecție mereu înainte de a muri. Este corpul care vrea să-și transmită sămânța pentru ultima dată, înainte de a se sfârși.

— Nu vom muri, a scuipat David. Spinii se vor înfige în sacii de făină fără să ajungă la noi.

— Poate, oftă Ivana. Dar te-ai gândit la hidroderm? Se va trezi plin de sute de săgeți. Chiar dacă rănilor lui se vindecă repede, va avea atât de multe răni încât mare parte din apa lui se va vărsa pe nisip! Fără ea, șansele noastre de supraviețuire vor fi reduse dramatic.

David strânse din dinți. Într-adevăr, uitase de pahiderm! Probabil pentru că bănuise că, grosimea pielii lui îl va proteja de spinii... *Nenorocitul!* gândi el, *biet prost! Am devenit prea tânăr, nu mai gândesc, mă supun primelor mele impulsuri.*

În viitor, ar trebui să se ferească de el însuși și să-și amintească că odată, în vremuri străvechi, a știut să-și folosească simțul critic.

Între timp, se sufoca sub saci; făina i-a umplut nările, făcându-l să vrea să strănute.

Neputând să mai suporte, se lipi de peretele de răchită al coșului. Acolo, profitând de împletitură, încercă să vadă cum evoluează situația. Cactușii se apropiaseră și mai mult, se mișcau încet, folosindu-și rădăcinile ca niște pseudopode locomotorii. Înconjuraseră pahidermul, lovindu-se de el, de parcă încercau să-i evalueze potențialul agresiv. David și-a ținut respirația. Spinii reflectau soarele ca niște ace de tricatat cromate. Erau incredibil de subțiri, puterea lor de pătrundere părea terifiantă.

Cine proiectase astfel de creaturi? Și în ce scop? Vânașe oare dăunători în grădinile stăpânilor lor? Poate că nu au avut niciodată altă funcție decât aceea de a ucide rozătoare, limacși... sau cel puțin

echivalentele lor din spațiul cosmic? Lăsați în voia lor, proliferaseră și vegheau deșertul ca pe o grădină imensă a cărei securitate o asigurau...

Mâna Ivanei l-a strâns de gambă.

— Întoarce-te! șopti tânăra. O să fii reperat.

Se retrase și se alătură ei în golul coconului alcătuit din grămezile de pungi de făină. Ea se lipi de el și, apucându-i mâna, i-o puse prin deschiderea rochiei pe sânul ei gol.

— Stai aici! Nu te mai agita, a ordonat ea.

Se simțea ca unui copil căruia i se înmânează o jucărie în speranța de a-l ține tăcut, dar nu putea rezista impulsului de a o mângâia. Uitase cât de bine se simțea. Nu a avut timp să-și împingă explorarea mai departe, pentru că hidrodermul a ieșit brusc din letargie pentru a începe să se miște.

Abia făcuse trei pași, când arcașii-cactuși s-au dezlănțuit, trimițând în aer zeci de săgeți care se desfășurară cu o lacrimă mătăsoasă. David se chinui. Impacturile i-au făcut spasme. Plouând din toate direcțiile, spinii lungi s-au înfipt în saci. Făina compactă le-a absorbit puterea de pătrundere, astfel încât, puțini dintre ei au reușit să le străpungă. Pericolul venea din golurile dintre saci, din acele spații subțiri în care săgețile puteau aluneca. Unul dintre ei a vibrat la trei centimetri de mâna stângă a lui David. Făina care scăpa din sacii spărți a făcut atmosfera irespirabilă. Ivana a început să tușească, David a imitat-o. Între timp, pahidermul și-a continuat drumul, neafectat de sutele de ace înfipte în flancuri.

— Se vor opri, șopti tânăra. Când își vor folosi toți spinii, se vor găsi dezarmați. Vor trebui să aștepte să crească alții, va dura cinci sau șase ore.

Au mai luat trei salve, apoi a revenit calmul. După cinci minute, David a ieșit de pe meterezul sacilor pentru a face bilanțul situației. Cactușii stăteau mult în spatele lor, nemișcați, goi, după ce-și epuizaseră *muniția*. Sacii de făină, coșul, spatele și părțile laterale ale hidrodermului aveau aspectul unei pernuțe formidabile.

— S-a terminat! strigă tânărul, poți să ieși!

Itai fusese rănit la umăr, dar nu-i dădu atenție, Akenôn primise un ghimpe în gamba dreaptă și scâncea de parcă tocmai ar fi fost mușcat de un șarpe cu clopoței.

Nazdrava fusese cruțată. Ivana se aplecă peste coș pentru a examina pahidermul. Se strâmbă.

— A primit peste cinci sute de lovituri, a remarcat ea. Chiar dacă rănilor s-au vindecat deja, a pierdut multă apă. Abilitățile lui de auto-vindecare vor fi slăbite. Hidrodermele nu sunt obișnuite să fie forate astfel. Uite: unele răni sunt prost închise, mai curg... Vor trebui sigilate. Între timp, ajută-mă să scot acești spini, riscă să rănească profund animalul.

Dar o altă problemă se profila deja la orizont. Mulți saci fuseseră spărți, iar conținutul lor fusese aruncat în aer. Ceea ce a redus și mai mult rezervele de hrană.

— Ideea ta a fost o prostie! a năvălit Akenôn, abia ne-am pornit și deja nu mai avem ce mânca! Serios, te felicit!

David nu s-a obosit să răspundă. S-a străduit să îndepărteze spini înfipti în pielea fiarei, respectând instrucțiunile date de Ivana. Imediat ce proiectilul era scos, își punea palma pe rană, astfel încât să blocheze apa în timp ce aceasta se vindeca.

După ce au *curățat* spatele hidrodermei, au fost nevoiți să atace părțile laterale ale acestuia și, pentru a face acest lucru, să opereze la capătul unei frânghii, ca alpiniștii. Animalul, la rândul său, mergea cu aceeași flegmă, în timp ce apa care curgea din pânțele lui perforat, inscripționa o linie întunecată pe nisip, în mijlocul urmelor sale.

Trei ore mai târziu, când fiara s-a oprit din nou, au putut să descalece și să măsoare amploarea pagubelor. Părțile laterale ale hidrodermului erau fleșcăite, jumătate din făină fusese dusă de vânt.

— Cum vom face față unui alt atac de cactuși? strigă Akenôn. Nici măcar nu au mai rămas destui saci pentru a construi un zid împotriva salvelor de spini!

În timp ce tăcerea se prelungea, Ivana spuse:

— Nazdrava va găsi o soluție, va ieși în curând din delirul ei. Trebuie să așteptăm până atunci. Să ne întoarcem pe pași nu se pune problema. Ar trebui să ne confruntăm cu cactușii arcași ai căror spini au crescut deja înapoi.

Akenôn a plecat mormăind, iar masa a fost pregătită într-o tăcere încărcată de ostilitate. Bulionul avea gust de rumeguș, dar David se forță să-l înghită, repetându-și că ar putea muri de foame în foarte scurt timp și că ar fi fost greșit să facă mofturi. Totul depindea acum, de Nazdrava care moțăia în colțul ei și părea mai puțin generoasă în insulte.

— Este un semn bun, a confirmat Ivana. Fanteziile lui Baâb Razak

se evaporă. Va deveni din nou ea însăși. Cred că nu își va aminti nimic, va fi ca și cum ar fi ieșit dintr-o comă.

David avea impresia că nu prea credea ceea ce spunea. Și-a întors atenția către Nazdrava. Era, în felul ei, o femeie frumoasă. Una dintre acele frumuseți războinice care alimentează visele fanilor *fantasy*. Un fel de Amazoană care îi enervează pe bărbați cu aroganța ei și cu darurile ei particulare. Totuși, se temea că șederea ei în închisoarea Stăpânului probității a stricat-o, i-a diminuat... Ivana a înțeles greșit privirea lui David. Ea a oftat:

— Știu, e mai atrăgătoare decât mine. Mereu a fost așa. Toți bărbații au vrut-o, dar ea i-a respins pe toți. S-a culcat doar cu tineri... ciobani, în principal, adolescenți, niciodată cu războinici. A plecat de acasă foarte devreme. Nu știm cum a devenit ghid. Fără îndoiala a avut dintotdeauna acest talent... Ea este singura care a vizitat cu adevărat Ozatxa. Ea a câștigat o avere ducând acolo pe toți cei care voiau să-și readucă la viață decedatul, dar a risipit totul pe petreceri absurde, pariuri stupide, lupte de cocoși, lupte de câini, gladiatori... A trăit mereu de parcă urma să moară. ziua următoare. E o persoană... dificilă. Mai presus de toate, nu încerca să o convingi... să o domesticești, ți-o vei face dușman.

Se lăsase noaptea, așa că s-au întors la palanchin. Încă o dată, au fost nevoiți să se strângă împreună pentru a-și păstra căldura corpului.

A doua zi, Nazdrava a ieșit din transă și legăturile i-au putut fi tăiate. După cum prevăzuse sora ei, a pretins că nu își amintește de trista ei aventură, dar David era convins că minte. Se clătina, ca o convalescentă, și părea să aibă mari dificultăți în a-și concentra atenția. Au trebuit să-i explice de trei ori problemele cu care se confruntau. În cele din urmă, a cerut să fie lăsată în pace, apoi și-a petrecut restul zilei în compania surorii ei, încercând hainele pe care Ivana le adusese pentru ea. Odată îmbrăcată, s-a certat cu Itai, căruia i-a reproșat că nu știe să conducă un hidroderm. Anabassi i-a cedat de bunăvoie.

— Femeia asta are diavolul în cap, mârâi războinicul, așezându-se lângă David. Ea nu iubește pe nimeni, începând cu ea însăși. Nu cred că îi pasă nici de viața ei. În acest caz, este regretabil.

— Da, a oftat veterinarul. Este un personaj curios.

— Ai grijă, șopti războinicul, te-a zărit.

— Ce vrei să spui?

— Ești tânăr, aproape un copil... Evident, îi place carnea proaspătă. Dar stai departe de ea. Am un sentiment prost. S-ar putea foarte bine ca demonii lui Baâb Razak să nu fi părăsit creierul ei. Spune-ți că dacă te culci cu ea, te vei culca și cu stăpânul probității și nu cred că vrei asta.

— Îți poți clarifica gândurile?

— Akenôn mi-a spus că Baâb Razak, înainte de convertirea sa, avea obiceiul de a-și emascula iubiții după ce s-a bucurat de trupurile lor.

Au lăsat-o acolo, David neavând chef pentru acest stil de conversație masculină.

În cele trei zile care au urmat, Nazdrava și-a respectat reputația, dejucând sistematic capcanele întinse pentru ei de deșert. Datorită

mirosului său, hidrodermul a reușit să evite de două ori teritoriile siniștrilor arcași-cactuși. Al șaselea ei simț era foarte real, l-a folosit pentru a ocoli zonele de nisip mișcător pe care David și tovarășii lui nu ar fi fost în stare să le localizeze. Cu toate acestea, dacă cunoștințele sale despre deșert erau grozave, Nazdrava nu părea talentată să stabilească relații cu semenii săi. Era o femeie taciturnă și brutală care, în timpul meselor, se izola pentru a mânca. Vorbea doar cu sora ei și niciodată prea mult.

— I-am explicat că ție îți datorează evadarea din închisorile lui Baâb Razak, a dezvăluit Ivana într-o seară, când era singură cu David.

— Și ce dacă? întrebă tânărul.

— Ea nu a înțeles la ce mă refeream. Își imaginează că a intrat în comă după o ședință de băutură... Își reduce confuzia la o mahmureală severă. Nu știu dacă spune adevărul. Uneori simt că altcineva mă privește prin ochii ei.

— Cine?

— Razak. De parcă este încă în ea. Nu pot să nu cred că i s-a blocat în cap când am scos implantul.

David nu era departe de a presupune același lucru, dar a simțit nevoia să o liniștească pe tânără.

— E tulburată, atâta tot, spuse el fără convingere. Poate că îi este și rușine de ceea ce a fost forțată să experimenteze. Aceste fantezii, această plăcere perversă, toate astea...

— Poate, da, oftă Ivana. Sunt nebună, inventez lucruri.

Și s-a lipit de David, care a simțit privirea batjocoritoare a lui Akenôn asupra lor.

Două zile mai târziu, Nazdrava părea mai nervoasă decât de obicei. Stând pe gâtul hidrodermei, cerceta orizontul și părea să fie îngrijorată de culoarea cerului care devenise lăptoasă. Adulmecă cu înțelepciune, ca și cum ar fi detectat brusc un miros neplăcut care a scăpat oamenilor obișnuiți.

În cele din urmă, se întoarse spre tovarășii ei, părând sumbră.

— Se formează o tornadă de nisip, a explicat ea. O s-o încurcăm.

— Va trebui doar să ne împachetăm în palanchin și să ne ascundem sub păturile noastre..., sugeră Akenôn proteste.

— Nu știi ce spui, preot mic! rânji Nazdrava. Acesta este un vârtej ofensiv, nu o tornadă naturală. Ne va ataca, pentru că ne consideră intruși. Va transporta nisip și pietre care se vor învârti cu o viteză

atât de mare încât ne vor jupui de vii. Auzi? Vântul ne va rupe pielea și mușchii, înainte de a ne împrăști oasele. Va fi ca și cum cineva te decojește. Se numește strangulare și, de obicei, nimeni nu-i supraviețuiește.

— Ce trebuie să facem? a intervenit David. Și cum să protejăm hidroderma?

Nazdrava a ridicat din umeri.

— Animalul nu se teme de nimic, a fost construit pentru a rezista unor asemenea atacuri. Își va închide ochii, își va sigila orificiile naturale și va aștepta ca tromba să se îndepărteze. Tornada abia dacă îi va subția pielea cu un inch. Nu este la fel pentru noi. La următoarea oprire, va trebui să coborâm, să săpăm gropi și să ne îngropăm cât mai adânc.

— Și cum vom respira?

— Folosind țevi de bambus, rugându-ne ca nisipul să nu le umple, altfel sufocarea este garantată. Am fost avertizați. Acum trebuie să sperăm că tromba nu ne atacă înainte ca hidrodermul să se hotărască să se oprească.

— Nu-i poți ordona să se oprească? se întrebă Akenôn. Credeam că știi cum să-i conduci!

— Nu poți opri un hidroderm spuse tânăra pe un ton scurt. Cel mult îi putem arăta traseul de urmat. Acest animal se supune unui ritual biologic care nu variază niciodată. Merge drept înainte, se oprește apoi pornește din nou, fără să-și facă griji pentru nici-o direcție. Este un singuratic care trăiește o mie de ani. Încearcă să-și găsească drumul doar când îi este sete, așa că începe să caute un punct de apă. Dar, în mod normal, acest lucru se întâmplă doar o dată pe lună. Nu pot să-i ordon să se oprească. O va face într-o oră, nu înainte. Dacă avem noroc, tromba nu ne va ajunge din urmă până atunci.

Akenôn se așeză din nou. Frica și furia se luptau pe chipul lui.

Puțin mai târziu, David s-a apropiat de Nazdrava.

— La ce se foloseau trombele de nisip?

— Nu știm, oftă tânăra fără să-și ia ochii de la orizont. Se presupune că acestea au fost pur și simplu un proces de curățare destinat curățării fuzelajului navei spațiale. Un fel de șlefuire care a îndepărtat petele de rugină. Walkers au lăsat acest instrument în urma lor. De atunci, trombele de nisip rătăcesc prin deșert, căutând ceva de curățat. Poate că nu au nici-o ostilitate față de noi. S-ar putea

să ne vadă ca niște obiecte care au nevoie de o curățare bună! Vă spun din nou, acestea sunt doar presupuneri. Nimeni nu a înțeles vreodată tehnologia Walker. Acum lasă-mă și alătură-te celorlalți și ajută-i să se pregătească. Adunați lopeți, pături și materiale pentru a face țevi.

David nu a insistat.

O tăcere încordată domnea în gondolă. Apropierea trombei se manifesta printr-un bâzâit asemănător cu cel produs de un roi enorm de albine. Akenôn se înfășură nervos în trei pături.

— Nu va ajuta la nimic, i-a spus Itai. Vârtejul de nisip le va decoji în mai puțin de treizeci de secunde. Acum vreo zece ani, am întâlnit un bărbat care supraviețuise trombei. Îi speria pe copii. Toată pielea îi fusese ruptă. Arăta ca o mumie. Când a venit să cerșească într-un sat, oamenii au aruncat cu pietre în el. A ajuns să se arunce de pe o stâncă.

Bâzâitul venea și pleca, apropiindu-se și depărtându-se. Îi amintea lui David de sunetul unui șlefuitor electric pe o foaie de metal.

Ivana apucă mâna tânărului și o ținu strâns. Frica îi decolora fața.

Hidrodermul s-a liniștit în cele din urmă. Avertizat de instinctul său de iminența pericolului, și-a băgat trompa în gură, coada în anus, apoi a închis ochii. Nazdrava apucă scara de frânghie și coborî repede la nivelul solului. Toată lumea s-a grăbit s-o imite. Apucând una dintre lopeți, le-a arătat călătorilor cum să sape un adăpost.

— Cel mai bine, a explicat ea, este să te îngropi într-o poziție verticală, astfel încât să oferi mai puțină tracțiune.

Nu erau suficiente lopeți pentru toată lumea și asta nu făcea decât să sporească tensiunea din cadrul grupului. David a decis să facă o singură gaură pentru Ivana și pentru el. A săpat, surd la protestele lui Akenôn, care îl acuza că a luat-o razna. Când a terminat, a ajutat-o pe tânără să coboare și apoi i s-a alăturat. Această postură îi aducea aminte de acele morminte antice în care erau îngropați războinici în picioare, cu armele în mâini. A încercat să și-o scoată din minte. Ivana se lipi de el, cu tot trupul tremurând.

— Acoperiți-vă capetele cu o cârpă, le ordonă Nazdrava, și nu lăsați țeava. Suflați în ea foarte tare, la fiecare două minute, pentru a o desfunda.

— Cât va dura asta? întrebă David.

— Nu știu. Un sfert de oră sau o zi întreagă. Nu poți prezice

niciodată. Tromba poate ataca hidroderma sau, dimpotrivă, își poate pierde interesul după trei minute. Bine, destul cu vorba, te voi acoperi.

— Și tu? Cine te va acoperi?

— Nu-ți face griji pentru mine, puștiule, mă descurc singură.

David a întins pătura pentru a forma o glugă care să-i protejeze capul Ivanei și al lui, apoi și-a strecurat bucata de bambus între dinți. Împingând nisipul cu palmele, Nazdrava i-a îngropat, lăsând doar tuburile în afară.

A început așteptarea.

Surd, orb, David trebuia să aibă răbdare. Strâns lipit de Ivana, el și-a amestecat sudoarea cu a ei fără să-i vină în minte niciun gând erotic. Frica i-a monopolizat întreaga ființă.

A pierdut noțiunea timpului. Proasta oxigenare i-a dat o migrenă, tâmpilele au început să-i bâzâie. Dintr-o dată a simțit că ceva trage de bambus pentru a-l smulge. S-a agățat de el. Era tromba care căzuse pe hidrodermă și aspira pietricelele de pe pământ pentru a-și spori puterea de eroziune.

Sub efectul terorii, Ivana a urinat pe David, care abia a observat, deoarece voința lui era concentrată asupra bambusului, de când forța invizibilă încerca să i-l confiște. Dacă reușea, s-ar fi sufocat cu gura plină de nisip.

Din fericire, atacul nu a durat mai mult de o oră. Nazdrava a venit să-i elibereze, era acoperită de praf galben.

— Ne merge bine, oftă ea. Hidroderma nu a avut de suferit. Acum că tromba a curățat-o și a catalogat-o, nu o va mai ataca. Asta e, nu mă întreba de ce.

David a ajutat-o pe Ivana să iasă din gaură. Pahidermul pierdea sânge și apă din mai multe răni care deja se închideau.

— Să ne grăbim, spuse Nazdrava nerăbdătoare. Să urcăm în palanchin înainte ca această creatură să înceapă din nou să se miște.

Murdari și prost recuperați din emoții, călătorii s-au înghesuit între pereții nacelei.

În aceeași noapte, Nazdrava a avut primul atac de somnambulism.

Itai a surprins-o când, înarmată cu un ciocan, se pregătea să introducă un țăruș de oțel în măduva spinării hidrodermei pe la joncțiunea vertebrelor cervicale, ceea ce ar fi avut ca efect paralizarea animalului în mod definitiv!

Războinicul Anabassi a reușit să-și smulgă arma doar după o confruntare confuză în timpul căreia Nazdrava aproape că i-a rupt clavicula stângă. Dându-și seama că nu va reuși să o facă să asculte rațiunea, a legat-o cu o curea de piele.

David, Ivana și Akenôn s-au ridicat, alertați de strigătele luptătorilor.

— Pe zei! găfâi Itai, era pe cale să omoare hidrodermul! Ea urma să-i străpungă craniul, așa cum fac mahoutii când își pierd controlul asupra fiarei lor. Era echivalent cu a ne condamna la moarte.

— E nebună! strigă Akenôn. Transferul i-a prăjit neuronii.

— Nu! a protestat Ivana. Este Baâb Razak. E încă în capul ei. Când doarme, el profită de ocazie pentru a prelua controlul asupra corpului ei... Nu înțelegeți? Ea este bântuită, posedată...

— Ivana spune adevărul, a insistat David. Nu ai observat cum se schimbă uneori aspectul lui Nazdrava? În mai multe rânduri, am avut impresia că mă aflu față în față cu Razak.

— E posibil, oftă Itai. Și Razak vrea să ne omoare.

— Să mergem! Ești delirând! rânji Akenôn. Am scăpat-o de receptorul mental, nimic nu o mai leagă de stăpânul probității!

— Corect, corectă David, dar fanteziile lui Razak erau atât de puternice încât s-au ars pe hard disk-ul creierului ei. Nu vom putea niciodată să scăpăm de el. De îndată ce Nazdrava încetează să se monitorizeze, ei preiau din nou controlul, împingând-o să facă rău.

— Ce rahat! exclamă Akenôn într-un mod foarte ne eclesiastic.

— O voi urmări! a asigurat Ivana cu o voce tremurândă. Voi dormi ziua. Noaptea voi sta de pază lângă culcușul ei. Nu ne putem lipsi de ea, știți bine asta. Este singura care ne poate conduce la Ozataxa. Suntem prea adânc în deșert pentru a ne întoarce. Și niciunul dintre noi nu este capabil să direcționeze corect hidrodermul...

Se bâlbâia, îngrozită că cineva s-ar putea gândi să scape de sora ei.

— Are dreptate, a capitulat Itai, suntem blocați. Fără Nazdrava, hidrodermul se va învârti în cerc până când murim de sete. El face față deficitului de apă, noi nu.

S-a hotărât ca Nazdrava să fie legată de fiecare dată când apunea soarele, dar David era doar puțin mai liniștit, pentru că, în mai multe rânduri, surprinsese privirea lui Baâb Razak în ochii tinerei femei în plină zi.

Cursa s-a reluat. Lui Nazdrava i s-a explicat că suferea de somnambulism patologic cauzat de reziduurile fantasmatică pe care

încă nu reușise să le evacueze.

— Știu, spuse ea brusc, scurtând discuția. Încă îl simt în mine. E acolo, pândește în capul meu. Am depus mult efort să-l țin în lesă, dar este puternic. A locuit cu mine de prea mult timp, crede că e acasă. Nimic nu-l poate disloca, mă tem.

Pentru prima dată de la începutul călătoriei, ea și-a recunoscut vulnerabilitatea, iar David a recunoscut în ea o oboseală care îi era familiară. Nazdrava era la capătul frânghiei. Supraviețuirea îi consumase energia. Mormăielile, brutalitatea, nu făceau decât să-i mascheze slăbiciunea.

A doua zi, au fost opriți de un vârtej de nisip mișcător care aspira tot ce făcea greșeala de a-i traversa perimetrul. Era un vârtej înspăimântător a cărui spirală se scufunda în măruntaiele planetei. Nazdrava l-a văzut doar în ultimul moment și a avut cea mai mare dificultate în a convinge hidrodermul să-și schimbe traiectoria. Fiara, morocănoasă, a trecut la trei metri de puțul de aspirație, apropiindu-se de dezastru. Agățați de coș, călătorii se uitau îngroziți la spirala devoratoare care amenința să-i cuprindă. Suficient de puternic pentru a înghiți o clădire cu zece etaje, ar fi tras imediat pahidermul care se apropia cu o nonșalanță imbecilă.

Întrucât era timpul pauzei, animalul s-a oprit puțin mai departe, refuzând să mai facă un pas.

Dacă vârtejul se mișcă, suntem terminați! s-a gândit David.

În așteptarea unei posibile catastrofe, Nazdrava a ordonat tuturor să evacueze nacela și să caute adăpost în vârful unui deal stâncos, apoi a înaintat spre spirală. David ia urmat exemplul. Flacăra pe care o văzuse dansând în ochii tinerei declanșase în el un semnal de alarmă. Acum se întreba dacă Baâb Razak nu încerca să preia controlul asupra Nazdravei pentru a o convinge să se arunce în puțul de aspirație...

Nazdrava se opri la vreo zece metri de vârtejul nisipos, cu mâinile pe șolduri. Părul ei flutura în vânt ca un fum negru.

— Pentru ce o fi fost chestia aia? a spus David.

Nazdrava pufni, ca un câine care se trezește. A rămas tăcută un minut apoi a spus:

— Era pur și simplu un aspirator de gunoi, a mâncat dărâmăturile, cadavrele, motoarele. Spirala le-a trimis în măruntaiele planetei, direct în focul central care a servit drept incinerator. Walkers l-au folosit pentru a scăpa de materialele radioactive și de reziduurile

contaminate. Când au plecat, l-au lăsat acolo. Era doar o gaură... nu pui o gaură în cala unei rachete!

Vorbea fără să-i arunce lui David nici cea mai mică privire, cu ochii ațintiți asupra abisului care se învârtea.

— Nu te gândești să sari, nu-i așa? s-a îngrijorat David.

De data asta ea l-a înfruntat.

— Ar fi totuși cea mai bună soluție, murmură ea cu o voce obosită. Baâb Razak... E în capul meu, știi? Nu ai nici o idee despre ororile pe care le-a comis acest om. Și trebuie să trăiesc cu el, de parcă aș fi responsabilă pentru asta. Aceste crime, aceste violuri, aceste tort... Acest gunoi, mi l-a îngrămădit în creier ca să scape de el, să-și recâștige virginitatea. Sunt gardianul murdăriei lui. O groapă, da, asta a devenit creierul meu, o groapă. Ivana este drăguță, dar se amăgește când își imaginează că voi uita în cele din urmă. Transferul este unidirecțional, de la emițător la receptor. Nu se poate returna coletul expeditorului... Când este livrat, rămâne livrat.

A tăcut. Diametrul vârtejului se micșora, ca și cum fenomenul se apropia de epuizare.

— Vârtejul nu a găsit nimic de evacuat, a comentat Nazdrava, se va opri. Va trebui să fii atentă când hidrodermul pornește din nou, vibrațiile de la pașii lui îl vor reactiva.

A dat înapoi. Încruntată, l-a examinat pe David din cap până în picioare.

— Nu ești tânăr cu adevărat, nu-i așa? a spus ea. Ochii te trădează. Ți-ai schimbat bătrânețea cu o doză bună de energie, nu?

— Da, a recunoscut David. Muream.

Nazdrava dădu din cap. Ea păru să ezite, apoi spuse dintr-o răsuflare:

— Sora mea mi-a explicat că te duci la Ozataxa să-i ceri zeiței să facă o copie după soția ta... E o idee proastă, crede-mă. Vei fi dezamăgit. Toți sunt dezamăgiți. Ar fi bine să te căsătorești cu Ivana, e o fată drăguță care a avut ghinion și are afecțiuni pentru tine. Amintirile pe care le ai despre soția ta sunt deja în evoluție și distorsionează. Fără să fii conștient de asta, vei minți zeița, iar ea va crea o creatură care nu va avea nimic de-a face cu cea care ți-a fost însoțitoare. Te vei afla față în față cu o străină sau o marioneta locuita de ticuri care îți va reda mereu aceleași schițe. Crede-mă, știu despre ce vorbesc. Am însoțit atât de mulți oameni acolo. Odată trecute primele clipe de bucurie, au părut posomorâți când și-au dat

seama că au adus înapoi un străin. O creatură aspră... Amintirile tale te vor trăda, indiferent ce faci.

— Sunt foarte recente! protestă David, cuprins de suferință.

— Sunt deja prea vechi, răspunse Nazdrava. Fața ei nu va fi chiar la fel, vocea ei va fi diferită... vei vedea. Memoria ta lucrează pentru a-i remodela imaginea, fără știrea ta. O îmbunătățește... cel puțin așa își imaginează ea!

S-au înfruntat, ca într-o confruntare fizică. David a simțit brusc că Nazdrava încerca să-i spună ceva important. Deodată, tresări, uluit. Se bâlbâi:

— Stai... vrei să spui... că tu ești o copie?

— Ți-a luat mult timp! rânji Nazdrava. Cui crezi că îi datorez longevitatea mea excepțională? Cariera de ghid este scurtă. Puțini supraviețuiesc dincolo de trei călătorii. Cel mai adesea, mor când ajung la zidurile Ozataxai. Nu am făcut excepție de la regulă... doar că mi-am folosit ultimele puteri pentru a mă târâi la picioarele zeiței, s-o implor să mă dubleze. Sunt propria mea creație, bazată pe imaginea ideală pe care o aveam despre mine... Și de fiecare dată când am murit, am făcut ca zeița să mă îmbunătățească.

— Am crezut că copiile sunt nemuritoare sau aproape...

— Nu, ne închidem când ne-am epuizat energia. Și crede-mă, cheltuim multă energie când vine vorba de supraviețuire în deșert. Nu am fost întotdeauna la fel de pricepută să evit capcanele de nisip. Am învățat pe calea grea. Cactușii m-au ciuruit, tromba m-a zdrobit atât de mult încât nu mai aveam formă umană, vârtejul m-a târât atât de adânc în măruntaiele Pământului, încât mi-a luat un an de eforturi neîntrerupte pentru a reveni la suprafață. Toate aceste încercări m-au făcut să consum multă energie... atât de multă energie încât eram muribundă de fiecare dată când ajungeam la Ozataxa. Am avut atunci o singură soluție, să ingenunchez la picioarele zeiței și să o fac să mă dubleze încă o dată. De fiecare dată, am rafinat imaginea mentală pe care o aveam despre mine, încercând să o fac mai puternică, mai frumoasă, mai rezistentă. Așa cum mă vezi, sunt a cincea copie a celei care a fost adevărata Nazdrava și care a murit acum zece ani, la prima traversare a deșertului. Era doar un copil arogant care voia să se impună tuturor. Nu a rezistat.

— Ivana știe?

— Nu, și îți interzic să vorbești cu ea despre asta. Lasă-i iluziile ei. Dacă aș fi fost o femeie adevărată, nu aș fi supraviețuit niciodată

transferului pe care mi l-a impus Baâb Razak. Majoritatea prizonierilor mor după șase luni. Se mutilează, mușcându-și venele de la încheieturi pentru a pune capăt calvarului lor. Dacă am rezistat mai bine decât ceilalți, este pentru că nu am organe. Cicatricile care îmi împânzesc corpul, le-am cerut de la zeiță, pentru a-mi face personajul credibil, pentru a oferi celor care m-au angajat imaginea de aventurier. Vai, fanteziile lui Baâb Razak s-au hrănit cu energia mea, s-au întărit, slăbindu-mă... Sunt atât de obosită încât nici nu sunt sigură că sunt capabilă să te duc la porțile orașului fantomă. Facultățile mele se diminuează; Chiar acum, aproape că am aruncat hidrodermul în vârtej... Razak continuă să se hrănească cu mine. În fiecare noapte îmi fură o cantitate de energie.

— Dar de ce?

— Pentru a-mi transforma corpul. Ar vrea să mă remodeleze, să mă transforme în dublul fizic al stăpânului probității. Nu sunt decât un aluat pentru el, un lut pe care încearcă să-l frământa, să-l sculpteze... și când crezi că adorm, mă chinui să-mi mențin forma, să rămân Nazdrava. Dar mă epuizează. Trebuie să demolez ceea ce a construit el. Ieri dimineață m-am trezit cu un penis între picioare. Profitase de neatenția mea pentru a mă transforma într-un bărbat. A trebuit să elimin acea creștere înainte să observați. În fiecare noapte trebuie să duc o nouă bătălie, verificând să nu-mi fi schimbat fața. Este obositor.

David a încercat să-și depășească stupoarea. Cicatricile tinerei păreau atât de reale!

— Dacă aș fi fost cu adevărat umană, a continuat Nazdrava, viața pe care am dus-o m-ar fi îmbătrânit înainte de vreme, iar acum aș avea înfățișarea unei bătrâne de cincizeci de ani. Acest lucru ar fi trebuit să trezească suspiciunea Ivanei, dar preferă să creadă că sunt un personaj excepțional, o eroină. Doar tatăl nostru a bănuit asta, pentru că m-a făcut să înțeleg că nu voia să-i frecventez casa.

— Dar tot ai condus pelerini la Ozataxa, nu?

— Da. Dar nu toți au supraviețuit călătoriei, nici pe departe. Să zicem că mi-am îngropat jumătate dintre clienții mei. Nu o dată mi s-a întâmplat să termin singură traseul, ca să obțin reparații de la zeiță.

— Rezumai ce aveai de gând s-o rogi?

— Da. Îmi construiam o imagine. Mi-am corectat greșelile. Mi-am spus: vreau să fiu așa, așa... Și mi-am vizualizat lucrul în minte ca să prindă contur, ca să se transforme în amintiri. Pentru că zeița

lucrează după imaginile mentale extrase din capul solicitantului.

— Știi. Dar nu a deranjat-o că încă mai trăiești?

— Nu, pentru că eram pe moarte.

— Deci te-ai apropiat de zeiță... ai văzut-o. Cum este ea?

Nazdrava făcu un gest vag.

— O numim zeiță, pentru comoditate, a oftat ea, dar este doar o mașinărie uitată de vizitatori. O minge translucidă din care ies raze de lumină care pătrund în capul solicitantului. Presupun că a avut cândva o funcție specifică, dar nu știu care a fost. Fără îndoială că era ceva utilitar, banal... chiar trivial. Noi suntem cei care i-am dat un alt folos. Mi-am spus de multe ori că funcția ei era de a materializa visele artiștilor... Ști? Să sculpteze imaginile mentale care îi bântuiau. Poate așa pictau și sculptau Walkers?

A tăcut și au rămas uitându-se unul la altul în tăcere pentru o clipă.

— Ce se va întâmpla acum? întrebă David.

— O să încerc să te duc la Ozataxa, spuse tânăra. Dar nu mă voi întoarce cu tine. De data asta mă voi lăsa să mor pentru ca Baâb Razak să moară împreună cu mine. Va trebui să te descurci singur.

— Dar nu vom putea niciodată să direcționăm hidrodermul sau să evităm capcanele!

— Nu va trebui să o faci. Veți avea ocazia să vă stabiliți în orașul fantomă. Aceasta este soluția pe care o adoptă mulți pelerini. Sunt sute de clădiri neocupate acolo, apartamente pline cu obiecte de neînțeles. Dacă ești atent, poți supraviețui. De-a lungul anilor s-a format o comunitate. Jumătate în viață, jumătate dubluri. Încearcă să coexiste pașnic. Nu este întotdeauna ușor. În timp, tensiunile cresc.

— Deci putem locui în Ozataxa? Am crezut că este un câmp de ruine...

— Nu. Orașul este în continuă evoluție. Clădirile sunt transformate. Trebuie să te obișnuiești. Magazinele și apartamentele sunt pline de obiecte bizare care rămân un mister pentru noi. Este recomandabil să fii atent la acest lucru, să nu apeși niciodată un buton, așa, din curiozitate, pentru că ai putea declanșa un dezastru. Este o lume curioasă. Un fel de paradis de nelocuit. Vei vedea.

În cele patru zile care au urmat, au mai avut o singură întâlnire riscantă, un vârtej de o sută de metri diametru care săpase o fântână insondabilă din care scăpau vaporii miezului topit al planetei. De

data asta, Nazdrava a reușit să convingă hidrodermul să-și schimbe traiectoria cu mult înainte de a intra în perimetrul de aspirație.

În zorii zilei a cincea, zidurile Ozataxei și-au arătat siluetele tremurânde prin aerul supraîncălzit.

Apariția orașului l-a deconcertat pe David. Influențat de lectura din copilărie și decorurile *barbare* ale filmelor de aventură, era pregătit să descopere o ruină formată dintr-o încurcătură de temple, coloane mutilate, idoli colosali cu fețele șterse de furtuni de nisip. Pe scurt, un ghiveci *vechi* al unui decorator de la Hollywood, un oraș de carton, exotic și tulburător, peste care sfincșii de piatră ar fi vegheat cu gurile înghețate într-un vuiet etern...

Ozataxa nu a fost nimic din aceste lucruri. În ciuda numelui său cu sunet aztec, nu includea nici-o piramidă dedicată sacrificiilor umane. Era o pădure de forme netede, albe, de o puritate uimitoare. Arhitectura sa s-a bazat pe fluiditate cel mai eteric. Piatra, cu marginile ei ascuțite, fusese interzisă. Acolo predominau globul și elipsa, precum și circumvoluția și proliferarea dinamică.

Lapte, gândi David prosteste. Un gheizer de lapte care izbucnise din pământ pentru a îngheța la patruzeci de metri deasupra deșertului...

O comparație stupidă, dar nu se putea gândi la alta. A numărat în jur de cincizeci de *turnuri*, foarte înalte și ondulate, străpunse de orificii minuscule. *Hublouri!* a crezut el. Între aceste temnițe imaculate înfloreau zeci de cupole de dimensiuni mai modeste. Întorcându-se către Nazdrava, a întrebat:

— Mi s-a spus că orașul se hrănește cu oameni pentru a face case noi, este adevărat?

— Într-un fel, da, spuse tânăra. Cred că Walkers practicau biotehnologia pe scară largă. Deci putem spune că, clădirile din Ozataxa sunt vii. Sunt alcătuite din nano-particule care recuperează siliciul conținut în nisipul deșertului și îl transformă termic pentru a-l transforma într-o varietate de sticlă mai mult sau mai puțin flexibilă. Într-un fel, ei tricotează clădirile din plasă prin plasă,

precum păianjenii țes o pânză. Dar pentru asta au nevoie de energie, motiv pentru care o sug pe cea a oamenilor.

— Deci este imposibil să intri în aceste clădiri fără a risca să fii devorat?

— Calm! Nu este chiar așa de melodramatic! Dar pericolul există, este adevărat. Nu este recomandat să zăbovești în interiorul apartamentelor... mai ales noaptea. Le poți vizita, dar nu dormi acolo. Când apune soarele, nano-reciclatorii ies din pereți pentru a se hrăni cu tot ce pot găsi. Și crede-mă, sunt destui pentru a disocia un corp uman în zece minute, ca piranha.

— Deci casele sunt goale!

— Da, cu excepția câtorva ai căror nano-reciclatori au murit din lipsă de combustibil. Dar aceste clădiri sunt fragile, tind să se prăbușească sau să explodeze. Oamenii care au ales să emigreze în Ozataxa îți vor explica aceste lucruri în detaliu. Majoritatea locuiesc în tabere de corturi în piețele publice.

— De ce zăbovesc în Ozataxa?

— Ghizii lor au murit, la fel ca și hidrodermele... Și atunci traversarea deșertului s-ar dovedi atât de grea încât nu au avut curajul să repete aventura. Dar, în realitate, cred că le este frică să nu aducă dublura defunctului lor acasă, în clanul lor... Ei știu că vor fi arătați cu degetul, că vor fi persecutați. Așa că rămân acolo, între ei, constituind o comunitate separată.

David și-a întors atenția asupra orașului ale cărui forme ondulate arătau ca un miraj. Poate ar dispărea?

— Este adevărat că își schimbă locul? a întrebat el.

— Da, a confirmat Nazdrava. V-am spus deja, aceasta este o creație biotehnologică care evoluează constant. Pereții săi sunt un amalgam de bacterii auto-replicabile și derivați de siliciu. Acest oraș este o movilă gigantică de termite ale cărei pereți sunt plini de nano-organisme invizibile care îl întrețin în mod constant, dar îl și modifică. Acesta este motivul pentru care este încă intact, la mii de ani după ce a fost părăsit de cei care l-au construit. A trăi acolo este, pentru un om, ca și cum ar trăi în inima unui furnicar. Uneori, anumite clădiri dispar, reciclate peste noapte... Orașul începe să se extindă într-o direcție, apoi se retrage, își schimbă direcția, fără să știe de ce. Strategiile sale rămân misterioase.

— Dar este deja foarte extins!

— Da, la un moment dat a beneficiat de o sursă semnificativă de

energie cu și carbon. Nomazii și-au găsit refugiu acolo. Unii cuceritori l-au luat cu asalt și s-au stabilit acolo ca într-un palat.

— Și orașul i-a mâncat!

— Să zicem că i-a reciclat. Energie, materie organică, nimic nu s-a pierdut. Populații întregi au fost transformate în ciment, ca să spunem așa. Au irigat pereții așa cum urcă seva în trunchiul unui copac. S-a născut legenda orașului canibal, care a descurajat triburile răătăcitoare să se stabilească acolo. Dar nu există magie în el, ci doar o tehnologie transformatoare care ne scapă. Totul este reciclat constant. Conceptul de deșeu nu există.

Nazdrava tăcu, căci erau la doar trei sute de metri de poarta orașului. Simetria și unghiurile drepte erau, evident, noțiuni pe care faimoșii Walkers le-au apreciat prea puțin, deoarece arhitectura nu arăta nici-o urmă din ele. Sub soare, meterezele scânteiau ca sideful opalescent. Lumina, străpungând prisme turnurilor, crea zeci de curcubeie care se intersectau, creând o atmosferă magică.

— Pe toți zeii cosmosului! exclamă Akenôn, se pare că totul în jurul nostru a fost modelat din pastă de sticlă în ciuda bunului simț. Nu este un oraș, mai degrabă o caracatiță de cristal!

Era o descriere destul de bună a locului.

Hidrodermul a trecut pe sub un portic apoi s-a oprit în mijlocul unei străzi. David a fost primul care a apucat scara de frânghie pentru a ajunge la pământ. Într-un fel, era dezamăgit. Sperase la ceva mai... pitoresc? Idoli uriași care i-ar fi permis să-și imagineze aspectul fizic al Walkers, de exemplu. În schimb, rățăcea în atelierul unui sticlar nebun! Nimic din ce îl înconjura nu se încadra în niciun tipar. Totul era... străin. Iremediabil altul.

Ici și colo, erau ridicate semne acoperite cu avertismente caligrafiate stângaci.

— Atenție! a descifrat el. Nu intra în clădiri! Nu vizita orașul fără ajutorul unui ghid autorizat. Supraviețuirea ta depinde de asta. Pericolul este peste tot.

Apoi a observat că, pe pereții clădirilor fuseseră pictate numere. Numere, săgeți și inscripții. Una dintre ele proclama: *Birou de ghizi la capătul 2nd Avenue. Noi sosiți trebuie să se înregistreze din motive de securitate.*

Simțea o iritare amestecată cu dispreț față de indivizii pragmatici care murdăriseră pereții acestei arhitecturi enigmatice, concepută de creaturi de dincolo de stele, cu graffiti-urile lor, banalizând-o.

— Să mergem, a oftat Nazdrava, am putea la fel de bine să terminăm cu formalitățile, oamenii de aici pot fi sensibili.

Tânăra, după ce a luat conducerea coloanei, a urcat înapoi *bulevardul* mărginit de stranii caverne vitrate ale căror deschideri se căscau la poalele clădirilor. Erau pline de obiecte necunoscute, fără sens, de care atârnavu cartioane repetând același avertisment: *Nu atingeți!*

David s-a întrebat dacă sunt magazine, afaceri... În orice caz, a recunoscut că este incapabil să determine funcția *mărfurilor* care erau expuse acolo. Asta se mânca? Se purta? Se citea?

Ieșiră pe un loc ocupat de un cort de pânză peticit. Biroul de admitere. Un bărbat cu barbă, corpulent, cu aspect ursuz, le veni în întâmpinare de parcă le bloca calea. Se înmuie când o identifică pe Nazdrava și se așează să noteze numele vizitatorilor într-un registru greoi.

— Numele meu este Abdéram, a spus el. Sunt liderul comunității 2nd Avenue. Dar există și alte clanuri... Dacă plănuiești să stai aici, va trebui să asimilați regulile de bază ale supraviețuirii, Nazdrava le cunoaște. Am văzut că aveți hidroderm. Țineți-l bine! Nu vreau să rățăcească prin oraș la întâmplare. Mai multe străzi sunt ocupate de tabere, există riscul de a călca în picioare ocupanții. Când vine vorba de mâncare și băutură, există puține opțiuni. Am localizat două puncte de aprovizionare pe rue du Renard-Rouge, nu departe de aici. Va trebui să vă descurcați cu astea, este mâncare de la Walkers. e dezgustătoare, dar hrănitoare. Am testat-o, nu a murit nimeni după ce a mâncat-o, același lucru pentru apă... sau mai bine zis ce îi ține locul.

— Mănânci mâncarea lăsată în urmă de creaturile care au construit acest oraș? exclamă Akenôn.

— Eh da! Ce-ți imaginezi, părinte? rânji Abdéram. Aici nu crește nimic și nici nu există oaze. După multe bâjbâieli, am descoperit acest punct de aprovizionare care deversează o pastă hrănitoare la poalele unui fel de fântână. Se poate, să fi fost echivalentul unui troace de porci, dar trebuie să fim mulțumiți cu el. Ne ține în viață și despre asta este vorba! Acum, dacă ești gurmand, vei fi dezamăgit, nu există restaurant de patru stele în Ozataxa. Pe de altă parte, niciun prădător din deșert nu se aventurează aici. Veți putea dormi în liniște, orașul este sigur atâta timp cât nu zăbovim în interiorul clădirilor. Furtunile de nisip ne evită și căldura este suportabilă.

Și-a continuat discursul timp de câteva minute, pe un ton deopotrivă obosit și arogant.

Încheie spunând:

— Nazdrava a venit des aici, ea știe toate astea la fel de bine ca mine, puneți-i întrebări. Când ai obținut ceea ce îți dorești de la zeiță, nu uita să vii și să declari identitatea noului venit.

În timp ce plecau, Abdéram i-a dat lui David o mică broșură scrisă de mână, plină cu desene naive.

— Planul orașului, explică el. Cu lista de locuri de evitat... lucruri stupide pe care nu trebuie să le faci.

S-au îndepărtat, pentru că se lăsa noaptea și Nazdrava voia să le arate punctul de aprovizionare. Era la poalele unei clădiri, un lighean dublu, unul umplut cu un bulion gri, celălalt cu un lichid verde.

— Adevărat, icni Akenôn, asta nu e îmbietoare!

— Taci și mănâncă, porunci tânăra. Memorați locația acestei străzi. Acest jgheab vă va permite să nu muriți de foame. Nu mă întrebați de compoziția alimentelor, habar nu am de unde vin sau din ce sunt făcute. Poate că a fost o sursă de hrană gratuită pentru săracii orașului, sau sclavi, sau animale domestice... Tot ce contează este că este inepuizabil.

— Probabil o cultură bacteriană, a estimat David.

Făcându-și curaj, a scos un castron din rucsac și l-a umplut cu *terci*. Gustul era de nedescris și nu corespundea cu nimic cunoscut. Avea impresia că ingera latex sub formă lichidă. Aproape imediat, senzația de foame care-i cuprinsese stomacul s-a domolit. Același miracol s-a întâmplat cu băutura verde care emana un miros de sudoare.

— Este dezgustătoare, dar funcționează! le-a confirmat însoțitorilor săi care îl priveau cu îngrijorare.

A observat că Nazdrava se îndepărta de grup pentru a se preface că se hrănește.

Când au terminat festinul, tânăra a declarat:

— Să revenim la hidrodermă. Vom recupera palanchinul și îl vom transforma într-o colibă. Măine vă voi arăta împrejurimile.

Mai târziu, odată ce pahidermul a fost reținut și cortul a fost întins, ea i-a făcut semn lui David să o însoțească afară și i-a spus:

— Energia mea se epuizează. Nu mai am mult. Baâb Razak continuă să mă hărțuiască. Măine te voi duce la templul zeiței și-ți voi spune ce să faci... apoi voi pleca.

— Unde? se îngrijoră David.

— Voi dormi într-unul din apartamentele interzise. Nano-constructorii îmi vor recupera rapid energia reziduală, iar eu voi dispărea fără urmă. Dar nu ar trebui să-i spui Ivanei despre asta. Spune-i că m-am întors să-l ucid pe Baâb Razak. Te va crede, pentru că este în concordanță cu personajul pe care l-am jucat în ultimii ani. Lasă-i iluziile. Cat despre tine...

— Da?

— Fii în gardă. Încă mai cred că faci o greșeală aducându-ți soția înapoi și că ar fi mai înțelept să te căsătorești cu Ivana, dar hei... depinde de tine. Atenție, nu toți oamenii care locuiesc aici sunt bine intenționați, există tensiuni puternice între clanuri. Vei descoperi asta pe măsură ce mergi. Atenție la clădiri, la minunile pe care le conțin... nevoia de a explora, de a înțelege, de a rezolva enigma... poate deveni rapid un drog, alții s-au lăsat luați în fata ta. Orașul i-a înghițit, i-a reciclat între zidurile sale. Îți las hidrodermul, în caz că trebuie să scapi. Nu zăbovi aici, Ozataxa nu a fost construită pentru oameni. Este o piesă dintr-o altă lume care nu-și are locul pe Mémoriana. Un... un fel de muzeu canibal, înțelegi ce vreau să spun?

S-au întors în tabăra improvizată, nu departe de hidrodermul care dormea ca o statuie.

David s-a întins lângă Ivana care se uită la el întrebător.

— Ce făceai cu sora mea? murmură ea pe un ton acid.

— Nimic... oftă tânărul, sau mai bine zis, îmi explica cum să-mi prezint petiția zeiței. Asta îmi încurcă puțin ideile.

— Deci s-a hotărât, ai de gând să ceri entității să facă o copie a soției tale?

— Da, asta era planificat, nu?

Ivana i-a întors spatele fără să-i răspundă și s-a înfășurat în pătură.

Zece minute mai târziu o auzi plângând.

David nu putea să doarmă, iminența ceremoniei îi punea nervii pe moațe. Își dădea brusc seama că întâmplările din ultimele săptămâni îl îndepărtaseră de amintirea Ulei și îi slăbiseră concentrarea. A simțit un sentiment teribil de vinovăție și a încercat imediat să adune mental imaginile pe care intenționa să le supună zeiței. Erau numeroase și disparate, pentru că personalitatea lui Ula avusese fațete multiple, adesea contradictorii. S-a străduit din greu să-și amintească cele mai mici detalii ale feței, trupului, vocea, gesturile...

felul ei de a vorbi, expresiile pe care le folosea, manierele, ticurile...

Observă că era plin de sudoare și că îi tremurau mâinile. Nu mai știa dacă restabilește adevărul sau dacă inventează. Ce rol juca imaginația în această reconstituire? Nu înșela, corecta... Deci, nu cumva această privire, acest zâmbet pe care-l credea al soției sale, îl împrumutase de la cutare sau cutare actriță? Începea să se îndoiască de tot. Nazdrava spunea adevărul: solicitantul îl reinventa pe defunct, ștergând o trăsătură a personalității sale, accentuând alta. Un trișor. În felul acelor pictori de curte care, în trecut, își flatau în mod scandalos modelul august, estompându-și defectele fizice.

Nemaiputând suporta, s-a ridicat și a părăsit cortul. Aerul înghețat al nopții i-a făcut bine. Murea de frică, totul era amestecat în mintea lui. Își supraestimase abilitățile de memorie. De fapt, nu era diferit de ceilalți, a ales din realitate ceea ce i se potrivea și a șters restul. Ula, cea care trăia în capul, lui era o creatură fantastică, ideală, fără legătură cu originalul.

— O faci să arate plictisitoare, și-a reproșat el. Ula nu era fata drăguță pe care o descriu comediile romantice. Era dură, când perversă, când deziluzionată... Era totul și opusul ei.

O mână a aterizat pe umărul lui, făcându-l să sară. Era Ivana.

— Vino și întinde-te din nou, a șoptit ea, ești transpirat, o să răcești.

A urmat-o. Odată ajunsă în cort, ea a încercat să-l mângâie, dar el a împins-o ușor. Ea se întoarse furioasă.

De îndată ce soarele a răsărit, Nazdrava i-a îndemnat să se ridice.

— Dacă vrei să mănânci, mormăi ea, e mai bine să ajungi mai devreme la punctul de aprovizionare. Dacă amâni, veți fi forțat să aștepti la coadă, iar acest lucru poate dura destul de mult.

Au respectat instrucțiunile ei, clătinându-se, cu ochii încetoșați de somn. Ivana, retrasă în supărarea ei, mergând în urmă, evitând cu grijă privirea lui David. Acesta din urmă hotărâse să ignore această copilărie. Trebuia să rămână concentrat asupra amintirilor sale și să recapituleze imaginile pe care le avea despre Ula, pentru că momentul crucial se apropia.

Odată ce au revenit, Nazdrava i-a condus la poalele unei clădiri conice cu pereți mai netezi decât sticla și de culoare alb opalescent.

Părea obosită, uneori avea trăsăturile încetoșate, de parcă avea dificultăți în menținerea coerenței lor. Când se întâmpla acest lucru, chipul ei devenea ca cel al unui manechin de ceară care se topește.

Din fericire, fenomenul a fost de scurtă durată și ar fi putut fi rezultatul unei iluzii optice din cauza reflexiilor înfricoșătoare generate de clădirile din jur, așa că nimeni nu i-a acordat atenție.

David nu s-a lăsat înșelat.

— Își pierde energia, a diagnosticat el. Își trăiește ultima zi.

Gâtul i s-a strâns. Deci, dublurile nu erau nemuritoare, contrar a ceea ce pretindeau legendele, se uzau. Trebuia să-și amintească asta când Ula era din nou alături de el.

— Ascultă, spuse Nazdrava. Programul de astăzi va consta într-o vizită la o clădire. Lucrul nu este lipsit de pericol. Este important să rămâi concentrat și să nu cedezi hipnozei care deseori pune stăpânire pe oameni când zăbovesc în aceste locuri. Nu părăsi grupul, nu întreprinde nici-o explorare solitară. Universul pe care ești pe cale să-l descoperi nu are nici-o legătură cu cel pe care este posibil să-l fi traversat în timpul existenței tale. A fost conceput pentru și de către creaturi despre care nu știm nimic. Fiziologia, nevoile, abilitățile mentale și interesele lor erau foarte diferite de ale noastre. Atenție la orice antropocentrism. Nu încerca să interpretezi, să înțelegi, să deduci, ți-ai pierde timpul. Aceste creaturi vor rămâne pentru totdeauna o enigmă. Și nu uiți acest principiu de bază: *ceea ce a fost bun pentru ei nu este neapărat bun pentru noi, înțelegi?*

Ea nu a încercat să ascundă faptul că era epuizată și nici măcar Akenôn nu îndrăznea să chicotească ca de obicei. În ultimul moment, Ivana, lovită de neliniște, a renunțat la vizită și s-a întors la cortul colectiv.

Itaî părea în alertă, inima lui David bătea mai repede. Unul după altul, au trecut pragul clădirii. De îndată ce au intrat în sală, au fost asaltați de un sentiment de ciudățenie care s-a mărginit de neliniște. S-au trezit într-o cavernă înaltă, cu pereți netezi, opalescenți, pe suprafața căreia se ondulau forme geometrice sinuoase, vag reptiliene.

— Seamănă cu șerpi! gâfâi Akenôn. Pe toți zeii! Mii de șerpi închiși într-un vivariu.

David îi împărtășea părerea. Desenele continuau să se miște, lăsând pereții să se târască pe gresia podelei. Se mișcau prin grosimea materialului sticlos, ca niște șerpi cu clopoței frenetici. Părea că, în orice clipă, vor dezintegra sticla care îi ținea prizonieri, vor invada camera și se vor înfășura în jurul intrușilor.

— Nu vă panicați! a intervenit Nazdrava. Sunt simple desene.

Desene în mișcare... un fel de tapet în evoluție, dacă preferați. Tot ce vedeți aici sunt nano-particule în mișcare.

Nu exista lift sau scări. Au urcat la etaj pe pante înclinate asemănătoare cu cele folosite de egipteni în timpul construcției piramidelor.

— Asta ar putea însemna că creaturile care trăiau acolo nu aveau picioare, mârâi Akenôn, și că se târau ca melcii. Asta ar explica aceste curbe moi, această absență a unghiurilor drepte. Este o lume moale, lăsată... O lume a nevertebratelor.

— Să mergem! șopti David, să nu tragem concluzii. Să așteptăm până vedem restul.

Ascensiunea a fost epuizantă. Lui David îi era frică să nu alunece și să vadă secțiunea înclinată devenind un tobogan. Dacă s-ar întâmpla acest lucru, frecarea toboganului i-ar smulge rapid hainele, precum și o bună parte a pielii! Când s-ar rostogoli în sală, la sfârșitul cursei, avea să fie sub forma unui jupuit de viu!

— Ține tălpile plate, repetă Nazdrava.

Nu era nimic de care să te ții, nici balustrade sau mânere. Galeria semăna mai mult cu un tract intestinal decât cu o scară.

Ajunseră la primul etaj cu un oftat de ușurare. Acolo se deschidea un *coridor* nesfârșit cu meandre complicate care părea cu adevărat, conceput pentru târât.

— Asta nu înseamnă nimic, se gândi David. Ar putea fi o convenție estetică, un motiv arhitectural la modă.

Nu exista un sistem de iluminat vizibil. Lumina venea din pereți, emisă de bacteriile bioluminiscente care se trezeau pe măsură ce vizitatorii treceau pe acolo.

— Totul pare oribil de organic! șuieră Akenôn fără să-și ascundă dezgustul. Speram la ceva mai puțin carnal, mai eteric.

David nu i-a dat nici-o atenție, avea sentimentul neplăcut că era urmărit de îndată ce intrase în clădire. O prezență îi urma pașii, se învârtea în jurul persoanei sale, atingându-i fața, părul... era imaterială și totuși tulburătoare.

— Invențezi, și-a spus el, sperând să se liniștească. Nu e nimeni. Ești în proces de autosugestie.

Când se apropie de un perete, o gaură s-a deschis spontan, ca o deschidere a pleoapelor. S-a dat înapoi. *Cortina* se ridică, o clapă de piele îndoită în spatele căreia se întindea o cameră ca o peșteră.

— Nu există uși sau ferestre în sensul pe care îl înțelegem, a

explicat Nazdrava. Dar trebuie doar să atingi pereții pentru a apărea un orificiu. Putem astfel deschide hublouri spre deșert, pe coridoare, oriunde. Acesta este unul dintre avantajele biotehnologiei, suprafețele pot fi modificate după bunul plac. Anatomia lor nu este fixă. Evoluează în funcție de nevoi. Pana și pereții sunt extensibili.

David a pășit peste prag. O pânză de păianjen ocupa apartamentul. Cel puțin aceasta este prima imagine care i-a venit în minte pentru a descrie ansamblul de frânghii încrucișate la trei metri deasupra podelei. Nu era mobilă, doar coconi agățați de ochiurile plasei, *buzunare* pline cu obiecte neidentificabile. Se aplecă să simtă frânghiile. Simți că atinge un cordon ombilical și își retrase mâna rapid.

— Toate apartamentele sunt copii ale acestuia, a comentat Nazdrava. Niciun mobilier, cu excepția plasei și a acestor pungi pline cu lucruri ciudate.

— Fără bucătărie, toaletă sau baie? se întrebă Akenôn.

— Nu, dar atingeți despărțiturile pentru a le face să expulzeze fluide sau ceea ce arată a mâncare. Orificiile de ventilație se deschid la cerere, apoi dispar de îndată ce sarcina lor este îndeplinită.

— Te referi la sfîinctere! rânji Akenôn. Cu riscul de a mă repeta, voi spune că toate acestea sunt viscereale. Presupui că, creaturile își eliberau intestinalele din pânza de păianjen și excrementele lor erau înghițite de podea?

— Fără îndoială, dar nu este sigur că aveau nevoie de asta, a observat Nazdrava. Poate că-și aruncau deșeurile în alt mod, transformându-le în abur, de exemplu, sau în electricitate? Ți-am spus deja, aici trebuie să ne ferim de interpretările antropocentrice. Poate că această clădire era folosită ca spital? Cine știe dacă plasa asta nu era o masă de operație? Sau ne aflăm într-un atelier de mecanică... sau într-o sală de sport, un cimitir, o închisoare, o creșă, o bibliotecă... sau nimic din toate astea. Aceasta este capcana, ne putem seca creierele fără să găsim vreodată un răspuns satisfăcător. Nu există niciun indiciu interpretabil. Toți cei care voiau să rezolve această ghicitoare au ajuns să-și piardă mințile. Nu băgați degetul în angrenaj.

Vizita a continuat într-un ritm rapid, Nazdrava insistă să nu stea niciodată pe loc.

— Dacă te oprești din mișcare, a șoptit ea, nano-reciclatori te vor considera un gunoi și se vor grăbi să te disocieze.

Tu nu-i vezi, dar sunt deja la lucru, ne înconjoară, microscopici, invizibili. Ne studiază, ne analizează compoziția, furând deja resturi de piele, păr, picături de salivă și transpirație.

— Ne înconjoară? se bâlbâi Akenôn.

— Da, ca niște fire de praf purtate de vânt. Îi respiri. Ei intră în tine prin nări și ies pe gură după ce îți scanează sistemul respirator și fac o listă cu articole reciclabile. Pentru ei, sunteți doar o masă de deșeuri cu potențial bioenergetic. Atâta timp cât te miști, nu te vor ataca.

— Dar dacă mă opresc?

— Vor aștepta puțin, apoi vor ataca. Nu vei simți nimic pentru că primul lor act operațional va consta în inhibarea transmisiilor nervoase prin scurtcircuitarea măduvei spinării. Apoi, te vor desface ochi cu ochi. Picioare, mâini, brațe... celulă cu celulă. Până nu mai rămâne nimic din tine. Acesta este motivul pentru care nu trebuie să petreci niciodată noaptea în interiorul unei case. Acolo adormim ca să nu ne mai trezim. Încetăm să fim oameni pentru a deveni un element constitutiv al zidurilor, servim la consolidarea pereților, hrănim bacteriile asigurând coeziunea arhitecturii.

— Dacă venim în timpul zilei? întrebă David.

— Mai bine evităm, oftă tânăra. Întotdeauna există pericol... Vedeți desenele în mișcare de pe pereți?

— Tapetul?

— Da. Unii cred că acestea sunt motive hipnotice. Dacă te uiți la ele prea mult timp, adormi. Cazi într-o transă profundă, iar nano-reciclatori profită de asta pentru a te disocia.

— E adevărat?

— Nu știu. Dar nu se poate nega că există ceva fascinant la aceste figuri geometrice. Privește-le două minute și somnul te va învinge. Cine știe dacă nu acționează ca un anestezic natural?

— Da, da! strigă Akenôn cu o voce de falset distorsionată de angoasă. Este exact așa! Suntem într-un cabinet stomatologic!

Această comparație nu a amuzat pe nimeni. David simțea nevoia să clipească, pentru că baletul desenelor reptiliene deja îl amorțea.

— Bine, a conchis Nazdrava, ai văzut destul. Nu e nevoie să urcăm mai sus, este la fel peste tot și ar fi periculos. Nu mai pune piciorul aici. Chiar dacă te simți atras...

— Atras? se întrebă David.

— Da. Este posibil ca nano-reciclatori să-ți exercite constrângeri

psihologice deghezate pentru a te împinge să intri în incintă. Ei vor dezvolta o curiozitate sâcâitoare, ireprimabilă în mintea ta. Dorința de a ști... de a studia... de a găsi soluția la enigmă. Să nu cedezi niciodată, este o capcană. Așa procedează la recuperarea biomaterialului. În ochii lor, ești doar o umplutură care va fi folosită pentru a sigila crăpăturile din pereți. Acum hai să ieșim, deja am petrecut prea mult timp aici.

S-au întors ușurați în aer liber, deși niciunul nu a îndrăznit să recunoască.

Ivana se repezi în întâmpinarea lor, cu trăsăturile distorsionate de angoasă. Când văzu că David nu era rănit, și-a reluat atitudinea înfuriată și s-a întors.

Deodată, Akenôn scoase un strigăt speriat. Cu ochii mari, își pipăia frenetic partea dreaptă a feței.

— Urechea mea! se bâlbâi el. Îmi lipsește urechea!

L-au înconjurat. Era adevărat. În locul pe care îl ocupase urechea dreaptă când trecuse pragul clădirii, se întindea acum o areola de carne roz, străpunsă de o gaură. Pavilionul urechii îi fusese furat fără să se verse o picătură de sânge!

— Aceasta este munca nano-reciclatori, a diagnosticat Nazdrava. Ai fost înăuntru prea mult timp. Te-au anesteziat local pentru a te deconstrui... De aceea nu ai simțit nimic. Nu-ți face griji, nu vei avea nimic. Aceasta nu este o procedură chirurgicală clasică. Totul a fost perfect reorganizat. Parcă nu ai fi avut niciodată ureche. De parcă te-ai fi născut așa.

— Credeam că atacă doar dacă rămânem nemișcați? se întrebă David.

— În mod normal da, s-a eschivat tânăra. Dacă încalcă procedura, trebuie să aibă mare nevoie de biomaterial. Ar fi bine să vă asigurați că nu vă lipsește nimic...

Nu trebui să-și repete sfatul, imediat toată lumea s-a lansat într-o febrilă auto-verificare.

— Acesta este chiar exemplul a ceea ce încercăm să vă explic, conchise Nazdrava. Nano-reciclatorii ar putea să îți amputeze ambele brațe fără ca tu să-ți dai seama! Fie ca aceasta să fie o lecție pentru voi. În viitor, stați departe de clădiri.

Furia și umilința lui Akenôn au dat naștere la vociferații nesfârșite. Fiindcă finanțase expediția, preotul se considera nedreptățit și a început să-i privească pe Walkers cu un ochi mai

puțin iertător. Obosit de strigătele lui, David s-a dus să stea deoparte pentru a se concentra asupra amintirilor sale și a construi o imagine mentală a lui Ula, cât mai fidelă realității. Anxietatea îl apăsa. Nazdrava i s-a alăturat.

— Haide, șopti ea. Te voi duce la sanctuarul zeiței. Sunt foarte obosită și abia aștept. Nu este sigur că voi mai putea să o fac mâine dimineață.

David s-a ridicat. A simțit un șoc când a văzut chipul interlocutoarei sale. Trăsăturile ei erau și mai încețoșate, buza inferioară atârându-i liber.

— Știu, spuse ea. Am dificultăți în a-mi menține coeziunea la suprafață. Structurile mele superficiale se alterează. Vreau să termin cu asta înainte ca Ivana să suspecteze ceva. Voi pleca de îndată ce ți-am explicat cum funcționează mașina. Haide, să profităm că Akenôn este ocupat să se plângă de soarta lui. Nu vreau să-mi stea în cale. De aceea i-am lăsat pe nano-reciclatori să-i mănânce urechea.

— Oh! Tu știi?

— Desigur. Vino acum.

A urmat-o prin labirintul de străzi cu trotuare opaline și alunecoase, cu iluzia că se deplasa pe un patinoar. Orașul pustiu părea un decor supraréalist amenajat în așteptarea unei piese, acum uitată. Fiecare zgomot se înmulțea în ecouri nesfârșite.

În cele din urmă, au intrat într-o sală în care era o minge translucidă, aparent moale, care amintea de un ou uriaș, prost fiert. Era urât, puțin dezgustător. Când Nazdrava a folosit cuvântul *mașină*, David își imaginase un cub de oțel împânzit cu pârgii și cadrane, demn de vechile filme științifico-fantastice ale copilăriei sale.

— Aceasta este celebra zeiță? șopti el.

— Da, te-am avertizat. La ce te așteptai? La un idol cu un zâmbet enigmatic? O zeităte cu douăsprezece brațe? În mod clar, acesta nu era stilul Walkers. Îți spun direct, nu știu ce a fost chestia asta. Oricum, dublează doar creaturi vii. Dacă te gândești la un obiect, nu funcționează. Amintirile tale... sau mai degrabă imaginile tale mentale trebuie să se refere în mod necesar la ceva viu. O ființă umană sau un animal.

— Cum ar trebui să procedăm?

— Va trebui să îngenunchezi la picioarele aparatului, acolo, în acel fel de bol, și să te concentrezi. Procesul va începe când ai atins o

intensitate reală în reprezentare. Sub un anumit prag, nu se întâmplă nimic. Este o chestiune de voință, de impulsuri nervoase, cred. Vei auzi mașina bâzâind, apoi te va lovi un curent electric puternic. Unii oameni nu supraviețuiesc, li se opresc inimile, dar tu ești tânăr, nu ai de ce să te temi în acest sens. Vei avea dureri, îți vei pierde cunoștința. Când te vei trezești, soția ta va fi acolo, așteptând... sau mai exact creatura căreia amintirile tale au dat naștere. Asta e tot ce trebuie să știi.

— Funcționează de fiecare dată?

— Să zicem că creează ceva, da... dar nu-ți pot oferi nici-o garanție că rezultatul va corespunde așteptărilor tale.

În ceea ce mă privește, sunt perfect conștientă că sunt foarte departe de adevărata Nazdrava, cea care a venit să moară aici, pe acest altar. Pe parcursul reconstrucțiilor, am devenit altcineva, o străină. Totul depinde de tine. Creatura care îți va ieși din cap... nu uita niciodată ca ești singurul responsabil pentru personalitatea și aspectul ei fizic.

David trase adânc aer în piept pentru a încerca să-și curețe nodul de anxietate care îi bloca gâtul.

— Drumurile noastre se despart aici, a spus Nazdrava. O să intru într-una dintre aceste clădiri să-mi petrec noaptea. Nu-i spune Ivanei. Rămâi la povestea asupra căreia am convenit. Nu m-ai putut reține, am plecat în deșert să mă lupt cu Baâb Razak, bla, bla, bla... e în regulă?

— Da, răspunse David categoric. Mulțumesc că m-ai adus până aici.

— Nu-mi mulțumi, nu ți-am făcut nici-o favoare. Ar fi trebuit să refuz. Mai gândește-te înainte de a o ruga pe zeiță. Întoarce spatele trecutului și începe o nouă viață cu Ivana.

— Nu pot. E mai puternic decât mine.

— Ești prizonierul visurilor tale, trezirea va fi grea, dar asta nu este treaba mea. Rămas bun. Nu vreau să fiu aici când îți vei da seama de greșeala ta.

S-a întors pe călcâie și a plecat repede fără să se uite înapoi. David a văzut-o dispărând după un colț de stradă. A fost tentat pentru o secundă să alerge după ea ca să o rețină, dar a simțit că are dreptul să o facă.

Când ecoul pașilor lui Nazdrava s-a stins, a decis să se întoarcă în tabără.

Fuga Nazdravei a cufundat-o pe sora ei în deznădejde și a provocat furia lui Akenôn care nu a ezitat să descrie această atitudine drept iresponsabilă. Itai nu a făcut niciun comentariu. În ultimele zile, starea lui se întunecase, de parcă ar fi suferit de un sentiment rău. Evident că ura ideea de a zăbovi în Ozataxa. Abdéram, liderul coloniștilor, a venit să-i viziteze și s-a asigurat că au asimilat principiile de bază care guvernează orașul. A fost surprins de absența Nazdravei și părea suspicios. David a remarcat că nu i-a invitat să se alăture adunărilor de seară din piețele publice.

— Suntem în carantină, a mârâit Akenôn. Fără îndoială că ei consideră că zeița este proprietatea lor și că ar trebui să le cerem permisiunea să apărem în fața ei? Țărani futuți! Cine se cred ei? Dacă cineva de aici este investit cu vreo autoritate religioasă, acela sunt eu și numai eu!

Pierderea urechii îl făcuse irascibil. Nu putea ierta orașul pentru că-i jucase acest renghii.

În plus, nu-l părăsea pe David nici un singur pas și nu înceta să-l întrebe despre entitatea de duplicare, pe care insista să o numească *zeița*.

— Este doar o mașinărie, a oftat David într-o seară, obosit de aceste întrebări febrile. O formă de inteligență artificială a cărei concepție ne depășește. Nu-ți imagina lucruri... Nu există misticism în asta. Cred că de fapt toată chestia asta funcționează ca un fotocopiator, nimic mai mult. Singura diferență este că este capabil să scaneze gândurile și să le materializeze în 3D.

— Ești un necredincios, răspunse Akenôn. Reduci totul. Încerci să transformi un miracol, într-o banală ispravă tehnică! Eu cred, că suntem în prezența unui Dumnezeu real. O zeităte care veghează asupra orașului și căreia i s-a dat misiunea de a crea un popor ales.

Tragedia este că nu i s-a oferit niciodată un model demn de acest nume. Oamenii care vin să-i caute ajutorul nu vor decât să readucă la viață semenii lor, adică indivizi mediocri. Lucrurile ar fi altfel dacă solicitantul i-ar cere să readucă la viață oameni excepționali. Sfinți, eroi, care să preia destinul lui Ozataxa.

A devenit vehement, flacăra fanatismului i s-a aprins în ochi. Deodată, David a fost cuprins de îndoială.

— Așteaptă! Nu o să-mi spui că de aceea ai venit aici? a întrebat.

— Dar da, la naiba! Aceasta este într-adevăr misiunea pe care ti-am încredințat-o! Te vei prosterna la picioarele mașinii pentru a concretiza personajele a căror biografie ai păstrat-o în memorie!

— Nu cred! Este total nebunesc!

Akenôn își strânse buzele.

— Așa este, a recunoscut el. Ți-ai imaginat că Biserica a făcut astfel de cheltuieli pentru a returna câțiva nativi pe planeta lor natală? Haida-de! Aspirăm mai sus. În ultimele luni, am urmat o pregătire specială pentru a rememora caracteristicile fizice și psihologice ale sfinților principali ai Bisericii noastre. Le-am studiat ideile, filosofia, călătoria lor mentală în profunzime. Datorită anumitor implanturi care mi-au înzecit capacitățile de stocare mentală, am devenit o enciclopedie vie, o adevărată bibliotecă universitară pe picioare! Misiunea mea este într-adevăr să o fac pe zeiță să creeze dubluri ale acestor mari oameni, acești Părinți ai Bisericii care au murit cu secole în urmă. Creierul meu este plin de sfinți, eroi, gânditori care vor face din Ozataxa centrul înțelepciunii galactice. Aceste ființe excepționale vor prelua destinul universului și ne vor scoate din haosul în care ne-au cufundat politicienii, înțelegi? Sunt o arcă... îi port pe cei mai mari gânditori ai Umanității și sunt aici pentru a-i readuce la viață! Voi da naștere conștiinței planetei Pământ!

David s-a abținut să comenteze. Pentru prima dată de când îl întâlnise, Akenôn îl speria.

Când și-a revenit din surprindere, se întreabă dacă preotul nu cumva jucase vreun rol. A fost oare bataia din palme a acestui nebun doar o cortină de fum menită să ascundă un obiectiv mai puțin onorabil?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât simțea mai mult că scepticismul îl invadează. Chiar avea Biserica Iertării Universale un interes să creeze o autoritate morală a cărei influență risca să-i

slăbească propria autoritate? Nu, părea puțin probabil. Prelații săi erau prea geloși pe prerogativele lor și pe ascendența pe care o exercitau asupra guvernelor pentru a lua în considerare împărțirea acestei puteri cu concurenți, oricât de celebri ar fi ei!

De atunci, agentul Bisericii a bântuit zona din jurul aparatului, de parcă ar fi încercat să-l îmblânzească sau să stabilească contact telepatic cu el.

Abdérám, care-i observase comportamentul, a devenit și mai suspicios. David s-a izolat pentru a-și relua amintirile. Începea să se simtă ca un student care studiază pentru un examen. Știa că a greșit amânând testul, că ezităările îi alimentau anxietățile. Încercând atât de mult să ajusteze, a ajuns să modifice, să reconstruiască... să prefacă.

Într-o dimineață, la capătul nervilor, s-a dus la altar și a îngenunchat în locul indicat de Nazdrava. Imediat, aparatul a început să fredoneze în timp ce el era asaltat de furnicături electrice neplăcute.

— Hai să terminăm cu asta! a decis el, concentrându-se pe imaginile mentale care îi clocoteau în minte.

Mai mult ca oricând, păreau dispersate, contradictorii, lipsite de logică.

— Asta nu va funcționa niciodată! și-a spus el chiar în clipa în care l-a lovit fulgerul.

Avea impresia că, craniul îi exploda, membrele îi erau smulse. O energie terifiantă i-a aprins fibrele musculare, consumându-i toate terminațiile nervoase. În culmea suferinței, era convins că arde de viu, că din gură îi iese fum, că îi fierb globii oculari în scobitura orbitelor.

S-a prăbușit, zguduit de spasme de care nu era conștient.

Și-a pierdut cunoștința, convins că a fost torturat ore întregi în timp ce șocul nu depășise jumătate de secundă.

Când a deschis ochii, o mulțime de privitori l-a înconjurat. Nu... nu o mulțime, patru persoane. Patru femei... Nu, o fetiță și trei femei... Nu, nici asta... O fetiță, două femei și o femeie Anabassi...

— Ce mai faci? întrebă copilul, îngenunchind lângă el. Părul tău miroase a ars. Miroase urât!

David era surprins să o vadă goală. În plus, celelalte femei erau și ele goale.

S-a așezat. Capul i se învârtea, greața îl cuprinse, vomită.

— Uf! Ești dezgustător! a strigat puștoaica.

David clipi. Cei trei oameni erau roșcați și semănau ciudat. Arătau ca aceeași persoană la trei vârste diferite. Copilărie, tinerețe, maturitate...

A scos un strigăt. Abia își dăduse seama că avea în fața ochilor pe soția sa, Ula, în patru exemplare. Fetița Ula, studenta Ula, femeia matură Ula... și mutanta Ula!

Aparatul fusese incapabil să îmbine personalități atât de diferite într-un singur corp!

— Este vina mea, își spuse el, nu am știut cum să le unific în mintea mea, analizându-mi amintirile, doar am amplificat diferențele lor. Diferențe ireconciliabile.

Fata mică, o crease din fotografiile orfelinatelor pe care i le arătase cândva Ula. Fata tânără... era Ula, studentă, Ula așa cum o cunoscuse la universitate. Ula din tinerețe, înainte ca genele NV să-i schimbe comportamentul. Femeia matură era soția lui... cea de care-și amintea cel mai bine. Cât despre mutantă... femela anabassi cu blana roșie provenea din fanteziile sale, din angoasele lui, era ceea ce se temea mereu că Ula va deveni.

Dăduse naștere unui puzzle! O despărțise pe Ula!

Îți ies ochii din cap! a râs copila. Închide gura, arăți ca un idiot!

Femela anabassi a rămas pe margine, înverșunată, dar celelalte două femei s-au apropiat să-l ajute să se ridice. Se priviră pe ascuns, de parcă nu s-ar fi hotărât încă dacă vor fi prieteni sau dușmani.

În cele din urmă, cea mai mică întinse mâna. El a luat-o. Era caldă și suplă și nimic nu o diferenția de cea a unei femei adevărate.

— Nu ne mai uita așa! strigă ea, ești cu adevărat obsedat! În schimb, spune-ne de unde putem lua haine. Să nu-ți imaginezi că ne vom purta ca niște sclave din harem!

Vorbea ca Ula când era studentă, cu bătaia de joc care-i enerva și îi seducea pe băieți. Femeia matură părea dezorientată de aspectul fizic al lui David.

— Ce ți s-a întâmplat? a întrebat ea. Ai devenit mai tânăr? La naiba! Arăți ca un adolescent! Arăți ca fiul tău! Nu te aștepta să mă culc cu tine atâta timp cât arăți așa, voi simți că, comit incest. Chestia asta este înfiorătoare! Ce-ți trecea prin minte?

David se ridică, prea uluit pentru a răspunde. Dacă tonul era corect, vocile erau aproximative. Și-a dat seama că tânăra vorbea ca Gwennola Maël, o actriță din seriale holovizate, a cărei voce a copiat-

o fără să vrea. Același lucru pentru fetița, a cărei voce era cea a lui Timmie *Tiny* Lawton, copil vedeta a multor filme pentru adolescenți... Nazdrava avea dreptate, vocile le-am uitat cel mai repede.

— Te miști? întrebă tânăra Ula cu nerăbdare. Soarele bate cu putere, nu vreau să-mi ardă fundul! Îți amintești că sunt roșcată, cel puțin?

— Ajunge! spuse femeia matură, nu-i vorbi pe tonul ăsta, e soțul meu.

— Și eu sunt tu! șuieră eleva. Tu, mai puțin celulita!

— Stop! strigă David. Nu începeți să vă certați. Îmi dau seama că am făcut o prostie. Să ne dăm seama cum să gestionăm asta, nu?

Clătinându-se, se îndreptă spre tabără. Fetița alergă după el și-și strecură mâna în a lui.

— Nu-ți face griji pentru ele! spuse ea, ridicând capul să se uite la el. Sunt urâte. A patra mă sperie, arată ca un monstru. Nu o vei lăsa să mă ia, nu-i așa?

— Desigur că nu! a promis David, cu gâtul strâns.

Și aproape că a adăugat: *mă lupt de ani de zile ca să nu te ia, draga mea.*

Sosirea lor în lagăr a provocat uimirea generală. Ivana a devenit lividă, Akenôn a început să tremure de entuziasm. Itai clătină din cap cu milă.

David s-a dus s-o roage pe Ivana să-i împrumute niște haine, acelea pe care Nazdrava le abandonase la plecare...

— Haine..., repetă Ivana, palidă, aruncându-i o privire nedumerită. Haine pentru a-ți îmbrăca curvele!

Și, întorcându-se pe călcâie, a fugit.

David a trebuit să scotocească prin pachetele Nazdravei.

Ula, în vârstă de patruzeci de ani, l-a împins deoparte, intenționând să preia conducerea operațiunilor, dar studenta și fetița au protestat, țipând:

— Nu ești mama noastră! De ce te bagi?

David se dădu înapoi, uluit. Apoi își dădu seama că mutanta nu i-a urmat. Îl avertizează pe Itai. Războinicul ridică din umeri fatalist.

— Te-am avertizat, oftă el. Tocmai ai creat un demon. L-ai făcut din fricile tale, ai pus în el tot ce te îngrozea la soția ta. Asta înseamnă că ai introdus un monstru în oraș. Un ucigaș. Un războinic însetat de sânge care este mai mult fantezia ta decât realitate. Nu este

o Anabassia, este o caricatură rasistă, un concentrat de prejudecăți. Și acum se va întoarce împotriva ta, împotriva celorlalte soții ale tale... și împotriva acestui copil, care, într-un fel, este și soția ta. Ai depășit limitele a ceea ce este tolerabil. Ceea ce ai făcut este o blasfemie, mă tem că prețul de plătit va fi mare, pentru noi toți.

Numai Akenôn nu și-a ascuns entuziasmul. Cu mâinile tremurânde, tot repeta:

— Funcționează! Asta merge!

Itaî nu a întârziat mult să se întoarcă la atac.

— Trebuie să ne pregătim să înfruntăm furia lui Abdéram, a explicat el. Ai adus patru persoane, e strict interzis.

— De ce?

— Se pretinde că aceasta o epuizează pe zeiță, că îi slăbește puterea în detrimentul viitorilor solicitanți.

— Trebuie să lași și pentru alții, asta e?

— Da. Pentru a înrăutăți lucrurile, ai adus înapoi aceeași persoană de patru ori. Toate aceste femele arată exact la fel. Este o blasfemie. Dacă Abdéram își dă seama, vom avea mari probleme. Pentru a potoli mânia zeiței, vom fi încuiați într-o clădire, cu mâinile și picioarele legate, astfel încât nano-reciclatorii să ne dezintegreze. Va trebui să inventăm ceva... Vom spune că femela cea mai în vârstă este mama ta, iar celelalte două sunt surorile tale. În regulă?

— Și a patra... falsa Anabassia?

— O voi lua pentru mine. Voi spune că este copia regretatei mele soții. Dar va trebui să o ucid.

— Pentru ce?

— Pentru că ai făcut-o un ucigaș și nu va trece mult până va începe să caute o victimă. Tu ești cel care a creat-o așa. Un vânător însetat de sânge... Un prădător nebun. Ea va ataca oamenii. Va face multe pagube. O voi urmări și voi încerca să o ucid. Nu va fi ușor. Copiile sunt aproape invulnerabile, după cum ști, nu pot nici să-i tai gâtul, nici să-i înfig cuțitul în piept, n-ar fi de folos.

— Cum o vei face atunci?

— O voi captura, o voi lega și apoi o voi livra nano-reciclatorilor. Ei vor lucra cu energia care o constituie. Este singura modalitate de a-i pune capăt, dar nu sunt sigur că voi reuși. Poate că e mai puternică decât mine, pentru că tu ai făcut-o așa. Ea este suma fricilor tale, fanteziilor tale și asta o face foarte puternică.

— Îmi pare rău. Nu mă așteptam ca lucrurile să iasă așa.

— Asta-i viața. Acum du-te să le înveți lecția pe femeile tale, ca să nu se încurce când Abdéram vine să le înregistreze numele în marele registru al returnărilor. Fă povestea ta credibilă, altfel ne îndreptăm spre dezastru.

David s-a conformat, timid. *Femeile* reușiseră să împartă hainele lui Nazdrava fără să ajungă la lovituri, asta era deja un progres. În tăcere, se priveau cu un ochi critic, cu excepția fetei care se apucase să facă o păpușă dintr-o bucată de lemn și o cârpă.

David le-a rugat să formeze un cerc în jurul lui și să-l asculte. Mai întâi a fost necesar să le facă să accepte povestea familiei înviate. O familie care a murit în prăbușirea unei navete spațiale și din care David a fost singurul supraviețuitor. Apoi a trebuit să le convingă să-și schimbe prenumele, fiecare dintre ele pretinzând că este *adevărata* Ula. S-au privit una pe alta, cu nările palpitând, buzele tremurând, spunând:

— Deci asta voi deveni? Piele bătrână cu fese flasce?

Sau dimpotrivă:

— Târfa aia mică am fost eu? Chiar eram atât de crispată?

La sfârșitul unei discuții infructuoase care aproape s-a transformat într-o ceartă, David a decis că doar fetița se va numi Ula, deoarece era prea mică să joace comedia fără a se trăda. Celelalte două s-ar numi Abigael și, respectiv, Gwenn. În ceea ce-l privește, avea să preia rolul fiului prefăcându-se că are doar șaisprezece ani.

— Totul este puțin dezgustător, a mormăit studenta, cred că deja te-ai culcat cu noi două! Triourile sunt cu adevărat înfricoșătoare.

— Ajunge! spuse David nerăbdător, rămâi concentrată. Tipul care vine să te controleze nu va fi foarte bine dispus față de tine, așa că încearcă să fii fermecătoare. Suntem o familie reunită pentru prima dată după mult timp, înțelegeți?

I se părea că dublurile păreau ciudat de imature, mai scăpate de sub control decât fusese adevărata Ula. Reacționau cu nerăbdare, fără să stea pe gânduri, ca niște animale care se supun doar instinctului și concurează pentru același teritoriu.

Nu au avut timp să-și repete comedia, pentru că a apărut Abdéram, furios, cu registrul sub braț. A început prin a-l avertiza pe David, reproșându-i aspru iresponsabilitatea sa.

— Îmi pare rău, se bâlbâi el. Mi-a scăpat, am vrut să o aduc pe mama înapoi, dar familia era un întreg în mintea mea... Bănuiesc că zeița nu a reușit să o despartă de surorile mele... înțelegeți, a fost prea

greu să aleg.

Din fericire, Abdéram s-a lăsat înmuiat. A trecut rapid de cazul micuței Ula, care își legăna păpușa, pentru a pune întrebări lui Abigael și Gwenn. David le-a considerat pe cele două femei prea reci, prea detașate de situație. S-au tot contrazis una pe alta, fiecare încercând să fure reflectoarele celeilalte. Abdéram s-a săturat repede.

— Veți trece printr-o fază confuză, a explicat el pe un ton doct. Dar lucrurile se vor așeza treptat la locul lor în mintea voastră. Important este acum să vă organizați o casă. Construiți o colibă, un cort. Comunitatea noastră este pregătită să vă primească. Nu lipsește munca. Și atunci trebuie să ne sprijinim unii pe alții. Aici printre proscriși, secretele nu sunt potrivite.

Când a sosit timpul să plece, s-a apropiat de Akenôn în care părea că vede singura autoritate morală a grupului și i-a spus:

— Micuța Ivana a venit să mă găsească. A spus că nu mai vrea să locuiască cu tine. Nu am întrebat de ce. Cred că este îndrăgostită de acest copil, David, și îi e rușine de asta. A preferat să se mute înainte ca familia ei să se întoarcă. Acum face parte din clanul Red Fox. E destul de drăguță, cred că nu va avea probleme să-și găsească un alt iubit, de data asta de vârsta ei!

David își încleștă maxilarul. Spera că Ivana, din gelozie, nu-și va permite să spună că a venit la Ozataxa să-și recupereze soția.

— Ce naiba ar trebui să facem aici? mârâia studenta. El e nenorocitul lumii! L-ai văzut pe acest Abdéram, un adevărat țărănoi! Putea destul de mult încât să sufoce un roi de muște!

Femeia matură se uită la David cu o privire întrebătoare, de parcă s-ar fi întrebat ce atitudine să adopte cu acest puști care, în mod normal, ar fi trebuit să-i fie soț.

— Este din nou vina mea, a gândit David, devenind mai tânăr, am distorsionat jocul. Numai Ula din cei douăzeci de ani ai mei este capabil să mă identifice în noua mea piele. Micuța nu m-a văzut niciodată, pe când cealaltă mă cunoaște... *prea bine*.

Au trecut două săptămâni, timp în care David și familia sa au fost nevoiți să se stabilească la periferia comunității Red Fox într-o cabană improvizată din materiale recuperate. Aceste resturi – scânduri, pânze, bețe – erau greu de găsit, deoarece orașul nu producea deșeuri. Ei au trebuit, așadar, să caute înapoi prin gunoaiele abandonate de vechile caravane care, în vremuri străvechi, ajunseseră la Ozataxa. Din păcate, clanurile care stăteau în oraș căutaseră înaintea lor, punând mâna pe orice obiect ușor de reciclat. Au reușit totuși să ridice o colibă din pânză și bambus care-i proteja de căldura soarelui, de furtunile de nisip și le asigura un minim de intimitate.

Comunitatea Red Fox trăia, este adevărat, în mari lipsuri.

— Știu că arătăm ca niște vagabonzi, a recunoscut Abdéram, care venea adesea să-i viziteze. Dar ne este imposibil să țesem țesături, nimic nu crește. Pământul este sterp și nu există nici măcar o picătură de apă. Supraviețuim datorită punctelor de aprovizionare pe care le cunoașteți. Fără ele, am muri de sete și de foame. Aceste zdrențe care mă acoperă, le port de acum cincisprezece ani, când am trecut pentru prima dată poarta Ozataxai. Toți sunt în aceeași situație. Nu-ți dai seama, dar cu hainele tale noi, arăți ca un lord și trezești gelozie. Într-o zi, când aceste zdrențe se vor transforma în praf, va trebui să acceptăm să trăim goi. Asta este, suntem proscriși.

A explicat că a fost cândva inginer agricol. Aterizase pe Mémoriana cu un contingent de coloniști hotărâți să civilizeze această lume feudală. În schimb, fiul său fusese ucis în timpul unui raid al Dolmoss. Soția lui, care nu mai putea tolera climatul de nesiguranță, a cerut divorțul și s-a întors pe Pământ. Singur, pe punctul de a se sinucide, a decis să folosească puterile zeiței pentru a-și aduce înapoi fiul. Toți *locuitorii* din Ozataxa trecuseră prin

eșecuri similare. Majoritatea erau tehnicieni emigranți, care speraseră să găsească un loc de muncă stabil și bine plătit pe această planetă pustie, devastată de disputele teritoriale dintre domnii locali. Toți trăiseră aceeași tragedie. Astăzi, pregătirea lor științifică sau tehnică nu le era de nici un folos în mediul misterios din Ozataxa. Absența mașinilor și a materialelor de construcție îi împiedica să-și îmbunătățească condițiile de viață. Totuși, ei au rămas acolo, în compania dublurilor care, în ciuda anilor, nu au îmbătrânit și a căror eternă tinerețe ar fi reușit să trezească suspiciunea oamenilor *normali*.

Cu toate acestea, David era convins că Abdéram nu le spunea întregul adevăr. Din anumite semne, el a ghicit că tensiunile ascunse și prost definite se opuneau diferitelor comunități. Dublurile se recunoșteau la prima vedere, dar nu păreau legate de vreun sentiment de solidaritate. Păreau chiar să se ferească unul de celălalt, iar David nu-i surprinsese niciodată într-un grup.

— Sunt la fel de credincioși stăpânului lor pe cât poate fi un câine, a răspuns Itai când i-a împărtășit observațiile sale. Își apără teritoriul, bunurile și sunt mai mult sau mai puțin geloși unul pe celălalt, motiv pentru care femeile tale îți vor pune în curând probleme. Le-ai ascultat? Se urăsc una pe alta. Fiecare se consideră aleasa inimii tale, adevărata Ula. Nu te invidiez, prietene. Te-ai băgat într-o încurcătură. Ți-ai oferit un harem, deși nu ai apariția unui sultan. Riști să plătești mulți bani pentru asta. Toate acestea nu sunt sănătoase, îți dai seama? Ești soțul lor, dar în același timp, de când le-ai creat, ești și tatăl lor!

David nu era atât de naiv pe cât presupunea războinicul anabassi. Viața în cadrul *familiei* Sarella nu era ușoară. De la instalarea lor în baracă, înfruntările s-au înmulțit, fetița și studenta refuzând categoric să se supună bătrânei de patruzeci de ani care și-a asumat rolul de mamă și, mai mult, l-a tratat pe David ca pe un adolescent. În unele zile, atmosfera devenea atât de grea încât tânărul profita de orice pretext pentru a scăpa.

Ca medic veterinar, a găsit de lucru în comunitatea care încerca să crească câteva animale – capre, porci, oi – care erau hrănite cu bulionul oferit de centrele de aprovizionare. Animalele s-au aclimatizat cu această hrană universală și s-au reproduș de bunăvoie, ceea ce le-a permis oamenilor să ofere în mod ritual câteva zeiței.

Abdéram a fost surprins de cunoștințele pe care David le-a arătat,

așa că acesta din urmă a trebuit să inventeze că l-a luat de la *mama lui*. Abdéram profită de acest pretext pentru a se apropia de modelul de patruzeci de ani al lui Ula.

— Flirtează cu ea! a înțeles brusc David. Îi spune o mică glumă chiar sub nasul meu!

Cel mai enervant lucru era că Ula accepta acest interes și îi făcea vădită plăcere să flirteze cu Abdéram.

În timp ce David își arăta supărarea, studenta s-a ghemuit lângă el pentru a-i șopti la ureche:

— Lasă-i! Nu vezi că sunt bătrâni! Noi avem aceeași vârstă. Eu sunt adevărata ta soție. Uită-te la ea! E urâtă, are fundul moale, celulită peste coapse și sânii lăsați. Ține minte, cu mine iubeai să faci dragoste. Cu ea devenise o rutină, ceva pur igienic! E atât de tare că ești din nou tânăr, trebuie să profiți de asta! Nu-i pasă. Ea visează să fie regulată de Abdéram. O dezgusti, mi-a spus... Ea tot repetă că nu se va culca niciodată cu tine, ar avea senzația că face sex cu fiul ei!

David a împins-o ușor. Cu siguranță, abstinerea începea să fie apăsătoare, dar situația îl făcea să se simtă inconfortabil. Culcându-se cu studenta, el ar fi înșelat-o pe Ula cu ea însăși, iar acest paradox i-a trezit o vinovăție de care niciun argument logic nu l-ar putea elibera. Cu această ocazie, a măsurat cât de mare era distanța care separa fantezia de realitate. *Sunt un prost bătrân!* își repeta el în fiecare seară în timp ce se înfășura în pătură pentru a înfrunta o altă noapte de singurătate.

Îi trecuse prin minte ideea că, copia matură a lui Ula cocheta cu Abdéram doar pentru a-l face gelos... Dar era o prostie, bătrâna de patruzeci de ani se hotărâse, evident, odată pentru totdeauna să-l considere pe David drept fiu. Ea făcea un punct de onoare din a refuza să se dezbrace în fața lui.

De asemenea, evita orice contact fizic cu bărbatul pe care a insistat să-l trateze ca pe un adolescent rebel și se împovăra cu treburile casnice. David se întreba cât de departe intenționa să meargă în stabilirea acestui matriarhat familial. Chiar a fost captivată de această șaradă? Oare uitase de ce și datorită cui, se întorsese din morți?

David și-a găsit liniștea doar când a luat-o de mână pe fetița Ula și a pornit cu ea să exploreze orașul. Prospețimea și entuziasmul fetei l-au împăcat cu el însuși.

— Haida-de! interveni Akenôn. Nu-ți spune povești! *Această*

fetiță ideală nu există. Ea nu poate fi în niciun fel dublura soției tale, din moment ce nu ai cunoscut-o când avea acea vârstă. Este o creație mentală pură, o imagine făcută din amintirile din copilărie pe care Ula le-a evocat în fața ta. Ai mărit, ai înfrumusețat toate acestea. Acest copil este doar un miraj. Niciodată sa nu uiți asta.

David știa asta, totuși era atașat de copilă. Ea, simțindu-i grijile, încerca să-l consoleze:

— Celelalte, sunt rele, repeta ea, mai ales bătrâna. Mie, îmi place de tine. Când voi fi mare, mă voi căsători cu tine!

Auzind acestea, David nu-și putea reține lacrimile pe care vântul deșertului se grăbea să le usuce.

Începea să-și facă griji pentru sănătatea sa mintală. Era conștient că era prins într-o mlaștină din care nu știa cum să se desprindă.

Cu toate acestea, simțea o oarecare fericire în contemplarea lui Ula, soția sa, în diferitele momente ale vieții, era ca și când ar fi răsfoit un album olografic care l-ar fi dus înapoi în timp. Nu putea să-și ascundă că studenta îl atrăgea fizic, nu doar pentru că era tânără, ci, mai presus de toate, pentru că simboliza cea mai fericită perioadă a existenței lui, timpul începuturilor, cel al unui viitor care părea plin de promisiuni, doar înainte ca personajul lui Ula să se schimbe sub influența genelor NV.

Cu toate acestea, când voia să fie complet sincer cu el însuși, era forțat să admită prezența unui vierme în fruct.

Dacă dublurile adulte ale lui Ula erau aproape perfecte din punct de vedere fizic, le lipsea totuși ceva... Acea vibrație diabolică, acea tensiune permanentă care o înconjura odinioară pe tânără, făcând din ea un personaj excepțional. Acel farmec întunecat și tulburător fusese opera genelor NV, ea nu era conștientă de el. Reconstructuind-o mental pe Ula, în timpul procesului de duplicare, el a redactat cu grijă, a diluat... O eroare pentru care, astăzi, se pocăia. Crezând că o va *vindeca*, o banalizase excesiv. Astăzi, nu mai simțea nici cea mai mică atracție pentru ea. Dezbrăcată de *blestemul* ei, Ula era doar o altă femeie dintre multe, iar el era disperat de asta.

— Înnebunești! îi repeta Akenôn. Situația este prea greu de gestionat. De ce crezi că oamenii care locuiesc aici par atât de deprimați? Ei se confruntă cu aceeași dilemă. Au vrut să readucă la viață o persoană dragă și s-au trezit că trăiesc cu un străin! Un actor care joacă pentru ei comedia de dimineață până seara. După un timp, devine greu să te păcălești.

David aproape că a răspuns: *Și tu? Cum îi vei gestiona pe oamenii mari pe care plănuiești să-i dublezi folosind mașina? Chiar crezi că vor fi genii sau doar se vor preface că sunt?*

În aceeași seară, pe o stradă din apropiere a fost descoperit un cadavru, cel al unui bărbat din comunitatea Red Fox. Gâtul îi fusese măcelărit cu atâta violență încât capul aproape i se despărțise de corp. Această crimă a pus clanul în tulburări. Era rar ca o ceartă să escaladeze până în acest punct. Victima era bine văzută de toată lumea și nu avea dușmani. Abdéram a convocat consiliul înțelepților. Acest asasinat trebuia privit ca o declarație de război a unui clan rival?

Itai, pe care David nu-l văzuse de câteva zile, a reapărut în același moment. Părea obosit și îngrijorat.

— Vino, șopti el, apropiindu-se de David, trebuie să vorbim.

Abia atunci tânărul și-a dat seama că războinicul Anabassi era rănit și ascundea sub tunică un bandaj înroșit de sânge.

De îndată ce a fost sigur că nimeni nu-i poate auzi, Itai a șoptit:

— Ea este, ucigașul, femela ta... a patra... Devine mai periculoasă pe zi ce trece. Am urmărit-o în speranța de a o captura, dar s-a dovedit mai puternică decât mine. Aproape că m-a prins... Femela asta e nebună. Instinctul ei o face să ucidă. I-a tăiat gâtul acestui om din plăcere, fără nici-o necesitate. De ce ai făcut-o așa? Te îngrozește atât de mult rasa noastră?

David a lăsat capul în jos de rușine.

— Este... este inconștientul meu, a rugat el. A creat o imagine caricaturală alimentată de fricile mele îngropate, de dezgustul meu reprimat. Îmi pare rău... Știu că poate suna dezgustător... M-am lăsat influențat de propaganda militară. Scuză-mă.

Itai făcu un gest de oboseală care îl făcu să se strâmbe. David a profitat de ocazie pentru a examina rana care s-a dovedit a fi adâncă.

— Cu ce ți-a făcut asta? a întrebat el.

— A modelat cioburi de silex, a oftat războinicul și, de asemenea, cristal de stâncă ascuțit ca o lamă de ras. Ea este mai rapidă și mai flexibilă decât mine. Ai făcut-o prădătoarea absolută! Vom avea mari dificultăți în a o captura. Trebuie să mă ajuți, nu o pot face singur, nu acum că sunt rănit. Trebuie să acționăm rapid, pentru că ea va continua să ucidă la întâmplare. Ea atacă doar oamenii, nu și dublurile. Este un pic de parcă și-ar fi pus misiunea de a scăpa de populația sa vie pe Ozataxa.

A tăcut, fără suflare. David a observat că avea febră. Nu era un semn bun.

— Nu-ți face griji, a continuat Itai, sunt rezistent, rana se va închide. În timp ce mă odihnesc, încearcă să aduni un pachet. Mâncare, apă, frânghii, orice ar putea fi folosit ca armă. Cârligul de mahout pe care l-a folosit Nazdrava este încă în palanchin, adu-l.

— Dar nu pot s-o părăsesc pe Ula... Adică femeile, singure... protestă David.

— De ce ? mârâi Itai. Nu le este frică de nimic. Ucigașa nu îi va ataca, repetă că ea îi atacă doar pe cei vii, indivizi ca tine și mine care au venit din pânțele unei mame și nu dintr-o mașinărie infernală!

Din păcate, o oră mai târziu, războinicul Anabassi a căzut inconștient și David a fost nevoit să-l cheme pe Akenôn pentru ajutor. L-au dus deoparte pe bărbatul rănit, unde membrii comunității nu-l puteau vedea. Clanul era în picioare. Făclii fuseseră aprinse în așteptarea nopții și se formase un grup de santinele înarmați cu săbii rudimentare. Bărbații își cultivau furia pentru a uita frica care îi rodea.

— Din câte am înțeles, a explicat Akenôn, există rivalități puternice între diferitele triburi care împart orașul.

— De ce?

— Controlul punctelor de aprovizionare, desigur! Apă și mâncare gratuite. Se pare că mai multe dintre aceste centre de distribuție au ajuns să se usuce, ceea ce pune probleme evidente de supraviețuire. Dublurilor, cărora nu le trebuie mâncare sau să apă, nu le pasă, dar nu același lucru este valabil și pentru oameni. Acesta este motivul pentru care sosirea noastră nu l-a încântat pe prietenul nostru Abdéram. Apropo, am aflat că se culca cu micuța Ivana! Mai mult decât atât, are ochii îndreptați spre cea mai bătrână Ula! Acest om este nesățios. Un adevărat țap în călduri!

David a ridicat din umeri, bârfa preotului l-a enervat mai mult decât și-ar fi dorit. Îi displăcea să și-o imagineze pe Ivana între labelle lui Abdéram. *La naiba!* și-a spus, *nu știu ce vreau! Când era acolo, am avut o singură idee, să scap de ea, iar acum...*

Și-a trecut mâna peste față, căutarea magică a coborât în sordid. Se cutremura când se gândea la ucigașul care, chiar în acel moment, rățăcea pe acoperișurile orașului, căutând o nouă pradă. Se născuse din coșmarurile lui, reprezenta dublul malefic al lui Ula, stadiul terminal al metamorfozei inițiate de genele NV.

Ea era soția lui, el era soțul ei... și tatăl ei. Și totuși ar trebui să o omoare.

Într-o seară, studenta l-a dus la metereze sub pretextul de a admira apusul care aprinsese deșertul. În timp ce mergea în fața lui, atât de asemănătoare cu Ula pe care-o întâlnise în campusul facultății, David s-a lăsat cuprins de farmecul acestei călătorii în trecut. A început să joace rolul de student, să-și spună că are viața în față, că stă acolo, în pragul a ceva formidabil încă în pregătire și că va trebui să-și modeleze cu mâinile lui, ceva numit viață și care, deocamdată, i se părea nesfârșită. În acea secundă, s-a simțit nemuritor, invulnerabil, capabil de orice...

Ula se întoarse pe călcâie pentru a-l privi în ochi. Era atât de asemănătoare cu imaginile pe care David le păstrase despre ea, cu părul roșu curgând în vânt, cu pistruii, încât a simțit amețeală. Ea l-a luat de mână și i-a spus:

— Vino.

Abia atunci a înțeles că ea îl ademenise într-o capcană. În centrul unui bastion se afla un fel de iurtă rudimentară în care ea a intrat. A imitat-o. Ea își rupsese deja hainele și stătea întinsă, cu coapsele deschise pe o pătură colorată.

— Vino, ordonă ea.

Nu a putut rezista. Au făcut dragoste în timp ce rafale loveau cortul de parcă-l ridicau în aer.

Despărțit, David s-a urmărit acționând. Voyeur al lui însuși, nu se putea convinge că era cu adevărat subiectul acestei acțiuni. Aceasta era o consecință a întineririi, îl avertizase Itai. Am devenit tineri din punct de vedere fizic, rămânând în același timp bătrâni din punct de vedere moral. Avea loc o scindare mentală, care trebuia adaptată.

Ula juisă zgomotos. Simula? Ar putea un exemplar să experimenteze orgasme? Discutase despre asta cu războinicul Anabassi care nu exclusese această posibilitate:

— Dublurile sunt compuse din energie, dacă această energie experimentează un vârf de intensitate, presupun că putem asimila asta cu plăcerea, nu?

David a rămas nehotărât.

A căzut alături de Ula. El transpirase, dar ea nu. Niciun miros nu se ridica din corpul sau din părul ei. Și-a dat seama că a uitat să *programeze* aceste detalii. Nazdrava avea dreptate: nu reușim niciodată să stăpânim toți parametrii, lăsăm mereu ceva afară, iar

acel ceva făcea toată diferența. De-a lungul timpului, am ajuns să-i exagerăm importanța până la punctul de a ne resimți copia persoanei dragi.

— A fost *cool*, a murmurat studenta. Păcat că nu putem fuma o țigară!

David se încruntă. Oare Ula se exprimase astfel în trecut sau recrease el această limbă din cea a copiilor săi? Nu mai era sigur de nimic.

Ula se rostogoli pe o parte pentru a-l înfrunta. Pielea îi era foarte albă, pistruiată, sânii prea mari.

— Ascultă, a șoptit ea, nu putem continua așa, îți dai seama, nu-i așa? Bătrâna ne distruge viața. Ea nu se va culca niciodată cu tine, joacă rolul mamei autoritare și se culcă cu Abdéram de îndată ce-ți întoarce spatele. Vrei ca nemernicul ăsta să devină socrul nostru? Pentru că asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Va trebui să-l ascuți dacă nu vrei să te lovească în fund. L-am auzit bârfind despre noi cu bătrâna. Te consideră un mic idiot, iar pe mine o mică târfă. Dacă ajungem sub autoritatea lui, trebuie să ne facem griji! Nenorocita lui de comunitate este de-a dreptul feudală! Știi că el are dreptul de viață și de moarte asupra membrilor clanului? Ți s-a spus că acești ciudați practicați sacrificii umane mai mult sau mai puțin deghizate? La cel mai mic pas greșit, sunt legați ca un cârnat și aruncați în interiorul unei clădiri, livrați nano-reciclatorilor. Nu vreau să ajung în filler, dacă știi ce vreau să spun!

Ea vorbea repede, fără să tragă aer – dar nu era nevoie, deoarece se prefăcea doar că respiră!

Cu toate acestea, ea a subliniat problemele pe care David le tot evita.

— Nu vrei să vezi adevărul, a insistat Ula. Adună-te, la naiba! Știu că timpul de joacă a scăpat de sub control și că nu știi cum să faci față situației. Trei femei bune în loc de una, sigur că te debusolează, dar timpul se scurge. Sunt singurul cal pe care ar trebui să pariezi.

— Și ce sugerezi? oftă David.

— Părăsim tabăra cât mai repede posibil. Suntem în pericol. Războiul dintre clanuri este iminent. Îmi las urechile să rătăcească ici-colo, adun informații, stabilesc contacte cu celelalte dubluri. Știu ce se întâmplă. Abdéram este în favoarea conflictului armat.

— Dar de ce?

— Pentru a procura prizonieri umani. Prizonieri pe care îi va oferi

drept jertfe oraşului. El este convins că Ozataxa are nevoie de hrană pentru a-şi menţine coeziunea celulară. Lipsit de contribuţii biologice, se va prăbuşi.

— Şi tu ce crezi?

— Nimic. Maşina m-a creat, dar nu sunt conştientă de mecanismele sale secrete. Nu există nici un flux de conştiinţă între ea şi mine care să-mi dea acces la arhivele oraşului, la informaţiile stocate în memoria lui veche de o mie de ani, asta se întâmplă doar în cărţile SF! Sunt o friptură luată din coapsa unei vaci, dar asta nu-mi permite să citesc gândurile animalului.

David a digerat informaţia. Era aproape sigur că studenta nu minţea.

— Trebuie să ieşi afară înainte de a fi prins în vârtejul rahatului generalizat, a continuat Ula. Dacă Abdéram va deveni regele Ozataxa, vom fi sclavii lui. Mă va integra în haremul lui sau mă va vinde unuia dintre căpitaniii lui... Vei fi încorporat în armata lui. Crede-mă, trebuie să fugi cât mai repede posibil. O luăm pe micuţă, puştoaica, e drăguţă, nu o putem lăsa pe mâna acestor nenorociţi. Şi apoi, tu ai fost cel care a creat-o de la zero, eşti tatăl ei, eşti responsabil pentru ea.

— Şi cum vom trece deşertul?

— Avem hidrodermul. Eu şi micuţa nu avem nevoie să mâncăm sau să bem, ceea ce face lucrurile mai simple. Suntem indiferente la căldură şi frig. Ne vom ocupa de tot. Arcaşii de cactus nu vor putea să ne omoare. Va trebui doar să ne laşi să luăm controlul. La nord se află un important oraş comercial, Abaka. Este plin de oameni, vom trece neobservaţi acolo. Poţi ajunge acolo în patru zile. Sper să fie fezabil.

— Şi Itai? Şi Akenôn?

— Rahat! Încetează să fii atât de naiv! Itai va muri în curând, el ştie, o acceptă. Se luptă până la moarte împotriva mutantului pentru a plăti datoria pe care o are. Akenôn este un nenorocit, un spion care pune la cale ceva sinistru. Când va reuşi, va dispărea fără să-şi facă griji pentru noi deoarece nu-i vom mai fi de nici un folos.

— Ştii despre ce este vorba?

— Nu, dar are de-a face cu puterea zeiţei. Îşi petrece zilele înconjurând sanctuarul. Când se opreşte, meditează, cu ochii închişi. Vedem că rumegă lucruri, că îşi adună amintirile. E aici să aducă pe cineva înapoi... dar nu va fi fratele lui mai mic, asta e sigur!

— De acord, a capitulat David. Începi să ne planifici plecarea. Adună provizii, exersează conducerea hidrodermei. Când problema mutantei va fi rezolvată, vom pleca.

Ula se așează, cu trăsăturile furioase.

— De ce vrei să te ocupi de asta? mârâi ea. Nu ești suficient de puternic, o să-ți pierzi pielea! Uite ce sa întâmplat cu Itai și totuși el este un războinic! Lasă mutantul să lichideze oamenii...

— Dar eu sunt om!

— Și Abdéram, de asta nu te va cruța! Dacă ai ghinionul să-l privești de sus, te va oferi drept jertfă și nu bătrâna Ula va veni în apărarea ta, crede-mă! Ești responsabil pentru noi! Suntem familia ta acum, ne datorăm asistență reciprocă.

Pe măsură ce vântul continua să lovească iurta, au fost nevoiți să petreacă noaptea acolo. Au făcut dragoste încă o dată fără ca David să reușească să se implice mai mult în acest act care i s-a părut deodată ciudat de banal.

S-au despărțit dimineața. David, care se simțea vinovat, s-a dus direct în tabăra lui Akenôn pentru a primi vești despre Itai. Anabassi era un pic mai bine, rana i se închisese, dar continua să se deterioreze.

— Monstrul tău a ucis din nou aseară, a anunțat preotul. Furia se așterne printre oameni. Un martor a oferit o descriere care o prezintă ca pe o femeie Anabassi. Asta înseamnă că situația prietenului nostru de aici riscă să devină insuportabilă. Ar putea fi acuzat că se află în spatele acestor execuții. Vă sfătuiesc să-l aduceți pe ucigaș lui Abdéram cât mai curând posibil.

Itai profitase de absența lui David pentru a face două arcuri, săgeți și tolbe destinate să le țină.

— Sunt recuperate, s-a scuzat el, Nu pot garanta calitatea cozii. Va trebui să se țină cont de o anumită deviere. Aici, materialele sunt rare, Akenôn le-a furat de la Abdéram, cu riscul de a-și pângări sufletul nemuritor.

Preotul nu a acceptat provocarea, mintea lui era evident în altă parte.

După ce au adunat ceva de băut și de mâncat într-o pungă, războinicul și medicul veterinar au părăsit cortul.

— Cum vom proceda? se îngrijoră David.

— O să ne cățărăm pe acoperișuri, a explicat Itai. Acolo stă ea, ca toți prădătorii. Săgețile noastre nu o vor ucide, asta e sigur, dar

înmulțind rănilor o vom forța să consume mai multă energie pentru a se vindeca. Slăbită momentan, va deveni mai lentă. Va trebui să exploatăm această încetinire. O capturăm în timp ce se odihnește. Odată legată, o vom lăsa într-o clădire. Nano-reciclatori se vor ocupa de restul.

Prezentat astfel, părea simplu.

— Să fim pozitivi! și-a spus David.

Accesul la acoperișuri nu a fost o sarcină ușoară, pentru simplul motiv că Ozataxa era fără acoperișuri în sensul în care-l înțelegeau oamenii. Clădirile în formă de cilindru, în formă de con, în formă de piramidă, ofereau puțină aderență. David se simțea de parcă mergea pe *roller coaster*-ul unui parc de distracții uriaș. Tălpile lui derapau pe materialul neted opalescent al caselor curioase. De fiecare dată când își pierdea echilibrul, se rostogolea pe toboganul *acoperișului* cu o viteză amețitoare, în timp ce frecarea îi smulgea bucăți de îmbrăcăminte și piele.

Dar cel mai teribil lucru a fost reflectarea soarelui pe pereții care îi înconjurau. La început orbiți, au început să se coacă pe măsură ce temperatura creștea. Au fost nevoiți să se oprească pentru a se adăposti sub o pânză reflectorizantă ca să evite deshidratarea fatală. Înălțimile orașului erau un alt fel de deșert, un deșert de sticlă orbitoare, lipsit de cea mai mică asperitate.

— Vom muri! gâfâi David, cu gâtul uscat.

— Va fi mai bine peste două ore, respiră Itai. Lumina se va roti, umbra va invada această parte a acoperișurilor. Ucigașul va veni și se va refugia acolo, motiv pentru care a fost necesar să ocupăm locul înaintea ei. Suntem bine plasați. De aici, o putem observa de departe. Când o vezi, trage săgeată după săgeată până când se golește tolba. Este important să-i provoci cât mai multe răni. Pentru a se vindeca, va fi obligată să intre în hibernare temporară.

David dădu din cap în semn de acord. Itai încerca să facă față, dar pe măsură ce încerca, a devenit clar că nu era în cea mai bună formă. Rana lui emana un miros neplăcut.

Luptându-se împotriva toropelii, David se forța să stea treaz în timp ce aștepta ca umbrele să acopere porțiunea de acoperiș unde își găsiseră refugiu. Albeața orașului a trezit în el amintiri despre sporturile de iarnă din rarele vacanțe pe care le împărtășise cu Ula. Era înainte să se nască copiii... Azi părea atât de îndepărtat, atât de ireal. Viața trecuse cât ai clipi, devorată de călătorii profesionale,

misiuni, cursa pentru bani și, mai ales, lupta neîncetată împotriva efectelor nocive ale genelor NV care o infectau pe Ula. Câte seri petrecuse singur, închis în laboratorul său, dezvoltând un vaccin care trebuia să-i protejeze copiii de efectele nocive ale contagiunii neuronale emise de mama lor? Toate acestea pentru ce, până la urmă? Fiul și fiica lui îl considerau un străin, soția lui era moartă...

O atingere l-a adus înapoi la realitate.

— Rămâi concentrat! îi ordonă Itai. Nu va mai dura mult.

Cu degetele tremurânde, David a pus o săgeată în arcul său improvizat. Se îndoia că va fi capabil să atingă marcajul, dar nu a vrut să-l dezamăgească pe Itai.

Dintr-o dată, un punct negru a apărut prin aura orbitoare care învăluia arhitectura curată a lui Ozataxa. S-a strecurat de-a lungul curbei unei clădiri, fugind din zona luminoasă pentru a se amesteca în umbrele aruncate de turnurile învecinate.

— Ea este! respiră Itai. Începem.

S-au repezit înainte, eliberându-și săgețile, trăgând din tolba cu un gest mecanic, strângând coarda, eliberând săgeata... Proiectilele au zburat, șuierând, cu o forță care l-a uimit pe David. Primele trei săgeți care au lovit-o pe mutantă au luat foc instantaneu, sub acțiunea energiei degajate de rană. Ucigașa a început să fugă, cu săgețile în flăcări înfipite între omoplați. David a auzit-o urlând de furie. Era hidoasă, semănând doar vag cu o Anabassi. Fața ei avea acea urâtenie caricaturală cu care chinuim monștrii din benzile desenate sau din filmele de groază. Ea este prea mult!, ar fi declarat în mod corect studenta Ula.

David, surprins pentru o secundă, a început să tragă din nou. Itai, ca un războinic, lovea ținta cu fiecare nouă lovitură. Ucigașa avea convulsii, corpul ei era mai plin de săgeți decât de o pernă de ace. Când s-a clătinat, David a crezut că jocul a fost câștigat, dar fiara s-a întors și, cu o mișcare din braț, a proiectat un fel de bumerang de cristal în direcția atacatorilor săi. Obiectul a trecut la câțiva centimetri de fața lui David și s-a blocat în gâtul lui Itai. De data aceasta, marele Anabassi s-a prăbușit. Ucigașul a profitat de acest răgaz pentru a sări pe alt acoperiș și a dispărea în umbra unui turn.

David îngenunche lângă Itai. O singură privire i-a fost suficientă pentru a înțelege că rana era fatală, dar a încercat totuși să oprească sângerarea folosind un bandaj de presiune.

— Lasă, gălgâi războinicul. Nu are rost, s-a terminat... Știam că o

să mor azi... gândacul ghicitorului mi-a prezis-o... Îți amintești? Am încercat să-mi plătesc datoria... Am eșuat... Dacă vrei, poți să mergi la tribul meu și să-mi ucizi soția și copiii... Ai dreptul, e legea... nimeni nu te va opri.

— N-am să fac asta niciodată, gâfâi David.

— Greșești, oftă muribundul. Am să plec supărat. Aș putea veni să te bântui, știi?

Nu a putut spune mai multe, a închis ochii și și-a arcuit spatele într-un ultim spasm.

David a rămas nemișcat, ingenuncheat lângă corpul lui mare prăbușit care păta acoperișul alb cu sângele său. Tolba inutilă se rostogolise pe panta opalescentă, împrăștiindu-și săgețile.

— Nu trebuie să stai acolo! spuse o voce în spatele lui David. Ea ar putea să se întoarcă pentru răzbunare.

Întorcându-se, medicul veterinar a descoperit un bătrân în zdrențe, purtând o pălărie melon decolorată. O barbă albicioasă îi tremura în vârful bărbiei și ochii i-au dispărut în spatele ochelarilor crăpați.

— Sunt profesorul Tolokine, spuse el cu o voce de falset. Wilfrid Amadeus Tolokine. Distins lingvist la Universitatea din Santa Catala, California. Urmează-mă... trebuie să-ți duci prietenul înăuntru.

— Dar nu! David a protestat, nu putem intra în clădiri.

— Bineînțeles că putem, a insistat Tolokine. Doar aduci o ofrandă nano-reciclatorilor. În timp ce se ocupă de trup, ne vor lăsa în pace.

— E dezgustător!

— Mult mai puțin decât să-l abandonezi pe acest acoperiș. Ucigașul se va întoarce și îl va rupe în bucăți, apoi ne va urmări. Grăbește-te! Nu va îndrăzni să ne urmeze înăuntru.

David ezită. Omul i se părea nebun.

— Vine! strigă brusc Tolokine, arătând spre un punct negru care tocmai se materializase pe acoperiș, la aproximativ o sută de metri distanță. Pe aici! Repede!

Încetând să se întrebe, David apucă rămășițele lui Itai de sub axile și îl remorcă printr-un fel de capac translucid care se deschidea în acoperiș. După ce a aruncat cadavrul acolo, s-a grăbit înăuntru, în timp ce Tolokine a închis trapa ciudată.

— N-o să ne urmeze, bâlbâi bătrânul, știe cât ar costa-o. Fiind făcută exclusiv din energie, ar fi o țintă principală pentru nano-reciclatorii care s-ar grăbi să o absoarbă în mai puțin de un minut.

Urmează-mă! Pe aici... pe aici!

Alergă de-a lungul coridorului nesfârșit, alb și gol, care șerpuia prin burta clădirii. David târa trupul lui Itai care a continuat să se scurgă, trasând o linie roșie pe podeaua coridorului.

— Este în regulă, a anunțat Tolokine. Să ne oprim aici, suntem în afara pericolului pentru o vreme. Nano-reciclatorii vor avea grijă mai întâi de prietenul tău, cât este încă cald. Uite! Sunt deja la serviciu. Urmele de sânge sunt șterse!

Era adevărat. Dâra strălucitoare imprimat pe podeaua albă dispărea.

— Ei adună totul, a explicat Tolokine. Cel mai mic atom de oxigen, fier, săruri minerale... totul! Intră imediat în pereți, pentru a consolida clădirile, pentru a hrăni bioelementele structurii, pentru a le întări, pentru a le face să crească. Așa cresc casele, apar podele noi... Ne aflăm în centrul unei minuni a biotehnologiei.

— Știu, a intervenit David. Poți să stai liniștit o secundă? Tocmai mi-am pierdut un prieten.

— Desigur, Tolokine și-a cerut scuze. Sunt prost. Nu mă învinovăți.

David se rezemă de perete, cu ochii ațintiți asupra rămășițelor lui Itai. De pe coridor se auzeau zgârieturi de gheare și mârâituri.

— Este ucigașul, a explicat Tolokine. Ne caută. Devine entuziasmată de trapa, dar nu o deschide. Ea nu ar supraviețui nici un minut în acest mediu. Eu, sunt bătrân, slab, bolnav. Nu sunt o pradă foarte atractivă pentru nano-reciclatori. E diferit pentru tine care ești tânăr, în formă grozavă. Dar iartă-mă, încă mai trăncănesc ca o cârpă bătrână!

David nu și-a făcut timp să răspundă, pentru că hainele lui Itai deveneau transparente!

— Absorbția a început, a spus Tolokine. Sunt din ce în ce mai subțiri. Apoi, va fi rândul epidermei, apoi grăsimea și fibrele musculare... până la urmă nu va mai rămâne nimic, nici o bucată de resturi, nici o pată de sânge. (A scos din buzunar un ceas de buzunar antic pe care l-a consultat.) Avem jumătate de oră. Hai, te duc la ieșire. Nu trebuie să-ți asumi niciun risc, ești o pradă prea ispititoare.

— Dar tu? se întreabă David.

— Oh, am micile mele trucuri. Îți voi explica dacă te întorci să mă vizitezi. Petrec mult timp în interiorul clădirilor studiind hieroglifile în mișcare care se ondulează pe pereți. De aceea am ajuns la Ozatata,

acum aproape cincisprezece ani, și vezi ca mai trăiesc! Oh, sigur, îmi lipsesc câteva degete de la picioare și, de asemenea, urechea stângă, dar mă descurc foarte bine fără ele. Vino să mă saluți, din când în când, îți voi spune ce știu despre oraș. Mă cam plictisesc singur...

A continuat să bolborosească până când au ajuns din nou jos; acolo, l-a lăsat pe David în pragul clădirii apoi, întorcându-se pe călcâie, a dispărut în întunericul sălii.

Se clătina, David a luat drumul către tabără pentru a-i anunța lui Akenôn moartea lui Itai, dar cortul era gol și, deși a strigat, preotul nu a răspuns.

Neștiind ce să facă, s-a întors la coliba *familiei* unde îl așteptau studenta și fetița. Simțind nevoia să vorbească, le-a relatat evenimentele după-amiezii. Studenta l-a ascultat cu o atenție politicoasă, fără a manifesta nici cea mai mică emoție.

— Itai, a spus ea când a terminat, a fost acel fel de maimuță cu părul albastru? Recunosc că mă speria.

— Și pe mine! a adăugat fetița. Era la fel de obraznic ca orice!

David a înțeles că este inutil să insiste.

A doua zi, în timp ce scotocea prin coșul de gunoi să găsească ceva din care să facă noi săgeți, s-a întâlnit față în față cu Ivana.

— Am aflat despre Itai, a spus ea fără să se sfiască. Este trist. Era curajos. Îl vânați pe ucigaș? A fost acel bătrân prost Tolokine care le-a spus tuturor în timpul priveghiului.

— Este chiar un savant? întrebă David.

— Da, a confirmat Ivana. Vorbește zeci de limbi incredibile, dar și-a pierdut mințile. Se spune că el a făcut un pact cu nano-reciclatorii. Nu știu dacă este adevărat.

— Ce mai faci?

— E în regulă, am devenit a treia concubină a lui Abdéram, nu e chiar așa de rău. Trebuie să supraviețuiești. Nu este prea exigent în pat, mai ales în acest moment. Știi că e îndrăgostit nebunește de una dintre femeile pe care le-ai adus înapoi, cea mai în vârstă... cea care a fost soția ta, cred?

Din scânteia care a strălucit în ochii ei, David a înțeles că ea încerca să-l rănească. A rămas impasibil.

— Se culcă cu el, insistă Ivana. Îl epuizează! Nu mă deranjează... dimpotrivă! Este întotdeauna o corvoadă în minus. Bărbații! M-am săturat de ei!

Se întoarse pe călcâie pentru a se alătura unui grup de femei care

discutau în vârful dealului de gunoi.

David a ridicat din umeri, și-a adunat bucățile de lemn și s-a dus la casa lui Akenôn să facă săgeți noi. Era hotărât să termine lucrarea începută de războinicul Anabassi. Odată eliminat ucigașul, el avea să părăsească Ozataxa, luând studenta și fetița. *Apoi...* Apoi nu avea nici cea mai mică idee ce avea să facă.

Akenôn nu mai era în stare să-și ascundă nervozitatea sub obișnuita lui mină sardonica. Transpira, o zvâcnire îi contracta buza superioară la intervale regulate, afișându-i un rânjel sardonic de care nu știa. La fiecare cinci minute, își comprima tâmpilele cu palmele, de parcă ar fi sperat să-și întărească soliditatea craniului amenințat de o explozie iminentă.

— Se pare că nu funcționează, a spus David, care încerca cu disperare să facă săgeți.

— Am o migrenă groaznică, se bâlbâi preotul. Se agravează pe măsură ce trec zilele. Au trecut șaptezeci și două de ore de când am dormit ultima oară. Sunt obosit.

— Ești bolnav?

— Nu... da... ei bine, nu chiar. Este programul care mi s-a dat, va ajunge în curând la data de expirare. Migrena este o alarmă menită să-mi amintească că trebuie să acționez fără întârziere.

— Programul va fi perimat? Ca o conservă?

— Da. Mi s-a implantat un cip biotehnologic încărcat cu informații foarte specifice. O masă de date de memorie pe care niciun creier uman nu le-ar putea reține. Problema este că sistemul meu imunitar a ajuns să-l detecteze în ciuda momelilor de protecție cu care a fost înconjurat. El o va distruge, o va digera. Trebuie să folosesc aceste informații cât mai repede posibil înainte de a fi înghițite de anticorpii mei.

— De ce ați folosit memoria biotehnologică?

— Acestea sunt singurele care pot fi transplantate în interiorul creierului fără a provoca o embolie. Problema este că nu pot rămâne ascunse pentru totdeauna. Sistemul imunitar al gazdei le localizează întotdeauna. La mine i se dăduse aspectul unui anevrism, se pare că acest camuflaj nu a fost suficient.

— Este chestia în care stocați informațiile sfinților și filosofilor pe care doriți să îi duplicați pentru a salva omenirea?

Akenôn își coborî brațele în semn de capitulare. Era palid și avea cearcăne violet sub ochi.

— Bine, a oftat el, să nu ne mai încurcăm. Sfinții, filozofii Antichității, era o prostie. Ai bănuțit asta, nu-i așa?

— Puțin, da. Nu îmi pot imagina Biserica ta având o mulțime de concurenți! Puterea nu poate fi împărțită.

— Bine, bine, ești un tip inteligent. Îți spun adevărul dacă mă ajuți să plec din oraș... Știu că te pregătești să fugi, am văzut-o pe studentă răsfățând hidrodermul și exersând cum să-l comande. Nu sunt un idiot complet. Ai de gând să fugi. Vreau să fiu acolo. Eu... și partenerul meu.

— Însoțitorul tău?

— Da, cel pe care am misiunea de a-l duplica. Dosarul lui îmi provoacă migrena. Toate detaliile vieții sale trecute, amintirile, scrierile sale. Șaptezeci și cinci de ani de viață aglomerată.

— Cine e?

— Nu ai ghicit deja? Nothanos al III-lea, Papa Bisericii noastre. Suferă de o boală degenerativă. Transplantul de noi organe nu a făcut nimic. Declinul său a fost ținut secret. Moartea lui ar provoca un conflict teribil în cadrul ordinului. O schismă, poate un război religios care ar putea să incendieze galaxia. Acest lucru nu trebuie să se întâmple. Fără noi, guvernele vor pierde orice sprijin moral și vor coborî în haos. Facțiunile atee, extremiste, vor prelua puterea și vor împinge lumile locuite în materialismul fără suflet.

— Nu mai predica, interveni David. Nu sunt client.

— Nu încerc să te convertesc, scuipe furios Akenôn. Știu că nu crezi în nimic, așa că nu-ți voi cere să mă ajuți din convingere. Să spunem în schimb că-ți ofer un schimb de mărfuri, o asociație.

— Și ce ai de oferit?

— La naiba! trezește-te! Unde speri să ajungi odată ce scapi cu micul tău harem, din Ozataxa? Cum plănuiești să supraviețuiești? Nu ai bani, nu ai sprijin, nu știi nimic despre această planetă. Mai devreme sau mai târziu, armata va veni peste tine. Vei fi condamnat, vei fi închis într-una din acele închisori unde se practică recuperarea organică asupra prizonierilor. Vei ajunge să-ți schimbi rinichii și testiculele pentru o pedeapsă redusă! Cât despre cele două fete, energia lor va fi recuperată pentru a alimenta acumulatorii unei nave

spațiale și vor înceta să mai existe.

— Și dacă te ajut?

— Biserica ne va exfiltra. Totul este planificat. Odată ajuns pe Pământ, Nothanos al III-lea îți va acorda statutul de diplomat. Tu și femeile tale veți fi de neatins. Nimeni nu va avea dreptul să te tragă la răspundere. Trebuie să ne duci pe Nothanos și pe mine într-o anumită oază la cinci zile de aici. O navă ascunsă va veni și ne va lua. Nu o pot face singur. Hidrodermul nu mă va asculta, iar eu sunt foarte obosit... Este posibil chiar să mor de o embolie în timpul ritualului de duplicare. În acest caz, va trebui să-l susții pe Papă. Detaliile programării și procedura de urmat au fost încărcate în cip, Nothanos îți va spune ce să faci.

David s-a prefăcut că gândește. De fapt, decizia lui fusese deja luată. Akenôn avea dreptate, el și fetele aveau puține șanse să scape de patrulele armatei care controlau sistematic nomazii. Fără siguranță, fără bani, ar ajunge să le cadă în gheare.

— Bine, a spus el, hai să o facem așa. Când vrei să o cunoști pe zeiță?

— Cât mai repede posibil. Atâta timp cât cipul este încă intact. Dacă anticorpii mei îl atacă, datele vor fi corupte și Nothanos nu va mai fi cu adevărat Nothanos.

David a pus săgețile în tolba, a aruncat-o peste umăr și a apucat arcul. S-a simțit ridicol în această ținută și s-a gândit că trebuie să prezinte imaginea unui adolescent retardat care insistă să se deghizeze în Robin Hood. În copilărie, el nu se mascase niciodată de Halloween, mama lui urând această sărbătoare pe care o considera obscurantistă.

Lividitatea lui Akenôn s-a accentuat și mai mult. Părea mai mult ca niciodată pe punctul de a ceda unui anevrism. Transpirația curgea pe fața lui selenară, făcându-l să arate ca un gnom rău.

— Ți-e rău? întrebă placid David, care nu simțise niciodată cea mai mică simpatie pentru fanatic.

— E atroce, icni preotul. Mor. Ajută-mă până la mașină, este timpul să termin cu asta.

David l-a ajutat cât a putut mai bine, încercând să ignore contactul umed și moale al cărnii lui Akenôn lipite de a lui.

S-au cufundat în labirintul străzilor pustii. Din moment ce ucigașul era liber în zonă, oamenii evitau să se îndepărteze de zidurile comunității. Redescoperind vechile reflexe ale pionierilor, ei

puseseră *căruțele în cerc*.

Era cald și lumina avea acea strălucire insuportabilă dată de refracția ei din clădirile orașului.

S-au îndreptat spre sanctuar. Acolo, Akenôn sa îndepărtat pentru a vomita.

— Mulțumesc, a mormăit el, mergând spre aparat. Nu cred că voi reuși... anticorpii atacă implantul. Nu contează, Nothanos va avea coordonatele de exfiltrare, doar ascultă-l.

Cu un efort supraomenesc, a urcat pe scara care ducea la bazinul solicitanților. Acolo, în fața enormului *ou* flasc al entității, a îngenuncheat.

David, care avea o amintire proastă despre experiența sa personală, s-a întors pentru a nu fi expus fulgerului.

L-a auzit pe Akenôn recitând o rugăciune, apoi părul și pielea i s-au încrețit sub acțiunea unei descărcări electrice formidabile. A crezut că inima îi va fibrila, așa cum se întâmplă în timpul unei electrocutări, și a închis ochii, așteptându-se la ce e mai rău.

Strălucirea arcului electric s-a stins, în timp ce un miros de ozon invada locul. Akenôn zăcea pe pământ, cu ochii dați peste cap, sângele curgându-i din nas și din urechi, ca și cum creierul i-ar fi fost transformat în bulion. David și-a pus degetul arătător pe artera carotidă a misionarului. Inima nu mai bătea. În același moment, un vaiet s-a auzit în stânga lui și a descoperit un bătrân gol, care se zbătea și scotea strigăte nearticulate. Nothanos, Papa Bisericii Intergalactice a Iertării Universale, monarhul atotputernic care a comandat Biserica planetelor locuite. În momentul de față, arăta mai degrabă ca un om fără adăpost, care fusese dezbrăcat de bătași din răutate.

David a îngenuncheat lângă el. Nu a avut probleme în a recunoaște chipul împăratului roman popularizat de mass-media. Din punct de vedere fizic, copia era perfectă. Această versiune a lui Nothanos avea avantajul de a fi aproape nemuritoare, ceea ce ar împiedica Biserica să se scufunde în haosul războaielor de succesiune.

— Cum te simți? a întrebat el degajat. Rușinat, nu știa ce titlu să dea acestui duplicat.

Monsenior? Eminența Voastră? Sfinția Voastră?

— Ce naiba! hotărî el, până la urmă e doar o copie! Nici măcar nu o putem numi clonă, deoarece nu are organe!

Prinzându-l pe bătrân de braț, îl ajută să se ridice în picioare. Falsul papă se uita la el, slăbit, cu gura tremurândă. Ochiul lui erau atât de albaștri încât păreau artificiali.

— Numele meu este David Sarella, a explicat medicul veterinar. Akenôn mi-a cerut să am grijă de tine. De îndată ce voi rezolva unele lucruri, vom părăsi orașul. O.K.?

Nothanos al III-lea nu a răspuns, părea confuz. Încet, David a început să-l aducă înapoi în tabără. Deși senil la înfățișare, bărbatul nu avea probleme fizice, deoarece se mișca ușor, potrivindu-și pașii cu cei ai însoțitorului său.

Când a intrat în cort, însoțit de bătrânul gol, studenta a scos un strigăt de frică și s-a grăbit să-i acopere ochii fetei.

— Ești nebun sau ce? a strigat ea. Te-ai gândit la copilă? Vrei să o dezgusti de bărbatul pentru tot restul vieții ei?

— Ce importanță are? a răspuns David, ea nu va crește niciodată.

După ce l-a înfășurat pe Nothanos într-o pătură urâtă, l-a așezat într-un colț.

— Va sta cu noi câteva zile, i-a explicat el lui Ula. El ne va însoți, este biletul nostru de întoarcere pe Pământ. Înțelegi? Libertatea și reintegrarea noastră depind de el.

— Este el atât de puternic? spuse tânăra fată sceptică. Are aerul unui bătrân vagabond.

David și-a dat seama că studenta nu știa nimic despre Nothanos. Nimic mai normal, din moment ce papa a fost ales doar la cinci ani după ce au plecat de la facultate! Trebuia să facă prezentările.

— Acesta va fi bunicul meu?, s-a îngrijorat micuța care nu prea era entuziasmată de apariția bătrânului.

Au liniștit-o. Nu, nu exista niciun risc ca Nothanos să o facă să stea în poala lui.

După o oră, omul Bisericii a ieșit din năucire, privirea i-a devenit dură și, judecând după expresia feței, prezența femeilor îl nemulțumea. Familiaritatea cu care i se adresau îl făcea să tresară de fiecare dată. Cu toate acestea, ca diplomat priceput, a încercat să mențină o atitudine politicoasă.

Încă de la început, David a simțit o puternică antipatie față de individ. Nothanos al III-lea – cel adevărat – nu se bucurase niciodată de o bună reputație. Propovăduind dragostea pentru diferite creaturi, și-a bazat puterea pe înmulțirea rugurilor, arzându-și sistematic adversarii. Într-un fel, el a înviat Inchiziția și s-a

înconjurat de o gardă pretoriană devotată. Guvernele se temeau de el, pentru că, printr-un simplu discurs, putea să dezlănțuie furia mulțimilor și să răstoarne un președinte, un rege... I se atribuiă multe miracole neverificate, care făceau parte dintr-o propagandă bine organizată. Era un om puternic și periculos, care ducea politici obscure a căror strategie nu a apărut niciodată clar în ochii simplilor muritori.

— Akenôn a murit, murmură David, sperând să stabilească legătura cu acest patriarh atât de înghețat încât abia părea în viață.

— Știu, spuse Nothanos pe un ton rece. A fost un soldat bun, și-a îndeplinit misiunea cu succes. Acum depinde de tine să mă duci înapoi pe Pământ.

— E plănuir, oftă David. Dar nu imediat, trebuie să rezolv unele probleme înainte de a pleca din oraș.

— Nimic nu este mai important decât întoarcerea mea pe Pământ! șuieră bătrânul.

— Da, a intervenit studenta, acesta este punctul tău de vedere. Pentru mine ești doar un vagabond bătrân învelit într-o pătură putredă. Deci, nu îndrăzni să ne dai ordine, înțelege?

Nothanos a avut o contracție pe tot corpul și și-a strâns maxilarul până i-au trosnit dinții. Cu toate acestea, s-a abținut să răspundă. Fetița s-a apropiat să-l privească în față.

— Îl cunoști pe Moș Crăciun? a întrebat ea. Și, cum Nothanos tăcea, ea a continuat:

— Poți enumera numele tuturor renilor lui Moș Crăciun? Știi să faci jucării? Ai arăta mai bine cu o barbă... și o haină roșie și o glugă... Ai coborât vreodată pe un horn?

O licărire de nedumerire a strălucit în ochii prelatului și se uită la copil de parcă ar fi fost în prezența unui demon. David se grăbi să o împingă pe fetiță.

— Nu-mi place bătrânul ăla! a trâmbițat ea. Are fire de păr cărunț care ies din nas și urechi! Și are niște ochi urâți și răi.

David a scos-o din cort. Studenta li s-a alăturat imediat.

— Are dreptate, a scăpat ea. Mă dezgustă, acest bătrân. Se pare că programului îi lipsesc mai multe linii de cod! Nu va trece mult până când vom avea un *bug*, asta e sigur. De unde l-ai luat?

David a trebuit să se desfășoare comori de elocvență pentru a le convinge pe cele două Ula să aibă răbdare.

— El reprezintă singura noastră șansă de a ieși din această

mizerie! a insistat el. Vom profita de exfiltrarea lui pentru a părăsi Mémoriana. Nu vom mai avea o altă oportunitate, înțelegeți asta? Nu-l maltratați. Supraviețuirea noastră depinde de bunăvoința lui.

Au promis, mormăind, că vor face un efort. David a profitat de ocazie pentru a-și strânge săgețile și arcul și pentru a merge la vânătoare. Nu era îngrijorat de eventuala reacție a Ulei de patruzeci de ani, pentru că aceasta din urmă, de când formase o dragoste perfectă cu Abdéram, nu-i mai vizita.

Acum, voia să folosească cadavrul lui Akenôn pentru a-și negocia drumul în interiorul clădirii în care Wilfrid Tolokine își găsisese refugiul. În timp ce nano-reciclatorii aveau grijă de rămășițele preotului, el se putea mișca înainte și înapoi de-a lungul coridoarelor fără teamă de a fi atacat. Confidențele lingvistului îi treziseră curiozitatea. Oare nu pretindea că aflase secretul Umblătorilor și elucidase misterul Ozataxai?

Spunea adevărul? Își pierduse mințile? David era dornic să-și formeze o opinie în această privință.

Prin urmare, s-a dus să recupereze trupul lui Akenôn care zăcea încă la picioarele duplicatorului și l-a ridicat pe umeri. Purtând această povară, a trecut pragul clădirii în care îl întâlnise pe Tolokine. Apariția lui a declanșat o agitație bruscă pe pereții sălii unde hieroglifile serpentiforme se unduiau mai violent. Veneau și plecau, târându-se pe tavan, pe podea, deconstruindu-și și reconstruindu-și pigmentii pe măsură ce se mișcau. Foarte repede, s-au îndreptat spre David, înconjurându-l, roind la picioarele lui ca un puiet de reptile înnebunite. Tânărul a încercat să-și înfrâneze panica care-l îndemna să se întoarcă fără întârziere. Imobil, a așteptat ca figurile geometrice ondulate să se stabilizeze, apoi a ridicat vocea pentru a-l chema pe Tolokine pentru ajutor. Bătrânul cu barbă de capră a apărut în sfârșit.

— Oh, a spus el, mă bucur că ai venit să mă vezi. Ai adus un ban pentru a-ți plăti trecerea, bună idee. Dar nu-l lăsa aici, e mai bine să-l păstrezi pentru mai târziu. Acasă nu riscăm nimic.

— La tine acasă? Locuiești aici? se întreabă David.

— Da, după multe încercări și erori, am descoperit o zonă neutră în care nano-reciclatorii nu intră niciodată. Este singurul loc în care poți petrece noaptea fără a fi disociat în particule elementare. Urmează-mă, îți voi arăta.

David, care transpira sub greutatea cadavrului, la urmat. Ca și

ultima dată, a simțit gădilături la suprafața pielii.

— Mângâieri fantomă... se gândi el.

Da, asta era, degete invizibile și minuscule se periau de el, smulgând deja firimituri de piele, păr. Acest decapare furișată nu era însoțită de nici-o suferință, ceea ce o făcea și mai periculoasă.

Wilfrid Tolokine și-a pus mâna pe un perete, un fel de sfincter s-a deschis acolo pentru a-i lăsa să treacă. Se aflau acum într-o rotondă ocupată de ceea ce ar fi putut fi comparat cu o pânză de păianjen sau o plasă de trapez. *Obiecte* necunoscute pluteau în aer, fără greutate. Din când în când, își schimbau culoarea, chiar și forma.

— Ce este asta? șopti David.

— Habar n-am, oftă lingvistul ridicând din umeri. Un panou de control, poate? Echivalentul manometrelor dintr-o cameră de cazane? Gadget-uri menite să distreze copiii? O mașină de sandvici? Totul este posibil. Important este că reciclatorii nu riscă niciodată să vină aici. Probabil că există un motiv, dar nu-l știu.

David a pus rămășițele lui Akenôn pe plasa întinsă la trei metri deasupra solului și a încercat să se miște fără a-și pierde echilibrul.

— Nu dezvălui nimănui existența acestui adăpost! a implorat Tolokin. Mai ales nu în Abdéram. Nu le-ar plăcea dacă aș putea trăi cu impunitate într-un loc sacru. Abdéram are o viziune foarte mistică despre Ozataxa. Vede în oraș un fel de Olimp, un sălaș divin. Îi place să fie în preajma neînțeleșului... Abdéram mă urăște pentru că lucrez la elucidarea misterelor orașului. El crede că, clarificând lucrurile voi provoca moartea zeilor. Este un spirit simplu care a găsit aici ceea ce căutase mereu. A ajuns să se autoproclame mare preot al Ozataxa.

Lingvistul s-a făcut confortabil pe pânză. David l-a imitat, deși mai puțin fericit, pentru că firul plasei i-a intrat în crăpătura feselor.

— Deci, a spus el, orașul nu mai are secrete pentru tine?

Mai presus de toate, voia să evite preambulurile nesfârșite cu care sunt obișnuiți academicienii. Urâse întotdeauna susținerea tezei și mai ales, nu dorea ca Tolokine să-i explice în detaliu munca sa.

— Așa este, spuse bătrânul cu o îngâmfare copilărească. Am reușit să traduc parțial hieroglificele care se ondulează pe pereți... Nu a fost ușor, recunosc, dar am folosit un sistem de permutări cuantice care...

— Și ce spune? a tăiat David.

Tolokin zâmbea. Înfășurat în zdrențe, cu pălăria melon coborâtă până la sprâncene, arăta ca un șaman amazonian. Lui David îi era rușine că l-a grăbit, a încercat să-și ceară scuze:

— Nu sunt specialist, nu vă pierdeți timpul cu explicații tehnice, nu voi înțelege nimic.

— Bine, spuse bătrânul. Să trecem direct la subiect. Știi, ființele umane au avut întotdeauna o tendință nefericită de a-și imagina extraterestrii prin filtrul divinului... Încă din zorii timpurilor, au văzut în ei mesageri ai lui Dumnezeu, îngeri, reprezentanți ai unei atotputernici mistice care le va aduce sărmanelor făpturi care suntem, cunoaștere, fericire, sănătate, seninătate, etc..

— Adică nimic din toate astea nu este adevărat?

— Da. Acest oraș nu este nicidecum un avanpost al paradisului. Am descifrat destul de multe dintre hieroglifile serpentine pentru a-mi face o idee clară despre ce era cu adevărat. Știți ce erau aceste inscripții ondulate care se întind de la un perete la altul?

— Nu.

— Erau pur și simplu reclame! Echivalentul afișelor noastre și al semnelor noastre luminoase! Acesta este motivul pentru care se grăbesc spre vizitatori, încearcă să-i vândă produsul pe care sunt responsabili să îl promoveze.

David a luat lovitura fără să tresară. De ceva vreme se aștepta la ceva asemănător. Tolokine părea dezamăgit. S-a grăbit să continue:

— Ozataxa nu a fost o anexă a Shangri-La. Departe de asta! Este pur și simplu un sat de vacanță, construit în vremuri străvechi, de profesioniști din turismul intergalactic.

De data aceasta, David nu și-a putut înăbuși un icnet de neîncredere.

— Nu inventez nimic, a insistat Tolokine. Reclamele o dovedesc. Suntem într-un fel de club plin de gadget-uri menite să-i distreze pe clienți. Atracții, așa cum am spune noi. Distrageri adaptate morfologiei și caracterului creaturilor care veneau să-și petreacă timpul liber acolo și despre care nu știm nimic, pentru că anumite cuvinte sunt intraductibile. Mă întâlnesc cu concepte fără echivalent pentru o minte pământească. În orice caz, s-a întâmplat cu mii de ani în urmă... Clubul s-a prăbușit, turiștii au încetat să-l mai frecventeze... satul de vacanță s-a transformat într-un oraș fantomă. De ce? Nu știu. Interesul turiștilor s-a stins, fără îndoială, sau gusturile lor s-au schimbat și au apelat la alte destinații, mai exotice.

David și-a trecut mâna peste față. Ipoteza îl atrăgea. Încăpățânarea semenilor săi de a confunda extraterestrii cu Dumnezeu îl iritase întotdeauna profund. Teoria lui Tolokine avea

cel puțin meritul de a clarifica recordul.

— Un club de vacanță? repetă el, gânditor.

— Da, insistă bătrânul. Ceva foarte pragmatic, utilitarist, banal. Un centru de odihnă, un parc tematic... Înainte de a te întâlni, încă nu vorbisem cu nimeni despre asta. Abdéram n-ar suporta adevărul, m-ar ucide... sau, mai degrabă, m-ar oferi ca hrană nano-reciclatorilor. Misticii urăsc ca visele lor să fie distruse.

— Dar apoi, *zeița*... duplicatorul... care era funcția ei reală?

— Cine poate ști? Fără îndoială că aceste creaturi se distrau materializându-și fanteziile. Își imaginau un partener sexual și se așteptau ca mașina să-l modeleze după bunul lor plac. Poate că foloseau această jucărie sexuală în timpul vacanței? Această explicație merită alta. Mai putem spune că copiii îl foloseau pentru a crea personaje amuzante, animale de companie fabuloase... Nu are rost să ne chinuim, nu vom obține niciodată cel mai mic indiciu. Cel mult, putem să presupunem, să facem ipoteze gratuite, pentru că nu știm nimic despre oamenii care au frecventat acest loc. Da, e înfricoșător. Există o astfel de prăpastie între funcția magică care este atribuită acestui loc astăzi și ceea ce a fost cu adevărat în trecut, încât mintea refuză să admită adevărul. Dar ține asta pentru tine! Ai fi numit eretic, hulitor. Să nu admiți niciodată că celebra *zeiță* era în realitate echivalentul acelor recipiente cu aer comprimat cu care umflam baloane colorate spre deliciul copiilor!

O criză de tuse îl întrerupsese. A apucat o tărtăcuță să înghită puțină apă.

— Așadar, a adăugat David, punctele de aprovizionare sunt bufete cu tot ce poți mânca!

— Da, gâfâi Tolokin. Dar se epuizează, după cum poți vedea. Orașul îmbătrânește, se blochează, deraiază. Biotehnologia din care provine moare din lipsa unei contribuții nutritive substanțiale. Într-o zi, Ozataxa va înceta să mai existe. Clădirile se vor transforma în carcase și străzile se vor umple cu oasele lor. Acesta este secretul pe care am vrut să ți-l transmit înainte să mor. Deci nu voi fi lucrat degeaba. Cineva va fi depozitarul adevărului, chiar dacă va fi un adevăr fără folos.

A izbucnit într-un râs subțire care, din nou, s-a transformat într-o criză de tuse.

Sângele i-a pătat barbă, și-a șters-o cu dosul mânecii.

— Sunt aici de prea mult timp, s-a scuzat el. Am inhalat o anumită

cantitate de nano-respiratoare. Sunt la lucru în plămânii mei. Mă demontează din interior. Peste săptămâni, mă vor goli de organe, până nu voi rămâne altceva decât o coajă goală de piele... un fel de păpușă gonflabilă pe care o vor digera. Nu are contează, am primit ceea ce îmi doream. Într-un fel, i-am tras, pe nenorociții ăia! Am pielea fututei de zeiță! Am demascat-o, această bătrână târfă milenară!

Această vehemență s-a încheiat cu spasme respiratorii care l-au adus în pragul asfixiei. A rămas multă vreme ghemuit, chinându-se să-și tragă răsuflarea.

În cele din urmă, a ridicat capul și a șoptit cu o voce răgușită:

— Pleacă acum. Aruncă cadavrul pe hol și profită de ocazie pentru a părăsi clădirea în timp ce reciclatorii sărbătoresc.

— Vreau să mă urc pe acoperiș, a declarat David. Trebuie să am de-a face cu ucigașa.

— O da! ucigașa... tu ai creat-o, știi asta, așa că te simți responsabil... Ce prostie! Câteva morți mai mult sau mai puțin, nu contează! Nu ai înțeles încă că Abdéram își va duce tot poporul la moarte?

— Ce vrei să spui?

— Este evident. Mai întâi, clanurile vor intra în război pentru posesia ultimelor puncte de aprovizionare, apoi, când acestea se vor usca, Abdéram va decide să potolească furia zeilor prin creșterea sacrificiilor umane. Zeci de oameni nevinovați vor fi aruncați la nano-reciclatori... În cele din urmă, culmea ironiei, doar dublurile vor supraviețui. Abdéram nu va putea face nimic împotriva lor, pentru că sunt mai puternici decât oamenii și aproape indestructibili. Când ultimii pământeni s-au ucis între ei, dublurile vor împărți ruinele Ozataxa. Acesta este viitorul așa cum va fi scris. Așa că, pleacă fără întârziere, nu face pe bunul samaritean. Abdéram te are în vizor, vrea să-ți ia femeile... Tânăra pentru harem, puștoaica să o vândă. O are deja pe cea bătrână, dar asta nu-i ajunge. Îi împiedici planurile. Gândește-te la asta.

David a prins rămășițele lui Akenôn de subțiori și le-a târât pe coridor. Capacul se închise, ascunzând imaginea lui Tolokine încolăcit în centrul pânzei de păianjen. Era convins că nu se vor mai vedea niciodată. Nu știa ce să creadă despre dezvăluirile lingvistului, în plus, avea deja alte griji, pentru că nano-reciclatorii deja îl atacau pe Akenôn căruia îi dispăruse părul. Au urmat sprâncenele, apoi

umbra bărbii pe obraji... Efectul era izbitor și cu totul oribil. Genele, unghiile, părul de pe antebrate, totul era șters, înghițit de lacomi invizibili. David se întoarse de la cadavru pentru a se rezezi pe panta înclinată care ducea la acoperiș. Spera ca festinul să dureze suficient pentru ca el să ajungă la trapă. Aborda ceva ce-l depășea, era conștient de asta. Nu avusese niciodată instinctul de vânător, în mod paradoxal, la prima sa încercare, se confrunta cu un prădător extraordinar care i-ar fi făcut să ezite până și pe cei mai experimentați oameni. Tolokine avea poate dreptate: era prost, plin de scrupule care nu mai erau valabile astăzi.

Când a ajuns la trapă, a trebuit doar să o atingă pentru ca aceasta să se retragă, permițându-i să urce în aer liber. Căldura i-a tăiat răsuflarea și s-a simțit amețit. Când și-a revenit, a potrivit o săgeată pe coarda arcului... și s-a simțit cu totul grotesc. Imitația lui de Itai era jalnică. Nu a fugit în timpul primei confruntări cu creatura, deoarece, în mare măsură, îi era rușine să se poarte ca un laș sub ochiul războinicului anabassi, dar astăzi, când era singur în fața inamicului, nu era sigur că va arăta la fel de mult *curaj*.

A rătăcit mai bine de două ore, din acoperiș în acoperiș, în cuptorul orbitor al orașului alb. Reverberația l-a orbit. În cele din urmă, a văzut-o pe ucigașă, la o distanță de treizeci de metri. Ea se uită la el, scoase un urlet răgușit și sări în gol înainte ca el să aibă timp să-și tragă arcul. În secunda următoare dispăruse.

Atunci a început o vânătoare imbecilă, desfășurată la întâmplare, și care a pus nervii lui David la încercare. Ucigașa era peste tot și nicăieri. De două ori, a încolțit-o în jurul unei zone întunecate și a săgetat-o la mai puțin de treizeci de pași distanță. Proiectilele s-au îngropat în ceea ce i-a luat locul cărnii, dar s-au aprins aproape imediat, iar fiara a fugit, cu mâinile lipite de rănile prin care-i scăpa energia. Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât David deveni mai conștient de rahatul în care se băgase. Era prea puternică pentru el, nu avea să o stăpânească niciodată. De asemenea, era surprins că ea nu profitase încă de superioritatea ei pentru a-l ucide. Ezita să-i smulgă capul pentru că, într-un fel, îi datora viața? Era ea capabilă de un gând atât de elaborat? Din punct de vedere fizic, ea semăna mai mult cu un animal decât cu o ființă umană, ceea ce, în mod destul de firesc, îl determina pe observator să-i atribuie impulsuri elementare, dar nu era acest raționament a priori?

Când tolba era aproape goală, David a considerat prudent să se

retragă. Făcuse tot posibilul fără să obțină niciun rezultat convingător. Rănile păreau să nu aibă niciun efect asupra creaturii. Fără îndoială că ar fi trebuit să-i facă mai multe, dar era incapabil să facă asta. Când apărea, avea tendința să-și piardă cumpătul, recunoștea fără rușine. Era normal. Era medic veterinar, nu războinic!

Epuizat, a coborât în stradă printr-un fel de scară exterioară care arăta ca o coloană vertebrală și care fusese atașată de fațada unei clădiri.

Târându-și picioarele, s-a întors la coliba familiei, unde Nothanos și cele două fete îl așteptau într-o tăcere ostilă. În timp ce își dezbrăca hainele îmbibate de sudoare, bătrânul îl strigă:

— Comportamentul tău este ridicol, pierdem timp prețios. Naveta de exfiltrare nu ne va aștepta la infinit, deoarece ecranul de bruiaj de care trebuie să se înconjoare pentru a scăpa de radarele militare consumă multă energie. Marja noastră de manevră este redusă.

— Mai scutește-mă! mârâi David, sunt epuizat.

Și s-a culcat.

Trei ore mai târziu, ucigașul a intrat în cabană pentru a-l ucide.

A fost țipătul fetei care l-a trezit. Ca toate exemplarele, nici studenta, nici puștoaica nu aveau nevoie de somn, totuși se prefăceau că dorm pentru a exersa imitarea comportamentului uman, un truc care le putea fi de folos atunci când ar fi trebuit să evolueze printre pământeni. Acest exercițiu a plictisit-o pe fetiță care continua să se miște și să-i șoptească melodii ciudate păpușii ei de cârpă. Așa a văzut pânza peretelui despicate de sus în jos sub acțiunea ghearelor ucigașului. Unghiile erau atât de ascuțite încât au tăiat prelata ca un brici, cu un șuierat abia auzit.

David s-a ridicat, cu inima bătând în viteză. Monstrul stătea lângă patul lui, mai hidos ca niciodată, de parcă aspectul său fizic se deteriora pe măsură ce teama de creatorul său creștea. David făcu un gest defensiv mizer, de care îi era rușine. Realitatea îl zdrobea: ghearele aveau să-i despartă cutia toracică, ca pentru o autopsie, incapabil să se apere, avea să-și vadă organele părăsind locuința lor naturală pentru a-i cădea pe coapse... Era terminat.

Pe măsură ce ucigașul înainta, Nothanos i-a blocat calea. În acest proces, scăpase pătura care îi servea drept togă și stătea gol, patetic, în fața monstrului. Fiara își întinse gura cu colți și scoase un vaiet furios. Bătrânul a profitat de asta pentru a-și înfige mâna în această gură nerăbdătoare, a împins limba înapoi și a băgat brațul până la cot în esofagul făpturii care se sufoca. Impasibil, Nothanos și-a menținut strânsoarea, indiferent la loviturile cu ghearele care i-au lacerat părțile laterale fără a scoate nici o picătură de sânge.

O strălucire de scurtcircuit a luminat cabana în timp ce brațul bătrânului deveni translucid și sclipitor.

— Bordel! a înțeles în sfârșit David, el drenează energia fiarei! O vampirizează!

Transfuzia magnetică învinsese pe ucigaș care deja se ghemuia și

se decolora.

— Un șarpe năpârlește! se gândi David. Tot ce va rămâne din ea este o piele mototolită.

Când Nothanos și-a tras brațul afară, creatura s-a prăbușit, moale, lipsită de substanță. Bătrânul s-a aplecat să-și ia pătura peticită, cu care s-a acoperit cu demnitatea unui împărat.

— Iată, a declarat el cu vocea sa de tribun, tocmai ți-am salvat viața. Acum ai o datorie și mă aștept să arăți puțin mai multă ascultare.

Fata și studenta îl priveau pe bătrân cu priviri înspăimântate. Tocmai înțeleseseră că cel de care își bătuseră joc atât de mult le putea supune unei sorți identice dacă avea chef.

Nothanos și-a reluat locul pe scaunul clătinat care îi servea drept tron.

— Bine, să clarificăm asta, spuse el pe un ton uniform. O mare parte din motivul pentru care am plecat pe picior greșit este că am informații secrete la care nu ai avut niciodată acces. Această ignoranță denaturează evaluarea ta asupra evenimentelor, așa că sunt nevoit să-ți impun un briefing accelerat. Ai greșit de la început. Sunteți cu toții victimele unei iluzii, ale unei fantezii colective.

— Ce vrei să spui? mormăi David, care era enervat de importanța de sine a bărbatului.

— Orașul, răspunse Nothanos al III-lea. Chestia asta pe care o numiți Ozataxa.

David și cele două fete schimbă o privire perplexă.

— Ești naiv, a răspuns Nothanos, nu știi ce se întâmplă în jurul tău, nimeni din Ozataxa nu are nici cea mai mică idee despre ce reprezintă cu adevărat acest oraș. Abdéram se închină la un idol fals. Acest academic, Tolokine, și-a irosit ultimii ani construind o teorie absurdă... Legende generează alte legende, poveștile se potrivesc ca acele păpuși rusești care se vindeau cândva în bazarurile ucrainene. Numai Biserica știe la ce să se aștepte. Există, într-o bortă a palatului papal, un dosar secret care răspunde la toate întrebările pe care le-ai putea pune despre acest loc. Am citit-o, a trecut mult timp de când Ozataxa nu mai are niciun secret pentru mine. Am soluția la ghicitoare.

— Și ce e? a întrebat David, convins că interlocutorul său nu i-ar răspunde.

Dar greșea. Nothanos a zâmbit rece și s-a așezat mai confortabil

pe scaunul lui, adoptând poziția unui povestitor.

— Toată lumea greșește, a spus el. Ozataxa nu este un oraș. Nu a fost niciodată construit de acești renumiți Walkers despre care auzim de secole. Ozataxa este o creatură vie. Ea este Walker... În momentul de față, suntemampați pe spatele unui extraterestru gigantic. Ceea ce crezi că sunt case, turnuri, metereze, acestea sunt doar diferitele părți ale anatomiei sale. Acesta este motivul pentru care această arhitectură ți se pare atât de ciudată, fără legătură cu tot ce ai văzut până acum. Acesta este motivul pentru care totul pare să provină din biotehnologie avansată. Nu putea fi altfel, din moment ce totul este viu! Când intri într-o clădire, te porți ca un virus care infectează un organism. Devii un corp străin, amenințator, care trebuie dizolvat cât mai repede posibil, iar asta este treaba nano-reciclatorilor...

David și-a trecut mâna prin păr, uimirea l-a copleșit, a trebuit să facă un efort pentru a-și aduna gândurile.

— Deci... se bâlbâi, coridoarele, apartamentele...

— Coridoarele sunt echivalentul arterelor tale, intestinelor tale, apartamentele sunt organe, hieroglifele care dansează pe pereți materializează impulsuri nervoase, analizează mediul și transmit informații către creier. Acesta este probabil motivul pentru care se grăbesc la fiecare vizitator nou. Ei îl evaluează, îl analizează. Cât despre faimoasele puncte de aprovizionare care îi îngrijorează atât de mult pe oameni, acestea sunt pur și simplu niște suzete destinate hrănirii celor mici! Totuși, ferește-te de orice antropomorfism, anatomia creaturii și funcționarea ei fiziologică nu au nimic în comun cu cele ale oamenilor. În domeniul vieții, logica nu-și are locul. Anumite rase intergalactice nu au nici inimă, nici creier, nu au anus sau sistem de reproducere, funcționează diferit... după procedee care scapă înțelegerii noastre. De aceea, este indicat să nu fii uimit prea ușor de constituția organică a Ozataxa. Nu este nici un miracol în asta, suntem doar în prezența unei forme diferite de viață, a unei creaturi care vine din nemărginirea universului.

— Dar ce caută ea aici? De ce a eșuat pe Mémoriana?

— Ea urmează ritualul gestației folosit printre cei din rasa ei. Ai înțeles bine, Ozataxa este o creatură feminină gravidă. Ea așteaptă să nască.

— Ce? Glumești!

— În nici un caz. În lumea lor, femelele se izolează în perioada de gestație, pentru a scăpa de masculii care au tendința să devoreze

fetușii. De obicei, ele aleg o planetă îndepărtată, se ascund acolo și intră în hibernare.

— Și cât durează sarcina?

— O mie de ani. Pentru noi, este enorm, dar aceste creaturi trăiesc de zece ori mai mult. Sunt puțini la număr, dar incredibil de rezistenți. În plus, la fel ca, cameleonul, posedă un dar al mimetismului elaborat, pentru a scăpa de prădătorii lor. Bănuiesc că Ozataxa a decis să capete înfățișarea unui oraș pentru că a zărit mai multe pe suprafața Mémoriana. Trebuie să fi crezut că acesta era cel mai bun mod de a trece neobservată. Înainte de a intra în hibernare, ea a desfășurat un sistem de apărare: arcași-cactuși, trombe de nisip, vârtejuri, a căror misiune era să-i vegheze somnul. Probabil s-a gândit că aceste obstacole vor ține intrușii la distanță. A greșit. Oamenii au încălcat perimetrul de securitate și i s-au așezat pe spate ca păduchii.

— Dar de ce nu a născut încă? Anabassii susțin că este aici de două mii de ani!

Nothanos ridică din umeri, de parcă ar fi fost un detaliu secundar.

— Cred că au fost complicații. Embrionul nu s-a dezvoltat într-un ritm normal. Sarcina a fost încetinită.

— Și unde se ascunde acest făt?

Nothanos izbucni într-un râs condescendent. Expresia îi încreți fața cu o mie de riduri care păreau tăieturi, atât de adânci erau.

— Fătul? trâmbița el. Dar te-ai apropiat de el de multe ori, dragul meu! Fătul este zeița, este duplicatorul...

David a înjurat. Desigur! Cum ar fi putut să nu bănuiască asta? Această formă ovoidă, moale, pulsatorie, parcă locuită de o prezență interioară...

— Fătul este cauza a tot, a continuat Nothanos. Hrănindu-se cu energia maternă, el și-a slăbit părintele, cufundând-o într-o comă perpetuă. Ca urmare, gestația nu a ajuns niciodată la sfârșit, este suspendată...

— E o nebunie! găfâi David. De ce ar fi un făt de acord să recreeze oameni decedați? Nu are sens!

— Dar dacă, dimpotrivă, nu te gândești suficient? Acest ou enorm conține un copil, un copil care se plictisește dar nu vrea să părăsească pântecul mamei. Într-o zi, un om trece pe lângă el, cu capul plin de amintiri. Copilului i se par amuzante aceste imagini, le apucă și se joacă cu ele, ca un puști care frământă lut de modelat

pentru a naște oameni sau animale. De fapt, el nu este conștient de importanța a ceea ce face. Este doar o distragere a atenției, distracția unui copil mic. Nu știe că dă naștere unei legende formidabile... aceea a zeiței care dă viață imaginii morților! Problema este că fătul nostru nu folosește lut, ci energie. O energie pe care o fură de la mama sa adormită. Fără să știe, o slăbește. Și cu cât o slăbește mai mult, cu atât este mai puțin probabil să se trezească. Hibernarea este prelungită și, odată cu ea, perioada de gestație. Problema este că de-a lungul deceniilor și secolelor, Ozataxa și-a epuizat rezervele. Acum este mai slabă decât un urs care se trezește primăvara după ce și-a consumat rezervele de grăsime. Ozataxa nu este doar slaba, este decalcifiata...de fapt, e pe moarte. Propriul ei copil o omoară. În scurt timp, clădirile se vor prăbuși, ca un schelet atacat de osteoporoză.

— Acesta este motivul pentru care Akenôn a fost trimis aici, conchide David. Trebuia să profite de ultimele zile ale aparatului înainte de a se stinge pentru totdeauna.

— Da. Adevăratul Nothanos este pe moarte. Boala lui a fost ținută secretă, dar au început să se răspândească zvonuri. A fost necesar să se intervină. Fără el, va urma haosul. Galaxia se va cufunda într-o spirală de conflicte nesfârșite care vor duce la dispariția multor rase, acest lucru trebuie împiedicat. Odată ce înlocuirea este completă, lucrurile vor reveni la normal, vom fi evitat ce e mai rău.

— Dar nu vei fi niciodată adevăratul papă, a subliniat David. Fie, ai acces la amintirile lui, la gândurile lui cele mai intime, cele mai secrete, asta nu înseamnă că ai acces la geniul lui politic... Ești conștient de asta?

— Da. Ca dublură, sunt echivalentul unei inteligențe artificiale, am fost alimentat cu date, depinde de mine să văd ce fac cu ea. Totuși, am ceva care lui Nothanos al III-lea îi lipsea enorm, energie! Am destule de rezervat! Sunt atât de plin de asta încât doar degetul meu mic stâng ar fi suficient pentru a lumina New Tokyo timp de zece ani!

În timp ce tăcerea se prelungea, Nothanos bătu din palme și le ordonă ascultătorilor să se culce. David pentru că avea neapărat nevoie de somn, iar fetele pentru că trebuiau să se obișnuiască cu contrafacerea obiceiurilor umane.

— Pe Pământ, conchise el, dublurile nu sunt permise. Dacă sunteți demascate, veți fi disociate în particule elementare. Cred că nu vreți să ajungeți așa, motiv pentru care trebuie să învățați să vă

comportați ca mine pentru a evita să faceți gafe în public.

Vorbea cu jovialitatea muștrătoare a unui bunic bun, iar David nu s-a putut abține să nu admire ușurința cu care și-a schimbat personalitățile, ca un actor experimentat.

Fetele, îmblânzite, l-au ascultat.

— Tu, se gândea David, chiar dacă ești papă, voi fi cu ochii pe tine!

Apoi a ridicat pielea moale a ucigașului și a aruncat-o în holul clădirii vecine, unde a fost digerată cât ai clipi.

A doua zi, Abdéram a intrat cu autoritate în cabană, cu caietul de înscriere sub axilă. Chipul lui era un amestec de neîncredere și furie latentă. Stătea în fața lui Nothanos și-l pisa cu întrebări seci, de parcă ar fi condus un interogatoriu al poliției. Papa a rămas flegmatic și a folosit față de el acea curtoazie înghețată pe care cei mari ai acestei lumi o rezervă pentru inferiori. Abdéram se înroși. *Bătrâna* Ula îl însoțise și, din spatele lui, îi făcea lui David semne de inteligență. Cel puțin așa interpreta el expresiile faciale îngrijorate pe care le făcea ca o actriță kabuki.

Ce încerca ea să-l facă să înțeleagă? Că acum erau suspecti în ochii liderului clanului?

Abdéram se uita la Nothanos cu atâta insistență, încât David începu să se întrebe dacă nu-l recunoscuse pe maestrul absolut al Bisericii Iertării Universale Intergalactice.

— De ce sora ta petrece ore întregi operând hidrodermul? l-a atacat Abdéram pe David, dezvăluind în cele din urmă motivul real al vizitei sale. Ai de gând să pleci din Ozataxa? Știi că nu poți face asta fără permisiunea mea.

— Ce? replică David. Acest animal ne aparține, am plătit foarte mult pentru el. În plus, am venit aici din proprie voință și nu ne-am gândit niciodată să ne petrecem tot restul vieții aici! Suntem liberi să venim și să plecăm după bunul plac!

— Deloc, băiete! mârâi Abdéram. Eu singur decid ce se face și ce nu se face în oraș. Trecând zidurile orașului, ai acceptat implicit să te plasezi sub autoritatea mea. Și vă repet că nu veți părăsi orașul fără permisiunea mea. Bunăstarea comunității are prioritate față de capriciul străinilor trecători.

Ozataxa nu este un supermarket unde vii să te aprovizionezi înainte de a merge acasă!

Văzând că discuția ia o întorsătură proastă, Nothanos a intervenit

onctuos pentru a-și scuza *nepotul* care a reacționat cu furia tinereții.

— Ah! mârâi Abdéram. Deci ești bunicul lui? Sper să nu-ți învii întreaga familie! Aceste miracole repetate epuizează zeița.

Se întoarse pe călcâie, mormăind amenințări vagi. Imediat ce el și Ula au părăsit coliba, Nothanos a încetat să zâmbească.

— Nu ești făcut pentru diplomatie, tinere, oftă el, întorcându-se către David. În mod clar, ceva se întâmplă și acest om nu ne place.

— Atunci de ce vrea să ne oprească să plecăm?

— Fără îndoială pentru că are nevoie de candidați pentru sacrificiile sale viitoare. Trebuie să se gândească că o ofrandă formată dintr-un hidroderm și patru indivizi i-ar face o mare plăcere zeiței. El este o minte simplă, crudă. Habar n-are ce este cu adevărat Ozataxa. Preferă să creadă în magie, în idoli... Este periculos, ca toți imbecilii. Dacă suntem aruncați la diastazele care gestionează alimentația fiarei, vom fi dizolvați cu viteza fulgerului. Trebuie să părăsim acest loc cât mai repede posibil.

Din păcate, abia ieșiți din cabină, David și studenta au observat că hidrodermul era pus sub pază. În plus, santinelele stăteau și pe metereze deasupra intrării principale. Când cei doi tineri au vrut să se apropie de fiară, au fost împinși fără ceremonie. Toți erau înarmați cu săbii brute sau topoare făcute din fragmente de metal reciclate. David, care a insistat, a fost molestat. Un bărbat l-a prins de gulerul tunicii, strigându-i în față:

— Această fiară a fost rechiziționată! Acum aparține tribului! Proprietatea individuală nu există la noi! Bagă-ți asta în cap, micuțule!

Ula-studenta l-a prins pe David de mână și l-a târât pe o stradă din apropiere.

— E futut, șopti ea. Suntem prizonieri. Abdéram își ține mica lui lume în mână. Îl ascultă orbește, oameni și dubluri... Am zărit mai multe printre santinele. Anulează orice speranță de confruntare. Pot învinge cu ușurință un om, dar nu pe cineva de genul meu. Suntem cu adevărat blocați.

— Vom găsi o soluție! a replicat categoric David, care, în realitate, nu vedea cum să iasă din această situație.

Acum că știa adevărata natură a *orașului*, David putea explica mai bine ciudățenia unei arhitecturi căreia termenii precum *acoperișuri*,

străzi, clădiri îi erau greșit aplicați. Aceste încercări sărace de banalizare i se păruseră întotdeauna excesiv de apropiate. *Coridor, apartament, hol...* nu se refereau în niciun caz la echivalentele lor pământești și doar printr-un efort de autosugestie am reușit să ne convingem că Ozataxa este un oraș abandonat. Astăzi, David și-a dat seama că instinctul său veterinar a căutat să-l avertizeze că se află în prezența unui animal fabulos a cărui anatomie sfida cunoștințele acumulate în ultimul secol. Această formă de viață nu corespundea cu nimic cunoscut, venea din adâncurile galaxiei, dintr-o lume pe care oamenii nici măcar nu o descoperiseră încă.

— O specie înzestrată cu mimetism, gândi el, privind liniile sinuoase ale clădirilor. O fiară care se deghizează pentru a scăpa de prădătorii săi, cum ar fi insecta stick sau cameleonul...

Cu un ghiont, Ula l-a scos din reverie și l-a invitat să ocolească orașul în speranța de a descoperi o cale de a scăpa fără ca alarma să se dea imediat. Dar meterezele erau intacte, iar cea mai mică ieșire era bine păzită. Santinelele patrulau pe ceea ce puteau fi considerate căi de patrulare, acestea aveau, fără îndoială, o funcție anatomică pe care David nu putea să o determine.

Fiara era acolo, peste tot în jurul lor, întinsă și pe moarte, ucisă de fătul care îi devora energia vitală. Ochiul profesionist al lui David a detectat ici și colo semne de necroză tisulară pe care le considerase, până acum, o prăbușire a zidăriei.

Ula, care îi urmărise privirea, a întrebat:

— Ea moare?

— Da, cred că da, șopti tânărul. Când suntem atenți, ne dăm seama că este deja mult mai deteriorat decât atunci când am ajuns. Cupolele și turlele arată ca pepenii care putrezesc din interior. Vezi aceste crăpături, aceste ofiliri? Este ca și cum se răspândește cangrena. Cred că unele clădiri sunt deja moarte.

— Tot din cauza oului?

— Da, de fiecare dată când i se cere să modeleze o copie, pompează puțin mai multă energie, ceea ce devitalizează corpul orașului. Ozataxa nu mai are mult. Și Abdéram o bănuiește.

Turul odată încheiat, erau nevoiți să recunoască că șansele lor de evadare erau aproape zero.

Studenta a rezumat situația în câteva cuvinte:

— Copilul, Papa și cu mine, ca dubluri, suntem capabili să

înfruntăm deșertul fără apă sau mâncare, dar nu același lucru se poate spune despre tine. Fără hidroderm vei muri. Nu vei pleca fără tine și nici cea mică. Suntem legate de tine, pentru că tu ne-ai creat. Nu putem rupe această legătură care ne leagă... Voi fi clară, nu este în niciun caz o obligație morală sau emoțională, este ceva chimic... fizic... O atracție. În ceea ce îl privește pe papa, este și mai complex, pentru că Akenôn a murit. Nothanos este confuz, se învâрте în cerc, ca o insectă orbită de lumină. Ozataxa exercită asupra lui un fel de fototropism mental care îl împiedică să se îndepărteze de el. Are nevoie de violență, să fie îndepărtat cu forța din acest loc. Akenôn ar fi trebuit să-și asume această funcție de eliberator, dar el nu mai este aici pentru a o face, așa că depinde de tine să ne ghidezi, să ne dai impulsul care ne va smulge din atracția pe care zeița o exercită asupra noastră. Înțelegi? Forța energetică a lui Ozataxa orbitează în jurul nostru! Trebuie să acționezi ca o rachetă purtătoare și să ne scoți din orbita ei. Fără tine, vom rămâne prizonierii acestui oraș, ai acestei fiare, ai acestui făt care nu se va naște niciodată... magnetismul lui ne-a prins, liberul nostru arbitru nu este încă suficient de dezvoltat pentru a ne permite să ne eliberăm de el. Este... este ca un cordon ombilical invizibil. Numai tu poți decide.

David a înțeles ce încerca ea să-i spună. Încă o dată, trebuia să-și asume rolul de tată creativ pentru *fete* și de tată adoptiv pentru Nothanos, oricât de incongruent ar părea.

— Dacă plecăm pe jos, a continuat Ula, vei muri repede. Setea te va uide după trei zile. Fără tine, lăsați în voia noastră, vom începe prin a merge în cerc, apoi, încet, atracția magnetică a lui Ozataxa ne va obliga să ne întoarcem.

— De fapt, șuieră David cu un strop de aciditate, nu vezi decât latura mea utilă la mine. Nu simți nimic. Fără afecțiune, nici cea mai mică parte de dragoste...

— Nu știu, a recunoscut tânăra, confuză. Încă nu mă pricep bine la aceste lucruri. Tocmai m-ai chemat la viață. Știu ce vrei de la mine... de la noi... dar nu-mi dau seama dacă mă prefac că am aceste sentimente pentru a-ți face plăcere sau dacă le simt. Este confuz. Îmi va lua ceva timp pentru a sorta aceste date. Programul meu este incomplet, plin de găuri și *bug-uri*. Parametrii pe care i-ai furnizat zeiței erau confuzi, contradictorii, ilogici. Pentru că erau incompatibili, ireconciliabili, ea a împărțit Ula-ul tău în trei personalități distincte.

— Știu, a intervenit David obosit. Să nu ne întoarcem la asta, am încurcat-o, recunosc. Toată călătoria asta a fost o prostie, n-ar fi trebuit să vin niciodată aici.

— Nu sunt de acord. Acest lucru ar putea deveni interesant. Există potențial. Încep să experimentez un vârf de energie care ar putea fi asemănat cu frica. Acest lucru este nou pentru mine, și foarte interesant.

David a încetat s-o mai asculte. Deocamdată, problemele existențiale ale dublurilor îl lăsau rece.

În cursul după-amiezii, situația s-a deteriorat brusc. Una dintre cupolele orașului s-a prăbușit, victimă a unei implozii. Într-o secundă, imensa clădire se aplatizase ca un balon care se dezumflă. Acest spectacol a declanșat o panică generală, o mulțime țipătoare s-a revărsat pe străzi, smulgându-și părul și bătându-se în piept. Femeile plângeau, bărbații se băteau cu curele ca niște pocăiți.

— Decalcifiere, a diagnosticat Nothanos, stând în pragul cabanei familiei. Scheletul care stă la baza acestei așa-zise arhitecturi se dărâmă. Răul se va răspândi, este iremediabil. Pentru a o opri, ar trebui să hrănim fiara, să-i oferim un adevărat holocaust. Mă tem că acest lucru îl va determina pe prietenul nostru Abdéram să ia inițiative nefericite.

— Ascultă, sugerează David. De ce să nu mergi încă o dată la zeiță și să-i ceri să creeze o copie a hidrodermei?

— Nu va merge. Cel puțin nu complet. Fătul va face o copie a animalului, cu siguranță, o copie care ne poate transporta prin deșert, dar va fi doar o aparență de hidrodermă. Ce vreau să spun este că după imaginea noastră nu va avea organe interne. Va fi doar o piele care învăluie un nucleu de energie. Și astfel, flancurile lui nu se vor umple cu apă ca cele ale unui adevărat hidroderm... și din moment ce nu vei avea nimic de băut, vei muri. *Quod erat demonstrandum.*

— Oh, la naiba! mârâi David, care nu știa latină.

O oră mai târziu, Abdéram a vorbit mulțimii adunată. La finalul unui discurs confuz, a avertizat populația că a venit vremea sacrificiilor. Urma să fie organizată o loterie. Cei ale căror nume sunt alese prin tragere la sorți ar trebui să fie de acord să-și doneze trupurile orașului. Cu alte cuvinte, să intri în clădiri și să te lași

deconstruit de nano-reciclatori. Ei nu ar muri cu adevărat deoarece elementele care îi compun ar fi distribuite în pereți și ar servi la consolidarea orașului. Ar continua să trăiască, dar într-un fel *diferit*.

Mulți au îngenunchat și au început să scandeze un ritual de rămas bun. Tații, mamele și copiii s-au îmbrățișat și au gemut, dar, spre surprinderea lui David, nimeni nu s-a gândit să se răzvrătească.

Odată încheiat discursul, Abdéram s-a înconjurat de scrutatori și a început să copieze pe bucăți de hârtie numele înscrise în registrul pe care-l ținea, zelos, la zi.

— Un sentiment rău îmi șoptește la ureche că această așa-zisă loterie ar putea să ne desemneze drept următoarele victime.

— Nu cred, spuse studenta. Ula, soția ta, este amanta lui, ea are influență asupra lui. Cel puțin, așa cred. Ea va face tot posibilul să ne protejeze.

Bilețelele de hârtie erau aruncate într-un borcan mare, apoi amestecate cu un băț. În cele din urmă, unui copil legat la ochi i s-a dat sarcina să scoată zece bilete. Abdéram le-a citit cu voce tare, provocând de fiecare dată un cor de lamentări din partea mulțimii adunate la poalele platformei.

David sperase că această ceremonie nedreaptă va mânia victimele și va provoca o revoltă, dar nimic de genul nu s-a întâmplat. Indivizii s-au mulțumit să-și îmbrățișeze pe cei dragi și să părăsească rândurile cu resemnare.

— Pe toți zeii cosmosului, a exclamat Nothanos, acest ticălos de om îi are pe toți în mână, l-am subestimat. Acesta este un exemplu minunat de carismă. Un astfel de individ ar fi foarte util Bisericii noastre.

— Un astfel de individ ar putea foarte bine să te trimită să petreci o noapte într-una din clădirile din jurul nostru, șuieră David, acerb. Probabil că vom fi în lotul următor. Gândește-te la asta.

Au fost cântece și muzică de înmormântare. S-au format procesiuni pentru a escorta aleșii până în pragul locului lor de odihnă final. Ajunși acolo, nefericiții și-au luat rămas bun de la comunitate și au intrat cu curaj prin capacul care tocmai se deschidea în fața lor, la parterul clădirii.

— Sunt terminați, a diagnosticat studenta. Într-o oră, nano-reciclatorii îi vor fi disociați complet.

— Și asta nu va ajuta, conchise Nothanos. Răul este prea avansat.

Fiara se prăbușește. Întreaga populație dacă ar trece prin ea și nu i-ar îmbunătăți starea. Aceste sacrificii sunt inutile, dar Abdéram va refuza să recunoască. Este un nebun, nimic nu-l va face să asculte rațiunea.

A spus asta de parcă ar fi avut o mare experiență, cu un fatalism senin.

— Îți sugerez să aștepți până la noapte și să încerci totul, a sugerat David.

— Hidrodermul este păzit de șase santinele, a obiectat studenta.

— Bordel! s-a înfuriat David. Voi sunteți plini de energie și, din câte am văzut, Nothanos este o mare putere! Așa că folosiți-vă puterile! Electrocuțați paznicii! Vă va costa trei sau patru ani de existență, dar vom fi liberi.

— Este imposibil pentru noi să ucidem oameni, a amintit Nothanos. Ne putem măsura doar cu cei din rasa noastră și, în acest caz, rezultatul luptei este întotdeauna incert. Confruntarea se termină adesea la egalitate.

— L-ai înghițit pe ucigaș în mai puțin de o secundă! se certă David.

— A fost pentru a te salva, un caz de forță majoră, a susținut Nothanos. Dar din cauza aceasta, acum sunt supraîncărcat. Dacă aș înghiți, așa cum zici tu, un alt exemplar, aș exploda ca o bombă atomică, Ozataxa s-ar transforma în crater și deșertul s-ar topi sute de kilometri. Îmi pare rău, dar nu pot lua parte la lupta pe care o sugerezi. Cele două fiice ale tale vor trebui să se descurce singure. Sunt sigură că fetița are un potențial distructiv care abia așteaptă să înflorească.

David și-a înghițit furia, timpul se scurgea.

Seara, Abdéram a aprins torțe și a tras din nou la sorți. De data aceasta, Ivana a fost printre viitoarele victime. Ea se clătină înainte, lividă, evident drogată. David a vrut să sară pe platformă, dar Ula-studenta și Nothanos l-au prins.

— Să mergem! a șoptit Papa, nu te purta ca un copil, Abdéram doar atât așteaptă. Te împinge să faci greșeli. Nu ai observat privirea pe care ți-a aruncat-o? Pe lângă provocare, este și un gest politic, vrea să arate mulțimii că nu beneficiezi de niciun tratament preferențial.

David a încercat să se zbată, dar cele două exemplare l-au ținut

într-o strânsoare de fier și i-au provocat mici șocuri electrice sub piele.

A capitulat. Ivana și-a luat locul în alaiul sacrificiilor și s-a îndreptat spre destinul ei. David și-a dat seama că acum era singurul supraviețuitor uman al aventurii incredibile care începuse în Ajunul Crăciunului, pe Pământ, când Itai îi vorbise pentru prima dată despre *zeiță*. Cu un nod în gât, și-a amintit de imaginea marelui războinic Anabassi care se spovedea în mijlocul sufrageriei, în costumul lui prost croit. Era mort, toți erau morți. Doar el a rămas... încă o vreme.

— Este în regulă, șopti el, lasă-mă să plec.

— Deci, nu fi idiot! l-a certat studenta. Ești următorul pe listă. Vom face cum spui. Imediat ce se lasă noaptea, voi ataca santinelele, cu ajutorul puștoaicei... Vom vedea ce se întâmplă.

— Mă voi ruga pentru succesul afacerii tale, a asigurat Nothanos cu fervoare.

Se retrăgeau când, din vârful platformei, Abdéram strigă:

— Opreți-l pe acel om! A jignit-o pe *zeiță*, din cauza lui nenorocirea se abate asupra noastră!

Înainte ca David să poată face o mișcare, gardienii l-au prins, l-au despărțit de tovarăși și l-au târât departe de mulțime. Când a încercat să se lupte, a fost lovit în cap. Și-a pierdut cunoștința.

S-a trezit întins pe podeaua unei colibe, cu mâinile și gleznelor reținute de un fir care-i pătrundea în carne. Abdéram, așezat pe un taburet, îl privea cu ochii triști.

— În sfârșit ți-ai revenit! mormăi el. Bine, mă temeam că oamenii mei ți-au spart capul. Vreau să fii martor la destructurarea ta de către nano-reciclatori de la început până la sfârșit. Vreau să-ți vezi corpul dispărând, bucată cu bucată. Aceasta va fi pedeapsa ta.

— Și pentru ce vină ar trebui să fii pedepsit? gemu David în timp ce încerca să se ridice.

— Pentru că ești un necredincios! șuieră Abdéram. Nu te-ai închinat niciodată puterii zeiței. Mi s-a spus că ai numit-o mașină! Oamenii ca tine sunt cei care aduc colapsul civilizațiilor. Ai folosit-o ca pe un foto-copiator... ai epuizat-o înmulțind copiile, mama ta, surorile tale, bunicul tău! Ce urmează? Dacă toată lumea ar fi făcut ca tine, zeița ar fi dispărut de mult! Ești un generator de probleme, un exemplu prost. Dacă te las în viață, nu va trece mult până când oamenii te vor imita. Prima persoană care va veni va cere să-și reînvie întreaga familie, strămoșii și, de ce nu și animalele de companie? Nu, asta nu poate fi. Acesta este motivul pentru care vei plăti zeiței pentru energia pe care i-ai furat-o. Băieții mei te vor arunca într-o clădire care te va digera și totul va fi povestit.

— Ticălosule! strigă David. Ai omorât-o pe Ivana!

— Nu am ucis pe nimeni. Toți cei sacrificați continuă să trăiască între zidurile orașului pe care l-au consolidat. Sunt acolo, în jurul nostru, sub altă formă. Dar nu poți înțelege aceste lucruri. Nimeni nu a fost ucis, pur și simplu au ales să se schimbe, să experimenteze un alt tip de existență.

— Existenta curului meu, da! Ivana a fost drogată. Ai scăpat de ea.

— Nu, a fost dispusă. Era o femeie tristă, deprimată și

deprimantă. Nu a putut trece peste dispariția surorii ei... și atunci s-a îndrăgostit de tine, ți-a strigat numele când a juisat, m-a enervat. Nu sunt delicat, dar există limite care nu trebuie depășite. Nu am încercat să o rețin când a spus că vrea să-și ofere corpul nano-reciclatorilor. Este amintire. Acum locuiește în ziduri. Poate o vei găsi acolo... Te-ai gândit la minunata aventură care te așteaptă? Cine poate ști ce se întâmplă cu cei deconstruiți?

Abdérám s-a ridicat deodată, s-a transfigurat și a început să se plimbe în sus și în jos prin colibă. David s-a întrebat dacă era nebun sau doar acționa pentru a-și șlefui caracterul de lider carismatic.

— Bine, a concluzionat brusc temnicerul său, e timpul să punem capăt acestui lucru. Te vom duce la locul tău de odihnă final, la repararea căruia vei ajuta.

A lovit cu pumnul în peretele despărțitor, făcând doi oameni să vină și să-l ridice pe David în picioare. După care, cel mai înalt bărbat l-a ridicat pe umăr, ca pe un pachet obișnuit. Au ieșit.

Se lăsase noaptea, era frig, dar străzile erau încă pline de mulțimi care scandau, care se rugau sau se flagelau. Penitenții își aruncau sângele pe pereții caselor în speranța că această jertfă umilă va întări orașul muribund. Un bătrân gol, scheletic, recita mantre de neînțeles în timp ce își tăia brațele cu un capac de conservă. Bărbați și femei și-au tăiat degetele. Un colector a strâns degetele arătătoare, degetele inelare, degetele mari, într-un coș de răchită. Când s-a umplut, s-a grăbit să-l golească în holul unei clădiri, strigând cu o voce de falset:

— Ofrandă! Ofrandă!

Pseudo-medici examinau pereții, afirmând cu tărie că starea generală a lui Ozatxa s-a îmbunătățit vizibil de la începutul sacrificiilor. Erau pe drumul cel bun! Avea nevoie doar de mai multă carne, mai mult sânge!

Purtătorii cotiră pe o alee pustie.

— Acolo! a ordonat Abdérám, acolo va fi bine. Este o casă în stare proastă, are mare nevoie de un fortifiant, prietenul nostru va fi acela.

Operculul de la parter s-a deschis, bărbatul care-l transporta pe David s-a repezit înăuntru și a traversat holul în fugă. Clar că nu era interesat să se ofere ca hrană reciclatorilor. Foarte repede, a urcat pe panta înclinată care ducea la primul etaj și a scăpat de pachetul său pe una dintre *pânzele de păianjen* întinse în interiorul locuinței. David se rostogoli pe ochiurile rețelei. Legat cum era, nu avea nici-o șansă să se elibereze.

Bărbatul s-a retras fără să scoată un cuvânt, iar David l-a auzit alergând spre ieșire cât de repede putea.

Strângându-se ca un vierme, medicul veterinar a încercat să adopte o postură mai confortabilă. Cu fiecare mișcare, firul îi tăia încheieturile, lăsând sânge. Era o greșeală, lăcomia reciclătorilor avea să se amplifice de zece ori. Deja, furnicăturile pe care le simțise în timpul vizitelor anterioare i-au trecut peste piele, dându-i impresia că este acoperit de paraziți invizibili.

Dintr-o dată hainele lui căpătară un aspect urât pe care nu-l avuseseră cu un minut înainte. Țesătura părea uzată până la bățatură și se rupea la cusături. Găuri au apărut ici și colo, de parcă l-ar fi devorat molii uriașe. Șireturile pantofilor au dispărut în timp ce tălpile se subțiau vizibil, victime ale unui proces accelerat de eroziune. Odată ce țesăturile erau digerate, reciclatorii vor aborda deconstrucția corpului său cu aceeași viteză. Teroarea îi comprima pieptul, se sufoca. La celălalt capăt al pânzei de păianjen, un capac s-a deschis, lăsând să intre o femeie cu părul roșu. *Adevărata* Ula, copia soției sale la momentul morții acesteia, cea pe care studenta și fetița o porecliseră *bătrâna*. Purta un costum gros de piele și mănuși și își ascunsese capul sub o glugă mare. A îngenuncheat lângă David și, folosind un clește, a tăiat firul răsucit în jurul membrelor lui.

— Ce faci aici? bâlbâi tânărul. Credeam că te plimbi cu Abdéram...

— Nu spune prostii, răspunse Ula, dezbrăcându-și haina de piele. Nu avem mult timp. Pune-ți asta. Este un material viu, reciclatorii îl vor devora, îi va ține ocupați o vreme.

— Dar tu? David îngrijorat.

— O să le servesc drept momeală. Energia mea este o delicată pentru ei. Își vor concentra atacurile asupra mea, asta îți va da timp să scapi. Încă nu înțelegi? Am venit să te salvez!

— Dar Abdéram?

— Cât de prost poți fi uneori! M-am culcat cu el doar ca să te salvez. De la început, am simțit că te urăște. M-am comportat ca o târfă ca să-ți dau o amânare. Ți-am cumpărat supraviețuirea alături de el în pat. Ce credeai? Că am cedat farmecului lui?

— Nu știu... Credeam că ai crezut că sunt prea tânăr.

— Este adevărat, dar asta nu m-ar fi oprit. Poate chiar m-ar fi entuziasmat, dar acolo era Abdéram, trebuia să-l neutralizez. Ca toți nebunii, are un instinct dezvoltat, un fel de intuiție. Nu a suportat ateismul tău, lipsa ta de credință.

În timp ce vorbea, îl ajuta pe David să-și pună haina de piele, așa cum a-i îmbrăca un copil. Era un fel de costum de scafandru sculptat din resturile unui hidroderm.

— Ascultă, insistă Ula, apropiindu-și fața de cea a lui David. Te voi ghida pe acoperiș. Vei părăsi clădirea printr-o aerisire, apoi va trebui să te descurci singur. Alătură-te prietenilor tăi, luați pahidermul care te-a adus aici și plecați, departe, cât mai repede.

— Dar tu? Nu vrei să vii cu noi?

— Idiot! Nu-ți dai seama că nu voi supraviețui trecând prin clădire? Sunt aici să servesc drept momeală. În timp ce reciclatorii vin după mine, te vor lăsa în pace. Nu există altă cale de ieșire de aici. Acum hai, festinul a început deja.

Sprijinindu-l pe David, ea l-a ajutat să scape de perimetrul în mișcare al pânzei de păianjen și să capete un punct de sprijin pe coridor. Acolo, l-a prins de mână și l-a condus după ea, peste podele.

— Noi doi, gâfâi ea, n-ar fi funcționat, știi? Sunt mai puțin nebună decât adevărata ta soție. Recreându-mă, m-ai atenuat. Te-ai fi plictisit repede de mine... am simțit asta. Dezamăgirea ta. Am putut citi fața ta ca pe o carte deschisă. Când m-ai văzut pe mine și pe celelalte fete, ai înțeles imediat că ai făcut o greșală. În realitate, nebunia Ulei a fost cea care te atrăgea pe tine, latura ei incontrollabilă. Periculoasă. Eram doar copii igienizate. Blânde. Te-ai amăgit în toți acești ani. Ți-ai spus că aspirai la o existență normală, dar era fals.

Pe măsură ce mergea, hainele ei se subțiau, transformându-se în zdrențe, sfărâmându-se în praf impalpabil. Curând a fost goală. Cochilia în care era înfășurat David se ținea mai bine, dar nano-reciclatorii îi mâncaseră deja umerii.

Ula s-a lansat pe o nouă pantă înclinată. Două etaje îi mai despărteau de acoperiș.

— Ascultă, a spus ea, or să-mi atace pielea, nu va dura mult. De îndată ce începe, energia care mă formează va scăpa, creând un fel de decompresie magnetică care riscă să te lovească. Va trebui să continui singur. Voi rămâne aici să-i țin. Nu te vor urma, eu sunt o pradă mult mai interesantă. Continuă în această direcție și pleacă fără să te uiți înapoi. Nu spune nimic. Mă bucur să fac asta pentru tine. M-a făcut să mă simt utilă. Așa că, timp de zece minute, am fost altceva decât un fel de păpușă gonflabilă perfecționată. Acum pleacă dracului afară! Repede!

Deja nu mai avea păr. Părul pubian îi dispăruse, sprâncenele îi păleau, precum și pistruii care îi constituiau pielea.

Dându-și seama că David nu se va mișca, ea l-a lovit cu pumnul.

— Ieși! a țipat ea. Altfel, am făcut asta degeaba!

Intrat în panică, s-a întors pe călcâie și a început să alerge. Când, ajunse în vârful rampei, s-a întors pentru ultima oară, a văzut că chipul lui Ula s-a stins și nu mai avea nici ochi, nici gură. Decompresia magnetică l-a aruncat pe spate, trimițându-l într-un perete unde a fost pe jumătate doborât. Și-a continuat drumul în patru labe, fără să mai știe cu adevărat ce făcea. În cele din urmă, a localizat capacul de acces pe acoperiș. Zece secunde mai târziu era afară, biciuit de vântul înghețat din deșert. Acoperindu-și urechile pentru a scăpa de cântările penitenților, s-a ghemuit ca o minge. Multă vreme a rămas așa, clănțănind din dinți și plângând ca un copil pierdut în noapte.

Trebuia să se hotărască să coboare de pe acoperiș. A făcut-o fără tragere de inimă, temându-se să fie recunoscut de una dintre rudele lui Abdéram. Vântul nebuniei care sufla pe străzi îl ajută să treacă neobservat. Din toate părțile se auzeau strigăte și țipete de agonie. Oamenii îl împingeau, slăbiți, cu fețele striate de cicatrici auto-provocate. David a încercat să ia contact mental cu cele două copii ale lui Ula, studenta și fetița, dar Nothanos a fost cel care *a răspuns*. Prezența lui invadează mintea tânărului cu puterea unui curent electric de înaltă tensiune. *Nu te mișca*, ordonă această voce, *venim să te luăm*.

David, ghemuit sub o boltă, nu a trebuit să aștepte mult, cele trei exemplare au apărut din noapte, înconjurându-l.

— Să ne grăbim, a spus Nothanos, trebuie să profităm de lovitura de teatru care tocmai a avut loc. Populația este dezorganizată, nimeni nu mai păzește hidrodermul, e timpul să fugim.

— Ce lovitură de teatru? mârâi David.

— O clădire imensă s-a prăbușit, a explicat studenta. O cupolă imensă... a declanșat o panică uriașă.

— Decalcifiere, corectă Nothanos înțelept. Starea animalului se înrăutățește din oră în oră. În mai puțin de o săptămână nu va mai rămâne nimic din Ozataxa.

Făcându-și drum prin tumult, au reușit să se strecoare în incinta unde era legat hidrodermul. Gardienii părăsiseră postul lor.

— Avem noroc, șopti Ula, nu s-au gândit să-i scoată harnașamentul. Scara de frânghie este încă suspendată, iar centura inferioară are catarama strânsă.

S-au urcat imediat pe coloana vertebrală a fiarei și s-au așezat cât au putut de bine între omoplații ei. Absența unui palanchin făcea situația incomodă, dar trebuiau să se mulțumească cu această stare de lucruri. Studenta stătea călare pe gâtul pahidermului și și-a așezat palmele pe lobii temporali acoperiți cu piele cenușie.

— Voi trimite mici șocuri electrice în ceea ce îi servește drept creier, a explicat ea, îl vor face să se miște și îmi vor permite să-i corectez traiectoria. Țineți-vă!

David a tras-o pe fetiță lângă el și a înfășurat una dintre curelele hamului în jurul brațului ei drept, pentru a nu fi dezechilibrată de o eventuală mișcare. Nothanos l-a imitat, cam târziu.

Se auzi un scurt trosnet, hidrodermul scoase o trâmbiță de protest și apoi, cu un pas greu, porni, pulverizând gardurile incintei.

Două minute mai târziu, a trecut zidul orașului și a intrat în deșert.

Nimeni nu s-a gândit să-i urmărească. Hidrodermul a mers trei ore fără oprire, apoi s-a oprit pentru pauza rituală. Era îngrozitor de frig, dar numai David suferea din cauza scăderii temperaturii. Studenta a scos o pătură din pachetul de urgență și a înfășurat-o în jurul lui. David clănțănea din dinți, cele trei exemplare îl priveau curioase, memorându-i comportamentul pentru a-l putea imita dacă era nevoie. În mod evident, creaturile întâmpinau dificultăți în înțelegerea motivului unei astfel de manifestări. Studenta și fetița au exersat clănțănitul din dinți împreună, ceea ce părea să le amuze. Apoi s-au prefăcut că tremură. Puștoaica chicotea. Nothanos, la rândul său, urmărea spectacolul cu un aer distrat, ca un rege care se uită la bufonii săi.

— Nemernicilor! aproape a strigat David, exasperat de această indiferență.

În lipsa unui palanchin, ar fi fost extrem de imprudent să se întindă pe spatele pahidermului, ar fi riscat să fie ejectat la primul șoc, așa că tânărul a trebuit să se hotărască să doarmă în poziția așezat. De fiecare dată când se răsturna pe o parte, Ula îl prindea în ultimul moment. A dormit o oră sau două, nu mai mult. Apoi hidrodermul și-a reluat marșul greoi.

Când a răsărit soarele, căldura a devenit apăsătoare, cufundându-l pe veterinar în năucire. Studenta se reinstalase în locul mahout-ului și corectase cursul animalului folosind mici șocuri electrice. Nothanos a ghidat-o, pentru că era, susținea el, în contact mental cu transponderul ascuns în oaza în care urma să aibă loc exfiltrarea.

— Timpul se scurge, a declarat el brusc. Recepționez transmisii radio pe lățimea de bandă a unităților mobile ale armatei care circulă în direcția Ozataxa. Se pare că prăbușirea domurilor a fost observată de sateliții de observație care au interpretat-o ca rezultatul unui

bombardament. Acest lucru ne-ar putea complica viața. Dacă cădem în mâinile lor, suntem pierduți.

De atunci, David scruta orizontul, îngrozit de ideea de a vedea un pachet de vehicule blindate mișcându-se cu viteză mare. Hidrodermul era mult prea lent pentru a avea vreo șansă să-i depășească.

Ula îl îndemna pe monstru, forțându-l să-și mărească ritmul.

— În orice caz, a concluzionat ea filozofic, am fi mers și mai încet pe jos, nisipul este prea fin, ne-am scufunda până la glezne în el. Hidrodermul se poate mișca cu ușurință, deoarece picioarele sale sunt mai late decât cele ale unui elefant.

— Mulțumesc pentru lecția de obiect! aproape șuieră David, la capătul nervilor.

Calmul manifestat de dubluri îl irita. Înțelese acum de ce Itai îl prevenise atât de des, creaturile modelate de zeiță nu reușeau să mimeze reacțiile umane decât după un antrenament lung și laborios. Atâta timp cât *exercițiile* lor nu erau finalizate, comportamentul rămânea ciudat de neobișnuit.

Prea obosit să se gândească, se ținu de o curea și închise ochii. Era conștient că a eșuat din toate punctele de vedere și era deja resemnat să-și încheie zilele în secția de înaltă securitate a unei închisori militare.

Au ajuns la oază două ore mai târziu. Apoi, lucrurile se precipitară. Nothanos a dezgropat transponderul îngropat la poalele unui palmier și a activat farul de urgență. În mai puțin de zece minute, un disc întunecat a izbucnit dintre nori și a aterizat nu departe de bazinul tulbure de apă. Era o navetă neînarmată, fără semne de identificare. Abandonând hidrodermul sortii sale, fugarii s-au repezit în ea. Echipajul s-a înclinat respectuos când a apărut Nothanos, apoi aeronava a decolat din nou fără întârziere pentru a ajunge la nava-mamă imobilizată în zbor geostaționar în inima unui nor artificial generat de aerosoli.

Imediat ce transbordarea a fost finalizată, Nothanos a preluat comanda operațiunilor. În timp ce căpitanul a propus să se îndrepte spre Pământ, el noul papă îl întrerupse cu un gest peremptoriu.

— Nu încă, mârâi el. Mai întâi vei poziționa această navă la verticală deasupra Ozataxa. Apoi vreau să trimiți un comando la sol pentru a recupera ceva...

— Ce, Sfinția Voastră? bâlbâi ofițerul. Pentru că patrulele armatei se apropie periculos de mult și...

— Nu vom pleca fără acest obiect, a decis Nothanos. Este esențial să-l aducem înapoi pe Pământ. De el depinde viitorul Bisericii noastre.

— La naiba! gâfâi David. Vrei... vrei să aduci fătul înapoi, nu? Duplicatorul?

— Da. Cred că îl putem menține în viață la nesfârșit, atâta timp cât îl alimentăm cu energie. Nu vreau să eclozeze, ci să rămână așa cum este acum, prins în stază veșnică și încă operațional.

— Desigur, șopti David. Și îl vei folosi pentru a-ți duplica adepții, prietenii tăi, pe toți cei care te servesc... îi vei face eterni.

— Aceasta este intenția mea și va depinde de tine să beneficiezi și tu de acest miracol. La urma urmei, nu ești medic veterinar? De îndată ce ne întoarcem în cetatea papalității, misiunea ta va fi să veghezi asupra sănătății fătului. Vei fi medicul lui personal. Fiicele tale te vor ajuta în această sarcină de cea mai mare importanță, le vei instrui în acest scop. Dar vom avea ocazia să discutăm despre asta când ajungem acasă. Acum e timpul pentru acțiune.

Îndată s-a pornit zarva. Echipajul, după cum a văzut David, era alcătuit din soldați călugări selectați pentru aptitudinile lor de luptă. Erau tineri cu chipuri dure, de nepătruns, care se supuneau fără să tresară.

Vasul se mișca după coordonatele furnizate de Nothanos care, între timp, își schimbase hainele cu un halat violet cu gulă de hermină și o șapcă de astrahan brodată cu perle care îl făceau să semene vag cu un faraon purtând celebrele nemes.

De îndată ce naosul a fost poziționat vertical deasupra Ozatxa, trei nave s-au detașat, pline până la refuz de călugări-ostași înarmați până în dinți.

David i-a însoțit pentru a-i ghida către fătul pe care fără el nu l-ar fi putut găsi.

— Vehiculele armatei sunt raportate la mai puțin de treizeci de minute de oraș, a declarat liderul grupului. Va trebui să plecăm înainte de sosirea lor. Un angajament nu este de dorit. Puterea lor de foc este cu mult superioară și nu putem risca ca nava-mamă să fie lovită.

Bărbații au dat din cap.

David, care pentru o clipă crezuse că era salvat, a avut brusc

presimțirea că va muri în timpul acestei recuperări imbecile, într-un schimb de focuri de cu trupele lui Bram Carmody.

De îndată ce trapele au fost deschise, trupa s-a repezit afară, iar el a trebuit să-i ghideze prin ruinele orașului care continuau să se prăbușească. Zeci de cadavre umane împânzeau străzile, victime ale alunecărilor de teren. Doar dublurile, nevătămate, rățăceau ca somnambulii albiți de praful dărâmăturilor.

David a condus soldații Bisericii la sanctuar. Acolo, a trebuit să-i ajute să pună fătul pe un cărucior și să-i conecteze sistemul de alimentare la o baterie puternică menită să preia rolul femeii pe moarte.

Nu a putut determina dacă această *grefă* avea vreo șansă de a funcționa, dar ar fi fost periculos să contravină dorințelor noului papă.

Ultimele legături făcute, el a implorat soldații să se retragă. Nu știa care este consumul de energie al fătului și se temea că durata de viață a bateriei va fi prea scurtă.

Ura ceea ce făcea, dar spațiul lui de manevră era limitat. Ascultând pentru moment de capriciile lui Nothanos, el căuta mai ales să câștige timp. Odată ajuns pe Pământ, avea să sesizeze. Cel mai important lucru era să rămână în viață.

Comandoul s-a retras în timp ce zidurile din Ozataxa se prăbușeau de parcă acum, că știa că micuțul ei este în siguranță, mama nu mai căuta să-și amâne moartea.

David și călugării s-au clătinat prin praf, despre care era greu de spus dacă era din ciment sau din os pulverizat.

În fine, la capătul unor manevre iritante, căruciorul a fost încărcat în cala navei principale care a decolat imediat.

Abia se întorseseră navele pe nava-mamă când, la orizont, au apărut vehiculele armatei regulate. Nu mai conta, învăluit într-un nor de contramăsuri, naosul Bisericii era acum de nedetectat.

Procedura de q-teleportare finalizată, David și-a recăpătat cunoștința când nava a intrat în atmosfera Pământului. Întinerirea i-a permis să scape de simptomele – migrenă, greață, tahicardie, amețeli, diaree – care de obicei îl copleșeau în acest moment al călătoriei. Neîncrezător, s-a descoperit într-o formă fizică perfectă. Nu a avut timp să se minuneze mai departe, pentru că nava își începea deja manevra de aterizare.

Studenta și fetița s-au repezit să-l întâmpine de îndată ce a trecut pragul camerei de observație unde se deschidea hubloul panoramic mare la poalele căruia echipajul era obișnuit să se adune în afara orelor de serviciu. Acolo fuseseră amenajate o cantină și o sală de relaxare într-un decor surprinzător rococo, care probabil corespundea gustului prelaților Bisericii. *Fetele*, ca non-umane, nu dormiseră în faza de deconstrucție-reconstrucție. Și-au recunoscut în mod deschis nerăbdarea de a ateriza pe această planetă pe care o cunoșteau doar prin amintirile pe care David le implantase în ele și care li s-au părut în cea mai mare parte de neînțeles.

Timp de un secol, papalitatea se bazase pe o insulă artificială, în largul coastei Baja, California, pe străvechea rută a balenelor. David, ca majoritatea contemporanilor săi, nu pusese niciodată piciorul acolo. Locul era închis publicului, mai ermetic decât Banca Federală, și apărat militar din cauza multiplelor atentate a căror țintă a fost. Mass-mediei i s-a interzis să difuzeze imagini care să ofere informații strategice micilor grupuri extremiste aflate mereu în căutarea unei acțiuni majore. Din toate aceste motive, David avea doar o idee destul de vagă despre aspectul locului; așa că a rămas uimit când a văzut o cetate de beton ieșind din ceață străpunsă de câteva lacune, și încununată de o pădure de tunuri antiaeriene! Nu și-a imaginat niciodată că reședința papală ar putea să semene cu o bază militară

pe picior de război. Totuși, așa era. Masa clădirii, considerabilă, ocupa aproape toată suprafața insulei și avea forma unei piramide trunchiate. Primele deschideri apăreau doar de la etajul zece. Pereții erau netezi, deși pătați cu pete mari de carbon, de parcă ar fi suferit impacturi de rachete pe suprafață.

Când ceața s-a limpezit, David a văzut că fortăreața stătea în mijlocul unui cimitir de epave de avioane. Sute de epave se îngrămădeau în jurul perimetrului insulei, împrăștiate, zdrobite, formând o încurcătură de fier vechi. Trebuie să fi fost imposibil să avansezi prin această junglă de metal mărunțit fără riscul de a lăsa un membru acolo.

— Kamikaze, a spus vocea lui Nothanos în spatele lui David. Nu trece o săptămână fără ca adversarii noștri să încerce să ne distrugă. De cele mai multe ori, ei umplu un avion cu TNT și se aruncă în clădire în speranța de a o distruge. Din fericire, radarele noastre îi detectează imediat ce își încep manevra de apropiere. DCA se ocupă de restul. Asta nu îi împiedică să înceapă din nou.

— Nu știam că ești ținta unor asemenea atacuri violente, a recunoscut David.

— Evităm să facem publicitate. Când vine vorba de terorism, publicitatea este o eroare strategică monumentală; nu face decât să trezească vocații. Opoziția de astăzi reunește o multitudine de mișcări rasiste care pledează pentru curățarea etnică și distrugerea totală a formelor de viață non-umane. Programul lor face apel la masele populare care acuză extratereștrii că răspândesc boli incurabile. Biserica Iertării constituie ultimul bastion împotriva acestei populații dornice de holocaust. Reprezentăm frontiera finală care îi împiedică pe pământeni să cadă de partea barbariei. Dar poziția noastră este precară din cauza lașității guvernelor.

Era un discurs bun, David era păcălit doar pe jumătate de el, pentru că bănuia că situația era mai complexă. Erau în joc și alte interese, mai secrete, de partea exomorfilor – infinit mai numeroși decât pământenii! – Biserica Iertării Universale asigura sprijinul unei armate considerabile care, mai devreme sau mai târziu, avea să ajungă să se alinieze sub stindardul ei.

Deocamdată, veterinarul a rămas fascinat de spectacolul avioanelor zdrobite, carbonizate. Scanând pereții piramidei, a zărit, înfiptă în beton ca o stea ninja, o elice mare cu paletele răsucite, rupte din motorul unui DC4 antic. Șase cormorani erau cocoțați

acolo, cu fața spre ocean, acoperind metalul striat cu excrementele lor.

Piramida avea pistă de aterizare integrată, nava a aterizat fără probleme. Când a coborât din aparat, David a fost surprins de violența vântului care i-a tăiat răsuflarea. Nu putea vedea oceanul, ascuns de masa proliferantă de baterii DCA. O delegație de prelați s-a grăbit să-l întâmpine pe Nothanos; cu multe plecăciuni și șoapte, i-au spus că adevăratul papă a murit în timpul nopții. Rămășițele sale au fost imediat incinerate, iar cenușa sa împrăștiată în mare în secret absolut.

Novicii luând locul servitorilor, s-au grăbit să-l conducă pe David și pe *surorile* lui la apartamentele lor. Nu era nimic high-tech în interiorul piramidei, dimpotrivă, se simțea ca un hotel venețian de lux, cu o atmosferă confortabilă sau un *palazzo* cu vedere la lagună. Tavanele pictate în stilul Canaletto întăreau iluzia. Vitraliile false difuzau o lumină artificială care spulbera impresia de claustrofobie pe care ar fi putut-o genera un astfel de mausoleu. Peste tot erau covoare, fructiere aurii, candelabre cu pandantiv, statui antice și podoabe din mărgăritare.

Apartamentele rezervate vizitatorilor erau decorate somptuos. Înainte de a pleca, novicii i-au arătat lui David și tovarășilor săi că în dulapuri fuseseră deja puse haine pe mărimea lor. A fost atașată o broșură explicativă pentru ca *oaspeții* să poată respecta eticheta în vigoare.

De îndată ce au rămas singuri, studenta a spus:

— Ai văzut? Sunt fete printre preoți!

— Biserica Iertării nu impune un jurământ de castitate, oftă David. Relațiile sexuale nu sunt interzise sub nici-o formă. Nu suntem printre catolici, nu trebuie să amestecăm.

De la început, David a știut că nu se va simți niciodată *ca acasă* în acest mormânt supradimensionat. Totul era prea mare, prea dens, prea baroc... În zilele care au urmat, a început să-i urască pe acești oameni care alunecau ca niște fantome pe coridoare, ura această atmosferă de șoapte, de pleoape coborâte.

Studenta a vrut să-și împartă patul, a trimis-o departe. Se sufoca. Nu i s-a dat timp să rățăcească, doi începători i-au arătat drumul spre laborator, unde fătul lui Ozataxa fusese conectat la o sursă de

energie pe jumătate biologică, pe jumătate electrică. A aflat cu această ocazie că cetatea avea o centrală nucleară proprie pentru a nu fi dependentă de niciun furnizor. Subsolurile piramidei ascundeau cele mai diverse industrii, lucrând la întărirea autonomiei orașului papal.

David a intrat deci în posesia *laboratorului* și s-a trezit față în față cu oul translucid din care emana o perpetuă palpitație albăstruie. Acum avea echipament complet, de ultimă generație. Timp de o săptămână, s-a concentrat pe analiza fluidelor și a emisiilor energetice ale fătului, încercând să-i determine starea de dezvoltare. Era prima dată când examina un animal de această dimensiune. Un embrion cât un bou! A încercat să procedeze metodic, recunoscând în același timp că nu avea nici cea mai mică idee despre ce ar trebui să caute.

O observație l-a liniștit, fătul părea stabil, transplantul lui nu-l traumatizase în niciun fel. Era ceva pozitiv.

David începea să se relaxeze când, la începutul celei de-a doua săptămâni, o explozie a zguduit clădirea. Un nou kamikaze tocmai își prăbușise avionul pe fața de nord a piramidei. Cetatea nu suferise nici-o pagubă, epava aeronavei alunecase în jos pe pantă pentru a se adăuga la masa cimitirului aeronautic.

David a înțeles că incidente ca acesta erau obișnuite. Piramida suferea în medie trei atacuri lunare. Uneori era un atentator sinucigaș, alteori un comando de parașutiști care încercau să se așeze pe acoperiș și pe care DCA îi sfâșia înainte să poată atinge pământul. Nimeni nu a încercat niciodată cel mai mic atac pe uscat, epavele avioanelor constituind o barieră de netrecut. Uneori, totuși, o barcă cu motor se apropia cât mai mult de țărm pentru a trage o rachetă pe care contramăsurile aruncate din creneluri o neutralizau repede.

În cele din urmă, într-o dimineață, David a găsit pe tava argintie pentru mic dejun, un bilet caligrafiat artistic, care îl avertiza că Preasfinția Sa Nothanos al III-lea dorește să-l vadă în cursul dimineții și că, pentru această ocazie era sfătuit să îmbrace ținuta numărul cinci atârnată în dulapul dormitorului său.

Două ore mai târziu, David era escortat până în pragul oficiului papal, de un bărbat slab, cu o expresie severă, care s-a prezentat cu titlul de Prim Arhiepiscop.

După ce l-a introdus pe oaspete în sfânta sfintelor, preotul a

închis ușa cu grijă pentru a-l lăsa pe veterinar singur cu suveranul pontif.

Nothanos stătea în spatele unei mese de lucru supraîncărcate cu gargui aurii care se presupunea că reprezintă diferitele rase de exomorfi care populează galaxia.

— Deci asta este? strigă David. Acum ești singur pe pistă!

Prelatul a ales să nu fie jignit de o asemenea familiaritate și a spus:

— Da, nu a existat altă soluție, știi bine asta. Clonarea umană a fost abandonată cu mult timp în urmă, ea producea doar idioți a căror durată de viață nu depășea zece ani. A fost fantezia unui biolog, nimic mai mult. Ceea ce am adus înapoi de la Ozataxa va schimba lucrurile.

— Fătul...

— Da, datorită lui, vitejii din ordinul nostru vor deveni cu adevărat nemuritori. Biserica noastră nu va experimenta prăbușirea care urmează dispariției unui lider carismatic. Ea va rămâne puternică. Și vei lucra la asta. Tot ce ai nevoie îți va fi furnizat, așa că nu te zgârci. Te-am ridicat la un rang mai înalt, vei fi ascultat. Acum ești un personaj de primă importanță. Cu toate acestea, ți se interzice să părăsești piramida. Ești păstrătorul unui secret care ar pune Biserica în pericol, așa că nu putem risca să fii capturat de dușmanii noștri, care sunt mulți. Va trebui să trăiești între aceste ziduri până la ultima ta suflare... sau cel puțin până când îi ordoni fătului să creeze o copie a ta. Vei fi doctorul lui pentru eternitate, prin copii interpuse. Dar nu-ți face griji, nu vei fi nefericit, dacă nu greșești, mă voi asigura că viața este bună pentru tine. Apropo de asta, am o surpriză pentru tine.

David se înțepeni; de câteva minute se simțea oprimat, de parcă conținutul de oxigen din încăperea s-ar fi diminuat.

— O surpriză..., repetă el prosteste.

— Da, răspunse Nothanos. Fiica ta. Adică adevărata ta fiică, July, este aici. Ai băgat-o într-un internat, dar a ieșit și a cerut să se alăture Bisericii. Ea a intrat ca novice.

— Dar asta e absurd, se bâlbâi David, are doar doisprezece ani!

— Nu mai, corectă Nothanos cu un zâmbet crud. Ea a cerut să se supună acestui nou tratament bazat pe hormoni de creștere care le permite copiilor să îmbătrânească accelerat. Ști despre ce este vorba, desigur.

Da, David știa ce este. O lege recentă autorizase minorii sub vârsta de cincisprezece ani să folosească îmbătrânirea artificială pentru a scăpa de o stare fizică care îi făcea dependenți de adulți. Judecătorii Curții Supreme Internaționale hotărâseră că, copilăria poate fi asimilată unei infirmități. Legea nu poate împiedica pe nimeni să solicite tratament, așa că era legitim ca un copil să dorească să pună capăt unei stări de tutelă invalidante din punct de vedere social. Mass-media a salutat această inovație ca *sfârșitul sclaviei legale de care părinții au abuzat din zorii timpurilor*.

David era amețit și a încercat să nu lase să se vadă.

— July împlinește astăzi douăzeci și trei de ani, spuse Nothanos pe un ton dulce. Într-un fel, e mai în vârstă decât tine... cel puțin fizic. Este o novice foarte harnică. Ea vrea să devină misionară de câmp, așa cum a fost fratele Akenôn.

Un spion, da! gândi David supărat.

— Desigur, a continuat noul papă, nu mai are nevoie de aprobarea ta pentru a decide asupra alegerilor ei personale. Din păcate, nu am doar vești bune să-ți spun... Există cealaltă față a monedei.

— Ce mai e? urlă David.

— Fiul tău, Kevin, a mârâit Nothanos, cu fața întărită. A luat drumul opus.

— Ce vrei să spui?

— A profitat de tratamentul hormonal pentru a îmbătrâni aproximativ douăzeci de ani, ceea ce îl face astăzi să împlinească treizeci și patru de ani și s-a alăturat adversarilor noștri. A devenit un extremist înverșunat care s-a remarcat în mai multe atacuri. Am vrut să-ți spun asta. July îți va spune, fără îndoială, mai multe. Ea știe că ești aici, am informat-o despre... metamorfoza ta. Acest lucru nu părea să o deranjeze prea tare. Gândește-te la toate acestea și organizează-ți viața în consecință. Atâta timp cât fătul este sănătos, nu vei avea de ce să te plângi de mine, voi fi aliatul tău cel mai fidel. Acum lasă-mă, am multă treabă. Vezi tu, predecesorul meu a avut o tendință nefericită spre amânare. Nu-l putem condamna, până la urmă era doar om.

David se retrase. Primul arhiepiscop îl aștepta în pragul anticamerei, impasibil. Fără un cuvânt, l-a însoțit pe veterinar până la granița apartamentelor papale, unde doi călugări în veșminte negre, înarmați până în dinți, erau în permanență de pază.

A doua zi, David a primit un mesaj de la July prin care i-a cerut să se întâlnească cu ea la cantina de la etajul șase.

Când David a ieșit din lift, și-a dat seama că părțile piramidei rezervate începătorilor erau mult mai spartane decât cele în care locuia. În zadar s-ar fi căutat covoare prețioase, statui de marmură și țesături purpurii, acolo, totul era beton gol, mese și scaune din lemn brut. Chiar și vesela pentru mâncare s-a dovedit a fi ciobită.

A ezitat. Sala era plină de o mulțime de tineri care discutau cu voci joase și, uneori, îndrăzneau să râdă în timp ce își ascundeau gura în spatele palmei deschise. Erau îmbrăcați într-o tunică de bumbac nealbit sub care erau vădit goi. David credea că trebuie să fi murit de frig, dar, fără îndoială, asta făcea parte din pregătirea lor spartană...

În cele din urmă a observat o tânără care i-a făcut semn stângaci. Era roșcată, tunsă foarte scurt, semăna cu Ula. *O versiune trivializată*, se gândi David. *Lipsită de farmec*. Imediat s-a simțit rușinat de acest gând.

— July?, a întrebat el, apropiindu-se de ea.

Ea a dat din cap. Tremura, iar sfârcurile ei erecte se vedeau sub țesătura subțire a tunicii. David își întoarse privirea, stânjenit.

— Tata? spuse ea, indecisă. Tu ești? Scuză-mă, tu... arăți ca un copil!

— Și tu ca o femeie, a răspuns el nervos. Nu mă învinovăți, dar îmi este greu să mi te imaginez fără păpușile tale. Toate acestea se întâmplă prea repede.

A înțeles că trebuie să-și stăpânească furia sau să riște să deraieze întâlnirea. Și mai presus de toate, să nu o întrebe de ce a făcut asta?

La naiba! și-a spus, *până la urmă, când ai abandonat-o într-un orfelinat de lux, ai renunțat la dreptul de a o privi. Așadar, nu veni să te porți ca un tată jignit, mai ales cu fața pe care o ai acum!*

Se simțea ridicol. Această întâlnire era absurdă.

July, dând dovadă de un calm pe care el era departe de al avea, îl luă de mână și îl conduse într-un colț, lângă hubloul panoramic care se deschidea spre ocean.

Abia când s-a așezat în fața ferestrei, David și-a dat seama că era fals. Era un ecran de holoviziune care dădea iluzia că, camera se deschidea spre exterior.

În timp ce se liniștea, July a adus o oală cu ceai macha și a umplut două cani.

— Nu-ți face griji pentru mine, a spus ea cu o voce calmă. Sunt

bine, am ales această stare de bună voie, nu am fost recrutat. Biserica nu este o sectă.

Ce știi tu? se gândi David. *La urma urmei, ești doar o fată de doisprezece ani în trup de femeie!*

— Știu la ce te gândești, spuse July. Îți spui că sunt imatură, ușor de păcălit. Doar o adolescentă care se crede adult. Te înșeli, hormonul de creștere nu acționează doar asupra organismului, ci declanșează și o maturizare a proceselor mentale... Dar asta nu contează, nu am venit să-ți vorbesc despre mine. Am vrut să știu ce s-a întâmplat cu tine... și apoi le-am văzut pe aceste două fete care te însoțeau. Amândoi arată ca mama, doar că mai tinere desigur. Mama când era fetiță și mama când era studentă... Știu, am văzut fotografii. Ce înseamnă? Mama e moartă, nu? Ne-ai spus vreo glumă?

David se uită în jos. Nu știa ce să spună. Secretul trebuia păstrat. Nothanos nu l-ar fi iertat niciodată pentru cea mai mică indiscreție. Nu putea să vorbească despre Ozataxa, despre făt, despre copii... A improvizat:

— Sunt verișoare îndepărtate ale mamei tale, am făcut câteva cercetări pentru a-i găsi familia. M-a ajutat să trec peste trauma morții ei. Întrucât erau într-o situație proastă, le-am luat înapoi cu mine, poate a fost o greșală. Recunosc ca nu prea știu ce să fac cu ele. Sunt foarte jenat.

David tăcu. July se uită la el cu un ochi atent.

— Bine, e în regulă, a capitulat ea, dacă nu ai dreptul să vorbești, nu voi insista. Știu că se întâmplă o mulțime de lucruri secrete aici. Sunt doar un novice, trebuie să rămân la locul meu. Te bucuri de un nivel foarte înalt de acreditare, vorbești direct cu Sfinția Sa... asta nu e nimic. Scuză-mă, nici nu ar fi trebuit să-ți pun întrebarea asta. A fost nepotrivit.

— Spune-mi despre fratele tău, a intervenit David. Kevin... Am auzit că a intrat în rândurile unei organizații teroriste?

July se strâmbă. Ochii i s-au umplut de lacrimi, s-a grăbit să le usuce cu dosul mâinii.

— Mi-e rușine pentru el, se bâlbâi ea. Nu știu cum a alunecat pe panta aceea. La pensiune ne-am separat treptat. Nu eram în aceleași clase. A început să iasă cu băieți ciudați. După ce a murit mama, când ai dispărut și tu, am luat decizia să mă descurc singură, să nu mai depind de nimeni. M-am dus la asistenta șefă pentru a face un AAAA^{14}.

— O ce?

— O cerere de acces accelerat la vârsta adultă. Nu m-au putut refuza, e lege. Din ce în ce mai mulți copii o fac. Mi-a permis să părăsesc pensiunea. Când m-am întors să-l văd pe Kevin, el a făcut o criză de gelozie. A jurat să mă imite. Problema era că nu aveam destul pentru a trăi. Pensiunea susținea că suma plătită de tine nu este rambursabilă. Am fost liberi să plecăm, dar au păstrat banii!

— Ai putea veni acasă...

— Așa am făcut pentru o vreme, dar nu ne-am găsit de lucru. Băieții mă urmăreau pe stradă să mă roage să mă culc cu ei, îmi era frică. Muream de foame. Atunci am cunoscut un preot al Bisericii. M-a încurajat să aplic pentru noviciat. Părea curat, simplu, sigur. Am spus da.

— Și Kevin?

— Kevin a reacționat prost, încă o dată. Întotdeauna petrecea cu oameni amuzanți. Începuse să bea. A spus că toate nenorocirile noastre au venit de la exomorfi, că din vina lor nu avem viață de familie. Dacă tu și mama nu ați fi fost plecați în partea cealaltă a galaxiei... El se chinuia despre eliminarea gargui-lor. M-a speriat. În seara în care i-am spus că îmi încep noviciatul, m-a lovit, m-a bătut. Tot spunea că ar fi preferat să fiu o târfă... Apoi a fugit. Când m-au luat preoții, aveam două coaste rupte și brațul drept luxat. Nu am mai auzit de el.

— Chiar crezi că s-a alăturat teroriștilor?

— Da. A vorbit tot timpul despre a deveni pilot kamikaze, despre a-și prăbuși avionul în Palatul Papilor. De fiecare dată când un dispozitiv se izbește în piramidă, nu pot să nu mă gândesc că poate el era la conducere și că a murit degeaba.

— Întotdeauna a fost puțin ciudat, nu-i așa? Îmi amintesc că studia hieroglifile, scrierea cuneiformă...

— Mai presus de toate, cred că nu s-a descurcat bine cu procedura AAAA. Induce comportament sociopat la anumiți subiecți prost structurați, este rar, dar există. În ultima vreme, a fost foarte supărat pe tine și pe mama. El vă considera responsabili pentru tot ce mergea prost în lume. Vă numea agenți ai gargui-lor, susținea că mama se regula cu maimuțe extraterestre... ticălosul, asta e! Nu mai suportam. Cred că mai mult sau mai puțin avea ideea să mă împingă la prostituție. Intrarea mea în noviciat m-a salvat în ultimul moment. Plănuia să mă închirieze prietenilor lui, știu asta, am auzit o

conversație telefonică. A spus asta în glumă, dar puteai simți că ideea încolțea în el.

David și-a strâns degetele în jurul cării sale de ceai rece, ezitând între furie și disperare.

Și în tot acest timp, își spuse el, traversam deșertul în căutarea unei himere!

Sună un clopoțel care anunță sfârșitul pauzei. S-au despărțit stângaci, neștiind ce atitudine să adopte. July a luat inițiativa și-l sărută pe ambii obraji ca, *o soră mai mare luându-și la revedere de la fratele ei mai mic*. Mulțimea de novici au târât-o cu ei.

David a rămas încremenit pentru o clipă, cu privirea pierdută în peisajul hubloului panoramic fals unde cormorani holovizați fluturau într-o redare 3D care țipa adevărul.

Îi trecu prin minte că Ula părea să-i fi transmis moștenirea ei genetică NV lui Kevin. Comportamentul băiatului nu putea fi explicat decât în acest fel. July, din motive misterioase, fusese scutită de *ruleta rusească* a eredității. Să sperăm că va rămâne așa.

Întrucât nu se hotăra să se ridice, un chelner a venit ceremonios să-l întrebe dacă se simte bine. David l-a liniștit și a părăsit cantina. De la instalarea sa în piramidă, i s-a vorbit doar cu cel mai mare respect, de parcă ar fi fost *camerlengo*^{15} sau *consiglieri* al suveranului pontif. Știa că, în ciuda vârstei sale fragede, era investit cu o putere secretă, a cărei origine era mai bine să nu fie pusă la îndoială.

Din acea zi, ca și July, a experimentat o angoasă teribilă de fiecare dată când un nou kamikaze și-a izbit dispozitivul într-unul dintre zidurile cetății. Nu s-a putut abține să nu-și imagineze pe Kevin la comenzile avionului plin până la refuz cu explozibili, iar această viziune îl tortura până în toiul nopții, împiedicându-l să închidă ochii. Curând a început să sufere de insomnie cronică și a slăbit. Sănătatea i s-a deteriorat. Și-a neglijat munca și a acordat *fătului* doar o atenție de rutină. Putea fi văzut târâindu-se pe acoperiș, aplecându-se peste creneluri, pentru a scana câmpul de epave din jurul cetății. Uneori stătea acolo o oră, cu binoclul lipit de ochi, cercetând încurcătura de fier vechi, căutând cine știe ce.

Echipajul bateriei DCA credea că aceasta perturbă manevrele, însă ofițerii nu au îndrăznit să adreseze nici cea mai mică mustrare acestui băiat misterios care beneficia de protecția pontifului.

Folosindu-și privilegiile poziției sale, David a întrebat computerul central pentru a afla dacă exista un pasaj secret care ducea de la parterul piramidei, la nivelul câmpului de epavă. Serverul securizat a răspuns afirmativ și nu a avut nici-o rețineră în a-i comunica codurile de deblocare. Dotat cu aceste coduri, a organizat o nouă întâlnire cu July.

De când își regăsise fiica, relația lui cu studenta Ula se deteriorase. Copia a dezvoltat un sentiment curios de gelozie față de July, care acum monopoliza gândurile lui David. Ea o considera o rivală îndrăgostită și și-a înmulțit scenele domestice ale căror ecouri s-au propagat de-a lungul coridoarelor, spre deliciul servitorilor de pază.

— Este absurd! protestă David. Este fiica mea!

— Așa spui tu, a răspuns Ula, cum să am încredere în tine? Oamenii își petrec viața mințind!

— Tu joci o comedie, concluzionează David ritual. Nu poți fi geloasă, știi că nu prea ai aceste sentimente... Le reproduci așa cum ar face un actor, pentru că vezi personajele reacționând așa în serialul sentimental holovizat pe care îți petreci zilele vizionându-l. Nu te lăsa păcălită! Nu încerca să te convingi că ești în viață!

— Știu că mă consideri o păpușă gonflabilă, s-a înfuriat Ula, dar sunt mult mai mult decât atât și îți vei da seama prea târziu. Aceasta este povestea vieții tale: devii conștient de lucruri când este prea târziu!

Aceste schimburi de replici se încheiau de fiecare dată cu uși trântite și vase sparte, conform clișeele folosite în telenovele pe care Ula le iubea.

David știa că era crud, dar era prea preocupat pentru a-și petrece timpul procesându-și propriile sentimente. Nu o mai vedea pe fetița Ula care făcea cursuri destinate începătorilor foarte tineri și părea să fie mulțumită de asta. Într-adevăr, ajunsese să fie supărat pe cele două copii, a căror vedere îi amintea de greșelile sale și de căutarea imbecilă a lui Ozataxa... această căutare în care muriseră atât de mulți însoțitori: Itai, Ivana, Akenôn, Nazdrava... Fețele lor îl bântuiau. Ar fi dat mult să facă un salt în timp și să șteargă acest episod.

July a apărut la întâlnire cu o expresie îmbufnată.

— Este puțin jenant pentru mine, a explicat ea. Nimeni de aici nu

știe că ești tatăl meu și încep să vorbească. Se spune că sunt noua favorită *en titre*, că ai divorțat de cea veche. Îmi trimit cereri, în speranța că îmi voi folosi influența cu tine pentru a te face să le accepta!

David, care abia ascultase, a dat deoparte aceste plângeri cu un gest nerăbdător. Voia să-și explice proiectul lui July.

— Asculta! gâfâi el. Am nevoie de tine. Vom ieși din piramidă pentru a explora câmpul de epave. Vreau să mă asigur că Kevin nu se numără printre victimele accidentelor anterioare. Dar, doar tu ești capabilă să-l identifici. Habar n-am cum arată astăzi după tratamentul AAAA.

Tânăra făcu un pas înapoi și făcu ochii mari. Devenise foarte palidă.

— Ești nebun! a șoptit ea. Ieșirea din cetate este interzisă... și e absurd! Sunt prea multe cadavre, nu le vom putea vedea niciodată pe toate. Grămezile sunt instabile, s-ar putea prăbuși în orice moment... Și apoi... și apoi piloții lor au fost sfâșiați de explozii, cadavrele vor fi neidentificabile... Nu, asta nu are sens. Îți pierzi mințile! Adună-te!

Din nou, David a îndepărtat obiecția.

— Nu este sută la sută sigur, a spus el. În plus, s-ar putea să recunoști un articol vestimentar, un obiect care i-a aparținut lui Kevin... Trebuie să știu. Trebuie să încercăm totul! Nu mă dezamăgi! Spune da!

July a capitulat în cele din urmă. A doua zi, la răsăritul soarelui, au părăsit cetatea papală printr-un pasaj secret nedetectabil din exterior. Imediat, David a înțeles că fiica lui avea dreptate, nu vor putea niciodată să exploreze jungla de fier vechi care a prolifera la poalele zidurilor. Avioanele, dislocate și împrăștiate, formau o încurcătură acoperită de rugină și guano. Elicele, planurile de coadă, eleroanele erau blocate în pământ ca niște obstacole ascuțite. Erau reprezentate toate produsele aeronautice din ultimii cincizeci de ani, de la avioane mici de turism la aeronave de cursă lungă, inclusiv transportoare militare grele. Erau avioane cumpărate la mâna a doua, din surplusul armatei sau deturnate de teroriști sinucigași. Toate suferiseră aceeași soartă și căzuseră în flăcări la poalele piramidei, lovite în aer de barajul DCA sau de rachetele de interceptare cu rază scurtă de acțiune. Rezultatul era un spectacol dantesc, un carnagiu de metal răsucit copleșit de alge și crabi uriași de apă caldă.

Nedorind să-și recunoască înfrângerea, David a încercat să-și croiască drum prin labirint. Carlingile pe care le-a accesat conțineau doar schelete curățate de crabi și ciocuri de cormorani, sau mumii de gudron reduse la jumătate de căldura incendiilor. Morți fără chip. După o jumătate de duzină de *identificări*, July a refuzat să continue experimentul.

Atunci, David, enervat, s-a rănit la coapsă când a lovit o tablă de metal. Tăietura a fost adâncă și a început să piardă mult sânge. July și-a rupt marginea tunicii pentru a improviza un garou.

Au trebuit să se retragă fără întârziere.

Rana s-a infectat, David a căzut pradă unei febre mari și a căzut în semicomă timp de două zile.

Când și-a recăpătat cunoștința, July, studenta și fetița stăteau lângă patul lui, tăcute. A înțeles că – în timpul comei lui – au încheiat un armistițiu, dar au rămas dușmani.

July i-a spus că Sfinția Sa Nothanos al III-lea a cerut să se facă totul pentru a-l vindeca cât mai repede pe David Sarella, care era un pion esențial în lupta pe care Biserica o ducea împotriva forțelor întunericului.

David și-a revenit mai încet decât s-ar fi așteptat și a rămas cu un șchiopătat din aventura lui, care-l forța să se miște cu ajutorul unui baston. Era văzut adesea în vârful cetății, rătăcind stânjenit de-a lungul meterezelor, între bateriile antiaeriene, împiedicându-se uneori de cilindrii de aramă ai obuzelor, spre marea supărare a artileriștilor. Din când în când, se oprea în decupajul unei nișe și se uita la orizont, de parcă urmărea ceva ce întârzia să vină. Nu știa ce.

- {1} Sigiliu personal.
- {2} Ștampilă guvernamentală.
- {3} Berserkerii sunt, în mitologia nordică, luptători viteji ce au jurat supunere zeului Odin.
- {4} Bol ritual.
- {5} Seninătate, calm, liniște.
- {6} Pandemonium este capitala Iadului în poemul epic Paradisul pierdut al lui John Milton.
- {7} Kobeshimi – divinitate feroce sau trimis al zeului lumii de dincolo.
- {8} Bogeyman – monstru folcloric.
- {9} Hannya – Femeie demon din mitologia japoneză.
- {10} Edificiu public în cetățile grecești.
- {11} Poziția rituală a lui Buddha.
- {12} Sachems – șefi supremi printre algonchieni sau alte triburi native americane din nord-estul Americii de Nord.
- {13} Droit de cuissage – Dreptul la prima noapte este un presupus drept al nobililor din Evul Mediu care ar fi avut dreptul de a întreține relații sexuale cu supusele sale înainte ca acestea să se căsătorească.
- {14} Accession Accélérée à l'Âge Adulte.
- {15} Camerlengo – titlu italian de origine medievală. Derivă din latinescul târziu camarlingus, venind la rândul său prin francul kamerling, din latinescul camerarius care însemna ofițer de cameră (însemnând în general cameră de comori).